

Giới thiệu Lương Duyên Trời Định

Lương Duyên Trời Định đề cập đến mối tình đầy trắc ẩn bên cạnh những tiếng cười giòn tan của Triển Hoài Xuân. Vào một đêm mưa to gió lớn, Triển Hoài Xuân trà trộn vào am ni cô, anh vốn sợ sấm sét nên khi sét đánh anh bất ngờ vỗ lấy ôm chặt tiểu ni cô. Bất ngờ hơn khi anh lại nguy trang bằng cách cột hai cái bánh bao vào ngực để giả gái, đương nhiên đây là điều bí mật chưa được ai khám phá. Cho đến ngày, sự thật được hé lộ hình thành nên câu chuyện se duyên đầy thú vị. Riêng về A Du, không biết gì, không hiểu chuyện đời, nàng lương thiện, ngây thơ và trong sáng. Nàng vốn là dân của Vương gia thôn dưới chân núi, khi còn bé thì cha mẹ đều mất, nàng do một tay ca ca nuôi lớn. Năm nàng bảy tuổi, ca ca mười bốn muốn theo người ta ra ngoài làm áp tải, đã đem nàng giao phó cho nhà đại tá, khi đi có nói cuối năm sẽ trở về, không ngờ ca ca một đi không trở lại, dần dần có tin nói đoàn người của ca ca nàng trên đường gặp phải sơn phi, toàn bộ đều chết hết.*** Đối với đứa bé một tay mình nuôi lớn, nàng không muốn để cho A Du biết nhân thế hiểm ác đáng sợ, bởi vì như vậy, tương lai con bé sẽ càng khó có thể tiếp nhận cái xấu xa của am ni cô này, giống như nàng năm đó tránh họa đến đây, vốn tưởng rằng có thể làm bạn thanh đăng cô Phật, nhưng sau mới biết đã lạc vào ổ sói. Không phải là không nghĩ tới cái chết, nhưng vừa cảm lấy kéo lên thì nàng lại sợ. Nàng thừa nhận, nàng sợ chết. Nếu đã trốn không thoát khỏi số mệnh, không bằng để A Du sống như một tờ giấy trắng, chờ tháng sau con bé bắt đầu tiếp khách, cũng chỉ cho rằng đó là một loại tu hành, chỉ cần người khác không nói, con bé sẽ vĩnh viễn không biết, đối với nữ tử mà nói, loại cuộc sống bị những gã đàn ông khác nhau đè dưới thân tùy ý đùa bỡn, là vô cùng nhục nhã, không bằng heo chó.*** Cuộc đời nàng là một con thuyền lớn đầy sóng gió, không chỉ khiến người đọc thổn thức, chuyến hành trình của nàng còn đem lại những điều thú vị đầy ngẫu hứng. Bên cạnh cô nàng A Du trong sáng và ngây thơ phải đối mặt với những sóng gió của cuộc đời thì Cục Cưng Kiêu Ngạo Pk Tổng Tài Papa và Vật Riêng Của Tổng Giám Đốc Máu Lạnh lại mang đến một chuyến hành trình khác đầy mới lạ, hứa hẹn sẽ mang đến những câu chuyện ngôn tình đầy thú vị cho những tín đồ đam mê đọc truyện online.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mỹ Nhân

Am Ngọc Tuyền thấp thoáng bóng hình giữa rừng cây xanh um trên núi Ngọc Tuyền, thanh u yên lặng, nhìn xa xa trông rất có thần vận xuất trần thoát tục.

Đáng tiếc, ngoại trừ một số ni cô lớn tuổi trong am và các khách nam thường thường đến viếng, rất ít người biết am ni cô này là thực chất là một nơi phong nguyệt dơ bẩn không hơn không kém, quả thật đã làm ô danh tiếng thanh tịnh của chốn Phật môn.

Mà A Du từ nhỏ ở tại am Ngọc Tuyền lại còn chưa tiếp khách, đương nhiên cũng không biết được điều bí mật này.

A Du xuất gia năm lên chín.

Nàng vốn là dân của Vương gia thôn dưới chân núi, khi còn bé thì cha mẹ đều mất, nàng do một tay ca ca nuôi lớn. Năm nàng bảy tuổi, ca ca mười bốn muốn theo người ta ra ngoài làm áp tải, đã đem nàng giao phó cho nhà đại bá, khi đi có nói cuối năm sẽ trở về, không ngờ ca ca một đi không trở lại, dần dần có tin nói đoàn người của ca ca nàng trên đường gặp phải sơn phi, toàn bộ đều chết hết. Hai năm sau anh họ con của đại bá A Du muốn cưới vợ, đại bá A Du muốn chiếm lấy nhà nàng, nên liền nhân tâm lên bán A Du cho am Ngọc Tuyền đang có đợt thu mua ni cô vào lúc ấy, xong lại nói với thôn dân rằng cháu gái nghe tin ca ca chết nên một lòng muốn tự tử, sau được sư cô am Ngọc Tuyền cứu, sau đó tự nguyện xuất gia.

Đáng thương cho A Du lúc đó đang bị sốt, hoàn toàn không biết chút gì về mấy chuyện tàn nhẫn xấu xa trên, mơ mơ màng màng bị ôm đến am Ngọc Tuyền cạo tóc, sau hai ngày hôn mê thì đầu trở nên ngây ngô, quên hết mọi chuyện, chỉ nhớ kỹ nàng gọi là A Du, từ đó lấy pháp hiệu "Minh Tâm" ngoan ngoãn làm tiểu ni cô.

Nhoáng một cái đã qua sáu năm, A Du nay mười lăm vẫn ngây ngô, tuy rằng thoát nhìn nàng là một tiểu cô nương khéo léo, an tĩnh.

~

Vào một đêm xuân nọ, vì quá mắc tiểu nên A Du bưng tỉnh, nằm trong tấm chăn mỏng nín nhịn, sau cùng vẫn không thể nhịn được như mấy lần trước, không thể làm gì khác hơn là mặc vào trung y, cầm đèn đi ra cửa.

Am Ngọc Tuyền nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, tổng cộng có ba sân, tiền viện là chính đường để thấp nhang bái Phật, trung viện là nơi để tiếp đãi khách hành hương viếng thăm, hậu viện có năm gian phòng chính phân ra cho sư tổ là Tĩnh Từ sư thái, Thanh Thơ sư phụ và Thanh Họa sư thúc, nàng và sư tỷ Minh An ở hai căn phòng phía đông, hai phòng phía tây là nơi ở của Thanh Họa sư thúc cùng hai người đệ tử.

Kỳ thực, ngoại trừ thôn dân phương xa ngẫu nhiên đi ngang qua, có rất ít nữ quyến đến am Ngọc Tuyền dâng hương, hàng năm người đến ở qua đêm thì có thể đếm được trên đầu ngón tay, phòng khách chỉ là thùng rỗng kêu to, nhưng sư tổ vẫn phân phó các nàng mỗi ngày đều phải quét dọn phòng khách, mà nhà xí duy nhất của am ni cô lại xây ngay cạnh phòng khách.

Ban ngày A Du có uống hơi nhiều nước, nên 'rì rào' được một lượng không nhỏ, từ trong thùng gỗ cạnh bên mức một muôi nước sôi, rửa rửa, nước mát lạnh lạnh, nên con buồn ngủ đã bay biến đi rất nhiều. Xong xuôi hết cả, A Du liền kéo quần, mơ mơ màng màng đi trở về.

Phía tây am Ngọc Tuyền có một khu rừng đào lớn, hiện tại đang là mùa hoa đào nở, trong không khí đều thoang thoang mùi hoa nhàn nhạt, hơn nữa xa xa còn có tiếng nước chảy róc rách từ khe núi truyền tới, khiến A Du đột nhiên cảm thấy, cuộc sống như thế này tốt vô cùng. Sư tỷ thường thường lẩm bẩm nói nhớ nhà, còn kể cho nàng nghe những chuyện lý thú trong trấn, nhưng từ khi bắt đầu hiểu chuyện thì A Du đã ở am ni cô, chưa từng xuống núi, nên hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được cái náo nhiệt mà sư tỷ nói. Nàng cũng không ước ao, bởi vì nàng thích loại cuộc sống yên tĩnh này.

Đang định đi xuống bậc thang, thì trong căn phòng bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng hô khẽ, trong màn đêm u tối, phá lệ rợn người.

A Du nhớ lại khi bé sư phụ có kể chuyện ma quỷ cho nàng nghe, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, động cũng không dám động, như bị định thân đứng ngơ ngác ngay tại chỗ. Cách một lúc lâu, xác định không có quỷ quái tới bắt mình, A Du ngừng thở, nhắm chặt mắt, thử thăm dò đi về phía trước, rất sợ trông thấy được yêu quái mặt người mình răn, sợ chúng nó lần theo nhân khí mà ăn thịt nàng.

Đi chưa được bao xa, A Du không nhìn được nữa, đang sợ hãi sẽ có thứ gì đó tới, nhưng kết quả không đợi được yêu quái, lại nghe được một trận động tĩnh kỳ quái, như là có người đang đánh nhau trên giường.

"Thanh Thor, nửa tháng không gặp, lão gia nhớ em muốn chết!"

"Hạ lão gia, ông, ông nhẹ chút. . ."

Là tiếng của sư phụ.

A Du thở phào nhẹ nhõm, sư phụ dám nói, thì chắc chắn chung quanh đây không có quỷ quái. Không sợ, A Du muốn đi về, nhưng thanh âm trong phòng càng lúc càng lớn, càng ngày càng quái, trong ngực A Du như thêm một con mèo nhỏ, nó gãi gãi làm lòng nàng rất ngứa ngáy. Nàng muốn nép vào cửa sổ nhìn xem sư phụ đang làm cái gì, vì sao còn có tiếng của đàn ông? Mà điều khiến nàng lo lắng hoang mang là người đàn ông kia hình như đang ăn hiếp sư phụ, nhưng sư phụ tựa hồ cũng không tức giận aaa. . .

Cầm ngọn đèn mờ tối, A Du chậm rãi tiến sát vào trước cửa sổ, nhón tay đục một lỗ thủng trên giấy cửa. Nhưng nghĩ lại, bên trong đèn như mực, cho dù có lỗ thủng nàng cũng nhìn không thấy, bèn thả tay xuống, dán lỗ tai lên cửa sổ tỉ mỉ lắng nghe.

Nàng nghe thấy người đàn ông kia hình như đang nói đến cây gậy* gì đấy.

(*hán việt là bổng tử, nghĩa là cây bắp)

A Du kinh ngạc sờ sờ quả đầu trọc lóc. Cây bắp phải đợi mùa thu mới chín, bây giờ mới trồng không lâu, mầm còn chưa nhú ra nữa là. Tuy nói am điền của am ni cô đều cho bách tính nghèo khó dưới chân núi thuê, A Du không cần ra đồng, nhưng A Du làm xong công việc sư phụ quy định sẽ chạy đến đó kia xem người ta trồng trọt, cậu bé nhà Lý gia còn tặng nàng một con điều giấy. . .

Giọng nữ bên trong đột nhiên kêu lớn, cắt đứt dòng suy nghĩ của A Du. A Du biết đó là tiếng của sư phụ, nhưng mà lại như không phải. Bình thường sư phụ nói chuyện với nàng đều lạnh lạnh, giống như đã ngấm mình trong nước đá, nhưng bây giờ lại gấp rút, khó nghe, lúc liền lúc đứt, làm cho A Du vừa không sao giải thích được, vừa cảm thấy khó chịu.

Tiếp tục nghe thêm chút nữa, A Du lắc đầu, nhẹ chân trở về phòng, chui vào ổ chăn ngủ.

Không biết qua bao lâu, nàng nghe có tiếng bước chân cực nhẹ đi ngang qua cửa phòng.

A Du chớp chớp mắt, trờ mình.

Buổi tối hôm đó, A Du có một giấc mơ kỳ quái. Trong mơ sư phụ ngồi ở phía trước một cây gậy, lúc khóc lúc cười, khóc khiến nàng yêu thương, cười khiến nàng chua xót. Nàng nghĩ tới sư phụ bình thường hay nhìn sách mà gây người, lại nghĩ đến dáng vẻ sư tổ và sư thúc cả ngày cười híp mắt. Xem ra không biết chữ quả nhiên mới có lợi, nếu sư phụ không biết chữ, cũng sẽ không vì đọc sách mà giận người.

Hôm sau trời sáng choang, A Du và Minh An đã rời giường. Hai người chạm mặt nhau ngay hành lang, A Du lễ phép cười với sư tỷ, Minh An lại trừng mắt liếc nàng, quay đầu đi phòng bếp. A Du đã quen với địch ý không rõ từ đâu tới của sư tỷ, xốc xốc thùng gỗ ra sau núi múc nước, hai người phân công, nàng xách nước, sư tỷ nấu cơm, ngày qua ngày, chậm rãi cũng thành thói quen.

Thanh Thor đẩy cửa sổ ra, thì thấy tiểu đồ đệ của mình đang mang theo hai thùng gỗ đi ra phía ngoài.

Nhìn nhìn một chút, nàng nhẹ nhàng nhíu mày.

Bất tri bất giác, nha đầu này đã mười lăm tuổi rồi, vóc người yếu đuối, cho dù mặc trên mình áo bào xám tro, cũng giấu không được ý vị phong lưu trời sinh. Nếu như sinh ra trong gia đình bình thường, bằng tướng mạo của con bé, tìm giai tử gia cảnh giàu có cũng không khó, nhưng trời thay. . .

Đối với đứa bé một tay mình nuôi lớn, nàng không muốn để cho A Du biết nhân thế hiểm ác đáng sợ, bởi vì như vậy, tương lai con bé sẽ càng khó có thể tiếp nhận cái xấu xa của am ni cô này, giống như nàng năm đó tránh họa đến đây, vốn tưởng rằng có thể làm bạn thanh đăng cổ Phật, nhưng sau mới biết đã lạc vào ổ sói. Không phải là không nghĩ tới cái chết, nhưng vừa cảm thấy kéo lên thì nàng lại sợ.

Nàng thừa nhận, nàng sợ chết.

Nếu đã trốn không thoát khỏi số mệnh, không bằng để A Du sống như một tờ giấy trắng, chờ tháng sau con bé bắt đầu tiếp khách, cũng chỉ cho rằng đó

là một loại tu hành, chỉ cần người khác không nói, con bé sẽ vĩnh viễn không biết, đối với nữ tử mà nói, loại cuộc sống bị những gã đàn ông khác nhau đè dưới thân tùy ý đùa bỡn, là vô cùng nhục nhã, không bằng heo chó.

Tựa như Minh An, kỳ thực tuổi của con bé đã đủ, chỉ là Tình Từ sư thái còn chưa có lấy được giá tiền khiến cho bà ta hài lòng, cho nên vẫn không để cho con bé khai bao. Nếu quả thật đến ngày đó, thì Minh An hiểu chuyện thông minh sẽ nghĩ như thế nào?

Thanh Thor than nhẹ một tiếng, xoay người, hái một nụ đào chớm nở trên nhánh đào trong bình hoa, khẽ xoa nghiền nát, rồi bước qua.

Người như hoa, hoa tựa người, chuyện ông trời đã định, dù là ai cũng không có cách nào tránh.

~

Ăn điểm tâm, com nước xong xuôi, A Du quý gối trong Phật đường niệm kinh một lát, liền lấy chổi đi quét tước tiền viện.

Lúc nàng đang quét rác, trên cây hờn già trong viện có một con chim khách vẫn cứ hót mãi không ngừng, A Du nhiều lần nhin không được ngẩng đầu nhìn con chim to có tấm lưng đen bụng trắng kia, nghĩ thầm lẽ nào hôm nay sẽ gặp được chuyện tốt gì chăng?

Ý niệm trong đầu chưa dứt, thì trước cửa gỗ cũ nát bỗng toát ra hai cặp chân. Lúc đó A Du vừa lúc quét đến cạnh cửa, nàng sững sốt một chút, ánh mắt rơi vào sam y màu trắng xinh đẹp tựa như lưu quang của nam tử và mép váy đỏ thắm của cô gái, rồi sau đó không sao dời mắt ra được, trên đời vẫn còn có chất liệu đẹp mắt đến thế à. . . Nàng kinh diễm nhìn chăm chăm chất vải, nếu không phải vô ý thoáng nhìn thấy chân của cô gái lớn hơn nhiều so với những cô gái bình thường, thì nàng căn bản sẽ không tò mò bước lên nhìn lại.

Chỉ vừa nhìn, nàng lại càng ngây người.

Nam tử vận bạch sam sao lại tuấn tú thế, cô gái váy đỏ sao lại sinh ra đẹp mắt như vậy chứ? Long mi dài tú lệ, cặp mắt đào hoa phảng phất như có ánh sao nhấp nháy, khuôn mặt trắng nõn, cánh môi hồng hồng, không lớn cũng không nhỏ, chiếc cằm hơi nhô lên, cái cổ thon dài được áo che đầy, xuống chút nữa là một bộ ngực phình cỡ đại. . .

A Du kìm lòng không đậu lại liếc mắt nhìn chân của người kia, khi lại ngẩng đầu nhìn khuôn mặt của cô gái, thì trong mắt đã có nhiều thêm một phần tiếc nuối. Lần trước sư phụ nói nàng chân nhỏ dễ xem, cho thấy chân to rất khó coi, nếu như vị cô nương này. . . chân vị phu nhân này nhỏ một chút, thì vị tướng công tựa thần tiên của nàng đại khái sẽ càng thích nàng hơn?

Cái đầu dưa chuột be bé của A Du chứa đựng những suy nghĩ miên man, bởi vậy không có chú ý tới hàng lông mày của vị phu nhân kia đang ẩn hàm tức giận.

Bạch y nam tử tên Tiêu Nhân, hẳn cảm thấy khá hứng thú nhìn chăm chăm thần sắc không ngừng biến hóa của tiểu ni cô, đợi nàng rút cục nhìn mình, sống lưng không khỏi ưỡn thẳng, mở quạt 'xoẹt xoẹt', cười đến khiến người hoa cả mắt: "Vị tiểu sư phụ này, nương tử của tôi xinh đến thế sao, đến nỗi ngay cả là nữ như cô cũng nhìn đến ngây người?"

Vừa dứt lời, hắn liền nhận được một ánh nhìn đao bén từ người bên cạnh.

Đổi thành người bên ngoài nghe thấy lời này chắc chắn sẽ xấu hổ, nhưng đụng phải cái đầu thiếu mắt sợi dây như A Du, nàng không suy nghĩ nhiều, thành thật gật đầu nói: "Vị nữ thí chủ này quả thực rất đẹp, chỉ là chân. . . hơi to một chút." Kỳ thực là to rất nhiều, nhưng nàng nghĩ chân to không phải chuyện tốt, vẫn nên uyển chuyển chút ít, miễn cho đối phương khỏi khó sở.

Tiêu Nhân sững sốt, lập tức xoay người, bờ vai run run không ngừng.

A Du không rõ ràng cho lắm, vừa định hỏi rõ, bỗng thấy người chợt lạnh lẽo, quay đầu nhìn lại, liền trông thấy ánh mắt như muốn ăn thịt người của nữ thí chủ kia nhòm mình.

A Du nhin không được đánh một cái giạt mình, vị nữ thí chủ này thật là hung dữ!

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tá Túc

Lá gan A Du cũng không lớn, lúc này bị một lãnh mỹ nhân cao hơn nàng cả cái đầu hung ác nhìn chăm chăm, nàng không tự chủ được cúi đầu, lui ra phía sau hai bước nói: "Hai vị thí chủ tới dâng hương sao? Nếu đúng thì xin mời đi theo tôi." Nhắc tay nắm lấy chổi, một tay để thành chuông đưa đến trước ngực, thùy mâu liếm mực.

Trong chùa thanh u, thanh âm tiếng ni cô dịu dàng êm tai, lúc nói chuyện thì hai người ở cửa chỉ có thể nhìn thấy hàng mi dài nhỏ của nàng chớp động, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn ửng hồng như quả đào chín.

Tiêu Nhân dùng cây quạt che nửa khuôn mặt, vai nghiêng sang bên, tiến đến bên tai Triển Hoài Xuân nói: "Không ngờ trong một tòa am hẻo lánh thế này còn có đóa hoa tuyệt sắc, nửa tháng tới cậu không phải lo là sẽ buồn chán rồi nhá."

Triển Hoài Xuân không nói chuyện quét mắt liếc hẩn, ánh mắt chuyển hướng sang am ni cô phía trước. Đã mặc thành như vậy, là nam hay nữ hẩn cũng đều không có tâm tư xem.

Tiêu Nhân biết trong lòng hẩn không thoải mái, nhưng Triển Hoài Xuân càng không thoải mái, hẩn lại càng khoái trá, vờ vịt hỏi: "Nương tử trực tiếp đến khách phòng nghỉ ngơi, hay là trước dâng nén hương? Nên dâng hương trước đi, hai ta thành thân ba năm nhưng bụng em cũng không có động tĩnh, hôm nay hãy cầu Phật tổ ban cho chúng ta một đứa bé, chờ em có cốt nhục của tôi, tôi sẽ mang em về nhà ngay. Đến lúc đó dù cho cha mẹ có ghét bỏ việc em có chân to lại còn bị cảm, xem mặt mũi cháu trai, bọn họ cũng sẽ nhận em làm con cháu."

Nói xong Tiêu Nhân yếu ớt thở dài, gơ tay khoát lên vai Triển Hoài Xuân, làm ra bộ dáng muốn dìu hẩn đi vào trong. Triển Hoài Xuân cương mình không muốn đi, Tiêu Nhân nhìn thấy tiểu ni cô bên kia bởi vì lời hẩn nói mà tròn mắt hốc mồm, lại dùng cây quạt che mặt, nhỏ giọng nói với hẩn: "Con gái đều thích dâng hương, nếu cậu đã già gái, nên già bộ giống một chút, nếu bị bọn họ đoán ra cậu già gái, ngay mặt vạch trần, lúc đó lại càng mất mặt."

"Bớt nói nhảm đi!" Triển Hoài Xuân nhòm hẩn, phát âm bằng khẩu hình.

"Nguyện đồ nguyện thua." Tiêu Nhân nhướn mi, không tiếng động đáp trả hẩn, khóe môi nhếch lên cười đắc ý.

Sắc mặt Triển Hoài Xuân xanh mét.

Hai người xì xào bàn tán, người nam bị cây quạt che nửa mặt, A Du chỉ có thể nhìn thấy vị thiếu phụ xinh đẹp kia, thấy nàng mặt sa sầm, người nam ôm bả vai nàng rõ ràng cho thấy đang dỗ nàng, không khỏi âm thầm cảm thấy may mắn thay nữ thí chủ. Tuy trên người nàng mang nhiều bệnh, nhưng tướng công vẫn ôn nhu săn sóc, khắp nơi nhường nhịn nàng, chỉ cần tương lai sinh được con, ngày sau nhất định sẽ càng tốt hơn?

Nàng kiên nhẫn chờ hai người thương lượng ra kết quả sau cùng, quét vài miếng lá cây dưới chân sang núi lá bên kia. Quét xong thấy hai người còn đang giằng co, A Du có chút không hiểu, "Hai vị thí chủ, hai vị có muốn đi dâng hương không?" Có lên hay không, một câu thôi mà, có cần phải thương lượng lâu vậy không?

Tiêu Nhân vỗ vỗ vai Triển Hoài Xuân, lắc lư cây quạt đáp: "Trước dâng hương, sau đó làm phiền tiểu sư phụ mời chủ trì sư thái của các cô ra, tôi có việc muốn thương lượng với người."

A Du gật đầu, chạy tới dựng chõi tựa vào tường, xoay người dẫn hai người đi vào trong. Bởi vì bình thường có rất ít người tới dâng hương, ni cô trong am lại ít, trong hương đường cũng không có ni cô phụ trách chiêu đãi khách hành hương, cũng may tất cả mọi vật đều đầy đủ hết. Đang muốn rút nhang, A Du chợt nghĩ tới một chuyện, quay đầu hỏi hai người đứng cạnh bên, "Nhị vị thí chủ cùng dâng hương, hay là..."

"Cùng nhau, vợ chồng chúng tôi cùng nhau cầu tài tử có sẽ có về thành tâm." Tiêu Nhân cười đáp.

A Du có không rành thế sự cũng biết trong nhà do người nam định đoạt, liền không hỏi nữ thí chủ, châm sáu cây nhang, đi tới đưa cho bọn họ.

Tiêu Nhân tiêu sái khép quạt vất tại thắt lưng, nhận nhang, nghiêm trang quỳ trên bồ đoàn. Quỳ một hồi không thấy Triển Hoài Xuân bước tới, quay đầu nhìn lại, mới phát hiện người nọ chẳng biết từ lúc nào đã đi tới cửa, bóng đỏ chói lòa đứng ngay trước cửa, nắng sớm xuyên thấu qua ngọn cây chiếu vào, rọi soi lên tấm eo nhỏ cổ ý được thắt chặt nom thật là mê người. Đại khái là nhận thấy được tầm mắt chuyên chú của hẩn, Triển Hoài Xuân nghiêng người nhìn lại hẩn, vì vậy hai cái bánh bao lớn bị hẩn cổ ý dận hạ nhân chuẩn bị lại có dịp hiển hiện đường cong rõ ràng hơn...

Tiêu Nhân không đành lòng xem tiếp, nín cười dập đầu dâng hương, sau đó đứng dậy cầm ba nén nhang còn lại từ tay A Du, ngoài miệng giải thích: "Nương tử của tôi tính tình không tốt, về sau còn phải ở am của các cô quấy rầy nửa tháng, lúc tôi không có mặt, xin tiểu sư phụ hãy thay tôi chiếu cố nương tử một chút. Cô cũng thấy đấy, cô ấy như vậy, phụ mẫu tôi không thích cô ấy, chỉ cho cô ấy ở bên ngoài, trong lòng cô ấy rất khổ sở."

Hẩn mày kiếm mắt sáng, lại làm ra bộ dáng thâm tình nên khiến người ta cảm động, A Du căn bản không có nửa điểm hoài nghi, vỗ tay cảm khái nói: "Thí chủ không cần lo lắng, cậu tốt với vợ như vậy, Phật tổ mà biết, nhất định sẽ thành toàn cho hai người."

"Chỉ mong thế." Tiêu Nhân thờ dài, lại quỳ xuống bồ đoàn, thay "hương tử" dâng hương, miệng lầm bầm bầm bầm.

Triển Hoài Xuân đứng ở cửa đưa lưng về phía hương đường, nghe bạn tốt diễn trò cứ y như thật, vô cùng hối hận trước đây vì sao lại cùng Tiêu Nhân đánh cược cái trò quỷ quái kia. May là đại ca đã ra ngoài, trong thời gian ngắn sẽ không trở về, nếu bị đại ca biết hẩn chạy đến đây làm bậy, còn không lột da hẩn sao.

Dâng hương xong, A Du thỉnh hai người đến thiên phòng ngồi trong chốc lát, nàng đi ra sau thỉnh Tĩnh Từ sư thái.

Tĩnh Từ hơn ba mươi, da dẻ lại mềm mịn, không chút phấn son cũng coi như là người đẹp hết thời. Bà ta vốn là hồng bài của thanh lâu, được một quan gia mua về nhà làm tiểu thiếp, quả thật đã nhận được hai năm sung ái, đáng tiếc sau lại bị chủ mẫu lợi dụng sơ hở bán ra ngoài, hao phí thật lớn khí lực mới trốn thoát khỏi tay của kẻ mua hung ác kia, tránh đến đây. Lúc đó am Ngọc Tuyên chỉ có hai lão ni cô, Tĩnh Từ thông đồng tên cầm đầu đám du côn dưới chân núi là Cao Xương, bắt tay hại chết hai vị ni cô, từ đó bà ta chiếm lấy am ni cô, chậm rãi quay lại nghề cũ.

Xuất thân từ thanh lâu, quá quen với việc gặp dịp thì chơi, nên bà ta giả bộ nghiêm trang đứng đắn cũng khá có vài phần khí độ thanh cao.

"Là Minh Tâm đấy à, tìm sư tổ có việc gì?" Mở cửa, thấy đứng trước cửa là tiểu ni cô có tướng mạo tốt nhất trong am, Tĩnh Từ hiền hoà cười nói. Mang cái danh chủ trì sư thái của am ni cô, làm cái chuyện đáng hổ thẹn với Phật tổ, muốn tiếp khách thì tiếp khách, không muốn thì liền đường hoa, trêu chọc các tiểu ni cô, thỉnh thoảng ứng phó tình nhân cũ, cuộc sống này quá thật là tuyệt vời, tốt hơn nhiều so với hồng bài thân bất do kỷ.

A Du cung kính truyền đạt lại sự việc kia.

Tĩnh Từ tỉ mỉ nghe quần áo trang phục của hai người kia, sau đó quay về phòng chỉnh lý áo bào, cầm trong tay tràng hạt đi ra, mệnh A Du dẫn đường.

Đến thiên phòng, A Du đẩy cửa bước vào, giới thiệu với hai người trong phòng: "Hai vị thí chủ, đây là chủ trì của tệt am, sư tổ tôi Tĩnh Từ sư thái."

Tĩnh Từ mặt mày bình thản, ánh mắt bình tĩnh hướng hai người gật đầu hành lễ, bình bình đạm đạm, làm giống y các sư thái của các am ni cô khác, nhưng trong lòng thì âm thầm oán thầm. Bạch sam nam tử không cần phải nói, cái người đồ đồ kia rõ ràng là trai giả gái, người bên ngoài có thể không nhìn ra, nhưng bà ta lăn lộn trong nghề nhiều năm, nhận ra rất dễ dàng, chỉ là chẳng biết mục đích hai người này đến đây là gì.

Tiểu ni cô ngốc đến thú vị, Tiêu Nhân nhìn không được trêu ghẹo nàng, nhưng với đại ni cô, Tiêu Nhân thấy rõ tướng mạo sau liền quy củ liêm mầu nói: "Sư thái, tệt nhân họ Phương, đây là nương tử tôi. Nương tử bởi vì thân hình khác hẳn với thường nhân nên không được gia mẫu yêu thích, gần đây tâm tình hậm hực, muốn tìm một nơi yên tĩnh an tâm dưỡng tính. Mới vừa rồi hai vợ chồng tôi đi ngang qua nơi này, thấy núi Ngọc Tuyền phong cảnh tú lệ, quý am thanh u lịch sự tao nhã, lòng liền vui mừng, liền mạo muội đến đây thăm hỏi, chẳng biết sư thái có thể thu lưu nương tử tôi nửa tháng được không?"

"Phương thí chủ khách khí, có thể giải mối tích tụ của tôn phu nhân là vinh hạnh cho tệt am, chỉ là tệt am nóc vách đơn sơ, chẳng biết phu nhân có thể quen hay không?" Tĩnh Từ tâm bình khí hòa nói.

Tiêu Nhân và Triển Hoài Xuân trao đổi ánh mắt, cười nói: "Sư thái không cần khiêm tốn, điều nương tử thích chính là cái chân chất trong am. Chỉ là, nương tử của tôi bị câm, một mình sinh hoạt có nhiều bất tiện, chẳng hay sư thái có thể an bài cho cô ấy một tiểu sư phụ, chiếu cố sinh hoạt hàng ngày hay không? Đây là năm mươi lượng bạc, coi như là vợ chồng chúng tôi tạ lễ. Nửa tháng sau tôi sẽ tới đón nương tử, nếu nương tử giải được khúc mắc, Phương mỗi nguyện thêm một phần tiền dầu vừng."

Nghe đối phương muốn thỉnh tiểu ni cô hầu hạ, Tĩnh Từ trong lòng đã định, chắc là đối phương ở đâu đó nghe được hoạt động ở trong am, nên cố ý đến đây tìm vui. Về phần giả thành phụ nhân, có lẽ đối phương yêu thích đùa bỡn, mà sợ mất mặt đây mà. Suy nghĩ một chút, Tĩnh Từ không có vạch trần đối phương, giả ý khước từ hai lần liền bảo A Du tiếp nhận ngân lượng, nói tiếp: "Bản ni có hai người đệ tử đã hầu hạ qua khách nhân, tay chân coi như mau lẹ, hiện tại bản ni kêu hai người đẩy đến, phu nhân chọn xem ai hợp nhãn?"

Bà ta nói tiếng lóng, là người trong đồng đạo thì tự nhiên sẽ hiểu.

Tiêu Nhân nhìn về phía Triển Hoài Xuân. Nếu để hắn chọn, thì để tiểu ni cô trước mặt này hầu hạ là được, ba phần mềm mại ba phần khờ khạo bốn phần ngoan ngoãn, trêu chọc khẳng định sẽ rất vui.

Triển Hoài Xuân liếc liếc A Du, lòng còn nhớ kỹ năng nói mình chân to, không lên tiếng, thầm chấp nhận lời chủ trì sư thái nói. Nếu là trang phục nam nhi, hắn căn bản sẽ không đến cái nơi này, lại càng không dùng một tiểu ni cô hầu hạ, nhưng hắn phải giả nữ nửa tháng, không nói cái khác, riêng nói đến việc chải đầu thì cũng phải cần người hỗ trợ. Tiêu Nhân còn bảo hắn đi học cách búi tóc của phụ nhân, hắn có điên mới nghe theo!

Tĩnh Từ đạm đạm nhất tiếu, phân phó A Du đi kêu hai đệ tử của Thanh Họa đến. Minh Dung mười tám, Minh Hoa mười bảy, đều sớm phá trình, đáng tiếc núi Ngọc Tuyền hẻo lánh, khách đến đây ít phải là người đại phú đại quý, bình thường hai nha đầu kia chỉ kiếm từ hai đến mười lượng bạc. Hôm nay có vị khách nhân này, cho dù lúc đi không để lại tiền dầu vừng, nửa tháng năm mươi lượng cũng đủ rồi, luận về một đêm đương nhiên không tính là phóng khoáng, nhưng một khách nhân ở nửa tháng, một năm cũng không có mấy người, đại đa số đều đến một hai đêm liền đi.

A Du lĩnh mệnh đi, rất nhanh liền dẫn hai sư tỷ đến.

Minh Dung, Minh Hoa là tiểu ni cô Tĩnh Từ mua sau này, lúc ban đầu cũng không biết đây là ổ sói, năm mười lăm tuổi bị hại sau mới biết mình rơi vào địa phương nào. Đáng tiếc các nàng bị cha mẹ bán vào đây, khế ước bán thân ở trong tay Tĩnh Từ, sau lưng Tĩnh Từ còn có Cao Xương làm chỗ dựa, nên hai người không dám chạy trốn, dưới một phen khuyên bảo của Tĩnh Từ mất đi ý niệm tìm chết, chậm rãi tập quen dần. Chỉ là Tĩnh Từ lười chỉ dạy các nàng, ngược lại những nam nhân đến am tìm vui là để thử cảm giác kích thích, cho nên hai người không có lão luyện như Tĩnh Từ, sau khi đi vào thấy bên trong có hai vị khách là một nam một nữ, ánh mắt tự nhiên đều rơi xuống người Tiêu Nhân, lại thấy Tiêu Nhân cao to tuấn lãng, không khỏi đều động xuân tâm. Nếu không phải bị Tĩnh Từ đứng lúc phóng mắt tới, sợ rằng sẽ trắng trợn tiến lên quyến rũ.

Nhưng Triển Hoài Xuân đã thu biểu cảm si mê của hai nữ vào mắt, mày không khỏi nhú, nghĩ thầm am Ngọc Tuyền chung quy cũng là tiểu am là vô danh, ni cô bên trong đều tu hành chưa đến nơi đến chốn, rõ như ban ngày lại động phạm tâm. Triển Hoài Xuân từ trước đến nay không làm việc gì khiến bản thân chịu thiệt, người thấy không vừa mắt thì không liếc đến nữa, trực tiếp đưa cho Tiêu Nhân một ánh mắt, ý bảo thay đổi người.

Tiêu Nhân biết tính tình của hắn, bắt đắc dĩ đành phải đạt ý tứ thay hắn.

Tĩnh Từ u sầu. Hai đứa này cũng bất mãn, lại chỉ ra muốn tiểu ni cô, vậy chỉ có hai người là còn chưa khai bao.

Đối phương hành sự mịt mờ, Tĩnh Từ đành phải tiếp tục dùng tiếng lóng: "Phu nhân, hai người bọn họ không được, trong am cũng chỉ còn Minh Tâm và sư tỷ của nó. Hai người tuổi còn nhỏ, trước đây chưa từng hầu hạ qua ai, đặc biệt là chuyện gác đêm, sợ rằng làm không được." Muốn mua đêm đầu

tiền, không đề cập tới A Du, Minh An ít hơn một trăm lượng bà ta sẽ không đáp ứng, bà ta chuyên môn mua những mặt hàng tốt từ các gia đình đang hoàng mã.

Gác đêm?

Tiêu Nhân nhìn cũng không nhìn Triền Hoài Xuân, trực tiếp cười nói: "Sư thái hiểu lầm, không cần gác đêm, chỉ cần các cô ấy hầu hạ nương tử tôi nửa mặt chải đầu, ban ngày theo giúp cô ấy nói chuyện giải buồn một chút là được." Hần và Triền Hoài Xuân tuy rằng chơi bởi lâu lỏng, nhưng nơi bướm hoa thì lại không đi. Gia đình hần có phụ mẫu quản, Triền Hoài Xuân phía trên có uy nghiêm đại ca, hai người ngay cả nha hoàn thông phòng cũng không có, nên lại càng không biết đến việc đề tiểu ni cô gác đêm.

Chỉ nói chuyện, chải đầu? Tình Từ sư thái không khỏi nghi ngờ liếc nhìn Triền Hoài Xuân, người này rốt cuộc có đam mê quái gở gì nhỉ?

Quên đi, như vậy bạc kiếm được sẽ thoải mái hơn, lát nữa bà ta dặn hai đệ tử vô luận như thế nào cũng đừng để người ta kéo lên giường là được.

Có quyết định, Tình Từ ý bảo tỷ muội Minh Dung đi ra ngoài, thuận tiện gọi Minh An tới. Về phần A Du, người sờ sờ ra đây mà đối phương lại chưa từng đề cập, đoán chừng là nhìn ra con bé ngốc nên không muốn dây mà, vậy lưu lại ở đây góp cho đủ số, cũng tốt làm nổi bật lên Minh An thông minh.

A Du tâm tư đơn thuần, trước giờ sư tổ bảo nàng làm gì nàng liền làm đó, cũng không biết mình sớm đã bị người ta ghét bỏ. Lúc chờ Minh An, nàng lặng yên đứng ở đó, bởi vì trong phòng có hai người xa lạ, nên đầu nàng cúi hơi thấp, chỉ có một đôi mắt to trong suốt tinh thuần tò mò đôi tới đôi lui, ánh mắt nhiều lần xẹt qua đôi chân to của mỹ nương tử mặt lạnh, chỉ dùng chốc lát, mặt lộ vẻ tiếc hận.

Nhiều lần, Triền Hoài Xuân phát giác, không vui mím môi, túm váy xuống, che khuất đôi giày thêu cực lớn trên cặp chân mà Tiêu Nhân cố ý chuẩn bị cho hần.

A Du ngờ ngác nhìn chằm chằm lần váy hoa lệ của đối phương, sau một lát mới hiểu được, nữ thí chủ là đang ngượng ngùng đây mà...

Lỗi lỗi, sao nàng có thể nhìn chằm chằm vào chỗ đau của người ta?

Bạn đang đọc truyện *Luong Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bánh Rơi Xuống Người

Minh An lớn hơn A Du một tuổi.

Ở trong mắt A Du, Minh An sư tỷ cao hơn nàng, đẹp hơn nàng, cũng thông minh hơn nàng, dù sao thì cái gì sư tỷ cũng giỏi hơn nàng. Cho nên, tuy rằng nàng không biết vị nữ thí chủ kia yêu cầu thấy Minh An là do đối với nàng có ý bất mãn, cũng đã nhận định lát nữa nữ thí chủ nhất định sẽ chọn Minh An hầu hạ. Nàng tay chân vụng về, ngoại trừ biết thêu thùa, cái khác toàn không biết.

A Du không cảm thấy uể oải chút nào. Không cần đi hầu hạ người ta cũng rất tốt, nữ thí chủ tính tình quá xấu, ngay cả tướng công nàng đỡ dành cũng đều phải lao lực, A Du không cảm thấy miệng mình dẻo như tướng công nàng. Trái lại đứng ngay cạnh nơi sư tổ ngồi, A Du chỉ mong Minh An mau mau đến đây, như vậy nàng có thể sớm được đi quét sân, quét xong rồi sẽ được nghỉ ngơi sớm.

Hậu viện, lúc Minh Dung, Minh Hoa tìm thấy Minh An thì Minh An đang rửa chén tại phòng bếp.

"Minh An, sư tổ gọi cô đi ra phía trước, ngay tại thiên phòng cạnh hương đường đấy, cô đi nhanh một chút đi."

Minh An chúi chúi tay vào tạp dề mang trên người, đuổi theo cản lại hai người, lấy lòng hỏi: "Hai vị sư tỷ, chẳng biết sư tổ gọi em có chuyện gì?" Một đôi mắt đẹp long lánh như nước hồ thu, liễm điểm mỉa hoặc.

Kỳ thực luận dung mạo, Minh An tuyệt đối không đẹp bằng A Du, nhưng nàng có một đôi mắt cực kỳ mê hoặc, khéo mắt hơi nhếch, cực kỳ giống hồ ly mỹ nhân trong tranh, giận dữ vui sướng đều phá lệ câu hồn. Năm ngoái trước khi Minh An khai bao, khách nam Tình Từ mời tới thiếu chút đánh nhau giành đêm đầu của nàng, sau cùng vì Tình Từ không hài lòng với mức giá nên mới thôi. Đương nhiên, việc này hai tiểu nha đầu chưa khai bao không hay biết gì, Tình Từ nhìn như hiền lành kỳ thực thủ đoạn độc ác, đã sớm cảnh cáo Minh Dung Minh Hoa không được đem bí mật trong am tiết lộ cho hai sư muội, vô luận là vô tình hay là cố ý, bằng không sẽ bán các nàng vào kỹ viện hạ đẳng nhất.

Minh Dung Minh Hoa không dám lộ ra, buổi tối yên lặng tiếp khách, ban ngày giả bộ dường như không có việc gì. Nay tuy rằng đã quen, đáy lòng không tránh khỏi hối hận, mà lúc các nàng thấy khuôn mặt xinh đẹp không màng thế sự của hai sư muội, thì mọi buồn khổ liền biến thành ước ao đồ kị. Trong đó Minh An có cặp mắt mỉa hoặc khiến hai người ghét nhất, A Du xinh đẹp lại đơn thuần dễ bắt nạt, bảo nàng hỗ trợ thì nàng không nói hai lời xấn tay làm liền, ngược lại không thể nào khiến người ta ghen ghét được.

Lúc này nghe nàng hỏi, Minh Dung hừ lạnh một tiếng, "Tìm cô có chuyện gì, cô đi qua thì chẳng phải sẽ biết?" Nói xong kêu Minh Hoa cùng đi, mặt tràn đầy khinh rẻ.

Minh An nhìn bóng lưng hai người thật lâu không nhúc nhích, ánh mắt lạnh dần.

Hai người các cô là loại hàng dơ bẩn ngàn người ky, cho là tôi không biết? Nàng không phải A Du gốc nghiệt kia, lúc nàng lên núi đã mười tuổi rồi, trong am thường thường có nam khách tới dâng hương, buổi tối nàng không chỉ một lần nghe được tiếng sư phụ len lén đến khách phòng, lại càng vô ý thoáng nhìn thấy vết hồng tím dưới cổ áo sư phụ. Nhà nàng nghèo, khi còn bé, nàng cùng cha mẹ, các em ngủ chung trên một cái giường, cha mẹ nửa đêm hành sự nàng đều biết, đương nhiên hiểu được sư phụ rốt cuộc đang làm cái gì. Về sau lại thấy Minh Dung Minh Hoa hành vi cử chỉ đại biến, những điều này nàng đều biết, chỉ là nàng giả bộ hồ đồ mà thôi.

Nàng đang đợi một cơ hội, một cơ hội có thể thoát khỏi ổ sói này, cho nên nàng rất sợ Tĩnh Từ đột nhiên tìm nàng, sợ vận rủi sớm ập xuống.

Nàng lo sợ đi ra nhà trước.

"Sư tổ, người tìm đệ tử có chuyện gì ạ?" Tiến vào phòng, Minh An quy củ cúi đầu, không có nhìn loạn chung quanh. Người thành thật dễ khiến người ta buồn lòng đề phòng, đây là điều nàng học được từ A Du, đương nhiên, A Du là gốc thật, nàng chỉ vì tự bảo vệ mình thôi.

Tĩnh Từ hiền hoà cười nói: "Đây là Phương thí chủ và Phương phu nhân, Phương phu nhân muốn ở trong am chúng ta tĩnh dưỡng nửa tháng, muốn chọn lựa giữa con và Minh Tâm để hầu hạ." Nói xong bảo A Du và Minh An đứng lại gần nhau, sau đó quay đầu nhìn sang Triền Hoài Xuân: "Phu nhân, Minh An lớn hơn một tuổi, cực hiểu ý người, Minh Tâm tâm tư tình thuần, an tĩnh nhu thuận, cô xem ai hợp?"

Triền Hoài Xuân chậm rãi thu hồi đường nhìn ngoài cửa sổ, nhìn về phía hai tiểu ni cô đứng cách hán năm bước.

Lúc hán nhìn sang, Minh An hơi co quắp ngẩng đầu nhìn hán. Bởi vì Triền Hoài Xuân ngồi, nên thân hình cao to không rõ ràng, đôi chân to cũng giấu ở dưới quần, Minh An không có bao nhiêu suy nghĩ, chỉ cảm thấy vị phu nhân này quốc sắc thiên hương, mặt lạnh như sương, nhưng khí độ thanh quý trên người thì không sao che giấu được. Phi phú tức quý, đầu Minh An lập tức hiện lên cụm từ này, lập tức quy củ cúi mắt, tận lực đề cho mình có vẻ bình tĩnh thong dong. Phu nhân gia đình giàu có chú trọng nhất là quý củ, nếu như nàng hợp nhãn đối phương, có lẽ có thể cầu đối phương cứu nàng thoát thân.

Triền Hoài Xuân ngăn người vì cặp mắt trời sinh quyến rũ của Minh An, nhưng cũng chỉ vì ngoại ý muốn mà thôi, hán và đại ca đều có tướng mạo hiếm thấy, cô nương có thể lấy khuôn mặt đẹp hấp dẫn hán, đến nay hán chưa từng gặp. Giây lát ngăn người thất thần, Triền Hoài Xuân nhìn về phía Tiêu Nhân, thấy Tiêu Nhân cũng đang nhìn, trong mắt có kinh diễm và hoang mang. Quả thực, một hai người có thể nói là trùng hợp, nhưng liên tiếp nhìn thấy mấy ni cô, từ chủ trì đến tiểu đệ tử đều có khuôn mặt đẹp, am ni cô này thật có ý vị sâu xa đây.

Lại nhìn sang tiểu ni cô lúc ban đầu nhìn thấy, Triền Hoài Xuân mơ hồ nghĩ, hành trình đến am ni cô lần này, có lẽ sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn.

A Du cũng không biết có người đang nhìn nàng, nàng thành thành thật thật cúi đầu, len lén nhìn ngón tay mình. Móng tay dài quá, lát hồi quét sân xong phải cắt mới được.

Một ni cô hiểu chuyện lại lời đời, một ni cô linh động lại ngu si, Triền Hoài Xuân không chút do dự chỉ A Du.

Nếu giả gái, vậy chọn một người gốc chút, miễn cho người thông minh lần ra dấu vết đoán được. Lúc ban đầu không muốn chọn ni cô khờ này là bởi vì nàng nói câu kia mạo phạm, hiện tại toàn bộ am ni cô nhìn tới nhìn lui chỉ có mình nàng gốc, hán không có lựa chọn nào khác.

Ngoại trừ A Du, ba người kia đều lấy làm kinh hãi. Tiêu Nhân giật mình, bạn tốt chọn tới chọn lui cuối cùng chọn người hán không thích, vậy này giờ hán đang chơi đùa cái trò gì thế? Tĩnh Từ cũng nghĩ y như Tiêu Nhân, chỉ là bà ta càng thêm nhận định Triền Hoài Xuân có điều cổ quái khó hiểu nào đó, mà Minh An thì không thể tin được mình lại thua một đứa gốc!

A Du không kinh ngạc, là bởi vì nàng cúi đầu, căn bản không nhìn thấy động tác của Triền Hoài Xuân. Mãi đến Tiêu Nhân đi tới trước người nàng, trịnh trọng nhờ nàng chiều cố vợ hán thật tốt thì A Du mới mở mắt ngẩng đầu, cái miệng nhỏ hồng nhuận khê chu, mắt to tròn tròn. Nữ thí chủ, nữ thí chủ chọn nàng?

Thấy nàng lộ ra bộ dạng ngu si, Tiêu Nhân đột nhiên cảm thấy ngón tay ngứa ngáy, không nhịn được muốn vuron tay nựng mặt tiểu ni cô!

"Khụ khụ, vậy thì mời tiểu sư phụ dẫn chúng tôi đến khách phòng, tôi bồi nương tử nghỉ tạm một chút sẽ xuống núi." Tiêu Nhân cấp tốc xoay người, mạnh mẽ khắc chế xung động. Đây là tiểu ni cô, không phải là mười năm tuổi trong nhà hán, hán phải nhịn.

"Sư tổ. . ." A Du xin giúp đỡ nhìn sang Tĩnh Từ, nàng căn bản chưa từng hầu hạ ai aaa!

Tĩnh Từ khẽ cười, đứng dậy phân phó: "Đi đi, phía khách phòng đều trống, con thỉnh hai vị thí chủ chọn một gian, an trí thỏa đáng sau lại đến gặp sư tổ, ta có lời muốn dặn con. Đừng lo lắng, Phương phu nhân làm người hiền lành, sẽ không làm khó con." Nói xong hướng Tiêu Nhân, Triền Hoài Xuân chấp tay trước ngực, xoay người, dùng nhãn thần ý bảo Minh An theo bà ta đi ra ngoài.

Minh An lặng lẽ liếc mắt Triền Hoài Xuân vẫn tĩnh tọa ngồi ngay đó, cắn cắn môi, xoay người ra ngoài.

A Du tha thiết nhìn hai người đi xa, thâm tâm rất muốn đi theo.

"Tiểu sư phụ nhìn gì vậy? Đi thôi, tôi và nương tử leo núi rất mệt, muốn đến khách phòng nghỉ một lát." Trong phòng chỉ còn một tiểu ni cô gốc nghiệt, Tiêu Nhân 'xoẹt' mở quạt, thản nhiên nói.

Triển Hoài Xuân đứng lên.

A Du nhìn không được dời hai bước sang phía Tiêu Nhân, mượn thân hình Tiêu Nhân che cho mình, sau đó giật nhẹ tay áo Tiêu Nhân, nhỏ giọng thương lượng: "Thí chủ, tôi thực sự rất ngốc, cậu hãy khuyên nhủ nương tử, bảo cô ấy chọn sự tử của tôi hầu hạ mình đi?"

"Thế nào, cô không muốn hầu hạ nương tử của tôi?" Tiêu Nhân bỗng hưng trí, cố ý nâng cao thanh âm, làm cho bạn tốt cũng có thể nghe.

A Du lại càng hoảng sợ, len lén ngắm bên kia, vừa lúc chạm vào ánh mắt không hồn giận lại không kiên nhẫn của Triển Hoài Xuân, nhanh nhẩu lắc đầu giải thích: "Không phải không phải, là do tôi chưa từng hầu hạ khách nhân, sợ tay chân vụng về làm phu nhân mất hứng. Phu nhân, sự tử của tôi rất khéo léo, có đôi khi tôi không cần lên tiếng cô ấy cũng biết tôi muốn làm cái gì, cô ấy thông minh như vậy, cô vẫn nên chọn cô ấy đi?"

Triển Hoài Xuân giả cảm nên không thể nói chuyện, có thể nói thì hẳn cũng lười để ý tiểu ni cô khờ này, nhìn Tiêu Nhân, trực tiếp ra khỏi cửa.

Tiêu Nhân vỗ vỗ vai A Du, đẩy nàng đi ra ngoài, thật lòng an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, nương tử của tôi thích cô như vậy đấy, đầu óc cô ấy không tốt, sự tử cô lại thông minh như vậy, nương tử của tôi thấy nhất định sẽ tự ti, cho nên cô càng ngốc, nương tử tôi càng thích cô, hiểu không?"

Triển Hoài Xuân đi đằng trước khựng lại, cố nén lắm mới có thể không quay đầu cho hẳn một quyền.

Nỗi khấn trương lo lắng của A Du lại một lần nữa biến thành đồng tình thương hại, càng xem mỹ nương tử cao to phía trước càng cảm thấy nàng đáng thương, hình như ngoại trừ dung mạo xinh đẹp ra, trên người nàng tất cả đều là bệnh. Cái ý nghĩ này khiến cho nàng cấp tốc trấn định lại, trái lại đi tới phía trước hai người, dắt bọn họ đến khách phòng.

Bên ngoài các phòng nhìn qua cũng không hề khác nhau, Triển Hoài Xuân tùy ý chọn một phòng, chính là gian phòng tối hôm qua Thanh Thơ và nam khách riêng tư gặp nhau.

A Du không có suy nghĩ nhiều, khách này đi khách khác tới, đâu sao khách phòng mỗi buổi sáng đều được quét tước. Trong am tổng cộng có bốn tiểu ni cô, nấu nước quét tước nấu cơm giặt giũ vân vân các nàng phân công nhau làm, nàng phụ trách nấu nước, Minh Dung sự tử chuyên quản quét tước, nàng đã giúp tỷ ấy quét sân rồi, bên này chắc Minh Dung sự tử cũng đã dọn dẹp xong?

Kết quả vào phòng liền thấy trên giường lộn xộn.

Hai người theo sát sau lưng nàng, mặt A Du hồng rực, chạy nhanh đem cả ga trải giường và chăn đều cuốn lại, cúi đầu bồi tội: "Sáng nay bận rộn, còn chưa kịp thu thập gian nhà, hai vị thí chủ trước ở trong phòng ngồi một chút, tôi đi thay một bộ chăn sạch sẽ khác, mấy ngày trước mới đem ra phơi nắng, đắp lên sẽ đặc biệt thoải mái." Nói xong ôm chăn bước đi.

Triển Hoài Xuân túm nàng lại, ánh mắt nhìn quét một vòng, chia chia giường lại chia chia trà cụ.

A Du nghi ngờ nhìn sang Tiêu Nhân.

Tiêu Nhân dựa vào ghế, miễn cưỡng nói: "Nương tử tôi bảo cô thay mới gối, màn lụa trên giường và trà cụ."

A Du bừng tỉnh hiểu ra, nhìn Triển Hoài Xuân gật gật đầu, đi ra cửa hai bước lại quay trở về, đem chăn thả lại trên giường, cời màn lụa xuống, xếp chồng gối và màn lụa lên chăn, mới ôm ra ngoài.

Đội nàng đi ra, Tiêu Nhân nghi ngờ nhìn sang Triển Hoài Xuân: "Cô ấy ngốc, cậu cũng ngốc à, khó khăn thế làm gì, đổi phòng khác không được sao?"

Triển Hoài Xuân đi tới đẩy cửa sổ ra, xác định chung quanh không người mới thấp giọng nói: "Đổi phòng cũng vậy thôi, không bằng đổi mới một lần luôn."

Thanh âm kia trong sáng êm tai như giọt mưa châu rơi vào thâm cốc sâu thẳm, xa xưa tĩnh thuận, lại mang âm trầm thường gặp ở nam tử, nếu như không giả cảm, thân phận chắc chắn sẽ bị lộ.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chùng Mực

A Du bê tấm chăn mới quay lại, Triển Hoài Xuân bảo nàng giao chăn cho Tiêu Nhân ôm, kêu nàng trước tiên lau sạch giường từ trên xuống dưới một lần

rồi mới trải giường chiếu. Đương nhiên, hắn chỉ động vài ngón tay, nói là Tiêu Nhân thay hắn nói. Hai người phối hợp nói xong, thấy A Du đứng ngơ ngác ở đằng kia, bộ mặt như không giải thích được lại tựa như mê man, Triển Hoài Xuân cười nhạt, gờ tay thò vào trong tay áo, muốn đưa cho nàng chút tiền sai vặt.

Kết quả tay còn chưa đụng tới tay áo thì đã để xuống, bởi vì hắn đã nhớ ra, hắn lần này không mang theo xu nào, ngoại trừ vài món trang sức trên đầu, có thể nói là nghèo rớt mồng tơi. Triển gia Nhị thiếu gia chưa từng nghèo nàn như vậy, ai bảo hắn đánh cuộc thua, mà Tiêu Nhân lại đúng là cái người có thể tùy tiện đưa ra những yêu cầu xấu xa làm chi? Để xuống con cái giận trong lòng, Triển Hoài Xuân nhìn Tiêu Nhân rồi chia chia A Du, xoay người đi tới trước cửa sổ.

Tiêu Nhân rất sung sướng lấy ra một thỏi bạc vụn, quơ quơ với A Du, rất là bất đắc dĩ nói: "Nương tử tôi thích sạch sẽ, tiểu sư phụ hãy rộng lòng hơn. Khối bạc này tôi có ý đưa cho cô, coi như cảm ơn cô thay tôi chiếu cố nương tử, cô hãy cất lấy, đừng nói với người ngoài." Loại vật như bạc này, để ở đâu cũng là ngòi dấn hại mạng, cho dù là một đám hỏa thượng, ni cô tự xưng khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời ảo huyền. Tiểu ni cô nhìn rất đơn thuần, nếu không cần dặn hai câu, Tiêu Nhân sợ nàng sẽ chủ động giao bạc cho chủ trì.

A Du lớn chừng này nhưng chưa từng thấy qua bạc là vật gì, nhìn không được nhìn chăm chăm thỏi bạc trong tay Tiêu Nhân, sau đó vào lúc Tiêu Nhân đứng dậy thì lắc đầu liên tục, "Không cần không cần, phu nhân là khách, tôi chiếu cố cô ấy là phải." Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, mắt to ngập nước, thật không có nửa điểm tham lam.

Tiêu Nhân thật tâm muốn thưởng cho nàng, nhưng A Du cũng thật không muốn, nói xong xoay người đi ra ngoài, sau một lát ôm chậu gỗ đi đến, trước mặt hai người lau sạch giường chiếu, cái bàn ... không còn một hạt bụi. Xong xuôi đâu đó, A Du dùng tay áo lau mồ hôi trên trán, nói với Tiêu Nhân: "Hai vị thí chủ còn gì phân phó nữa không? Không có thì hai người nghỉ ngơi trước đi, tôi đi tìm sư tổ."

Tiêu Nhân không biết Triển Hoài Xuân nghĩ như thế nào, thấy tiểu ni cô bận rộn tới lui thì hắn lại có chút thương tiếc. Lão cha nhà mình là tri huyện, quan không lớn, nhưng ở trong huyện thành coi như là trời, cho nên vô luận là những nha hoàn trong nhà, hay là người bên ngoài, đều nhún mình nịnh bợ hắn rất nhiều, loại việc thấp kém gì cũng đều làm, nhưng không có người nào, lúc làm những việc ấy thì thần sắc lại chuyển chủ như tiểu ni cô đây, không chê phiền cũng không ngại khổ.

"Đi đi, đi đi, chỗ bọn tôi đã không còn chuyện gì nữa, cô không cần phải gấp gấp trở về đây." Tiêu Nhân không tự chủ thả mềm thanh âm.

A Du thở một hơi dài nhẹ nhõm, ôm lấy chậu gỗ đã thay nhiều lần nước ra ngoài.

"Thế nào, đau lòng? Không nhìn ra cậu còn biết thương hương tiếc ngọc đấy." Triển Hoài Xuân bước tới ngồi xuống bên kia bàn, cầm ấm trà nhẹ nhàng ngửi ngửi, ghét bỏ nhũn mảy, nghĩ thầm nửa tháng này coi như chịu khó uống nước vậy.

Tiêu Nhân tâm tình có chút phức tạp, "Không phải, chỉ là tôi nghĩ không thông, tiểu cô nương xinh xắn như vậy, cha mẹ cô ấy sao lại nỡ đưa cô ấy đến am ni cô? Như Xán Xán, cha mẹ tôi hận không thể nâng niu nó lên tận trời, ngay cả đứa con trai như tôi cũng không bằng nó."

"Ai biết cha mẹ bọn họ nghĩ như thế nào, hai ông bà già nhà tôi đã sớm vứt tôi và đại ca lên thuyền rồi bến rồi, trước khi đi còn nói chưa chắc mình có trở về hay không, bảo chúng tôi tự cưới vợ, có cha mẹ như vậy, nào có biện pháp gì?" Nhắc tới cha mẹ thì Triển Hoài Xuân lại bức bối. Nếu như bọn họ ở nhà, hắn cũng sẽ không bị đại ca mắng từ năm mười hai tuổi cho đến hôm nay, trong sáu năm này Triển Hoài Xuân cũng không biết làm sao mà hắn lại chịu đựng nổi.

Hai kẻ đều là "cha không thương mẹ không đau", nói đến chỗ này đều không khỏi trầm mặc trong chốc lát.

"Được rồi, cậu đi đi, nếu như đại ca tôi trở về sớm, cậu nhớ phải viết thư báo tôi đấy." Nghĩ đến đủ loại trêu đùa bạn tốt đã làm trước đó, Triển Hoài Xuân lười nói với hắn, bắt đầu đuổi người.

Tiêu Nhân nhòm hắn, sờ mũi một cái, có chút không yên lòng nói: "Tôi thấy am ni cô này có chút cổ quái, nếu không chúng ta đổi am khác?"

Triển Hoài Xuân hừ lạnh, "Đổi cái gì? Để cho cậu nói năng xằng bậy lần nữa à? Cứ nơi này, mau đi đi, nửa tháng sau mang y phục tới đón tôi."

Hắn càng biểu hiện không thèm quan tâm, Tiêu Nhân lại càng không muốn đi, đầu nảy ra một chủ ý, cười hớ hớ nói: "Quên đi, thấy cậu đáng thương như vậy, không bằng chúng ta đổi lại yêu cầu, cậu gọi tôi một tiếng đại ca, hô xong chúng ta cùng nhau trở về."

Bảo Triển Hoài Xuân ở am ni cô, lúc đầu chỉ muốn trêu đùa hắn, hiện tại Tiêu Nhân quả thật lo lắng, lo lắng cho an toàn của Triển Hoài Xuân. Đừng xem Triển Hoài Xuân da dẻ mịn màng có vẻ chắc thịt, từ năm bảy tuổi hắn gặp chuyện không may thiếu chút mất mạng, ông bà Triển đã dùng nhiều tiền mời đạo gia cao nhân về dạy hai đứa con trai luyện võ, nội ngoại kiêm tu. Triển Hoài Xuân đại khái cũng cực sợ, khó có được có một môn học còn chuyên chú hơn đại ca hắn, ba năm trước đây đạo sĩ đi, Triển Hoài Xuân cũng học thành tài, mười mấy người cùng tiến lên cũng đừng hòng làm hắn bị thương. Điều Tiêu Nhân không yên lòng là tất xấu được nuông chiều từ bé của tiểu tử này, trong am ni cô lại không thịt không rượu, khẳng định không thoải mái bằng ở nhà, Tiêu Nhân sợ Triển Hoài chịu không nổi.

Hai người tuổi tương đương nhau, nói xác thực thì Tiêu Nhân còn nhỏ hơn hắn hai tháng, bây giờ lại còn muốn làm đại ca hắn?

Triển Hoài Xuân không hề nghĩ ngợi, trực tiếp nhắc Tiêu Nhân từ trên ghế lên, đẩy ra phía ngoài. Đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh, thua chính là thua, hơn nữa Tiêu Nhân nếu thật có hảo tâm như vậy, hắn hà tất gì lại làm cái bánh bao may vào xiêm y? Triển Hoài Xuân càng nghĩ càng giận, nếu không phải cố kỵ bị người nghe được, hắn thật muốn ném thẳng Tiêu Nhân ra ngoài.

Tiêu Nhân vịn lấy ván cửa không muốn đi, "Đừng động thủ đừng động thủ, nếu không đổi thành cái khác, không gọi đại ca, cậu tự mình giúp tôi giặt vớ

ba ngày đi..." Lối còn chưa dứt cánh tay đã bị người dùng lực nhéo một cái, đau đến hấn cả người đỏ mồ hôi, Tiêu Nhân tỉnh tỉnh cũng bùng lên, oán hận đẩy Triển Hoài Xuân, cắn răng nghiêng lợi nói: "Có lòng tốt lại coi là lòng lang dạ thú, cậu đã thích ở am ni cô như thế, vậy cậu ở đây một tháng đi!"

"Được thôi, bắt quá cậu phải tìm thêm một con kiến càng so với tôi, lại thua tôi sẽ ở một tháng." Triển Hoài Xuân thần nhiên nói.

Tiêu Nhân sừng sốt, khó có thể tin lập lại: "Cậu, cậu muốn so với tôi lần nữa?"

Triển Hoài Xuân gật đầu, cười nhìn hấn: "Nếu như cậu không sợ chết, cứ việc mang con kiến càng đến đây." Lần trước đồng ý so với hấn xem kiến của ai bò xa hơn, hấn thực sự là bị ma quỷ ám ảnh mới làm thế.

Tiêu Nhân cười khúc khích, lắc lư quạt nói: "Bại tướng dưới tay, tôi biết ngay cậu không có can đảm kia..." Bật lui ra phía sau, "Cậu muốn làm gì? Tôi, tôi cảnh cáo đây, còn dám bắt kính với tôi, cẩn thận tôi bỏ em đây nhá!" Mắt thấy Triển Hoài Xuân lại muốn động thủ, Tiêu Nhân nhanh nhẩu nhảy lùi ra sau, nhảy xong thấy Triển Hoài Xuân sừng sờ ở đằng kia, Tiêu Nhân lại phi nhanh nhảy tới trước, bàn tay to thừa dịp bất ngờ sờ soạng ngay ngực Triển Hoài Xuân một cái, sờ xong cười lớn bỏ chạy, "Ha ha, nương tử hãy ở đây tĩnh dưỡng cho tốt, nửa tháng sau vì phu sẽ đến đón em về nhà!" Hấn đánh không lại Triển Hoài Xuân, chạy trốn cũng rất nhanh, nháy mắt đã không thấy bóng đâu.

Gân xanh trên trán Triển Hoài Xuân giật giật, cúi đầu nhìn hai gò đất trên ngực, xoay người vào nhà, đóng cửa, ở trong phòng đi qua đi lại rồi đá ngã một cái ghế, sau đó đi tới giường, trực tiếp nằm úp sấp lên tấm chăn đã sớm được hấn triệt để kiểm tra độ sạch sẽ. Nằm úp sấp trong chốc lát cảm giác tựa hồ có chút không đúng, Triển Hoài Xuân mãnh liệt xoay người, nhắm mắt lại, yên tĩnh hồi lâu mới giờ tay lên, bóp bóp cho hai cái bánh bao trở nên tròn vì bị dẹp do nằm sấp...

Vì sao lại để hấn quen biết cái tên Tiêu Nhân ra về đạo mạo khôn nạn kia!

Triển Hoài Xuân thấp giọng mắng một câu, đá văng cặp giày thêu, gác cặp chân dài lên trên giường, giật giật, tìm được tư thế thoải mái nhất, chuẩn bị nhắm mắt một lát, ai ngờ cánh tay hạ xuống phía dưới thì lại đụng tới một chỗ nhô ra. Hấn mở mắt, tay thò xuống dưới đệm giường, lấy đồ vật kia ra.

Là một cây chùy thủ.

Triển Hoài Xuân cười khế, rút chùy thủ ra quan sát. Lưỡi dao mỏng mà sắc bén, hàn quang lưu chuyển, tốt thì tốt, chỉ là tên Tiêu Nhân kia cũng quá là cẩn thận, một am ni cô nho nhỏ, cho dù có cổ quái, cũng đâu có đáng giá để hấn dùng tới chùy thủ?

Nhét cây chùy thủ xuống gối, Triển Hoài Xuân ngửa mặt nằm, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Bên kia A Du đang đứng ở trong phòng nghe Tĩnh Từ răn dạy.

"Minh Tâm, nếu Phương phu nhân nhìn trúng con, con hãy an tâm hầu hạ cô ấy đi, ngoại trừ buổi tối quay về phòng mình ngủ, mỗi ngày làm xong việc đều phải trực tiếp đến chỗ cô ấy, cô ấy bảo con làm gì thì con làm nấy. Nhưng có một điều con phải nhớ kỹ, nghìn vạn lần không được để cho cô ấy coi quản con, cũng không được nghe lời cô ấy tự mình coi, hiểu không?" Tĩnh Từ nhẹ giọng dặn dò. Mặc kệ đôi phương có cái gì cổ quái, bỏ bạc cũng là vì tìm nữ nhân, năm mươi lượng cơ mà, chỉ cần đôi phương không làm đến một bước cuối cùng, những thứ khác bà ta sẽ đáp ứng. Về phần quản, Tĩnh Từ đối với nam nhân rất hiểu rõ, nhất định không thể để cho bọn họ coi, coi rồi sẽ không quản được.

A Du ngoan ngoãn gật đầu, suy nghĩ một chút lại không hiểu hỏi: "Sư tổ, vì sao cô ấy phải coi quản con?"

Cái con ngốc này...

Tĩnh Từ gọi người đi đến phía trước, từ ái vỗ vỗ tay A Du nói: "Điều này à, sư tổ thấy Phương phu nhân có chút khác hấn với thường nhân, phỏng đoán lung tung. Nếu cô ấy bình thường thì tốt nhất, vạn nhất cô ấy đối với con làm ra sự việc kỳ quái gì, Minh Tâm đừng sợ, đợi cô ấy làm xong con trực tiếp tới tìm sư tổ, sư tổ sẽ giải thích cho con, nhưng quản thì nghìn vạn lần không thể coi, nhớ lấy." Bà ta biết cách Thanh Thợ dạy dỗ tiểu đệ tử, khó có được gặp phải loại đồ chơi trời sinh thể này, Tĩnh Từ cũng nguyện ý phối hợp Thanh Thợ. Hơn nữa chính là bởi vì A Du khờ, lần đầu khách này trái lại sẽ bớt việc, không cần phí quá nhiều tâm tư đi giải thích hoặc uy hiếp.

A Du không hiểu rõ lắm, nhưng nếu sư tổ đã nói vậy, nằng làm theo là được.

Tĩnh Từ lại dặn dò hai câu, rồi cho nàng đi ra. Hai người kia quần áo khí độ phi phàm, chắc là xuất thân hiển quý, người như vậy, nếu muốn mua đêm đầu sẽ không keo kiệt chút bạc, nếu không mua, hơn phân nửa sẽ không cưỡng bức. Huống hồ nếu bọn họ có thể tìm tới nơi này, khẳng định biết quan hệ giữa bà ta và Cao Xương, cũng biết kết quả của việc ăn quyết là gì.

Tĩnh Từ rất yên tâm, sờ sờ năm mươi lượng bạc trắng, giấu vào trong ngăn kéo nhỏ của mình.

Bên ngoài A Du đi còn cách khách phòng mấy bước, liền quẹo vào gian phòng của mình, lấy vớ đã khâu được một nửa và giỏ chằm tuyến mang theo, lúc này mới đến khách phòng tìm nữ thí chủ.

Nàng nhẹ nhàng gõ cửa một cái, "Phu... Thí chủ, tôi tới hầu hạ cô." Gọi phu nhân có điểm lạ, nàng vẫn nên gọi theo thói quen là thí chủ đi.

Triển Hoài Xuân còn chưa ngủ, nghe được động tĩnh, nhúu nhúu mày, không ngồi dậy.

Bên trong chậm chạp không có tiếng trả lời, A Du đợi một chút, đi vòng đến trước cửa sổ, phát hiện trước giường đặt một đôi giày thêu, phía trên là thân ảnh màu đỏ đang nằm. Cho rằng đôi phương ngủ say, A Du xoay người ngồi xuống bậc thang cạnh bồn hoa, lấy kéo ra cắt móng tay.

Bên ngoài không có tiếng bước chân rời đi, cũng không có bất cứ động tĩnh gì, Triển Hoài Xuân sinh lòng hiếu kỳ, lặng lẽ đứng dậy, chậm rãi đi tới trước cửa sổ.

Cách chính ngọ còn chút thời gian, ánh nắng ngày xuân ôn hòa, tiểu ni cô im lặng ngồi trên bậc thang trước cửa, nghiêm túc cắt móng tay. Một đôi tay nhỏ bé đắm chìm trong ánh nắng, tình tế khéo léo như cọng hành.

Triển Hoài Xuân nhìn xem có chút xuất thần, ánh mắt chậm rãi chuyển qua mặt tiểu ni cô.

Trên đầu nàng mang mũ ni cô, phía dưới không có tóc che lấp, ngược lại làm ánh lên chiếc cổ thon dài, vành tai trắng nõn khá ái. Triển Hoài Xuân nhìn chăm chăm đôi mắt thỉnh thoảng chớp động của nàng một chút, chậm rãi thu hồi đường nhìn, nhưng trong lòng lại đồng ý lời Tiểu Nhân nói. Không có tóc còn có thể khiến hấn cảm thấy xinh đẹp, tiểu ni cô quả thực tuyệt sắc.

Hắn đi ra cửa, mở cửa cho nàng.

Móng tay hấn cũng hơi dài, xem nàng cắt nghiêm túc như vậy, cũng bảo nàng giúp hấn cắt đi. Ở nhà, hấn không có thói quen có nha hoàn hầu hạ, càng không thể nào bảo gã sai vặt giúp hấn làm loại chuyện này, khi còn bé là đại ca giúp hấn, hiện tại đại ca mặc kệ, mà hấn cũng không muốn để đại ca quản, nhưng tự mình cắt móng tay bên phải thì lại có chút không thuận tay, vậy chỉ bằng thừa dịp thân phận hiện tại, mà bảo tiểu ni cô giúp hấn giải quyết bớt một việc.

Hết Chương 4

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Chảy Máu

Cắt xong ngón tay sau cùng, phía sau bỗng nhiên truyền đến tiếng cửa mở.

A Du quay đầu, thấy nữ thí chủ đứng ở cửa cúi đầu nhìn nàng, vội vàng bỏ kéo vào giỏ châm tuyền rồi đứng dậy bung lên bước tới, có chút câu nệ giải thích: "Thí chủ, sư tổ bảo tôi làm xong việc rồi mới chuyển tâm hầu hạ cô, nếu cô có chuyện gì muốn tôi làm xin cứ việc phân phó, không có thì thí chủ cứ ở trong phòng nghỉ ngơi, tôi ở bên ngoài làm việc, sẽ không quấy rầy cô đâu."

Triển Hoài Xuân nhìn đồ vật trong tay nàng, nghiêng người, ý bảo nàng đi vào.

A Du ngoan ngoãn tiến vào.

Triển Hoài Xuân theo sau, trở tay hạ chốt cửa xuống.

"Thí chủ đóng cửa làm gì thế? Bên ngoài giờ đang có gió, mở ra gió thổi vào sẽ rất thoải mái." A Du không hiểu hỏi, nói xong cầm giỏ châm tuyền đặt lên bàn. Khách phòng trong am ni cô đều giống nhau, gian ngoài là một phòng khách nhỏ, bên trong là phòng ngủ, lát nữa nàng dự tính ngồi ở bên ngoài.

Triển Hoài Xuân không để ý tới nàng, đóng hai cánh cửa ở ngoài lại, sau cùng đi đến cái bàn ở gian ngoài, ngồi xuống, lấy cây kéo trong giỏ châm tuyền, dùng vải bông bên trong chùi chùi kéo, lúc này mới ngoắc ngoắc bảo tiểu ni cô đến ngồi cạnh hấn. A Du nhìn xem đến ngày người, kinh ngạc ngồi vào phía đối diện hấn, vừa định hỏi thì Triển Hoài Xuân đã nhét kéo vào trong tay nàng, sau đó đưa tay trái đến trước mặt nàng.

Hấn hành động quá đột ngột, tay lại cách gần như vậy, A Du không tự chủ được dịch thân về phía sau.

Triển Hoài Xuân nhướn mi, tay vẫn như cũ, đợi nàng.

A Du nhìn bàn tay trắng nõn thon dài trước mặt, lại nhìn Triển Hoài Xuân, gãi gãi đầu hỏi: "Thí chủ cho tôi xem tay cô làm gì thế?" Nói xong nhìn không được lại liếc mắt nhìn bàn tay hấn, ngón tay thon dài, mu bàn tay vừa trắng vừa mịn, nếu không phải quá to, sợ rằng còn đẹp hơn cả tay sư phụ.

Thấy mình làm đến nước này mà tiểu ni cô còn không hiểu, Triển Hoài Xuân nhàu mày, co co một cái móng tay cho nàng xem.

A Du không thích để móng tay dài như ba vị sư tỷ, móng tay nàng tương đối ngắn, cho nên chỉ cần móng tay người nào dài hơn mình, nàng lập tức có thể nhìn ra, bởi vậy cũng liền hiểu ý của Triển Hoài Xuân. Nàng không tự chủ chu chu môi, không quá nguyện ý giúp người ta cắt móng tay, bởi vì nàng chưa từng giúp ai, sợ không cẩn thận cắt xấu, nhưng sư tổ lại căn dặn nàng phải nghe đối phương, A Du không thể làm gì khác hơn là tòng mệnh.

"Thí chủ, tôi giúp cô, nhưng ngộ nhờ tôi không cẩn thận cắt xấu, cô đừng nóng giận nhé, đây là lần đầu tiên tôi giúp người khác đó." A Du nâng cổ tay Triển Hoài Xuân lên, ăn ngay nói thật, hy vọng có thể làm đối phương bỏ đi ý niệm trong đầu.

Triển Hoài Xuân nhìn bàn tay nắm tay hấn, không nói gì.

"Tôi bắt đầu nhé?" A Du thử thăm dò.

Triển Hoài Xuân gật đầu, đặt khủy tay phải lên trên bàn, nâng cằm lên chờ được người hầu hạ.

Hắn thể hiện bộ dạng như thế này, A Du không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe lời, nâng tay hắn tỉ mỉ nhìn một lượt, cảm kéo so tới so lui, cuối cùng vẫn cảm thấy nắm từng ngón tay rồi lần lượt cắt tương đối dễ dàng, liền nắm lấy ngón tay cái của hắn, chuyên chú cẩn thận làm việc.

Nàng tâm không khác thường, Triển Hoài Xuân lại cảm giác có chút lạ.

Đây là lần đầu tiên hắn cùng nữ tử thân mật như vậy, lại còn là đối phương nắm tay hắn.

Hắn hơi không được tự nhiên dời đường nhìn.

Ánh mặt trời bị cửa gỗ chặn ở bên ngoài, chỉ có tia sáng mỏng lung xuyên qua song giấy rơi vào, mờ ảo như trời hoàng hôn. Gió không thổi vào được, nhưng toàn bộ am ni cô đều đắm chìm trong hương hoa đào nhàn nhạt, phòng khách nhỏ này cũng không ngoại lệ. Trong viện phá lệ an tĩnh, chỉ thỉnh thoảng có vài chú chim tước bay qua lú lo vài tiếng, thanh thúy dễ nghe.

Những thứ này đối với Triển Hoài Xuân mà nói đều là mới lạ.

Ánh mắt dạo qua một vòng ra cửa sổ, sau đó trở lại trên người tiểu ni cô, bởi vì mi mắt nàng buông xuống, thần sắc chuyên chú nên hắn quan sát mà không kiêng nể gì cả.

Tiểu ni cô thoạt nhìn mười bốn mười lăm tuổi, cái tuổi không coi là nhỏ nữa, nhưng người có chút gầy, nhưng cũng gầy vừa đủ, khuôn mặt mà béo tròn quá thì đôi môi ni cô dòm rất khó coi, gò má gầy hóp thêm tí nữa thì lại trông có vẻ khắc khổ đáng thương, không như bây giờ, tươi mát tú lệ, như nhành lan hé mở trong sơn cốc.

Đúng thế, nhìn xinh xắn thế này, cha mẹ nàng sao lại nhẫn tâm đưa nàng làm ni cô. . .

Đang miên man suy nghĩ, ánh mắt Triển Hoài Xuân chợt khựng lại, đó là do tiểu ni cô đã cắt xong móng tay cái cho hắn, đột nhiên chu mỏ thổi thổi nó. Cánh môi hơi cong, là nhan sắc kiều diễm duy nhất trên người nàng, hơi thở thanh trong ôn nhu, khiến đáng về gốc nghiệt của nàng có nhiều thêm phần nhu thuận hiền chuyện. Ai ngờ hắn vừa mới nghĩ nàng cũng không nghiệt lắm, tiểu ni cô thổi xong lại cười cười nhìn ngón cái của hắn, hải lòng tự đắc, cái vẻ mặt kia cứ y như là đã làm được chuyện rất đáng để khen ngợi.

Quả nhiên là nghiệt. Triển Hoài Xuân vênh môi, thấy nàng tựa hồ sắp nhìn sang, đúng lúc hạ mí mắt.

"Thí chủ, cô xem như vậy được chưa?" A Du buông tay hắn ra, bảo hắn xem thử, tuy rằng nàng rất là hải lòng với tác phẩm của mình.

Nàng buông lỏng ra, Triển Hoài Xuân mới hậu tri hậu giác phát hiện, tay hắn ấm áp, mà tay nàng có chút lạnh, đụng chạm rất thoải mái. Hắn nhìn thoáng qua móng tay, gật đầu, lại vờn tay đưa tới.

A Du tâm đắc, cắt càng lúc càng nhanh, chỉ chớp lát sau tay trái đã được cắt xong.

Lúc Triển Hoài Xuân đổi tay, A Du thực sự nhận không được khen: "Thí chủ, tay cô thật là đẹp, nếu như nó không quá lớn, nhất định sẽ là bàn tay đẹp nhất tôi đã thấy." Nói xong nắm lấy ngón cái tay phải của Triển Hoài Xuân, tiếp tục cắt, căn bản không chờ Triển Hoài Xuân đáp lời, cứ tựa như đang lăm bằm lấu bấu một mình.

Đây là câu đầu tiên nàng nói mà Triển Hoài Xuân cảm thấy lọt tai, suy nghĩ một chút, nghĩ trong mười lăm ngày tới hắn không có khả năng không nói câu nào, liền thấp giọng hỏi: "Phải, vậy có. . ." Chưa kịp nói hết câu, ngón tay đột nhiên bị đầu kéo đâm đau khiến hắn thiếu chút nữa đã tung ra một cước đạp tới, nếu đối phương không phải là một tiểu ni cô, hắn nhất định sẽ tung chân ra đạp.

Triển Hoài Xuân hít một hơi thật sâu, thấy tiểu ni cô còn sững sờ ra đó, con tức trong lòng lại túa ra: "Còn không mau giúp tôi cầm máu!"

Tĩnh tĩnh hắn cũng không được tốt lắm, hạ nhân trong nhà nếu chọc tới hắn, gã sai vặt thì hơn phân nửa sẽ bị tặng một đá, nha hoàn thì bị hắn trừng mắng, bây giờ ở am ni cô là người ta vẫn là cái bản mặt lệ khí mười phần kia. A Du nào đã bị ai rổng qua như vậy, vai run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn trong nháy mắt tái nhợt, "Thí chủ, thí chủ, tôi không phải cố ý. . ."

"Bớt nói nhảm đi, mau giúp tôi xử lý, chỗ các cô không có thuốc trị thương à?" Triển Hoài Xuân không nhận được cắt đứt nàng.

"Không, không có, tôi cũng không biết có hay không nữa. . ." A Du vừa lo vừa sợ, trong đầu chỉ còn lại suy nghĩ nhanh nhanh giúp hắn cầm máu. Mất thấy chân mày đối phương nhũ căng ngày càng sâu, cứ như lại muốn mắng nàng, A Du gấp đến muốn khóc, chợt nhớ lại phản ứng khi Minh An không cẩn thận cắt xước ngón tay, bèn vội đặt kéo lên trên bàn, tiếp theo một tay nắm cổ tay hắn, một tay nắm chặt ngón tay đang chảy máu, đưa vào trong miệng, học Minh An nhẹ nhàng mút.

Triển Hoài Xuân cứng đờ người, theo bản năng muốn rút tay ra, nhưng bàn tay nhỏ của nàng lại nắm rất chặt, ánh mắt nhắm chặt vừa rồi khẽ mở, nhìn hắn.

Ánh mắt nàng trong suốt tinh thuần, lại còn biết nói chuyện, Triển Hoài Xuân biết, nàng bảo hắn đừng nhúc nhích.

Tâm tình Triển Hoài Xuân phức tạp, dời mắt sang nơi khác để cho khỏi nhìn thấy, nhưng cánh môi mềm mại của nàng mút lấy ngón tay hắn, thỉnh thoảng ngón tay hắn còn đụng tới đầu lưỡi của nàng, lại còn lực hút khiến cả người hắn không được tự nhiên kia cũng làm cho màn hồi nẩy cứ liên tục vờn quanh trước mắt hắn, không nhìn cũng chẳng khác nào đã nhìn cả.

Hắn đưa mắt nhìn lại.

A Du vừa lúc nhả ngón tay hắn ra, nhìn chằm chằm ngón tay thấy chỉ có một chút máu còn ứa, nàng cúi đầu mút, lúc sắp đụng tới thì chẳng biết nghĩ như thế nào lại đổi thành liếm, đầu lưỡi bay nhanh xẹt qua vết thương, ăn luôn giọt máu quý giá sau cùng của Triển Nhị thiếu gia. Xác định không còn chảy máu nữa, A Du thờ phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn giò chân tuyến, lấy một miếng vải vụn sạch sẽ ở bên trong, cấp tốc giúp Triển Hoài Xuân bao lại. Nàng quá mức chuyên chú nên không nhìn thấy vết ửng hồng nhọt nhọt trên mặt Triển Hoài Xuân, đợi nàng làm xong ngẩng đầu lên thì Triển Hoài Xuân đã khôi phục thần sắc, thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng, nhìn không ra hi nộ.

A Du không dám nhìn thẳng hắn, cúi đầu bồi tội, "Thí chủ rất đau phải không? Không phải tôi cố ý đâu, cô đột nhiên lên tiếng, tiếng nói lại còn. . ."

"Còn giống đàn ông, có phải không?" Triển Hoài Xuân tiếp lời, giọng nói không có vọt cao như trước. Ngón tay thì đau đấy, nhưng nam nhân đại trượng phu, chút đau nho nhỏ ấy thì có là gì, huống chi, lúc bị nàng ngâm, hắn không thấy đau, chỉ cảm thấy. . . Triển Hoài Xuân nghiêng người đi một chút, che giấu sự biến hóa mới xảy ra trên cơ thể. Hắn chưa chạm qua nữ nhân, nhưng đã xem không ít sách, biết loại biến hóa này rất bình thường, nhưng đối phương là một tiểu ni cô mà, Triển Hoài Xuân khó tiếp thụ việc bị một người xuất gia làm cho này sinh phản ứng.

A Du gật đầu theo bản năng, gật xong còn len lén giương mắt, thấy khuôn mặt xinh đẹp đối diện vẫn trong trẻo lạnh lùng như lúc mới gặp gỡ, không giống có vẻ tức giận, lá gan liền lớn lên, hiếu kỳ hỏi: "Thí chủ, cô có thể nói chuyện, thế sao tướng công cô lại nói cô bị cảm?"

"Bởi vì tôi, thân tôi cao lớn như nam nhân, giọng cũng giống nam nhân, hắn ghét bỏ tôi, bình thường vẫn bắt tôi giả cảm, không cho phép tôi nói chuyện." Trước khi mở miệng Triển Hoài Xuân đã nghĩ ra được cái cớ, miệng thì nói thế nhưng lòng lại đang thầm mắng Tiểu Nhân, nói xong thì về xấu hổ ban đầu biến mất, càng nói càng trôi chảy, "Tôi không có bị cảm, vẫn mãi không lên tiếng sẽ rất khó chịu, cô, tôi chỉ nói với cô thôi đấy, cô đừng đem việc tôi có thể lên tiếng nói cho bất cứ ai, ngay cả chủ trì của các cô cũng không được, nếu bị, bị tướng công tôi biết được, hắn sẽ biến tôi thành cảm thật, hắn đã cảnh cáo tôi."

A Du có chút không thể tin được vị bạch y thí chủ tuấn mỹ ôn nhu kia lại là người xấu: "Nhưng buổi sáng tướng công cô rất tốt với cô mà, còn giúp cô dâng hương. . ."

"Hắn giả bộ đấy, trước mặt người khác thì rất tốt với tôi, sau lưng thì đánh đập mắng chửi tôi thậm tệ." Triển Hoài Xuân cúi đầu nói, nom bộ dáng rất có vài phần đau khổ rêu rắt thảm thiết.

Lòng A Du không khỏi chua xót, đưa chiếc khăn của mình cho hắn, khuyên lơn: "Thí chủ đừng khóc, kỳ thực tôi cảm thấy giọng cô tuy giống nam nhân nhưng rất là dễ nghe. Cô yên tâm, chờ tướng công của cô tới đón, tôi giúp cô khuyên hắn, hắn nếu đã thích cô, cưới cô thì nên đối tốt với cô, sao có thể không cho cô nói chuyện? Những điều này cũng không phải lỗi của cô. Tựa như Minh Hoa sư tỷ của tôi ấy, tỷ ấy luôn mong muốn mình trắng nõn hơn một chút, nhưng thân thể là cha mẹ cho, tỷ ấy có biện pháp nào được."

Triển Hoài Xuân nhìn chiếc khăn trước mặt, ngẩng đầu lên nói: "Tôi không khóc, tôi đã quen rồi, cũng không cần cô khuyên hắn, chỉ cần cô đừng nói việc này ra là được."

A Du nhìn kỹ mặt hắn, quả nhiên không nhìn thấy một giọt nước mắt nào, liền nhét lại khăn bỏ vào trong tay áo, nghiêm túc cam đoan: "Thí chủ yên tâm, tôi không nói cho ai đâu."

Triển Hoài Xuân cười cười.

A Du nhìn thấy, si ngốc nhìn hắn, "Thí chủ thật là xinh đẹp, cười lên càng đẹp hơn." Một người đẹp như vậy, vị nam thí chủ kia sao lại nhẫn tâm thế?

Triển Hoài Xuân đương nhiên biết mình đẹp trai, nhưng không muốn bị một tiểu ni cô đùa giỡn, hắn đem tay phải đã bị băng bó một ngón tay vươn tới, tức giận nói: "Tiếp tục, cẩn thận một chút, còn dám làm tôi bị thương, tôi, tôi cũng sẽ đâm cô một nhát đấy."

Si mê trong mắt A Du nhất thời biến thành ủy khuất, nhìn hắn rồi cúi đầu, nắm ngón tay hắn nhỏ giọng thầm thì: "Rõ ràng là cô làm tôi sợ tôi mới lỡ tay, lần này coi như lỡ, về sau cô tự mình cắt đi." Thật là một người không chịu nói lý.

"Cô nói lại lần nữa xem?" Triển Hoài Xuân không vui nói.

A Du chớp chớp mắt, không nói nữa, ngoan ngoãn hùa hạ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Mắm

Cắt móng tay xong, Triển Hoài Xuân quay vào trong nằm dưỡng thương, sau một lát nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, giương giọng hỏi: "Cô muốn đi đâu?"

Đi ăn cơm trưa, tôi sẽ lấy cho thí chủ nhiều một chút. A Du một chân đứng ở ngoài cửa, một chân còn lưu ở bên trong, quay đầu lại giải thích. Sư tổ nói, sau này nàng và nữ thí chủ ở trong phòng cùng nhau dùng cơm.

Ừ, đi đi, lấy nhiều chút, sức ăn của tôi lớn. Triển Hoài Xuân khinh phiêu phiêu nhắc nhở.

Thân hình to đến thế, nhất định là ăn nhiều rồi.

A Du rất lý giải, tâm tình thoải mái đi đến phòng bếp. Cảm giác ở cùng một người xa lạ có chút không được tự nhiên, tuy rằng hai người ai làm việc nấy, nhưng nữ thí chủ thường thường đi tới liếc nhìn nàng một cái, lại cái gì cũng không nói, thật quá kỳ quái.

Trong am ni cô chỉ có Tĩnh Từ là ăn một mình, bốn tiểu ni cô thì phân biệt ăn với sư phụ của mình, trong đó đồ ăn của Tĩnh Từ do Minh An đưa qua, những người khác đều là do tiểu ni cô đến phòng bếp lấy, thời gian ngày ba bữa cơm đều cố định. Bởi vì khách phòng ở phía trước, cách nhà bếp có chút xa, nên lúc A Du đến thì Minh Dung Minh Hoa đã lĩnh phần của ba thầy trò họ, Minh An vừa hay đang bụng phần cơm đi tìm Thanh Tho.

Sư tỷ, em tới lĩnh cơm, bày ở bên trong đúng không ạ?" A Du vui vẻ chào hỏi Minh An đang bụng năm cơm ngay cửa."

Minh An bị nàng đoạt mất công việc, vốn không muốn để ý đến nàng, suy nghĩ một chút lại lui về phòng bếp, đặt mâm trở lại trên bàn, chờ A Du đi vào, nàng liền đứng ở cửa, vừa lưu ý bên ngoài vừa nhỏ giọng hỏi: "Vị phu nhân kia như thế nào? Cô có biết lai lịch của cô ấy là gì không?"

Lai lịch gì à? À, mẹ chồng không thích cô ấy, cô ấy tâm tình không vui nên đến am chúng ta tĩnh dưỡng. A Du giản đơn giải thích, mắt vẫn ngó nhìn bên trong, thấy trong cái mâm chừa lại cho nàng ở trên bàn chỉ có hai chén cơm tẻ và rau xanh, khuôn mặt liền hóa sầu, quay đầu nói với Minh An: "Sư tỷ, thí chủ thân cao sức ăn lớn, một chén sợ là không đủ, về sau tỷ làm nhiều thêm chút nhé?"

Minh An trừng mắt liếc nàng: "Việc này không phải do tôi quyết định, cô đi hỏi sư tổ, sư tổ đồng ý tôi sẽ làm nhiều hơn." Trước đây nàng nghĩ Tĩnh Từ hiền hoà, nên nguyên liệu nấu ăn trong am đều là gạo trắng, bột mì trắng, sau mới biết đây là địa phương nào, Minh An nhất thời cũng biết được ý đồ chân chính của Tĩnh Từ. Ăn ngon mới có thể phát triển tốt, lớn lên rồi, sẽ kiếm được càng nhiều tiền cho bà ta, bà ta đâu có hiền lành gì, rõ ràng là ác phụ táng tận lương tâm!

Ừ, lát hồi e đi nói với sư tổ. A Du thuận miệng đáp, đi tới cầm lấy mâm đồ ăn.

Minh An liếc mắt nhìn bên ngoài, rồi theo sát nàng, nhỏ giọng dặn dò: "Minh Tâm, buổi chiều khi ở cùng cô ấy, nghĩ biện pháp hỏi cô ấy là người nơi nào, chồng làm nghề gì, tôi biết tất có chỗ hữu dụng. À đúng rồi, nếu như cô ấy hỏi ai bảo cô hỏi thăm, thì nghìn vạn lần đừng nói đến tôi, cứ nói là do tự cô muốn biết."

A Du vừa định gật đầu, chợt nhớ lại chuyện Triển Hoài Xuân giả câm, nhin không được nháy mắt một cái, cúi đầu nói: "Sư tỷ, thí chủ bị, bị câm, cô ấy không nói được, em hỏi như thế nào?" Đây là lần đầu tiên nói dối nên A Du có chút chột dạ.

Cô ấy bị câm? Minh An khó tin hỏi. Minh Dung Minh Hoa không chịu nói cho nàng biết, lúc nàng đến thiên phòng gặp người thì cũng chỉ biết đối phương muốn chọn người hầu hạ, cái khác thì không biết gì cả.

A Du gật đầu, đem chuyện mình có thể nói đều nói cho nàng, nói xong thấy đáng về Minh An thập phần thất vọng, A Du lại có chút không đành lòng, gãi gãi đầu bổ sung: "Thí chủ biết viết chữ, cô ấy phân phó em làm việc đều lấy tay ra dấu hoặc viết chữ sai bảo, nếu như cô ấy muốn nói chuyện phiếm với em, em sẽ thay sư tỷ hỏi một chút. Sư tỷ còn có chuyện gì khác không? Không có em đi trước, thí chủ tính tình không tốt lắm, em sợ cô ấy chờ lâu sẽ tức giận."

Thanh Tho đã dạy hai người một vài chữ đơn giản, nên Minh An vẫn không hoài nghi lời A Du nói, nhưng cũng không ôm hy vọng quá lớn, nhìn về mặt A Du đơn thuần vô ưu, xoay người bước đi trước. Có đôi khi nàng rất hâm mộ A Du, vì ngốc, nên sẽ không có phiền não.

Lúc A Du bụng cơm nước đến khách phòng, Triển Hoài Xuân đã ngồi ở gian ngoài đợi nàng.

Ngày thường mấy người ăn cái này? Triển Hoài Xuân nhìn chăm chăm hai đĩa rau xanh không có chất dinh dưỡng nào trước mặt, khẩu vị tụt dốc.

Đúng vậy. A Du dọn xong chén đĩa, ngồi cạnh Triển Hoài Xuân, nghiêm túc giải thích: "Người xuất gia chúng tôi đều ăn chay, thí chủ tạm thời nhẫn nại nửa tháng, mà sư tỷ tôi làm đồ ăn ngon lắm đấy, thí chủ nếm thử xem." A Du gấp một cọng rau xanh, đưa sang cho Triển Hoài Xuân.

Triển Hoài Xuân nhìn đôi đĩa nàng đưa tới, vươn tay cản lại, ghét bỏ nói: "Cô tự mình ăn đi, tôi không ăn."

A Du cầm đôi đĩa hỏi hần: "Vì sao không ăn?" Không đói bụng sao?

Triển Hoài Xuân trừng mắt: "Không ăn chính là không ăn, ở đâu ra nhiều vấn đề như vậy? Cô ăn đi, đừng động vào tôi." Nàng cho nàng là đại ca hần sao? Lái nhái dong dài lắm điều.

Bị trùng mắt, A Du ngượng ngùng cúi đầu, không biết mình làm sai chỗ nào. Sau một lát, liếc trộm người trước mặt đang dựa lưng vào ghế, một tay phủ trán, A Du bấu môi, tự mình ăn.

Động tĩnh tinh tế nhẹ nhàng, Triển Hoài Xuân mở mắt ra, chỉ thấy tiểu ni cô ngồi ngay ngắn ở bên người, chỉ gấp rau xanh trong phần của nàng, sau đó cái miệng nhỏ nhai nhai, tuy không phải tiểu thư khuê các đã tận lực học qua quy củ, nhưng cũng nhu thuận hiểu chuyện.

Nhìn cổ họng nàng lên xuống, bụng Triển Hoài Xuân không tự chủ réo rất một tiếng. Sáng sớm tên Tiêu Nhân liền đến hóa trang cho hắn, hắn căn bản không có tâm tình ăn uống, sau đó hai người ngồi trên xe ngựa đi hơn hai mươi dặm, đến đây còn phải bò lên núi mất hai khắc, bây giờ hắn quả thật rất đói bụng.

Hắn cầm lấy đôi đũa, chọt chọt hai cái vào trong chén.

A Du quay đầu nhìn hắn, nuốt miếng cơm trong miệng rồi cười nói: "Thí chủ nhanh ăn đi, đói bụng sẽ khó chịu lắm đấy."

Triển Hoài Xuân từ chối cho ý kiến, gấp cộng rau cho vào miệng, thanh thanh nhai nhồm không mùi vị. Hắn càng nhai chân mày nhíu càng sâu, sau cùng lười gấp đồ ăn, chỉ ăn cơm trắng, mắt nhìn chăm chăm thấy tiểu ni cô ăn đến thật sung sướng, như vậy hắn cảm thấy ăn ngon hơn chút ít.

Bắt tri bắt giác chén cơm đã cạn đáy.

Lúc ở nhà, mỗi ngày Triển Hoài Xuân đều luyện võ, ban ngày thì cùng Tiêu Nhân đến khắp nơi vui chơi, thông thường đều ăn hai chén cơm và một lượng lớn thức ăn. Hôm nay mặc dù không có khẩu vị, vẫn cảm thấy một chén cơm thì thật thiếu, liền lạnh giọng hỏi tiểu ni cô: "Không phải đã bảo cô lấy nhiều chút sao? Sao chỉ có một chén cơm?"

Nãy giờ A Du vẫn sợ hắn hỏi đến điều này, nghe vậy để đũa xuống, cúi đầu nói: "Chúng tôi mỗi người ăn một chén cơm là đủ, sư tổ không biết sức ăn của thí chủ lớn, không có cố ý dận dỏ, nên sư tỷ dựa theo quy củ làm phần cho cô. Nhưng thí chủ yên tâm, lát nữa tôi sẽ đi nói với sư tổ."

Triển Hoài Xuân hừ một tiếng.

A Du nhìn chén của mình, nhỏ giọng hỏi: "Thí chủ không chê, tôi chia cơm của tôi cho cô nhé?"

Triển Hoài Xuân làm sao có thể ăn đồ trong chén người khác, trùng trùng tiểu ni cô, đứng dậy đi vào buồng trong.

A Du nhìn bóng hắn đi vào, thở phào nhẹ nhõm, tự mình ngồi ăn cơm. Nên làm nàng đã làm, đối phương không nhận, nàng cũng không có biện pháp.

Ăn xong thu dọn chén đũa mang về phòng bếp, lúc này Minh An đang rửa chén, A Du theo thói quen cũng tự chà rửa chén đũa của mình. Thừa dịp đấy Minh An hỏi nàng đã hỏi lai lịch đối phương chưa, A Du lắc đầu, Minh An liền không hỏi nữa.

Trở lại khách phòng, A Du đang định tiếp tục công việc khâu vá thì người bên trong lại kêu nàng đi vào.

Triển Hoài Xuân nằm ngửa ở trên giường, thấy tiểu ni cô bước vào, vành mặt hất hàm sai khiến: "Qua đây đắp chân cho tôi." Kỳ thực hắn thấy ở một mình quá buồn nên muốn tìm người trò chuyện, do đó mới nghĩ ra lý do như thế gọi tiểu ni cô vào.

A Du thì không muốn, nhưng sư tổ đã dặn, nàng phải nghe lời, liền bê ghế đến trước giường, đắp chân cho hắn.

Lực đạo của nàng quá nhẹ, cũng may Triển Hoài Xuân cũng không phải thực sự muốn tìm người đắp chân, híp mắt hưởng thụ đôi chút, rồi mở miệng hỏi: "Vừa nãy sao đi lâu thế? Đi tìm sư tổ nói chuyện tăng thêm cơm?"

A Du rũ đầu, nên cũng không biết người ta đang nhắm mắt, lắc lắc đầu nói: "Không có, tôi mang đồ về phòng bếp, thuận tiện rửa chén đũa chúng ta đã dùng."

Mấy người đều tự rửa chén của mình? Triển Hoài Xuân tùy miệng hỏi.

Không phải, tất cả việc ở phòng bếp đều do Minh An sư tỷ quản, nhưng tôi thấy một mình cô ấy rửa nhiều chén bát như vậy sẽ rất mệt, nên bèn rửa của mình.

Triển Hoài Xuân dừng một chút, mở mắt hỏi nàng trong am ni cô có những ai, bình thường làm cái gì, khi hắn nghe tiểu ni cô nói nàng phụ trách sớm tối nấu nước, thì trong lòng cười nhạt, quả nhiên người ngốc nhất thì làm việc nặng nhất. Nể tình bây giờ nàng cũng coi như là người của hắn, hắn sẽ chỉ điểm nàng hai ba câu.

Cô đã phụ trách nấu nước, vì sao lúc sáng tới đây tôi thấy cô đang quét sân? Còn việc thu dọn gian phòng, không phải là sư tỷ Minh, Minh gì đấy của cô làm sao? Cô nên bảo cô ta hỗ trợ mới phải.

Động tác trên tay A Du không có nửa điểm dừng lại, rất tự nhiên nói: "Là Minh Dung sư tỷ, lúc ăn sáng cô ấy nói bụng mình có chút không thoải mái, nhờ tôi quét sân giúp. Lúc sau là tôi dẫn hai người đến khách phòng, nên tôi thuận tiện quét dọn gian phòng luôn, hà tất phải làm phiền sư tỷ? Nhất định là bụng cô ấy còn chưa khỏe nên mới thu dọn trễ."

Triển Hoài Xuân nhìn đám tay nho nhỏ của nàng lên lên xuống xuống trên đùi hắn, "Bụng khó chịu? Để tôi đoán nhé, có phải mỗi ngày bụng cô ta đều khó chịu? Còn hai vị sư tỷ khác của cô, có phải cũng thường thường dùng các loại lý do nhờ cô làm việc giúp họ?"

Lúc này A Du giật mình ngừng lại, về mặt bội phục nhìn chăm chăm Triển Hoài Xuân: "Làm sao cô biết?"

"S- [D* X) t8 r@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Triển Hoài Xuân cười nhạo, đôi hấn là mấy người kia, bên người có kẻ ngốc như thế, cũng sẽ dùng sức mà bắt nạt. Cười đủ rồi, hấn bày kế cho nàng: Lần sau bọn họ lại nói có chỗ nào khó chịu, cô cứ đáp ứng với họ, quay đầu lại đi nói cho sư tổ cô biết, để cho bà ta thỉnh thầy lang đến xem bệnh. Cô nghĩ xem, bọn họ thường thường khó chịu, nhất định là thân thể có chuyện, nên thỉnh thầy lang xem thật kỹ một chút mới được, triệt để chữa trị cho tốt, bằng không cứ tiếp tục kéo dài như vậy, bệnh tình sẽ càng ngày càng nặng, sau cùng dù cho có mời thầy lang đến cũng trị không được.""

Nàng ngốc thế này, bảo nàng trực tiếp cự tuyệt phòng chừng nàng sẽ hỏi vì sao, Triển Hoài Xuân lại lười giải thích, nên thẳng thắn dạy nàng một biện pháp hiệu quả nhất. Sư tổ nàng bình thường chắc chắn cũng biết chuyện giữa mấy tiểu ni cô, đại khái là nghĩ mọi việc đều có người làm rồi nên không muốn quản. Hiện tại tiểu ni cô biến tướng đi cáo trạng, lão ni cô nhất định sẽ đi quản giáo mấy đệ tử thông minh kia.

A Du vẫn lắng nghe, nghe xong bèn sốt ruột, đứng lên nói: "Bây giờ tôi sẽ đi nói ngay với sư tổ, để cho người nhanh phái người đi mời thầy lang. Thí chủ thật là có tấm lòng Bồ Tát, lát nữa tôi sẽ quay lại hầu hạ cô." Nói xong xoay người đi ngay.

Triển Hoài Xuân tức giận đến thiếu chút nữa phụt máu, cấp tốc đứng dậy túm người trở về, không ngờ tiểu ni cô so với tưởng tượng của hấn lại nhẹ rất nhiều, hấn thì lại dùng lực quá lớn, nên trực tiếp kéo người ta lao đảo, dội mạnh lên trên giường. Lúc này muốn tránh cũng không kịp, Triển Hoài Xuân tay mất lạnh lẽo nắm lấy vai đối phương, tránh cho toàn thân nàng ngã sấp xuống.

A Du trải qua cái kéo cái đẩy của hấn, đầu óc triệt để choáng váng, chỉ hoảng loạn thầm nghĩ ổn định thân hình, cho nên nhìn thấy trước mặt có bức tường ngực chắn, nàng liền vội vã vươn tay ra đỡ, muốn chống đỡ cơ thể. Không ngờ vừa đụng thì bàn tay nhỏ bé vừa vận chạm vào hai bầu tròn tròn, hình dạng rất thích hợp để cầm, A Du theo bản năng thu tay lại nắm lấy, và lúc này Triển Hoài Xuân cũng đã đỡ ổn lấy nàng.

Hai người 'cô' chống bả vai tôi, tôi nắm lấy ngực 'cô', cả hai đều bởi vì động tác của A Du mà ngây ngẩn cả người, ánh mắt đồng thời rơi vào cặp tay nhỏ bé kia, rồi cùng nhau dời mắt lên, thẳng đến ánh mắt chạm vào nhau, tiến vào tầm nhìn của nhau.

Còn không mau bỏ ra! Triển Hoài Xuân cắn răng nghiêng lợi rặn từng chữ, đại khái là vật ấy đại biểu cho vị trí quá nhạy cảm, nên hấn bỗng thấy có cảm giác bị đùa giỡn.

A Du run bắn người, nhanh nhẹn bỏ tay ra, đỏ mặt lui đến cuối giường.

Triển Hoài Xuân nghiêng mình điều chỉnh lại hai cái bánh bao xem chút nữa đã rớt ra, quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt tiểu ni cô hồng hồng, không khỏi hỏi: "Cô nghĩ gì thế?"

A Du vội vàng lắc đầu: "Không, không có..."

Nói mau, không nói tôi đánh! Nàng càng che giấu, Triển Hoài Xuân lại càng muốn biết.

A Du lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu thấy ánh mắt đối phương quả nhiên hung ác độc địa, không tự chủ được thốt ra lời nói thật: "Tôi, tôi, tôi đang suy nghĩ thí chủ tuy rằng có rất nhiều chỗ không giống con gái, nhưng bầu ngực lại rất giống, còn lớn hơn Thanh Họa sư thúc..."

Bầu ngực...

Triển Hoài Xuân nóng mặt, một tiểu ni cô như nàng, là ai dạy nàng không biết xấu hổ mở miệng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Ngồi Xồm

Sau giây phút xấu hổ ngẩn ngui, Triển Hoài Xuân đuổi A Du ra ngoài.

A Du cầu còn không được, vị nữ thí chủ này hi vọng vô thường, nàng ước gì cách xa nàng ấy một chút.

Tiểu ni cô đi rồi, Triển Hoài Xuân oai mình nằm trên giường, nằm nằm nhìn không được giờ tay lên sờ ngực. Không thể không nói, Tiểu Nhân chứng hai cái bánh bao này xác thực khá lớn, tay hấn lớn thế mà cũng nắm không hết, tiểu ni cô đột nhiên đụng tới nhất định sẽ giật mình, cái của nàng sợ là...

Triển Hoài Xuân thử hỏi tường ngực của tiểu ni cô, nhưng nghĩ mãi cũng không ra, thẳng đến hấn giật mình hồi tỉnh. Hấn nghĩ cái ấy làm gì?

Áo nã xoa xoa trán, Triển Hoài Xuân nhắm mắt lại, chậm rãi đi vào giấc ngủ.

Bên trong yên tĩnh, A Du len lén nhìn trộm vài lần, thấy Triển Hoài Xuân ngủ ngon lành, lặng lẽ đi ra ngoài tìm Tĩnh Từ nói về chuyện thêm đồ ăn. Chút yêu cầu ấy đương nhiên Tĩnh Từ sẽ đáp ứng, thuận tiện hỏi quá trình ở chung của A Du và Triển Hoài Xuân, biết Triển Hoài Xuân không có ép buộc A Du, bà ta liền yên tâm.

Từ phòng Tĩnh Từ đi ra, A Du lại đi tìm sư phụ Thanh Thơ nói chuyện, nghe căn dặn một tí liền quay về khách phòng.

Triển Hoài Xuân ngủ một giấc đến hoàng hôn, khi tỉnh lại, mót quá muốn đi tiểu.

Hắn lượn lờ trong, ngoài phòng một vòng, hỏi A Du: "Cái bô ở đâu? Sát vách?"

A Du buông châm tuyến, mờ mịt không hiểu nhìn hắn: "Cái bô là gì?"

Triển Hoài Xuân nhú mày, ghét bỏ nói: "Thì là... Mấy người đi tiểu ở đâu?"

"À, thí chủ muốn đi nhà xí à? Tôi dắt thí chủ đi." A Du cất châm tuyến, đứng lên.

Nhà xí?

Ở nhà, Triển Hoài Xuân chưa dùng qua loại đồ vật này, đến từ lâu, nhà trọ bên ngoài thì thật ra có dùng qua, nhà xí ở đây miễn cưỡng cũng coi như sạch sẽ. Hắn nghĩ nhập gia thì phải tùy tục, liền mặt vô biểu tình đi theo A Du ra ngoài.

"Chính là chỗ đó, bên phải là nơi chúng tôi dùng, bên trái là dành cho nam thí chủ, nhưng nam thí chủ trong am chúng tôi không nhiều lắm, nên cũng có lúc chúng tôi cũng dùng bên đây." A Du đứng trên bậc thang, chỉ vào hai căn phòng nhỏ ba mặt là tường đất, có cửa vào được treo tấm màn có ở xa xa.

Hai căn phòng này rất khác với nhà xí mà Triển Hoài Xuân đã thấy trong từ lâu, hắn nghi ngờ nhìn trân trân căn phòng thấp lùn xum xua một chút, bảo A Du: "Cô đi nhìn xem bên trong có người hay không."

Lúc hắn sai người ta thì giọng nói vẫn luôn không tốt, A Du không muốn chọc hắn tức giận, ngoan ngoãn đi, không chút nghĩ ngợi trực tiếp xốc màn có bên nhà xí nữ, rồi đi nhanh về nói với Triển Hoài Xuân: "Bên trong không có ai, thí chủ mau đi đi, tôi ở đây canh chừng cho cô." Quy củ nhiều ghê, nếu như bên trong có người, nữ thí chủ đi đến đó thì đối phương nhất định sẽ ừ hừ nhắc nhở, đâu cần thiết phải sai nằng đi nhìn.

Lòng nằng nghĩ gì thì mặt nằng lộ ra hết cả, Triển Hoài Xuân trừng trừng nằng, lúc này mới chậm rãi bước xuống bậc thang, dự định lúc đi tới thì trực tiếp quẹo vào nhà xí nam đối diện, dù sao tiểu ni cô cũng ngốc mà, hắn tùy tiện tìm đại cái lý do cũng có thể lừa nằng. Chỉ là, khi hắn cách nhà xí càng ngày càng gần, cái mùi khó nghe cũng càng ngày càng đậm. Triển Hoài Xuân dừng chân, che mũi do dự đứng tại chỗ. Rốt cuộc mót quá nên có chút không nhịn được, hắn ép buộc mình tiếp tục đi về phía trước. Nhưng hắn không thể nào cứ nín thở mãi, không nín được cho nên nhịn không được phải hít vào thở ra, kết quả mùi tanh khai kia như có sức mạnh dời sông lấp biển xộc thẳng vào dạ dày, hắn bùm miệng chạy ra phía sau, mãi đến không ngửi thấy cái mùi kia mới ngừng lại, đỡ cây vận khí bình phục.

A Du xem đến tròn tròn mắt, có khó khăn như vậy sao? Trước đây các nữ thí chủ đến dâng hương đều dùng nhà xí này, đâu có ai phản ứng lớn thế đâu?

Triển Hoài Xuân nhìn A Du ngoác ngoác, bây giờ đang ở bên ngoài, cách xa thì hắn vẫn ít nói chuyện cho thỏa đáng, miễn cho bị người ta nghe được.

A Du đành phải đi đến gần, thấy gương mặt Triển Hoài Xuân tái nhợt, dáng vẻ khó chịu không giống giả bộ, vẻ ghét bỏ của nằng lại biến thành không đành lòng, móc khăn đưa tới, nói: "Thí chủ dùng cái này che mũi đi, như vậy sẽ không ngửi thấy gì đâu."

Triển Hoài Xuân không nhận, bên ngoài mùi đã nặng thế này, khỏi nghĩ bên trong cũng biết kinh khủng thế nào, đánh chết hắn cũng sẽ không vào bên trong giải quyết. Muốn hỏi tiểu ni cô có còn chỗ khác hay không, nghĩ lại, cho dù có thì chắc cũng giống như bên này thôi. Triển Hoài Xuân có chút hối hận không cùng Tiểu Nhân xuống núi, sớm biết vậy hắn sẽ kêu Tiểu Nhân một tiếng đại ca, còn hơn ở chỗ này làm khổ bản thân. Đây không phải là chỗ cho người ở, chỗ ở của hạ nhân nhà hắn còn tốt hơn ở đây!

"Cô về trước đi, tôi đi ra bên ngoài một chút." Nghĩ đến phong cảnh tú lệ hai bên đường lúc tới đây, Triển Hoài Xuân quyết định đến chỗ không người len lén giải quyết.

"Thí chủ không muốn đi nhà xí hả?" A Du buồn bực hỏi.

Triển Hoài Xuân không nhịn được xua tay: "Không muốn, cô mau về đi, chớ đi theo tôi." Nói xong đi ra phía ngoài.

A Du quả thực không muốn đi theo, nếu sư tổ bảo nằng cái gì cũng phải nghe nữ thí chủ, vậy nằng liền quang minh chính đại len nhàn rồi một phen. A Du vô cùng vui vẻ, xoay người đi ngược hướng với Triển Hoài Xuân, kết quả sắp trở lại cửa khách phòng thì nằng lại lo lắng. Nữ thí chủ tuy rằng thân hình cao to, nhưng tính tình lại đặc biệt yếu ớt, da dẻ lại mịn màng trắng trẻo, hơn nữa đây hắn là lần đầu tiên nằng ấy lên núi, ngộ nhờ gặp phải rắn rết, côn trùng hoặc bị trật chân thì làm sao?

A Du càng nghĩ càng lo lắng, bước nhanh đi ra ngoài tìm người.

"Minh Tâm, con muốn đi đâu vậy?" Bước đến cửa, chợt nghe Tĩnh Từ gọi. A Du quay đầu lại, thấy sư tổ đứng trước cửa hương đường cười nhìn nằng, liền đem lo lắng của mình nói ra.

Tĩnh Từ hỏi nhiều hai câu, liền biết chân tướng, đoán rằng Triển Hoài Xuân nhất định là ra bên ngoài giải quyết. Nhìn tiểu đệ tử ngu ngốc trước mặt mình, Tĩnh Từ xua xua tay ý bảo nàng đi ra ngoài tìm, còn hảo tâm chỉ rõ phương hướng Triển Hoài Xuân rồi đi. Đối phương quá mức quy củ, tại loại địa phương này, người quá quy củ trái lại làm cho lòng người bất an, không bằng tạo cho A Du và hắn có thêm cơ hội ái muội, có thể làm cho đối phương động tâm muốn A Du mới tốt. Mười lăm này là ngày A Du khai bao, xem chất vải trên người đối phương tốt như vậy, có lẽ sẽ ra giá cao cũng không chừng.

A Du có sự ủng hộ, nên càng cảm thấy nàng không nên để nữ thí chủ một mình ra ngoài, cho nên chạy thật nhanh. Đợi nàng phát hiện trong lùm cây phía trước có một bóng áo đỏ, nhất thời thở phào nhẹ nhõm, cao giọng hô: "Thí chủ, tôi sợ cô ở một mình bên ngoài gặp chuyện không may, đến giúp cô đây." Nói xong liền bước tới.

Triển Hoài Xuân nóng nảy. Chờ nhìn hắn xiêm y đang chỉnh tề, nhưng hắn đã móc 'hàng' ra rồi, hơn nữa đều đã 'tươi' được một nửa, nghe được tiếng la bên gượng ép nén lại, và lại vì ban đầu vội vã nghẹn, nên chờ hắn rốt cục có thể phân tâm lên tiếng thì tiểu ni cô đã đi tới gần... Chết tiệt, ni cô ngốc này, nàng theo ra đây làm gì!

"Cô đừng tới đây, tôi không cần cô giúp, cô quay về đi!" Triển Hoài Xuân một tay kéo quần một tay nâng 'hàng', lạnh giọng quát, đầu cũng không quay lại, chỉ mong tiểu ni cô đi mau, để hắn còn tiếp tục giải quyết nỗi buồn.

A Du nghe lời dừng lại sau lưng Triển Hoài Xuân khoảng mười bước, bởi vì hỏa khí của đối phương quá lớn nên nàng sợ sệt cúi đầu, nắm tay áo nói: "Thí chủ, tôi biết cô không thích tôi theo cô, nhưng trong núi nguy hiểm, tôi sợ cô gặp chuyện không may."

"Tôi không mạnh mai như cô nghĩ đâu, cô đi ngay đi, không đi lát nữa tôi đánh đấy!" Triển Hoài Xuân quay đầu, ánh mắt hung ác trừng A Du. Đồi thành lúc khác Triển Hoài Xuân đại khái sẽ cảm thấy tiểu ni cô hiền lành, nhưng giờ này khắc này, hắn chỉ hy vọng nàng cách xa bao nhiêu hay bấy nhiêu.

A Du rất ủy khuất, nàng có lòng tốt mà, nữ thí chủ hung dữ như vậy làm chi?

Nàng đổi quay người đi về, đi mấy bước, nhìn không được quay đầu lại, thấy Triển Hoài Xuân đưa lưng về phía mình, đứng cô đơn ở đấy, chung quanh đều là núi hoang cò đại, hơn nữa lúc này đã hoàng hôn ánh sáng có vẻ trầm tối, nhìn thế nào cũng cảm thấy bóng lưng ấy thật cô đơn thương cảm. Nghĩ đến thân thể của đối phương, A Du mềm lòng, dừng bước, dùng chất giọng nhẹ nhàng giống như khi an ủi cậu bé Lý gia, nói: "Thí chủ, tôi vẫn không yên lòng lắm, cô đã không thích tôi đi theo cô, vậy tôi cách xa chút là được, tôi đứng ở đây chờ. Ừ mà thí chủ, cô đứng ở đấy làm gì thế? Bên này phong cảnh không đẹp, cô..."

"Tôi muốn đi tiểu, cô muốn xem?" Triển Hoài Xuân đã sắp không nhịn nổi, không tâm tư tốn nước miếng nữa, phần nộ giận dữ hết.

A Du há to miệng, tiếp đó vội la lên: "Thí chủ sao có thể ở..." Nàng muốn nói đi tiểu ở ngoài là không tốt, nhưng tưởng tượng đến nét mặt trắng bệch khi hít phải mùi kia của Triển Hoài Xuân, lời nói trách cứ không sao thốt ra miệng được, cắn cắn môi xoay người nói: "Thí chủ làm nhanh lên, tôi canh chừng cho."

Triển Hoài Xuân thật muốn mắng người, nhưng hắn thực sự không nhịn được, thấy tiểu ni cô xa xa đứng ở đó, hắn đánh cái giết giết thân mình, thuận theo bản năng tiếp tục tưới mát cho đất.

"Thí chủ, sao cô còn không ngồi xổm xuống?" Tiếng nước lộp độp tới quá nhanh, A Du hiếu kỳ quay đầu lại, thấy Triển Hoài Xuân vẫn còn đứng, nàng có chút hoài nghi lỗi tai mình nghe nhầm, dù sao xa xa còn có tiếng nước chảy trong khe núi, chắc là nàng nghe lầm? Nữ thí chủ vẫn còn đứng, không thể nào đi tiểu được.

Triển Hoài Xuân lần đầu tiên 'tươi cây' cạnh một cô nương, ban đầu tưới một cách nôm nớp lo sợ, đột nhiên nghe thấy tiểu ni cô gọi hắn là thí chủ, theo bản năng ngừng lại, chờ nghe xong lời đối phương nói, hắn đã muốn không còn từ gì để mặc, khóc không ra nước mắt. Kéo quần oán hận đi vào bên trong vài bước, chọn một bụi cỏ rậm rạp, ngồi xổm xuống tiện ngăn trở cặp mông quý giá chưa có bị nữ nhân nào xem qua, cắn răng nghiêng lợi tiếp tục tưới nước. Ngồi xổm, trong nháy mắt của hắn, hắn chưa từng đi tiểu giống một nữ nhân như vậy!

Tiếng nước lại vang, A Du len lén liếc mắt nhìn, thấy nữ thí chủ vâng lời ngồi xổm trong bụi cỏ, cặp mông tuyết trắng ẩn ẩn hiện, vội vàng quay đầu lại.

Rốt cuộc cũng được xả nước thỏa thuê, khi đã mặc xong quần thỏa mãn đi tới cạnh tiểu ni cô thì Triển Hoài Xuân thật muốn hung hăng cho nàng một cước.

Nhưng hắn sẽ không tùy tiện đánh con gái, cho nên hắn quyết định hảo hảo giầy vò, giầy vò tiểu ni cô, "Về thôi, tôi muốn rửa chân, lát nữa cô thay tôi rửa chân." Hắn không muốn sai khiến nàng như nha hoàn, là chính nàng không nên thân chộc giận hắn.

Về mặt hắn âm u thấp phân dọa người, A Du dù không muốn đáp ứng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu, hướng hồ nàng cũng có rửa chân cho sự phụ sự tử, loại chuyện vặt vãnh này nàng làm được.

Thấy nàng ngoan như vậy, con tức trong ngực Triển Hoài Xuân không hiểu sao tiêu biến rất nhiều, đợi đến qua bữa cơm chiều, tiểu ni cô bụng chậ nước đặt trước giường, sau đó im lặng xắn tay áo ngồi xổm xuống, rửa đầu, dùng cặp mắt trong suốt biết nhìn hắn, bảo hắn bỏ chân vào chậu nước, thì Triển Hoài Xuân triệt để không còn tâm tư giầy vò nàng, nhắm mắt lại nói: "Quên đi, tôi vẫn quen tự mình rửa, cô đi ra ngoài chờ đồ nước rửa đi."

A Du thật bất ngờ, ánh mắt rơi vào cuối giường, phát hiện chân Triển Hoài Xuân đặt ở trong chăn, đột nhiên hiểu ra, nhẹ giọng trấn an: "Thí chủ yên tâm, tôi không cười chân cô to đâu..."

"Cút!" Nghe nàng lại tự cho là đúng, Triển Hoài Xuân lại bùng lửa giận, trừng hai mắt quát.

Một khắc trước còn nói nhỏ nhẹ, một khắc sau liền sấm sét đùng đùng, A Du bị sự tương phản mãnh liệt này dọa sợ đến thiếu chút nữa té ngồi dưới đất, sau con kinh hách, nước mắt liền chảy ra. Không muốn khóc ở trước mặt đối phương, nàng cấp tốc đứng dậy, ra gian ngoài mới dùng tay áo chùi chùi mắt, vừa thấy ủy khuất lại vừa thấy mê man. Nàng rõ ràng là có ý tốt, nữ thí chủ sao lại tức giận?

Tính tình thật là kém quá đi, sau này nàng không để ý tới nữa, miễn cho nàng ấy lại đột nhiên phát hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Chải Đầu

Triển Hoài Xuân thấy tiểu ni cô rơi nước mắt, nhưng ngay cả bảo bối muối muối của Tiêu Nhân hấn còn chưa dỡ qua nữa là, nên lại càng không biết cách dỗ tiểu ni cô không chỉ một lần làm hấn tức xi khói này. Chờ A Du đổ nước rửa chân đi, hấn liền đóng cửa lại, quay về ngồi lại trên giường, vurun tay coi bỏ miếng vải trắng buộc trước ngực hấn cả một ngày. Trước khi đi, vì tránh cho bánh bao không bị rớt, tên Tiêu Nhân kia thiếu chút nữa đã siết chết hấn, cũng may hấn không chết, nhưng bánh bao thì bị siết dẹp lép, khi thay mới hai cái khác tên Tiêu Nhân mới nói nhẹ tay.

Vải trắng được tháo ra, hai cái bánh bao lớn liền rơi bẹp xuống đùi hấn.

Triển Hoài Xuân chẳng thèm nhìn, quăng miếng vải và bánh bao lên chiếc ghế đầu trước giường, để đấy sáng mai dùng tiếp, vừa định thu tay về, ánh mắt thoáng nhìn thấy một điểm hồng hồng. Triển Hoài Xuân ngừng lại, không thể tin cảm lấy bánh bao, liền thấy chính giữa bánh bao có một viên tròn tròn đỏ thắm to bằng ngón tay cái...

Triển Hoài Xuân giận đến hai tay phát run. Hấn chưa thấy đồ thật, nhưng hấn đã xem qua đông cung, biết trước ngực nữ tử đại khái có hình dạng gì, tên Tiêu Nhân này, rốt cuộc hấn phải vô si như thế nào mới có thể làm ra cái loại này!

Chờ đi, chờ hấn trở về huyện thành, cũng bảo người làm ra hai cái y như vậy, đến lúc đó hấn sẽ đè đầu cười cổ ép Tiêu Nhân ăn cho bằng hết!

Oán hận bỏ bánh bao xuống, Triển Hoài Xuân nằm xuống chợp mắt, trước giờ không nghĩ đến nằm ngủ sắp lại thoải mái như vậy.

Trước khi ngủ Triển Hoài Xuân hi vọng mình có thể ngủ đến trưa mới tỉnh, như vậy thì ban ngày sẽ ngắn đi một chút, đáng tiếc buổi chiều hấn đã ngủ một giấc dài, giấc ngủ đã đủ, bởi vậy ngày hôm sau trời mới vừa sáng hấn đã tỉnh. Bên ngoài trời vẫn còn có chút tối, Triển Hoài Xuân không muốn dậy, đắp chăn muốn ngủ tiếp, nhưng tinh thần càng lúc càng tỉnh táo nên hấn đành phải ngồi dậy mặc quần áo.

Bánh bao để ra ngoài một đêm đã sớm lạnh, Triển Hoài Xuân ngửi ngửi một chút, thấy không thiu, liền nằm giữa xuống, đặt bánh bao lên trên ngực. Bánh bao có chút lạnh, hấn nhú mày coi như không biết, nội tâm giằng xé nhiều lần mới lấy vải trắng cột lại. Khi ngồi dậy, hấn cúi đầu nhìn, phát hiện bên trái hơi cao, nên đành phải ấn ấn, chỉnh chỉnh cho nó hạ xuống. Ấn chỉnh xong, Triển Hoài Xuân dò người nhìn mặt đất, hấn đường đường là Nhị thiếu gia của Triển gia, nào giờ đều phong lưu phóng khoáng, sao nay lại luan lạc tới tình cảnh này?

Tại khách phòng chỉ có một mình hấn ở, Triển Hoài Xuân tạm thời dùng cây trâm tùy tiện quấn búi tóc nam tử, đi ra sân đánh một bộ quyền. Thế quyền chậm chậm chỉ để kiện thân, an an tĩnh tĩnh, cho nên chung quanh có động tĩnh gì hấn đều có thể nghe thấy, bao gồm cả tiếng mở cửa lục tục ở hậu viện, còn có thanh âm êm ái của tiểu ni cô chào hỏi sư tỷ.

Giờ này, chắc là nàng phải đi nấu nước?

Triển Hoài Xuân thu quyền, nhìn nhìn bên kia, xoay người vào phòng.

Đợi gần nửa canh giờ, tiểu ni cô mới bung nước vào chậu rửa mặt. Triển Hoài Xuân đi tới cửa nghênh nàng, thấy mặt A Du căng cứng, không còn vẻ câu nệ và hiền lành khi gặp hấn hôm qua, Triển Hoài Xuân khẽ hừ nhẹ, ngốc thì ngốc đấy, nhưng còn biết bày sắc mặt cho hấn xem.

"Các cô đều thức dậy rồi thế à? Tôi chờ cô lâu rồi đấy." A Du bung chậu nước đi đến giá đỡ, Triển Hoài Xuân nhàn nhả đi sau lưng nàng, cô ý bất mãn nói.

"Tôi đi nấu nước, mới vừa về." A Du cất nước xong, xoay người đi ra ngoài.

"Cô đi đâu?" Triển Hoài Xuân nhíu mày lại.

"Tôi đến phòng bếp lấy điểm tâm." A Du rũ mắt đáp.

Triển Hoài Xuân quơ quơ ngón tay bị thương ra trước mặt A Du, không vui nói: "Cô làm tôi bị thương, hại tôi không thể chạm nước, cho nên trước khi ngón tay của tôi có thể khỏi hẳn, cô phải rửa mặt giúp tôi. Ngoan ngoan đứng đấy chờ, chờ tôi súc miệng xong, sẽ đến phiên cô hỗ trợ."

A Du nhìn ngón tay hần, chấp nhận.

Rõ ràng không muốn lại không thể làm gì khác hơn, bộ dáng nàng như vậy khiến tâm tình Triển Hoài Xuân thoải mái, tự mình đánh răng súc miệng xong xuôi, dựa vào ghế, ý bảo tiểu ni cô đến hầu hạ. Tiểu ni cô càng bầy sắc mặt, càng không muốn hầu hạ hần, hần lại càng muốn sai bảo nàng, bằng không một mình hần ở am ni cô không phải là rất nhàm chán sao?

Kỳ thực A Du cũng không giận việc Triển Hoài Xuân sai bảo nàng, nàng chỉ mong nàng hầu hạ hần thư thái, Triển Hoài Xuân đừng phát giận bậy bạ nữa là được.

Vắt khăn cho khô, A Du ngoan ngoãn đi tới trước ghế, nhỏ giọng nói: "Thí chủ nhắm mắt lại đi, tôi lau mặt cho cô."

Nàng không tức giận, Triển Hoài Xuân cảm thấy không vui chút nào, nhắm mắt đợi nàng hầu hạ.

A Du một tay vịn vai Triển Hoài Xuân, một tay cầm khăn lau mặt cho hần, động tác lau mặt chậm chậm, kim lòng không đầu quan sát gương mặt hần. Ông trời quả nhiên công bằng, cho nữ thí chủ thân cao, chân to và giọng nói đặc biệt, nhưng bù lại cho nàng khuôn mặt tuyệt sắc. Người đã đẹp, khuôn mặt cũng nhắn nhủ, nhìn còn non hơn miếng đậu hũ, khi ngón tay A Du vô ý đụng tới thì nàng cũng không nhịn được mà muốn sờ thêm vài cái.

Chợt, hàng mi dài chớp chớp rồi mở ra. A Du nhìn nhập thần nên chưa kịp tránh, vừa lúc lọt vào cặp mắt đào hoa phảng phất có thể nhìn thấu lòng người. Đại khái là không ngờ nàng lại nhìn trộm mình, trong cặp mắt kia có tia ngoài ý muốn, A Du nhanh nhẹn rũ mi mắt, chà lau một cái sau cùng lên mặt Triển Hoài Xuân, thu tay lại nói: "Được rồi, thí chủ còn có cần dặn gì không? Không có tôi bưng..."

"Chải đầu cho tôi." Bị người nhìn lên đã quen, Triển Hoài Xuân cũng không ngại cho tiểu ni cô nhòm vài lần, dờ dờ nhìn, nhàn nhạt nói: "Tôi ở nhà đều có nha hoàn hầu hạ chải đầu, bây giờ nha hoàn không theo đến đây, tôi lại không muốn tự mình làm, giao cho cô giúp tôi đây. Được rồi, làm đơn giản một chút thôi, không cần quá phức tạp."

A Du tròn tròn mắt, lúc này mới phát hiện búi tóc của Triển Hoài Xuân không giống như hôm qua, hôm nay tóc đều buộc hết lên trên đỉnh, giản đơn lại dễ nhìn, chỉ là phối với thân cao, giọng nói, rồi cộng với dung mạo nhìn nhìn đều thấy giống nam nhân. A Du cũng cảm thấy hần là nên cột thành búi tóc phụ nhân, thế nhưng...

"Thí chủ, không phải tôi không muốn giúp cô, tôi quả thật chưa búi tóc bao giờ... không biết búi như thế nào." A Du u sầu, khổ mặt nói.

Triển Hoài Xuân không tin, quay đầu nhìn mũi ni cô trên đầu nàng, "Cô xuất gia lúc mấy tuổi?"

"Chín tuổi, sư phụ nói người nhậ được tôi ở trong núi, chỉ là khi đó tôi sinh bệnh, quên hết mọi việc." A Du thuận miệng đáp.

"Ngay cả chải đầu cũng quên?" Triển Hoài Xuân có chút ngoài ý muốn hỏi.

A Du gật đầu, "Quên rồi, chỉ biết tôi tên là A Du."

"A Ngư?" Triển Hoài Xuân có chút hứng thú với tên của tiểu ni cô, cố ý ghẹo nàng: "Là ngư (cá) của ngư hà (cá tôm), hay là ngư của ngư ngọc?"

"Không phải cá của cá tôm, mà là du của cây du." A Du vội vã giải thích, nói xong gãi gãi đầu, tò mò hỏi Triển Hoài Xuân: "Ngư của ngư ngọc viết như thế nào? Cũng giống du của cây du luôn hả? Sư phụ chưa có dạy tôi."

Ngư 鱼, Ngư 愚, Du 榆, ba chữ này phát âm giống nhau, đọc là [yú].

Thần sắc tiểu ni cô chuyên chú, Triển Hoài Xuân nhìn mà mắt cả hăng hái chòng ghẹo. Đúng là đứa ngốc, người ta trêu ghẹo mà cũng không biết, thật là quá mất mặt. Hần bực mình đưa lược cho nàng, nhắm mắt lại nói: "Quên đi, tốt xấu gì thì cũng là cô nương gia, loại chuyện này trời sinh đã biết, tùy tiện búi đại đùm tôi, đừng quá khó coi là được."

"Nhưng..."

"Ít nói nhảm, nhanh lên, làm xong còn đi lấy điểm tâm, tôi đói bụng rồi này." Triển Hoài Xuân lạnh giọng ra lệnh.

A Du căn bản không có cơ hội cự tuyệt, đành phải vắn óc hồi tưởng lại cách ăn mặc hôm qua của nữ thí chủ, nghĩ tới nghĩ lui thấy phức tạp quá, bèn nghĩ tới kiểu tóc của các bà thím nhà tá điền, ngắt nổi nàng lại ít khi nói chuyện với bọn họ, nhưng thật ra nàng rất hay chơi chung với các tiểu nữ đồng, kiểu tóc của bọn chúng rất đơn giản.

Có chủ ý, A Du rút cây trâm trên đỉnh đầu Triển Hoài Xuân ra, vuốt tóc ra sau, dựa theo trí nhớ vung tay làm việc. Tháo ra rồi lại cột lên, mặc dù lặp đi lặp lại rất nhiều lần, nhưng động tác mềm nhẹ nên Triển Hoài Xuân cảm thấy rất thoải mái, liền mặc cho nàng loay hoay.

"Được rồi, thí chủ thấy như vậy được chưa?" Làm tóc xong, A Du chuyển sang đứng cạnh Triển Hoài Xuân, thấp thỏm hỏi. Nói thật lòng, nữ thí chủ để kiểu đầu này chẳng đẹp bằng hôm qua chút nào, nhưng đây đã kiểu tóc tốt nhất nàng có thể làm ra.

Triển Hoài Xuân ừ hừ, nhìn vào gương đồng. Vừa liếc mắt liền nhắm lại, gân xanh trời trời hiện lên trên trán, làm như đang cố nén cơn tức.

A Du vẫn luôn nhìn hần, đương nhiên nhìn ra hần không hài lòng, tính mở miệng giải thích, thì thấy người đang miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi đột nhiên nhanh chóng vung tay, úp mạnh mặt gương đồng xuống bàn, lập tức thô bạo kéo tung hai bím tóc bánh quai quai ra, đứng dậy mắng nàng: "Cô cố

ý đùa giỡn tôi có đúng không?"

A Du sợ sệt lui về phía sau, các loại uy khuất khiến nước mắt tràn mi rơi xuống, run giọng biện giải cho mình: "Tôi đã nói là tôi không biết chải đầu rồi, là cô bảo tôi cứ tùy ý làm..."

"Tôi đâu có bảo cô làm thành như vậy! Tôi năm nay mười tám, không phải đứa nhóc tám tuổi! Bản thân cô không có tóc, lẽ nào cô không xuống núi, chưa thấy qua đầu tóc của người khác là cái dạng gì à?" Triền Hoài Xuân tức giận đến nắm tay nắm chặt, khớp xương kêu rồm rộp. Tiêu Nhân trên cột hắt thì thôi, tốt xấu gì cũng hóa trang cho hắt dùm cũng được được, mà tiêu ni cô này? Nếu hắt đội quả đầu này đi ra ngoài, không phải là khiến cho người ta cười đến rụng răng à!

Hắt càng nói càng tức, A Du đã không dám ngừng đầu nhìn hắt, cúi đầu gạt lệ: "Đã thấy qua, nhưng cô không..."

Triền Hoài Xuân phiền nhất là nước mắt con gái, thấy đáng về nàng thương cảm, cứ như là mình đang bắt nạt nàng không bằng, liền tức giận cắt đứt nàng: "Quên đi, tôi không nên ôm kỳ vọng gì vào cô, đi đi, mang điểm tâm lại đây trước, lát nữa tìm người biết chải đầu tôi giúp tôi." Hắt đói bụng, hôm qua không có ăn bao nhiêu, ăn xong hắt lại tỉnh sỗ với nàng.

A Du như được giải thoát chạy vút ra ngoài.

Hậu viên - phòng bếp, Minh An đang lấy bánh bao trong nồi hấp đặt vào mâm, nghe tiếng bước chân bèn quay đầu nhìn lại, nhiệt khí trong nồi bốc hơi khiến nàng nhất thời không thấy rõ, chờ A Du đến gần, nàng mới nhìn rõ vành mắt và chiếc mũi của A Du đều đỏ. Tối hôm qua, lúc A Du và Thanh Thor nói chuyện nàng cũng có ở đây, biết nữ thí chủ tính tình xấu luôn luôn trừng A Du, tỏ vẻ hiểu rõ hỏi: "Lại làm sai chuyện để bị mắng?" A Du bảo nữ thí chủ không nói đạo lý, Minh An lại cho rằng nhất định là A Du quá ngốc hầu hạ không tốt.

A Du cúi đầu, đáng thương mách với sư tỷ: "Em không có làm sai, em đã nói em không biết chải đầu, thí chủ cứ bắt em giúp, làm xong không vừa ý cô ấy, cô ấy liền trừng, trừng em, còn đập đồ đạc nữa." Nữ thí chủ giả câm, nàng chỉ đành đem mắng nói thành trừng.

"Là do cô sai, nếu như tay cô khéo léo một chút, thì sao phu nhân lại trừng cô?" Minh An nhếch môi, ý vị châm chọc và coi khinh bị nhiệt khí che lấp.

A Du cảm thấy ngực có chút bị đè nén, nàng cũng biết mình ngốc, cũng muốn bảo nữ thí chủ đổi người khác hầu hạ, nhưng đối phương cứ muốn chọn nàng, bởi vì nàng ngốc mà chọn nàng, nhưng cũng bởi vì nàng ngốc mà mắng nàng. Trong mắt lại có ánh lệ, A Du nghiêng người lên lên lau, nhỏ giọng hỏi: "Sư tỷ, thí chủ bảo em tìm một người biết chải đầu đến hầu hạ cô ấy, tỷ biết không?"

Bánh bao trong đôi đũa của Minh An lập tức rớt xuống, nhưng nàng lập tức gấp lên, tận lực bình tĩnh nói: "Tôi biết, cô giúp tôi đưa cơm đến phòng sư phụ, bây giờ tôi đi qua hầu hạ phu nhân ngay?" Có thể đây là cơ hội của nàng chăng? Minh An vừa khăn trương vừa hưng phấn.

"Không cần, thí chủ nói ăn điểm tâm trước, sư tỷ làm việc xong cứ đi qua là được, nhưng tỷ nhanh chút nhé, tính tình cô ấy đặc biệt xấu, em sợ cô ấy giận chó đánh mèo tỷ." A Du hào tâm dặn dò, nói xong bụng cái mầm có sẵn hai phần điểm tâm đi ra ngoài.

Minh An thăm cười sau lưng A Du, xem ra là của nàng thì cuối cùng vẫn là của nàng, ai cũng đừng mong chặn cướp giữa đường.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bá Đạo

Điểm tâm của am ni cô gồm có cháo loãng, bánh bao kèm dưa muối.

Do sức ăn của Triền Hoài Xuân lớn nên được đặc biệt chiêu cố, mỗi bữa có bốn cái bánh bao, chén cháo cũng lớn hơn người khác rất nhiều.

Nhưng Triền Hoài Xuân đối với những cái bánh bao trong đĩa rất là rối rắm. Bốn cái, cộng lại còn không lớn bằng hai cái trên người hắt, hơn nữa bánh bao còn mỏng, chẳng tròn chút nào. Hai cái trên người hết ngày hôm nay cũng không thể dùng tiếp nữa, hắt còn tính lấy bánh của am ni cô thế vào, nhưng, nếu như ngực đột nhiên từ lồi biến lép, vậy thì cũng quá khiến người ta hoài nghi?

Lại còn xiêm y, trong am ni cô có truy y hắt có thể mặc sao?

Truy y: y phục của các tăng nhân.

Tên Tiêu Nhân thối tha, chắc chắn là hắt đã nghĩ đến việc này mà còn không nhắc nhở hắt!

Triền Hoài Xuân hung hăng trừng mắt với bánh bao, cứ tựa như đang nhìn thấy kẻ thù không đội trời chung. Nếu là hôm qua, có lẽ A Du sẽ hỏi hắt bị sao vậy, bây giờ ấy à, nàng cúi đầu, im lặng ăn cơm của mình, âm thầm cầu khẩn lát nữa nữ thí chủ coi trọng Minh An, đổi Minh An tới hầu hạ nàng.

"Bánh bao này là do Minh, Minh An sư tỷ của cô làm?" Triền Hoài Xuân cắn bánh bao, hỏi.

A Du gật đầu, sợ hấn nhớ không rõ là ai, cố ý nhắc nhở: Lát nữa người giúp thí chủ chải đầu là Minh An sur tỷ đấy.""

Minh An kia có cặp mắt quá vượt trội, Triển Hoài Xuân đối với nàng vẫn còn có chút ấn tượng, suy nghĩ một chút, dặn dò: "Đợi cô ta tới, cô bảo cô ta bắt đầu từ sáng mai làm bánh bao tròn cho tôi, lớn như vậy này, một bữa ba cái." Vươn tay phác họa.

A Du tròn to hai mắt nhìn hấn, người này cũng quá là háu ăn?

Triển Hoài Xuân trừng mắt lại, A Du thu hồi vẻ khiếp sợ trên mặt, cúi đầu nói: "Thí chủ tự mình dặn sur tỷ của tôi đi, trí nhớ tôi không tốt, sợ ước lượng sai kích cỡ." Tính tình xấu như vậy, A Du đã quyết định, có thể không giúp hấn làm việc sẽ không giúp, miễn cho khỏi bị mắng.

Triển Hoài Xuân nhìn thấu tâm tư be bé của nàng, hừ nói: "Tôi phải giả câm, không tiện giải thích với cô ta, cho nên mới cần cô hỗ trợ."

A Du nói không lại hấn, chỉ có thể đáp ứng.

Hai người còn chưa ăn xong, bên ngoài chợt vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ, Triển Hoài Xuân khẽ ngừng đũa, bay nhanh tiến đến bên tai A Du nói: "Chốc nữa cô ta chải đầu cô hãy đứng kế bên nhìn, học xong về sau không cần cô ta tới nữa." Tiểu ni cô ngốc thì có ngốc đấy, nhưng ở cùng nàng hấn không cần có ý giả làm nữ, Triển Hoài Xuân rất hài lòng với trạng thái giao tiếp mỗi ngày với tiểu ni cô như bây giờ.

A Du đang nuốt miếng bánh sau cùng, nghe hấn nói như thế liền mắc nghẹn, Triển Hoài Xuân ghét bỏ nhú mày, đang tính vỗ vỗ lưng giúp nàng thì ngoài cửa bỗng nhiên tối xuống. Đưa mắt thoáng nhìn thấy thân ảnh một ni cô đứng ngay cửa, lại thấy A Du tự mình vỗ vỗ đã thông, Triển Hoài Xuân liền thả tay xuống, giả vờ kính ngạc nhìn ra cửa.

Minh An quy củ nhìn Triển Hoài Xuân, chấp một tay trước ngực hành lễ: "Phu nhân, tôi là Minh An, tôi đến chải đầu cho cô."

Triển Hoài Xuân gật đầu, vẫy tay bảo nàng tiến vào, sau đó tiếp tục dùng cơm.

A Du còn lại vài hộp cháo chưa uống hết, nhưng nàng cũng không muốn ăn bèn đứng lên cùng Minh An nhìn Triển Hoài Xuân dùng cơm. Nhìn nhìn A Du cảm thấy có chút kỳ quái, khi Minh An chưa tới, nữ thí chủ một ngụm hận không thể cắn hết nửa cái bánh bao, sao bây giờ tư thế ngồi không những đoan chính, ngay cả miếng ăn cũng đều hé mở chum chim thế này?

Triển Hoài Xuân cũng không muốn "thanh tú" thế đâu, ai bảo hấn đang giả bộ làm phu nhân mần chi? Hiện trong phòng đang có một người bình thường, hấn đương nhiên phải thể hiện dáng vẻ phu nhân.

Ăn xong, Triển Hoài Xuân đứng dậy, đi thẳng vào nội thất.

Minh An khiếp sợ nhìn bóng lưng Triển Hoài Xuân. Hôm qua nàng chỉ vội vã liếc nhìn qua vị phu nhân này, không nghĩ tới nàng ấy lại cao như vậy!

"Sur tỷ, vào thôi." A Du đung đung cánh tay Minh An, nhỏ giọng nhắc nhở.

Minh An hoàn hồn, nhắc chân muốn đi vào, thấy A Du cũng muốn đi theo, lập tức kéo người sang một bên, nhỏ giọng bảo: "Sur tỷ vội vã tới hầu hạ phu nhân, chén đũa ở phòng bếp vẫn còn chưa rửa, cô hãy mang chén đũa trở về trước, thuận tiện giúp tôi chà rửa nhé?"

A Du thật khó xử, "Nhưng thí chủ nói..."

Minh An kéo tay nàng, có chút đáng thương nói: "Sur tổ không biết tôi tới giúp cô, phòng bếp còn chưa có dọn dẹp xong, người mà biết thì sẽ cho là tôi lười biếng, sẽ mắng tôi. Minh Tâm, sur tỷ đến đây cũng là vì giúp cô mà phải không?"

A Du gật đầu, nhìn cửa phòng, đột nhiên cảm thấy đi rửa chén cũng không tệ, vậy thì nàng cố ý ở phòng bếp lâu một chút, khi quay lại chắc Minh An đã làm tóc xong đầu đấy rồi, nàng sẽ mượn cơ mình không học được, đưa ra ý kiến để sur tỷ thay nàng hầu hạ nữ thí chủ.

Có chủ ý, A Du cấp tốc bùng mồm chạy ra ngoài.

Minh An mỉm cười, khi xoay người đi vào trong thì thần sắc đã khôi phục vẻ bình tĩnh tự nhiên.

Triển Hoài Xuân ngồi trước bàn trang điểm, nghe thấy phía sau chỉ có một người tiến vào, nghi hoặc quay đầu lại.

"Phu nhân, sur muội tôi không chịu ngồi yên, thấy tôi giúp cô chải đầu, nó liền thu dọn chén đũa bùng đến phòng bếp rồi." Minh An nhẹ giọng giải thích, dứt lời thì đã đi tới sau lưng Triển Hoài Xuân, thấy khuôn mặt mỹ lệ trong gương đồng nhìn không ra hi lộ, thử dò xét: "Chẳng hay hôm nay phu nhân muốn búi kiểu tóc nào?" Nhà nàng còn có một tỷ tỷ làm nha hoàn ở đại gia đình giàu có, khi tỷ tỷ về nhà có dạy nàng cách làm các kiểu tóc mà các phu nhân thường chải.

Triển Hoài Xuân không có trả lời, tay phải đặt lên bàn trang điểm, nhẹ nhàng vuốt ve cây lược làm bằng gỗ đào, lòng lại cười nhạt. Nếu không có người bên ngoài xúi giục, tiểu ni cô tuyệt đối không dám ngỗ nghịch lời hấn, Minh An này muốn đơn độc ở cùng hấn, rốt cuộc có tính toán gì? Muốn hầu hạ hấn đòi phần thưởng?

Hấn ghét nhất là người bên cạnh tính toán hấn, dù cho đó chỉ là tranh giành cơ hội để được hầu hạ hấn.

Triển Hoài Xuân dựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Chắc là tiểu ni cô cũng không muốn học, vậy hẳn càng muốn chờ nàng trở lại mới bắt đầu, nếu nàng dám không trở lại, hẳn, hẳn đánh nàng một trận, để cho nàng biết kết quả của việc không nghe lời.

"Phu nhân, cô..." Minh An không hiểu, nghi hoặc mở miệng, mới nói vài chữ liền thấy người trên ghế không hồn giận nhú mày. Minh An lập tức ngậm miệng, muốn hỏi mà không dám hỏi, đi thì khẳng định là không được, không thể làm gì khác hơn là vẫn không nhúc nhích đứng ở phía sau, ánh mắt đảo quanh khắp phòng, phần lớn đều rơi xuống mặt, y phục của Triển Hoài Xuân, âm thầm phỏng đoán.

A Du ở phòng bếp cù cưa hai khắc sau mới trở về, lại không ngờ hai người bên trong còn chưa bắt đầu.

"Sur ty, sao ty còn chưa giúp thí chủ chải đầu?" Nàng buồn bực hỏi.

Minh An đang do dự nên giải thích như thế nào, thì người trên ghế đột nhiên ngồi thẳng, gọi A Du đến bên người, hung hăng trừng A Du, sau đó nhét lược vào tay nàng, ra hiệu cho nàng bắt đầu. Minh An hoang mang nhận lấy, lặng lẽ nhìn sư muội vừa úy khuất vừa ảo não bên cạnh, trong lòng không kiếm được toát lên một ý nghĩ, lẽ nào phu nhân một mực chờ A Du trở về?

Đáng tiếc mặc kệ nàng có nghi hoặc thế nào, nét mặt cũng không thể biểu hiện ra ngoài, lần thứ hai hỏi Triển Hoài Xuân muốn chải loại tóc nào.

Triển Hoài Xuân nhìn về phía A Du.

A Du sừng sốt một chút, nghĩ đến lời nói trước đó mà Triển Hoài Xuân bảo nàng chải đầu, thử nói: Sur ty, thí chủ nói làm kiểu đơn giản chút là được."" Nói xong thấy Triển Hoài Xuân phớt lờ gật đầu, bèn thờ phào nhẹ nhõm."

Minh An dần nổi phức tạp trong lòng xuống, thuận thực chải, bởi vì lúc trước thái độ của Triển Hoài Xuân quá lạnh lùng, nên nàng cũng không dám nói tiếp nữa.

Chải xong, Triển Hoài Xuân nhìn gương, vươn tay cời búi tóc ra, lại đem lược đưa cho A Du.

A Du cứng ngắc nhận lấy, học trình tự trước chải đầu rồi mới búi tóc của Minh An, làm tới phân nửa liền quên bước kế tiếp nên làm như thế nào, hướng ánh mắt giúp đỡ nhìn sang Minh An.

Minh An vốn là người thông minh, đến bước này sao lại không biết Triển Hoài Xuân có ý gì? Nàng không cam lòng, dựa vào cái gì tay nàng khéo léo lại không chọn nàng, còn để cho nàng dạy... Khoan đã, nếu như A Du không học được, có lẽ phu nhân cũng chỉ có thể chọn nàng hầu hạ chăng?

Có ý niệm này, Minh An cố ý không dạy kỹ cho A Du, khi thì động tác quá nhanh, khi thì cố ý dạy sai, dù sao động tác cũng ở sau lưng, phu nhân sẽ không nhìn thấy được. Làm đến lần thứ năm, thứ sáu, đến khi Triển Hoài Xuân cũng không nhìn được, Minh An nhanh chóng đoạt lấy lược trong tay A Du, cấp tốc giúp Triển Hoài Xuân búi xong tóc, sau đó thay A Du câu tỉnh: "Phu nhân, sư muội tôi khi còn bé có lần bị bệnh nặng nên gây thương hại đến đầu óc, tay chân tương đối vụng về, cô đừng trách nó? Về sau Minh An nguyện ý hầu hạ cô chải đầu."

Triển Hoài Xuân không nói chuyện, trừng mắt với A Du, rốt cuộc nàng ngốc cỡ nào thế hả, không nhìn ra sư tỷ tốt của nàng cố ý không muốn dạy nàng sao?

A Du bị hấn trùng vài lần, bây giờ lại nghe sư tỷ nói mình ngốc, nàng cũng cảm thấy mình thật ngốc, nén khóc nói: "Đúng vậy, sau này hãy để sư tỷ tôi hầu hạ thí chủ đi." Mở miệng, giọng nói mang theo âm khóc nức nở, A Du sợ mình khóc trước mặt hai người, nói xong vội vã chạy ra ngoài. Nàng ngốc, cho nên nàng không muốn hầu hạ người ta chút nào, không hầu hạ thì nàng sẽ không cần phải nghe người ta một lần, rồi lại một lần nằng nặc nàng ngốc. Nàng ngốc, nàng tự mình biết là được, nàng không muốn nghe người bên ngoài nói ra điều ấy!

Thấy người chạy mất, sắc mặt Triển Hoài Xuân trong nháy mắt xấu xí, sau một khắc liền đứng dậy đuổi theo, trước khi ra cửa nghe thấy Minh An dường như cũng muốn đi theo, hẳn quay đầu lại hung hăng trừng liếc nàng, không cho nàng theo. Minh An đành ở lại nội thất, len lén đi tới trước cửa sổ, ngưng thần lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

"Thí chủ, thí chủ làm gì thế, đau quá, cô buông ra!" A Du còn chưa đi xuống bậc thang đã bị Triển Hoài Xuân kéo lại, tay bị nắm đau, nàng vừa tức giận vừa đáng thương cầu xin, nhưng Triển Hoài Xuân không để ý tới nàng, cạy mạnh lời nàng đi về phía cây hòe già trong viện. Khí lực của hắn rất lớn, A Du căn bản không làm chủ được chính mình, thất tha thất thểu đi theo hắn, sau cùng đến dưới tàng cây, mới rốt cục có thể dừng lại.

"Tôi đã cho cô đi chưa?" Nương thân cây ngăn trở thân ảnh, Triển Hoài Xuân cúi người, nghiêng răng nghiêng lợi. Hắn không chê nàng ngốc thì thôi, nàng dám lại không muốn hầu hạ hắn?

Khuôn mặt hắn xanh đen lại ghé gần sát, mắt còn trừng, A Du sợ hãi, không dám thử hất tay hắn ra nữa, cúi đầu, thút tha thút thít nói: "Tôi không học được..."

Triển Hoài Xuân cười nhạt: "Không học được cứ tiếp tục học! Không phải sư tổ cô đã dặn mọi việc đều phải nghe tôi sao? Tôi không cho cô đi, cô cũng đừng hòng tự tiện chủ trương. Thành thật quay về bên trong cho tôi, cô ta làm một lần thì cô làm theo một lần, không thì bảo cô ta cứ làm mẫu, cho đến khi nào cô học được mới thôi." Hẳn muốn ai hầu hạ thì người đó phải hầu hạ, ai cũng đừng hòng đùa giỡn tiểu tâm tư trước mặt hắn.

A Du không muốn, mỗi lần học là nàng lại cảm thấy mình ngốc thêm một ít, uốn éo đầu nói: "Khó như vậy, không bằng..."

Nói còn chưa dứt lời, nàng đã bị người nắm lấy cằm. A Du bị ép phải ngẩng đầu, chống lại ánh mắt uy hiếp, vì nàng không nghe lời mà phần nộ của Triển Hoài Xuân. A Du e sợ, run giọng nói: "Tôi, tôi học..."

Triển Hoài Xuân véo cằm nàng một chút mới buông tay, lạnh lùng cảnh cáo: "Lần sau còn dám không nghe lời, xem tôi có đánh cô hay không, đi, thu hồi cái đáng về đáng thương ấy đi, dám để cho sư tỷ cô nhìn ra, tôi đánh cô." Nói xong hít một hơi thật sâu, gồng mình phóng bước nhỏ đi trở về.

A Du cắn cắn môi, ủ rũ cúi đầu đi theo.

Vào phòng, Triển Hoài Xuân nhìn Minh An, lại nhìn sang A Du khua tay, sau đó ngồi vào trước gương, từ trong gương nhìn hai người.

"Minh Tâm, phu nhân vậy là có ý gì?" Minh An nhỏ giọng hỏi.

A Du cúi thấp đầu nói: "Thí chủ bảo tỷ tiếp tục dạy em, dạy đến khi em học được mới thôi." Chắc là ý này?

Minh An ngơ ngẩn, thâm tâm không muốn tin tưởng, hơi cất cao giọng nói: "Phu nhân quả thật bảo tôi dạy cho đến khi nào cô học được mới thôi?"

A Du gật đầu, nhưng Minh An lại đặt toàn bộ lực chú ý lên Triển Hoài Xuân đang ngồi thẳng phía trước, thấy đối phương thờ ơ, liền biết A Du nói là sự thật. Nàng không cam lòng, A Du có gì tốt, sao phu nhân lại thích để cho nó hầu hạ như vậy...

Đang nghĩ ngợi, trong phòng đột nhiên vang lên tiếng vỗ bàn, cho thấy Triển Hoài Xuân chờ lâu không nhịn được nữa. A Du và Minh An giật nảy mình, không ai dám nghĩ nhiều nữa, bước nhanh đi tới trước người Triển Hoài Xuân, một đứng sau lưng hấn, một ở bên cạnh hết sức chăm chú nhìn sau gáy hấn.

Triển Hoài Xuân hài lòng, đem lược đưa cho Minh An. Khi Minh An nhận lấy thì hấn nín lược lại, ánh mắt ý vị sâu xa, đến khi thấy mặt Minh An luân phiên xanh xanh đỏ đỏ, mới buông lỏng tay.

Hấn không tin lần này Minh An còn dám đùa giỡn nàng!

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ngắm Hoa

Triển Hoài Xuân thể hiện sự cảnh cáo và cự tuyệt quá rõ ràng, Minh An biết nếu mình tiếp tục cưỡng cầu chỉ biết tự rước lấy nhục, liền làm như chuyện gì cũng chưa xảy ra, càng thêm kiên nhẫn dạy A Du chải đầu, lần đầu tiên làm chút việc mờ ám, lần thứ hai lại thật tình giảng dạy, như vậy sẽ có vẻ vừa rồi không phải là nàng cố ý. Có một số việc một khi chưa đâm thủng thì còn có đường vãn hồi, chỉ ít mặt mũi sẽ không bị khó xử.

Mà thật ra A Du cũng không ngốc, là do các sư tỷ trong am cố ý nói nàng ngốc để lấy danh nghĩa sư tỷ chỉ bảo nàng, thuận tiện sai vặt nàng làm việc, dần dà mới khiến A Du có cách nghĩ là mình ngốc. Cho nên khi Minh An tận tình chỉ dạy, nàng liền tiếp thu rất nhanh, hơn nữa tóc Triển Hoài Xuân tựa tơ gấm sờ lên thích vô cùng, khiến nàng có chút luyến tiếc không muốn chải đầu xong nhanh như vậy.

Ánh mắt lóng lánh của tiểu ni cô trong gương chuyên chú sáng rõ, khoe miệng lại hơi nhếch lên, làm Triển Hoài Xuân xem mà thấy lòng thư thái hẳn, dấu sao cũng đâu có ai lại thích người bên cạnh cứ mặt u mày sâu trước mặt mình. Hấn là người tốt mà, tiểu ni cô có thể hầu hạ hấn là do đã tu luyện phúc khí mấy đời, nàng nên cao hứng như vậy mới đúng.

Xua Minh An đi, Triển Hoài Xuân quay lại nhìn nàng, cố ý hỏi: "Học được rồi, vui lắm?"

A Du quả thật rất vui, nhưng nhớ tới mình học nhiều lần mới xong, bèn ngượng ngùng, cúi đầu nói: "Tôi ngốc quá, học lâu như vậy mới được."

"Cô không ngốc chút nào, là sư tỷ cô cố ý không muốn dạy thôi." Hiện tại tâm tình của Triển Hoài Xuân không tệ, nên hấn nguyên ý chỉ điểm cho tiểu ni cô.

A Du kinh ngạc ngẩng đầu: "Thí chủ, cô chớ nói bậy, sao sư tỷ lại không muốn dạy tôi?"

Triển Hoài Xuân cũng không giận nàng mạo phạm, dựa vào lưng ghế nói: "Đơn giản thôi. Cô nghĩ đi, nếu như cô ta dạy cô, tôi sẽ tiếp tục cho cô hầu hạ, nếu như cô không học được, tôi sẽ bảo cô ta tới hầu hạ. Hừ, cô không biết đẩy thôi, cô không muốn hầu hạ tôi, nhưng sư tỷ cô thì ước gì có thể thể cô tới hầu hạ tôi đấy."

A Du không tin lắm, tính tình nữ thí chủ xấu thế này, hầu hạ hấn có gì tốt, nhưng lời này nàng không dám nói ra.

Triển Hoài Xuân không trông mong nàng sẽ dễ dàng tin lời mình, ngược lại hỏi: "Vậy cô nói xem, sư tỷ cô đối tốt với cô không?"

A Du gật đầu.

"Cô ta tốt với cô thế nào? Giúp cô xách nước?" Triển Hoài Xuân lại hỏi.

A Du theo bản năng há mồm, thế nhưng suy nghĩ hồi lâu cũng nghĩ không ra Minh An có giúp nàng lúc nào. Cơ thể nàng khỏe mạnh, bình thường cũng ít sinh bệnh, chỉ khi nguyệt sự đến thì thỉnh thoảng sẽ đau bụng, đau đến không thể làm việc thì nàng có nhờ ba vị sư tỷ hỗ trợ, nhưng người nào cũng không muốn giúp nàng, là sư phụ thấy sắc mặt nàng không tốt, chỉ rõ bảo Minh An đi nấu nước, Minh An mới đi, sau đó tỷ ấy còn ngâm bảo nàng giúp mình chà rửa chén bát trong ba ngày...

"Không có đúng không? Cũng giống như vừa rồi, rõ ràng cô ta có thể chuyên tâm dạy cô, nhưng mới đầu lại cố ý không cho cô xem rõ động tác của mình, sau bị tôi tức giận trừng mắt, cô ta mới không dám giấu giếm, cô nghĩ xem có phải vậy hay không?" Triền Hoài Xuân hiểu rõ cười, tay đùa nghịch thanh lược, tiếp đó lại nói toạc mục đích của Minh An, "Cô còn nhớ rõ ngày đó khi cô dọn dẹp xong gian phòng, Tiêu... Tướng công tôi có cho cô bạc không? Sư tỷ cô muốn được thưởng bạc nên mới phí hết tâm tư muốn tiếp cận tôi, cô xem xiêm y tôi mặc đi, vừa nhìn đã biết ngay là người có tiền, sư tỷ cô chắc chắn biết người có tiền thì thích khen thưởng hạ nhân."

A Du nói không ra lời. Nàng còn nhớ rất rõ, khi còn bé Minh An từng đề cập với nàng về vị tỷ tỷ làm nha hoàn của mình, còn nói các thiếu gia tiểu thư gia đình giàu có đều thích khen thưởng tiểu nha hoàn, cho nên các tiểu nha hoàn đều muốn được hầu hạ bên người chủ tử. Nàng chỉ không rõ, nếu Minh An muốn đến, vì sao không nói với nàng, lại cố ý không dạy nàng, rồi còn mắng nàng ngốc?

Nàng ngơ ngác đứng đó, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin và khổ sở thương tâm, tựa như đứa trẻ đáng thương bị chúng bạn cô lập, đứng lẻ loi, tro trọi một mình trên đường.

Triền Hoài Xuân lặng lẽ nhìn nàng, khi thấy trong mắt nàng lưu chuyển lệ thì sau cùng mới cất giọng chi chi: "Cô thực sự không có ngốc, chỉ là quá dễ dàng tin tưởng người khác. Cô phải nhớ kỹ, một người có tốt hay không, không thể chỉ nghe qua lời họ nói, mà trước tiên phải xem họ làm những gì. Giống như mấy sư tỷ của cô, bọn họ tốt với cô, cô nên đối tốt lại với họ, bọn họ không muốn giúp cô lại còn bắt nạt cô, cô tuy rằng không đến mức phản phác lại, nhưng cũng không thể tiếp tục ngu ngơ đối tốt với họ, có biết không?"

A Du cái hiểu cái không, cái nàng quan tâm nhất cũng chỉ có một, đưa mắt trông mong hỏi: "Thí chủ quả thật không cảm thấy tôi ngốc sao?"

Triền Hoài Xuân trên dưới quan sát nàng một phen, cố ý trầm ngâm rồi mới nói: "Chỉ cần cô đừng tiếp tục giúp các sư tỷ của mình thì cô sẽ không ngốc." Trời sinh ra đã ngốc thì đành chịu, quá đơn thuần quá thiện lương cũng là ngốc, chỉ có điều cái này có thể từ từ dạy, đầu sao hấn ở am ni cô cũng không có chuyện gì dễ làm, không bằng dạy nàng chút ít. Nếu như hấn có thể biến một người hiền lành thành nhân tinh... Thôi thôi, nhân tinh thì hơi quá, dạy thành người bình thường, chí ít xuất môn sẽ không bị lừa bịp, cũng coi như có bản lĩnh.

Về do dự trên mặt nàng vừa xem là hiểu ngay, Triền Hoài Xuân xoa trán, lười nói thêm nữa, đứng lên nói: "Đi thôi, cứ ở lì trong am ni cô cũng không có gì vui, tôi thấy bên kia hoa đào nở rất đẹp, cô theo tôi đi ngắm hoa đi."

A Du cũng thích ngắm hoa đào, nghe vậy vui vẻ gật đầu, quên bống đi chút hoang mang vừa rồi.

Hai người trước sau ra cửa, A Du chợt dừng lại, nhìn hậu viện nói: "Thí chủ, tôi nên đi nói với sư tổ một tiếng, miễn cho người không tìm thấy chúng ta."

"Tùy cô, đi nhanh về nhanh, tôi ra cửa chờ cô." Triền Hoài Xuân thuận miệng dặn dò, đi nhanh ra cửa viện, nhanh tới khi ra đến cửa thì mới phóng nhỏ bước chân.

A Du vui sướng chạy đến hậu viện.

Tĩnh Từ đang tưới hoa, sau khi nghe A Du nói, bà ta không có trực tiếp đáp ứng, mà theo thường lệ hỏi tình huống ở chung của hai người. Nghe Triền Hoài Xuân cái gì cũng chưa từng làm, Tĩnh Từ nhẹ nhàng nhún nhún mày. Làm việc trái với lương tâm thì sợ quý gỗ cửa, nếu như Triền Hoài Xuân thật là một người chính phái, vậy hấn giả gái đến am ni cô khẳng định là có mưu đồ khác, chắc không phải là nha môn phái người tới điều tra bà ta chứ?

"Sư tổ?" Thấy bà ta hồi lâu không nói lời nào, A Du nghi hoặc kêu.

Tĩnh Từ lập tức cười nói: "Được, sư tổ đã biết, hai con đi đi, buổi trưa nhớ kỹ quay về sớm để còn dùng cơm." Bà ta không lo lắng khi ra bên ngoài Triền Hoài Xuân sẽ ép buộc A Du. Thứ nhất bà ta tin tưởng con mắt nhìn người của mình, đối phương không phải cái loại nam nhân vô lại ham món lợi nhỏ, thứ hai bà ta tin tưởng uy danh của Cao Xương, thứ ba ấy à, nếu như lần này ra ngoài mà người nọ vẫn giữ quy củ, bà ta sẽ bảo Cao Xương đến dò xét thử đối phương. Mấy ngày nữa chính là mười lăm, bà ta chuẩn bị cho Minh An, A Du cùng khai bao, đến lúc đó khách nam đến am ni cô nhất định sẽ nhiều, không thể để xảy ra sự cố gì được.

Được cho phép, A Du vui sướng đi nhanh, còn ghé về phòng mình mang ống trúc đựng nước để khi ngắm hoa có khát thì uống.

"Sao lâu thế hả?" Ở cửa, Triền Hoài Xuân chờ lâu nên khó chịu, cau mày hỏi.

Trải qua cuộc nói chuyện trước đó, ấn tượng của A Du về Triền Hoài Xuân cải biến không ít, biết hấn vì tốt cho nàng, cho nên bây giờ thấy hấn trừng mắt nàng cũng không còn sợ nhiều lắm, lấy lòng vỗ vỗ ống trúc bên hông, "Tôi đi lấy nước, lát nữa thí chủ khát thì có nước uống."

Triền Hoài Xuân sững sốt, trước giờ hấn quen được người hầu hạ, quả thực không nghĩ tới loại chuyện vật vãnh phải mang theo nước này. Chẳng qua, ngay sau đó hấn lại nhìn ống trúc một cách ghét bỏ, chỉ vào ống trúc ra lệnh: "Vậy cô đi lấy một cái chưa có ai dùng cho tôi." Hấn không thèm uống nước chung ống trúc với tiểu ni cô.

Hấn cố ý muốn cái mới, A Du có ngốc đều nghe được sự ghét bỏ trong đó, khi xoay người thì miệng không vui chu chu lên. Quả thật thì nữ thí chủ cũng không xấu tính lắm, nhưng trên người cô không ít bệnh, khó hầu hạ.

A Du chọn một ống trúc mới, còn cẩn thận chà lau hai lần, xác định đối phương sẽ không xia xói nữa, nàng mới đổ nước vào và đi ra cửa.

Triển Hoài Xuân cầm ống trúc chăm chú kiểm tra, sau cùng bắt chước A Du vắt ống trúc ngay bên hông, hài lòng xuất phát.

A Du ngoan ngoãn đi theo sau hần.

Nhìn bóng lưng cao lớn đi như bay phía trước, A Du cắn cắn môi, yên lặng chịu đựng, chịu đựng chịu đựng không nhịn được nữa, nàng lớn mật níu tay áo Triển Hoài Xuân cầu: "Thí chủ chậm một chút, cô đi nhanh quá, tôi, tôi theo không kịp." Thờ hồng học.

"Cô..." Triển Hoài Xuân muốn mắng nàng phiền phức, nhưng khi quay đầu thì thấy khuôn mặt nàng hây hây hồng hồng, trên vàng trán tròn bóng nay rịn một lớp mồ hôi tinh mịn, tựa như một đóa phù dung vừa mới nổi trên mặt nước. Hần không khỏi nhìn nhiều hơn một chút, nhìn nhìn đến khi nổi khó chịu trong lòng dần dần tan đi, chỉ hất tay nàng ra, tiếp tục đi về phía trước, nhưng bước chân thì chậm lại.

A Du vui vẻ đi theo, chủ động nói cho hần nghe chuyện lý thú trong núi.

Triển Hoài Xuân hồ hững nghe, bắt tri bắt giác đã đến gần rừng đào.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Rót

Rừng đào hoang chiếm chừng mười mẫu, không ai biết là người phương nào gieo trồng từ thuở nào, bởi vì quả nhỏ, nên ngoại trừ bọn trẻ nghịch ngợm dưới núi cứ cuối hè sẽ lên đây hái trái cây để chơi, bình thường có rất ít người đến. Các cô nương có lòng muốn đến thì người lớn trong nhà lại lo lắng đường núi khó đi hoặc có kẻ xấu xuất hiện, đều hạn chế các cô nương nhà mình không cho phép họ ra ngoài. Những gia đình ở xa hơn một chút thì lại không biết ở đây có một mỹ cảnh như vậy.

Đào chi yêu yêu, chúc chúc kỳ hoa*.

(*Cây đào mon môn sum suê, hoa đào nở hồng rực rỡ*. Đây là một câu thơ của bài thơ Đào Yêu, thiên Chu Nam trong Kinh Thi. Đào Yêu là bài thơ khen ngợi vẻ đẹp của người con gái khi lấy chồng, nhà thơ nhìn thấy cây đào rực rỡ và mon môn nở rộ trong sắc xuân, bèn liên tưởng đến mỹ mạo của vị tân nương trẻ tuổi)

Triển Hoài Xuân không phải là người học đòi văn vẻ, nhưng tranh thủ lúc rảnh rỗi"" đến ngắm cảnh, hần vẫn bị cảnh trí rừng đào sum xuê hoa làm cho kinh diễm, thả lỏng, chậm rãi đi vào bên trong, muốn đi bên nào liền đi bên ấy, bước chân hoàn toàn dựa theo tâm ý."

A Du như tiểu nha hoàn ngoan ngoãn đi cạnh hần, thỉnh thoảng bị cảnh đào ngăn trở không thể đi song song với hần, nàng liền thối lui đến phía sau, nhân cơ hội len lén nhìn ngắm Triển Hoài Xuân, hoa đào nàng nhìn đã quen, nhưng nhìn mỹ nhân có tóc ngấm hoa lại là lần đầu. Đáng tiếc nữ thí chủ không thích cho nàng nhìn mình, lúc trước nàng nhìn quang minh chính đại đã bị nữ thí chủ nghiêm khắc dạy dỗ một trận.

Mặt trời dần dần lên cao, xuân quang ngày càng lóng lánh, ánh nắng âm ảm chiếu lên trên thân dễ khiến người ta cảm thấy buồn ngủ. Kỳ thật hoa đào ở đâu chả giống nhau, Triển Hoài Xuân ngắm nhìn đã mất rồi bèn dừng chân ngồi xuống một góc đào gần đây, tháo ống trúc giữa đầu uống nước. Bởi vì cổ áo kéo quá cao, nên khi uống nước yết hầu bị cọ khiến hần không thoải mái, cho nên khi uống nước thì hần lấy tay kéo cổ áo ra ngoài một chút, sợ bị tiểu ni cô hoài nghi nên không dám cởi ra.

Uống xong, thấy A Du cũng ngồi xuống, lại nghĩ đến nàng rất quen thuộc con đường này, Triển Hoài Xuân bèn dựa vào thân cây hỏi: "Cô thường tới đây ngắm hoa đào?"

A Du gật đầu: "Có đôi khi cùng đi với sư phụ, có khi lại đi cùng với mấy vị sư tỷ, sư tổ cũng có dẫn tôi tới đây."

Triển Hoài Xuân tò mò: "Không phải ni cô nên ở trong am niệm kinh à? Sao mấy người giống như cả ngày chỉ biết du sơn ngoạn thủy không có việc gì làm thế?"

"Có niệm kinh mà, nhưng sư tổ nói bọn tôi thích niệm thì niệm, không thích niệm thì thôi, người không bắt buộc, chỉ cần chúng tôi hoàn tất việc cần làm trong ngày, thì ngày đó muốn làm gì cũng được." A Du vui vẻ giải thích, giọng điệu tỏ ý rất hài lòng với cuộc sống nhàn nhã như vậy.

Triển Hoài Xuân buồn bực nhíu mi, lẽ nào ni cô đều sống khoái hoạt như vậy?

A Du nào đâu biết mối ngổn ngang trong lòng hần, vừa gom những cánh đào để làm gối đầu, vừa quay đầu hỏi hần: "Thí chủ có muốn nằm ngủ một lát không? Rất thoải mái đó." Nói xong liền nằm xuống, quay sang nhắm mắt với Triển Hoài Xuân.

Gương mặt tiểu ni cô ửng đỏ, dưới sự phụ trợ của lớp hoa đào bên dưới càng thêm kiều diễm, mà nàng lại chẳng hay chẳng biết, cười đến hồn nhiên

ngây thơ, nhưng lại trời sinh mị hoặc.

Mỹ nhân gởi hoa, trêu hoa ghẹo nguyệt...

Triển Hoài Xuân dờm mắt, vì diễm tử toát ra trong đầu mình mà cảm thấy không được tự nhiên, đối phương là một tiểu ni cô mà, sao hắn có thể có ý niệm như vậy? Tức giận trừng liếc A Du, Triển Hoài Xuân xoay người, bắt chước nàng gom những cánh hoa đào lại, sau đó nằm dựa lưng về phía A Du, không muốn nhìn thấy nàng nữa. Có điều như đã nói qua ở trên, phong cảnh ở đây rất đẹp, ánh mặt trời lại ấm áp, đúng là có tác dụng khiến người ta buồn ngủ.

Hắn bày ra dáng vẻ không muốn giao tiếp, A Du hậm hực ngậm miệng, chẳng biết mình lại chọc hắn mất hứng chỗ nào. Nàng nhẹ nhàng xoay người đối thành năm thẳng, trên đỉnh đầu là hoa đào phấn bạch, là bầu trời trong xanh, khiến mọi phiền não trong lòng người xem đều biến mất.

Con buồn ngủ kéo tới, A Du nhắm mắt lại, dần dà chìm vào giấc ngủ trong tiếng chim hót thanh thúy, nhưng nàng nhớ kỹ sư tổ căn dặn nàng về sớm để ăn cơm, nên ngủ cũng không sâu lắm, lúc tỉnh thì mặt trời đã nghiêng về hướng đông, cách chính Ngọ vẫn còn sớm. A Du há miệng đánh ngáp, quay đầu, phát hiện người bên cạnh chẳng biết lúc nào đã nằm hướng mặt về phía nàng, cặp mắt đào hoa nhắm nghiền, dung nhan khi ngủ vừa diễm phúc vừa mỹ lệ.

A Du xem đến ngẩn ngơ. Nàng thật sự chưa thấy qua ai đẹp như vậy cả.

Nhìn nhìn, A Du nghĩ tới mấy bức tranh mà nàng đã thấy ở chỗ sư phụ, trong tranh có vẽ rất nhiều mỹ nhân, hầu như trên đầu mỗi người đều cài hoa. A Du không có tóc, nhưng nàng nghĩ cô nương mà cài hoa nhất định nhìn rất xinh đẹp, cho nên thấy người trước mắt ngủ yên, lòng nàng khẽ rục rịch, nhẹ nhàng đứng lên, bẻ một đoá hoa đào trên cành. Một cành đào mảnh khảnh, phía trên là hai đoá hoa tinh tế nở rộ, nhìn giống như cây trăm thiên nhiên.

A Du rất hài lòng với ánh mắt của mình, nhẹ chân đi tới trước người Triển Hoài Xuân, quỳ gối xuống, một tay chống thân, một tay cầm hoa run run cài vào tóc Triển Hoài Xuân. Tóc của hắn rất dày, nên cành cây nhỏ được cài vào rất dễ dàng. Sáp vào, chỉ thấy nhẹ nhàng một cái, tức khắc ở bên ngoài chỉ còn lộ ra hai đoá hoa đào. Hoa thì trong sắc trắng có thấu ánh phấn, khuôn mặt hắn thì trong trắng lộ ánh hồng, càng góp phần tôn sắc cho nhau. A Du như si như mê nhìn hoa rồi lại ngắm người, nên không phát giác bóng của mình đã phủ lên người Triển Hoài Xuân.

Tuy mắt nhắm nhưng cũng có thể cảm giác được tia sáng, bị nàng che bóng hồi lâu, Triển Hoài Xuân đột nhiên tỉnh ngủ, mở mắt, đập ngay vào mắt là ánh mắt si mê của tiểu ni cô.

"Cô nhìn gì đấy?" Triển Hoài Xuân hét cả buồn ngủ, ngồi thẳng dậy trừng mắt hỏi. Hắn là một đại nam nhân, nên cũng không thích người bên ngoài quá quan tâm dung mạo của mình, nếu có thể, hắn hi vọng mình bớt đẹp một chút, chỉ đẹp hơn Tiểu Nhân một chút là đủ rồi, miễn cho Tiểu Nhân khỏi tự cho mình siêu phẩm.

"Đâu, đâu có nhìn gì." A Du chột dạ cúi đầu, biết mình làm sai rồi.

Triển Hoài Xuân căn bản không tin, đứng dậy lạnh lùng nói: Lần sau còn dám nhìn lên, tôi sẽ đánh cô, lần này nói được thì làm được.""

Hắn nói rất nghiêm túc, A Du đột nhiên sợ hãi, nhin không được hướng mắt liếc liếc đỉnh đầu hắn một cái, nghĩ thầm nếu bị thí chủ phát hiện nàng cài hoa lên đầu hắn, có thể lại càng tức giận hơn không? Nhất định là có, hình như thí chủ rất ghét nàng tự tung tự tác, không bằng nhân lúc hắn không chú ý nàng sẽ lặng lẽ hái xuống? Nhưng thí chủ cao thế này...

Triển Hoài Xuân thấy tiểu ni cô trộm nhìn đầu mình, lòng sinh nghi hoặc, giơ tay lên muốn sờ thử.

A Du lại càng hoảng sợ, nhào qua ôm lấy tay hắn nói: "Thí chủ, đến giờ cơm trưa rồi, chúng ta mau trở về thôi?"

Triển Hoài Xuân dừng lại, không nói một lời nhìn nàng, thấy nàng chột dạ dờm mắt hắn bèn cười nhạt đáp: "Được, bây giờ chúng ta đi về." Nói xong đẩy A Du ra, làm như không có việc gì đi về phía trước, đi hai bước đột nhiên giơ tay lên, thoáng cái lại chạm phải đoá hoa đào. Hắn kéo ra đưa đến trước mặt, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: "Ai kêu cô cài cái này hả?"

Ánh mắt hắn nhìn như muốn ăn thịt người, A Du kim lòng không đầu lui về phía sau, ấp úng giải thích: "Thí chủ đừng nóng giận, tôi thấy mỹ nhân trong tranh đều thích cài hoa, nên mới hái một đoá cài lên cho cô, thí chủ cài vào nhìn đẹp vô cùng, không tin khi về cô soi gương..."

"Đẹp cái rắm! Tôi đã nói với cô những gì? Bảo cô mọi chuyện đều phải nghe tôi! Lúc này mới có nửa ngày ngắn ngủi, mà cô đã không vâng lời những hai lần, tôi thấy cô ngứa da đúng không? Vậy tôi sẽ oánh cô hai cái cho bớt ngứa!" Triển Hoài Xuân nổi giận mở miệng, nói xong vươn tay túm lấy A Du, rốt cuộc thì hắn đã hiểu, tiểu ni cô nhìn nhất gan nhưng thật ra gan rất lớn, không cho nàng chút dạy dỗ thì nàng sẽ không biết nghe lời!

Thấy hắn hung thần ác sát, A Du sợ hãi xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa cầu xin tha thứ: "Thí chủ, tôi không có cố ý mà, tôi cảm thấy cô cài hoa lên sẽ rất đẹp nên mới cài giúp cho cô, cô đã không thích, về sau tôi không làm thế nữa là được, cô tha cho tôi lần này đi!"

Kỷ thực nếu như nàng ngoan ngoãn đứng im, Triển Hoài Xuân có lẽ sẽ đánh vào lòng bàn tay nàng vài cái rồi thôi, nhưng nàng lại chạy, Triển Hoài Xuân giận thật rồi, đương nhiên cũng nảy lên vài phần trêu ghẹo khi thấy dáng vẻ hoang mang rối loạn của nàng, bởi vậy cố ý hờ to đuổi theo: "Ng ngoan ngoan đứng ở kia không được nhúc nhích, lại chạy xem tôi xử lý cô thế nào!"

A Du không dám dừng lại, nhanh chân chạy về phía trước, muốn đi tìm sư tổ thay nàng cầu tình, dù cho sư tổ phạt nàng ở hương đường quý một đêm cũng còn tốt hơn bị thí chủ đánh một trận. Nhưng chân của nàng có thể dài hơn được sao? Vừa chạy vài chục bước đã bị Triển Hoài Xuân ỷ vào chân dài cấp tốc áp sát, nắm lấy tay. A Du kinh hoàng kêu thét lên, cũng may bình thường nàng cũng hay đùa giỡn với các sư tỷ, nên cũng không có ngay ngốc thức thù chịu trời, mà hung hăng giậm chân đạp xuống một cái chân to của Triển Hoài Xuân, đại khái là nghĩ lúc này chạy trốn chết là điều quan trọng

nhất, nàng một lòng muốn trốn chạy nên không còn dằn vặt về nhu thuận hiểu chuyện như trước. Triển Hoài Xuân không ngờ tới nàng lại mạnh mẽ như vậy, dưới con cờ ngỡ đã thực sự để cho A Du đào thoát.

Thấy nàng ngay cả mũi bị lệch cũng không chú ý mà chỉ nhanh chân bỏ chạy, trong lòng Triển Hoài Xuân xẹp cả con tức, chỉ còn có buồn cười, lại đuổi theo: "Còn dám đánh trả? Hôm nay tôi không đánh gãy chân cô không được, nhìn xem cô còn có thể đá người nữa hay không!"

Hắn cố ý hù dọa, nhưng A Du lại triệt triệt để để cho là thật, nên càng liều mạng co giò lên chạy, mắt chỉ lo nhìn chăm chăm cảnh cây phía trước, nên không để ý vấp phải rễ cây, lao đảo hai bước rồi nhào người về phía trước, chẳng may dưới đám cỏ hoang phía trước là một sườn dốc, nàng thất kinh không kịp thu chân lại, cơ thể chúi xuống, đổ rạp về phía trước.

Triển Hoài Xuân thất kinh, vội vã vươn tay tóm lấy nàng, không ngờ thế ngã của A Du quá mạnh, hắn không kéo được người lên, mà chính mình lại bị lôi xuống theo. Trong cơn hoảng loạn, hắn chỉ kịp ấn gáy tiểu ni cô, kéo người vào trong lòng, một khắc sau đó liền không có cách nào tự hồi nữa, hai người cùng nhau ngã nhào xuống đất, mất kiểm soát lao mình xuống dưới.

Đầu óc A Du loạn thành một đoàn, lòng mong mọi dừng lại đi, dừng hẳn nữa, nhưng thân nàng cứ 'bình bịch' không ngừng lăn xuống phía dưới, lăn ghê đến nỗi tim gan phèo phổi của nàng lộn tùng phèo cả lên, lăn ghê đến nỗi nàng chỉ có thể ôm thật chặt người cùng lăn với nàng. Người nọ một tay chuyên tâm gắt gao siết eo nàng, một tay vững vàng bảo vệ ót nàng. Giữa tình thế trời đất đảo điên này A Du cũng không biết đây là một loại bảo hộ, nàng chỉ cảm thấy có người cùng lăn với mình, thì cũng không có đáng sợ lắm.

Sườn dốc cũng không dài lắm, hai người rất nhanh đã té xuống đồng lá rụng chồng chất quanh năm suốt tháng dưới đáy dốc. Khi dừng lại, bởi vì Triển Hoài Xuân ôm rất chặt, nên A Du không có bị hất ra, mà vững vàng nằm trên người hắn. Một khắc kia hai người dù là ai cũng không cách nào tự hỏi, đều nhắm mắt lại thở dốc, ổn định một lúc mới đồng thời mở mắt ra. Cô nhìn tôi, tôi nhìn cô, trong mắt A Du là một mảnh mờ mịt, Triển Hoài Xuân thì lại gầm lên: "Còn không mau đi xuống!" Hắn đang rất đau, đặc biệt là hai cánh tay che chở nàng, bị hòn đá, sỏi vụn ma sát, cần đau muốn chết.

A Du giật mình, vội vã lồm cồm bò dậy, nhưng cũng chỉ có thể ngã vào bên cạnh hắn không có khí lực chuyển đi xa hơn. Sóng sốt sau tai nạn, nàng thực sự nghĩ mà sợ, giờ tay lên khẽ vỗ ngực tự trấn an mình, vỗ xong bỏ tay xuống, không cẩn thận đặt lên trên eo Triển Hoài Xuân. A Du hầu như mới đụng vào liền khản trương dờn tay xuống đất, sợ bị mắng, kết quả Triển Hoài Xuân nghe rằng trọn mắt nhìn đau cũng không phát hiện, mà nàng lại ngoài ý muốn đụng tới một vật, tròn tròn đẹp đẹp, có chút mềm mềm, hoàn toàn không giống như là tảng đá.

A Du chớp mắt nhìn trời, chậm rãi làm mặt khó, sẽ không phải là phân trâu chứ?

Nàng chậm rãi giờ tay lên, trên tay sạch sẽ, không có gì cả.

A Du thở phào nhẹ nhõm, lập tức tò mò ngồi dậy, cúi đầu nhìn xuống, liền phát hiện một cái bánh bao lớn bị đè ở bên dưới!

A Du khiếp sợ đến nỗi quên mất cái đau trên người, cẩn thận nhặt bánh bao lên, tuy rằng chính giữa bánh bao có điểm đỏ kỳ quái, nhưng quả thật là bánh bao mà, mặt dưới còn rất nóng hổi! A Du mờ mịt ngắm nhìn bốn phía, nhìn sao cũng thấy nơi đây không giống như có người đã đến qua, mà bên cạnh nàng chỉ có mỗi Triển Hoài Xuân, liền hoang mang hỏi: "Thí chủ, bánh bao này là của cô sao?"

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Hoài Nghi

Triển Hoài Xuân đang nhắm mắt thắm rửa trong lòng, chợt nghe tiểu ni cô đề cập đến bánh bao, lòng hắn cả kinh, cấp tốc nghiêng người đồng thời che lấy ngực, quả nhiên là một cao một thấp, bên cao so với bờ ngực bằng phẳng của hắn mà nói đã dẹt dẹt, không còn tròn to như trước đó. Hơn nữa bởi vì một cái bánh bao nên miếng vải bị lỏng lẻo đi, cái còn lại bất cứ lúc nào cũng có thể rơi ra.

"Tôi qua bên kia đi tiểu, cô ở đây đợi tôi!" Triển Hoài Xuân nhảy dựng lên, nhếch miệng hít hơi chạy ra xa trăm bước mới trốn vào sau bụi cỏ, mắt nhìn chăm chăm bên ngoài, tay thành thạo cởi vải trắng lấy bánh bao ra, bẻ bánh làm đôi rồi xoa bóp, vo tròn, sau đó cột lại vào người. Cúi đầu nhìn, tuy không sao sánh được như trước, nhưng dầu gì cũng nổi lên hai gò đất nhỏ, miễn cưỡng cũng có thể che lấp một chút.

Nhắm mắt nhắm người một hồi, Triển Hoài Xuân đi ra khỏi bụi cỏ, xa xa nhìn thấy tiểu ni cô cầm bánh bao dáo dác nhìn chung quanh. Gắn xanh trên trán Triển Hoài Xuân giật giật, nếu không phải tại nàng, sao hắn lại lăn xuống đây rồi còn phải đối mặt với tình huống lúng túng như vậy?

Lòng tức giận, Triển Hoài Xuân đi nhanh vọt tới.

A Du nghe được động tĩnh, lớn tiếng hỏi: "Thí chủ, đây là cô từ trong nhà mang theo. . ."

"Không phải!" Triển Hoài Xuân giật lấy bánh bao ném ra xa, không muốn xem lần thứ hai.

A Du sùng sốt, ngay sau đó vội la lên: "Sao cô lại vứt? Không phải của thí chủ, vậy chắc là có người vừa đi qua nơi này làm rơi, chúng ta nhanh đi tìm người ta, cái bánh bao lớn như vậy, đổi lại là tôi có thể làm thành hai bữa cơm ăn, chắc chắn người nọ cũng đang sốt ruột tìm nó đấy!" Dưới chân núi đều

là bách tính bình thường, ngày thường ngay cả bột mì cũng không có mà ăn, A Du cảm thấy tiếc lắm, xoay người muốn đi nhặt lại bánh bao.

Cái cô nàng này rốt cuộc là quá thiện lương hay là quá ngốc đây, hay là trời sinh ra là để chọc giận hắn?

Triển Hoài Xuân tức giận tới mức ho khan, suy nghĩ một chút một tay nắm lấy nàng, một tay che ngực nói: "Tìm cái gì mà tìm! Tôi bị thương, cô mau đưa tôi trở về!"

"Thí chủ bị thương? Bị thương chỗ nào?" A Du vội vàng đỡ lấy hắn, tuy rằng lòng vẫn nhớ thương cái bánh bao kia, nhưng nàng càng quan tâm thân thể Triển Hoài Xuân hơn.

Thấy đã thành công dời đi lực chú ý của nàng, Triển Hoài Xuân âm thầm thở phào, nửa tựa vào vai nàng, nói: "Yên tâm, tôi không chết được, cô mau đỡ tôi trở về nằm một chút là được, khụ khụ. . ."

Triển Hoài Xuân vì cứu nàng mà bị thương, cho nên bây giờ hắn nói cái gì A Du cũng nghe theo, vừa nỗ lực dìu hắn đi ra ngoài, vừa rung rung nhận sai: "Đều do tôi không tốt, hại thí chủ bị thương, trở về thí chủ đánh tôi đi, tôi không chạy đâu." Bởi vì cúi đầu, nên giọt nước mắt to chừng hạt đậu trực tiếp rơi tọt xuống bụi cỏ.

Triển Hoài Xuân sợ nhất là khi nàng thể hiện ra bộ dạng thương cảm này, hắn chỉ nhìn thoáng qua rồi dời đường nhìn, lạnh lùng nói: "Biết sai thì tốt, trở về tôi xử lý cô sau!"

A Du cam tâm tình nguyện bị phạt, cắn môi không nói, nghe Triển Hoài Xuân chỉ thị tìm đường đi.

Thất tha thất thủ đi tới cửa am ni cô, Triển Hoài Xuân không cho A Du làm lớn chuyện, hai người như kẻ trộm chạy về khách phòng. Chờ A Du bụng nước đến, Triển Hoài Xuân viện cớ thân thể không khỏe muốn an tĩnh nghỉ ngơi làm lý do đuổi A Du đi. A Du lo lắng, muốn ở lại hầu hạ hắn, Triển Hoài Xuân sợ bị nàng xem thấy ngực biến hóa, nào dám cho nàng ở lại, vừa mắng vừa uy hiếp đuổi người ra cửa.

A Du trắng bệch mặt đi về hậu viện, còn chưa vào cửa đã bị Tĩnh Từ kêu lại.

"Cái gì? Con nói con nhặt được một cái bánh bao, bánh bao có hình dạng gì?" Tĩnh Từ hiếu kỳ hỏi.

A Du liền thật thật thà thà tả lại hình dáng cái bánh bao kia.

Tĩnh Từ buồn cười, xì một tiếng bật cười. A Du không biết bánh bao dùng để làm gì, bà ta thoáng nghĩ liền biết, trong lòng cũng nhẹ nhõm. Nam giả nữ có lẽ còn nhìn không ra cái gì, nhưng có thể làm ra điểm đỏ trên bánh bao, khẳng định không phải là người chính phái. Đối phương chậm chạp không hạ thủ, có lẽ là quá xấu hổ đây mà? Ôi chao, là nam nhân thì chắc sẽ có một ít sở thích quái gở mà người ngoài không thể hiểu được, bà ta thực sự là đã suy nghĩ nhiều rồi.

Thả lỏng, xế chiều hôm nay, khi có người đến gõ cửa thì Tĩnh Từ liền lớn mật mà cho người vào.

Người đến là tình nhân cũ của Thanh Họa, Tĩnh Từ suy nghĩ một chút liền gọi Thanh Họa đến, để cho nàng mang đối phương đến căn phòng sát vách với phòng Triển Hoài Xuân, chuẩn bị cho hắn thêm chút lửa. Nam nhân mà, sao mà chịu nổi trời chọc, người vốn có không có loại tâm tư này, một khi nghe được chút động tĩnh, phòng chừng cũng sẽ xẹt xẹt ra lửa. Lửa cháy sẽ muốn dập lửa, hắn muốn A Du chắc chắn là không được, tìm người khác? Vậy thì phải tăng thêm tiền rồi.

~

Buổi trưa Triển Hoài Xuân không có ăn, cửa vẫn cứ đóng. A Du lo lắng cũng không có biện pháp nào, liền đến chỗ Tĩnh Từ lấy hai bộ truy y ni cô cỡ lớn nhất mang về phòng sửa lại. Trong lúc đây nàng có đến khách phòng nhìn, thấy bên trong không có bất cứ động tĩnh gì, nàng chọt một lỗ trên song cửa giấy, phát hiện Triển Hoài Xuân đang nằm ngù trên giường, liền đi trở về phòng mình.

Nàng may vá tốt, truy y của ni cô lại đơn giản, trước bữa cơm tối đã sửa xong, nàng bèn ôm y phục đi tìm Triển Hoài Xuân.

Kết quả khi đến tiền viện, nàng liền phát hiện dưới tàng cây có một vị trung niên nam tử đang ngồi nhìn có chút quen mắt, người nọ mặt trắng không râu, thân thể tròn béo. A Du không tự chủ được thả chậm cước bộ, nhìn người nọ suy nghĩ xem rốt cuộc mình đã gặp ông ta từ hồi nào.

Người trung niên bên kia thấy A Du, ánh mắt liền sáng lên, cười tùm tùm đi tới: "Minh Tâm càng ngày càng xinh, còn nhớ ta không? Ta là Vương viên ngoại lân trước tới đây dâng hương, ngày hôm nay trùng hợp trời tới đi ngang qua đây, nên tới đây tá túc một đêm. Minh Tâm có ý đến gặp ta à?"

A Du không nhớ rõ ông ta, thật thà lắc đầu, cúi đầu đi về phía trước. Ánh mắt ông ta nhìn nàng là lạ, giống y như ánh mắt các vị nam thí chủ trước đây nàng từng gặp, nàng bị nhìn mà cả người thấy không được tự nhiên.

"Không phải đến xem ta, vậy Minh Tâm muốn đi đâu thế?" Vương viên ngoại vươn tay ngăn trở, ánh mắt tham lam lia tới ngực tiểu ni cô, dưới cổ áo truy y rộng thùng thình là hai quả nhỏ, không đủ lớn, nhưng bởi vì gây ngờ, trẻ trung mà càng thêm mê người, khiến người ta muốn cắn một cái. Mấy ngày nữa là tới ngày tỷ muội các nàng khai bao, ông ta cũng tới tham gia náo nhiệt, đáng tiếc ông ta không có nhiều tiền, không mua nổi đêm đầu của hai người, chỉ có thể chờ đến khi giá rẻ lại đến yêu thương các nàng. Am ni cô tổng cộng chỉ có vài người, khó khăn lắm mới có hai tiểu cô nương có thể chọn, nội tâm ông ta đương nhiên ngứa ngáy rồi. Thanh Thor, Thanh Họa đều hơn hai mươi tuổi, tuy rằng thoát nhìn vẫn trẻ trung, nhưng rốt cuộc cũng đã qua tay nhiều người, không có cảm giác mới mẻ nữa.

Vương viên ngoại càng nghĩ càng nóng, xán xán lại gần A Du.

Bị ông ta nhòm khiến A Du cảm thấy trên người như có sâu bò nhưng nhúc, vội vàng lui về phía sau vài bước nói: "Tôi phải đi đưa y phục cho nữ thí chủ, xin thí chủ hãy tránh ra một chút."

"Được thôi, ta nhường đường cho cô." Biết Tĩnh Từ không muốn để cho hai tiểu ni cô biết loại chuyện đó quá sớm, Vương viên ngoại không dám quá mức hiệp bức, thật sự nghiêng người tránh ra, sau đó lặng lẽ giờ chân ngáng chân A Du.

A Du nóng ruột đi mau nên không có chú ý, bị vấp chân nên thân thể liền nhào về phía trước. Vương viên ngoại đang tính vươn tay ôm nằng nhân cơ hội sơ mũi đôi chút, thì phía trước đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa nặng nề. Bởi vì quá mức đột nhiên, khi Vương viên ngoại phân tâm ngẩng đầu nhìn qua thì đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất đỡ lấy A Du, cũng may A Du chỉ lao đảo hai cái, rất nhanh đã tự mình đứng vững trở lại.

"Thí chủ, cô đã tỉnh!" Thấy thấy Triển Hoài Xuân trước cửa khách phòng, A Du vui vẻ chạy tới, nghĩ thầm vẫn là ở cùng với nữ thí chủ thì tự tại hơn.

Triển Hoài Xuân đánh mất vòng vo trên thân hai người, không nói câu nào đẩy A Du vào bên trong cánh cửa, chuẩn bị đóng cửa.

Vương viên ngoại đã sớm xem đến ngây người, mắt thấy mỹ nhân muốn đóng cửa, liền lớn tiếng kêu: "Tiểu nương tử cũng đến tá túc trong núi à? Ta ở sát bên cô, khi nào cô xuống núi? Lúc đó chúng ta cùng nhau đi chung!" Trước giờ ông ta chưa thấy qua đại mỹ nhân như vậy, so với nằng thì tiểu nha đầu như A Du chả là gì cả.

Nếu không phải đang giả gái cần cố kỵ nhiều cái, Triển Hoài Xuân một cước cũng có thể đạp ông ta lăn xuống dưới bậc thang. Lười nhìn cái vẻ mặt đáng ghê tởm kia, Triển Hoài Xuân làm như không nghe thấy lời ông ta, "lạch cạch" đem cửa đóng lại. Vương viên ngoại không cam lòng lần la ở gần cửa muốn bắt chuyện, Triển Hoài Xuân cố nén giận kéo A Du vào nội thất, trầm giọng hỏi: "Người nọ là ai?" Vừa nhìn thì biết không phải là người tốt.

A Du lắc đầu: "Tôi cũng không biết, ông ta nói trước đây có đến am dâng hương, nhưng tôi không nhớ rõ."

"Không biết thì sao cô lại nói chuyện với ông ta? Ông ta không phải người tốt, sau này nhìn thấy ông ta thì tránh xa một chút." Triển Hoài Xuân vốn còn đang ngủ, trước đó mơ hồ nghe cách vách có tiếng động, lúc đó không quá để ý, mới vừa mơ mơ màng màng lại nghe thấy tiếng của tiểu ni cô, tựa hồ còn có giọng đàn ông, liền nhện không được mở cửa nhìn, vừa hay thấy được Vương viên ngoại muốn ức hiếp A Du.

A Du ngoan ngoãn gật đầu, nằng không biết Vương viên ngoại có phải là người tốt hay không, nhưng nằng thực sự không muốn lại bị cặp mắt kia nhìn chòng chọc. Liếc nhìn truy y trong lòng, A Du nhất thời liền quên mất chút không vui kia, lấy lòng đưa cho Triển Hoài Xuân, cười nói: "Thí chủ, y phục mà cô muốn tôi đã giúp cô chỉnh lại rồi, cô mau nhìn thử xem, có chỗ nào không được tôi sẽ sửa lại ngay, cam đoan ngày mai cô có thể mặc được." Trong am buổi tối không được thấp nển, nằng phải nắm bắt thời gian.

Nhìn nằng cười đơn thuần, Triển Hoài Xuân liền thấy thư thái, tiếp nhận xiêm y đi qua một bên, đưa lưng về phía nằng thử, tận lực tránh không để A Du nhìn thấy phần ngực hấn rụt lại. Xiêm y hơi lớn một chút, dù sao cứ tùy tiện mặc vào người là được, Triển Hoài Xuân không cần A Du sửa đổi nữa, bảo nằng đến phòng bếp lấy cơm tối, chuẩn bị thừa khe hở này thay y phục, bộ đồ đồ trên người hấn dính đầy đất, phải tẩy sạch mới có thể mặc.

Thí chủ không có ghét bỏ đường may của nằng, A Du rất thỏa mãn, cao hứng đi ra ngoài, lúc ra cửa vừa hay thấy được Thanh Họa sư thúc bùng nham vào căn phòng kế bên. A Du có chút nghi hoặc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, bước nhanh đi tới phòng bếp lấy cơm, trước khi đi vẫn không quên căn dặn Minh An sáng mai nhớ làm ba cái bánh bao lớn. Minh An oán hận trừng nằng, đáng tiếc A Du nói xong liền đi, không có nhìn thấy.

Trở về khách phòng, A Du ngoài ý muốn phát hiện sắc mặt Triển Hoài Xuân có chút không đúng, vội vàng để mâm xuống đi đến trước người hấn, lo âu hỏi: "Thí chủ lại khó chịu sao? Không bằng tôi đi tìm sư tổ nhờ người giúp cô thỉnh thầy thuốc nhé?"

Triển Hoài Xuân trầm mặc không nói, từ khi A Du vào cửa liền nhìn chăm chăm nằng, làm như muốn xem thấu nằng rốt cuộc là hạng người gì.

Mới vừa rồi sát vách truyền tới tiếng cười nói sung sướng, cuối cùng cũng khiến hấn hiểu được am ni cô này rốt cuộc là địa phương nào, vì sao tiểu ni cô trong này đều xinh đẹp. Triển Hoài Xuân tự nhận không phải là người tốt lành gì, những ni cô này chuyên tâm niệm kinh hay là kỹ nữ công khai đều không có liên quan gì với hấn, hiện tại điều duy nhất hấn để ý chính là vị tiểu ni cô này rốt cuộc đã làm loại chuyện đó hay chưa. Nếu đã làm, nằng không có khả năng vẫn đơn thuần như vậy, thế thì hai ngày vừa rồi sự ngây ngô của nằng đều là giả vờ, nằng đang gạt hấn, trình độ lừa gạt của nằng so với sư tỷ mình còn thiên y vô phòng*. Nếu không có làm... Bằng tướng mạo của nằng, ở tại một nơi như vậy, sao có thể chưa bị?

**Thiên y vô phòng là một thành ngữ. Thiên y (y phục của nhà trời) là chỉ y phục mà các tiên nữ mặc trong truyền thuyết, không có khe hở, thiên y không phải may vá bình thường có thể làm được. Vì von sự vật chặt chẽ, kín kẽ, không tìm ra chút sai sót nào.*

Triển Hoài Xuân càng nghĩ càng hận, một đôi thiết quyền siết chặt kêu rôm rốp, ánh mắt nhìn chăm chăm A Du là băng lãnh nhất từ trước đến giờ.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Xuống Núi

A Du bị Triển Hoài Xuân trừng đến cảm nín, ngay cả dũng khí hỏi nguyên nhân cũng không dám, chỉ có thể khăn trương sợ sệt đứng đó. Đứng đứng, não bộ xoay chuyển, A Du chợt nhớ lại lời cảnh cáo khi còn ở trong rừng đào của Triển Hoài Xuân, hiện tại hẳn tức giận như vậy, chẳng lẽ là chuẩn bị đánh nàng? A Du rất muốn chạy trốn, nhưng nàng đã đáp ứng sẽ ngoan ngoãn chịu phạt.

A Du gục đầu xuống, đưa tay trái ra, nhỏ giọng nói: "Thí chủ, cô đánh tôi đi."

"Vì sao tôi phải đánh cô?" Triển Hoài đòi ánh mắt xuống tay nàng, lòng bàn tay trắng nõn có vết chai, hoàn toàn không so được với mu bàn tay nhăn nhui.

"Bởi vì tôi lên cái hoa lên đầu thí chủ, còn làm hại thí chủ bị thương." A Du gục đầu thấp hơn, thanh âm nhỏ như muỗi.

Triển Hoài Xuân cười nhạt, từ trên bàn lấy một chiếc đĩa nâng cầm A Du lên, chăm chú nhìn ánh mắt nàng, xem nàng rốt cuộc có thể giả bộ tới khi nào.

A Du rất sợ hãi như vậy, không dám nhìn hơn, nhận mệnh nhắm mắt, mặc cho giọt nước mắt theo khuôn mặt chảy xuống chiếc cầm bị ép phải ngẩng lên, rồi lại tiếp tục trượt xuống, chảy qua chiếc cổ thon dài trắng nõn, ẩn vào vạt áo. Triển Hoài Xuân không tự chủ lia đường nhìn theo hạt lệ châu kia, nước mắt thì nhìn không thấy, nhưng hẳn cứ như bị ma xui quỷ khiến mà tiếp tục nhìn xuống.

Ngực của tiểu ni cô, tựa hồ chỉ lớn hơn nửa cái bánh bao trên người hẳn một chút.

Triển Hoài Xuân đòi mắt.

Trời hoàng hôn, chim bay về tổ, am ni cô ẩn mình ở sườn núi càng thêm an tĩnh. Ngay lúc A Du mới cố, sắp không kiên trì nổi thì trước người có tiếng ừng ực truyền tới, thanh âm kia rất quen tai, đó là tiếng bụng nàng thường phát ra vào mỗi buổi sáng khi nấu nước. A Du thấp thỏm mở mắt ra, nhìn thấy mặt Triển Hoài Xuân ửng hồng, nhìn nhìn lại chén cháo đã phai nhạt nhiệt khí trên bàn, thử nói: "Thí chủ, nếu không chúng ta ăn cơm trước? Cơm nước xong cô lại phạt tôi?"

Triển Hoài Xuân quả thực đói bụng.

A Du thấy nét mặt hẳn có chút buông lỏng, lá gan phình lên lui ra phía sau một bước né tránh chiếc đĩa. Triển Hoài Xuân chỉ liếc nàng không nói, A Du âm thầm may mắn, vội vã lấy chén đĩa trong mâm ra, lấy lòng bày ra trước mặt Triển Hoài Xuân, "Thí chủ nhanh ăn đi, nếu không đồ ăn sẽ bị nguội."

Mùi thức ăn bay vào trong mũi, bụng Triển Hoài Xuân lại không tự chủ kêu ột ột, khí thể lạnh lùng trước đó đã sớm mất, đành phải cúi đầu ăn cơm trước. A Du nuốt nuốt nước miếng, dè chừng, chậm rãi ngồi xuống, thấy Triển Hoài Xuân không có phản đối, nàng cũng vui đầu ăn, cái miệng nhỏ nhắn húp từng ngụm cháo, không dám làm ra nửa điểm thanh âm.

Triển Hoài Xuân giương mắt nhìn tiểu ni cô đang cẩn thận từng li từng tí ăn cơm phía đối diện, nghĩ thầm cơm nước xong lại tiếp tục thẩm vấn nàng.

Không ngờ hai người mới ăn được phân nửa, căn phòng sát vách đột nhiên truyền đến một giọng nữ kinh hô, "Vương viên ngoại đừng có nóng, cơm còn chưa có ăn xong mà!"

"Ha ha, Thanh Họa chưa ăn no à? Vậy thì tốt, lão gia dứt em ăn!" Giọng đàn ông khàn khàn thô ran, nói xong bên kia yên tĩnh một chút, nhưng rất nhanh đã vang lên tiếng thờ gấp dồn dập đã tận lực đè thấp.

A Du ngừng lại, nghiêng tai lắng nghe, giật mình thấy tiếng của sư thúc Thanh Họa bây giờ rất giống tiếng sư phụ phát ra đêm đó. Nàng đã sớm kỳ quái, nhưng vì ban ngày bận quá quên hỏi sư phụ, vừa hay bên cạnh đang có người, liền nhỏ giọng hỏi: "Thí chủ, cô biết Thanh Họa sư thúc và Vương viên ngoại đang làm gì không?"

Triển Hoài Xuân không nghe thấy lời A Du hỏi, lực chú ý đều bị tiếng động sát vách hấp dẫn. Thân thể hẳn khỏe mạnh bình thường, lại đang là độ tuổi trai trẻ sung mãn, khi động tĩnh sát vách càng ngày càng kịch liệt, cơ thể hẳn cũng không nhịn được mà nổi lên phản ứng, hô hấp dần dần nặng nề. Đây chỉ là phản ứng bình thường của cơ thể, hoàn toàn không liên quan đến việc bản thân hẳn có phản cảm với hành vi cầu thả của hai người kia hay không.

A Du đâu hay Triển Hoài Xuân đang bị giày vò trong hưng phấn, lại hỏi một lần.

Lúc này Triển Hoài Xuân nghe thấy được, nhướn nhướn mi, ép buộc chính mình không đi nghe động tĩnh sát vách, nhìn chăm chăm A Du hỏi: "Cô thật sự không biết bọn họ đang làm gì?"

A Du lắc đầu: "Khuya ngày hôm trước tôi đi nhà xí, khi trở về nghe được tiếng sư phụ và một nam thí chủ ở trong một khách phòng, lúc đó cũng có loại âm thanh này, nhưng bên trong tối đen như mực, tôi nhìn không thấy ai cả."

Biểu cảm của nàng quá đơn thuần vô tri, hơn nữa tình hình sát vách như vậy mà mặt nàng không đỏ, tim không đập mạnh, Triển Hoài Xuân đột nhiên có chút dao động. Có thể nàng thật sự chưa có làm việc này? Dầu sao nàng cũng mới mười bốn mười lăm, tuổi vẫn còn nhỏ, không nói đã làm, cứ cho là ngây thơ đi, nhưng bị loại kích thích này, làm sao có thể tỉnh bơ như không có việc gì như vậy? Triển Hoài Xuân tự nhận hẳn đã đủ chừng chạc, nhưng lúc này cũng không thể không gồng mình khép hai chân dè nén xung động.

"Cô, cô chưa ngủ cùng nam nhân?" Do dự một chút, Triển Hoài Xuân nhìn chăm chăm vào mắt A Du hỏi.

"Không có." A Du rất khó hiểu hỏi ngược lại: "Vì sao tôi phải ngủ chung với nam thí chủ? Nam thí chủ tới đây thì ngủ ở khách phòng, tôi có phòng của mình mà."

Triển Hoài Xuân nhắm mắt xoa trán, thôi được rồi, nếu như vậy mà nàng còn giả bộ được, hẳn sẽ thực sự bội phục nàng.

Tỉ mỉ hồi tưởng chuyện phát sinh hai ngày qua, Triển Hoài Xuân chậm rãi mở mắt. Tiểu ni cô đối diện đang cầm thìa đưa cháo vào trong miệng, thấy hắn nhìn sang, tay nàng run một cái, nhanh nhẩu buông thìa xuống khăn trương nhìn lại hắn, tựa như đang đợi hắn giáo huấn, nhìn vừa ngốc lại vừa dần.

Giữa cực kỳ thông minh và vô cùng ngu ngốc, Triển Hoài Xuân lựa chọn tin tưởng người sau.

"Được rồi, tôi no rồi, cô nhanh thu dọn đồ đạc trở về đi." Triển Hoài Xuân đứng lên nói, không có nữ nhân ở đây, hẳn có thể sẽ dễ chịu một chút.

"Nhưng thí chủ còn chưa có ăn xong. . ."

"Tôi bảo cô về đi!" Triển Hoài Xuân không vui cắt đứt nàng.

A Du không hiểu chút nào, cũng may nàng cũng không muốn ở lại chỗ này, liền cấp tốc đứng dậy thu dọn bàn. Vừa định đi liền nhớ tới y phục Triển Hoài Xuân đã thay ra, nàng đi vào trong cầm váy đỏ, sau đó mới bung mâm vội vã rời đi, nhìn bóng dáng cứ như đang chạy trốn.

Nàng đến đây hầu hạ hắn, giặt quần áo cho hắn là đương nhiên, tâm tình Triển Hoài Xuân không có vì vậy mà có bất kỳ chuyển biến tốt đẹp nào, mặt lạnh đóng cửa, xoay người đi vào nội thất, cởi quần áo leo lên giường, dùng chăn che lỗ tai ngăn cản âm thanh kia, nhưng thanh âm kia vẫn có thể xuyên qua chân lọt vào trong tai. Thân dưới của Triển Hoài Xuân căng đến khó nhìn, một nhẹn hai nén, rốt cục nhẹn không được bèn thò tay xuống phía dưới, đang tính tự mình giải quyết thì động tĩnh bên kia bỗng nhiên dừng lại. Thâm tâm Triển Hoài Xuân có chút thất vọng, nhưng sừng sốt một chút lại thấy phảo nhẹ nhõm. Nơi này là am ni cô, tuy rằng đám ni cô này có hành vi vi phạm phong hóa, nhưng hẳn thật tình không muốn làm ra loại chuyện hèn mọn như thế ở chốn Phật môn. Nếu làm thật thì hẳn và cái lão Vương viên ngoại sát vách có gì khác biệt?

Dù có thế nào Triển Hoài Xuân cũng không muốn xếp chung hàng ngũ với loại người như vậy.

Hít sâu vài lần, Triển Hoài Xuân chậm rãi bình phục. Lòng lắng lại, nghe bên kia mơ hồ có tiếng người nói chuyện, dường như nhắc tới pháp hiệu của A Du, lòng hắn khẽ động, lặng lẽ khoác áo bào ni cô, đi ra gian ngoài tựa vào vách tường nghe trộm.

"Đêm mười lăm Minh An, Minh Tâm khai bao, viên ngoại nhất định phải tới nha? Nào nào, ông muốn mua ai?" Thanh Họa nằm trên người Vương viên ngoại, nhẹ giọng hỏi, thanh âm quyến rũ. Nàng không giống Thanh Thor, Thanh Thor nhiều năm ứng phó với khách vẫn đều trung ra cái dáng như người chết, năm đó Thanh Họa cũng từng không cam lòng, nhưng việc đã đến nước này, có bi ai hối tiếc cũng có ích gì, không bằng hầu hạ những lão gia viên ngoại này thật tốt, còn có thể tích lũy chút tiền riêng. Tình Từ đã nói, đợi bà ta kiếm đủ tiền đường lão sẽ thả các nàng, đến lúc đó nàng còn có thể dựa vào số tiền này hoàn tục, sống cuộc sống thanh tịnh.

Wương viên ngoại ai cũng mua không nổi, nhưng ngại mất mặt nên không muốn nói rõ, liền chia chia sát vách ngắt lời: "Tiểu nương tử ở sát vách là ai? Bộ đáng thật là mê người."

Bởi vì Triển Hoài Xuân không ở trong khách phòng thì đều đi ra ngoài, nên Thanh Họa chưa từng gặp qua người thật, Tình Từ cũng không nói nhiều về người này, điều nàng biết cũng không khác gì mấy so với hai đệ tử, "Nghe nói là khách đến trong am tĩnh dưỡng, thế nào, ông nhìn trúng cô ta? Hừ, nếu ông muốn trộm người, vậy thì chờ ngày cô ta xuống núi hãy chặn lại, đừng có làm bày trong am, gây ra tai nạn chết người ngược lại liên lụy đến cả chúng ta." Người dưới núi không biết việc xấu xa trong am, Thanh Họa không muốn thanh danh của mình bị hủy.

Wương viên ngoại cười hớ hớ, nghĩ đến gương mặt tuyệt sắc của tiểu nương tử, bụng dưới liền không thành thật, lại lật mình đè lên người Thanh Họa.

"Ông, không phải sáng mai ông còn phải xuống núi à, sao lại còn? Đừng. . . A, ông nhẹ chút, bị cô ta nghe thấy truyền đi sẽ không tốt!" Thanh Họa ôm đầu nhân tình thở gấp, hồn nhiên chẳng biết trước đó khi mình động tình đã phát ra thanh âm lớn bao nhiêu, sớm đã bị người ta nghe xong hết cả.

"Yên tâm đi, dù cho có nghe được cô ta cũng không dám nói ra, bằng không danh tiếng của cô ta cũng sẽ bị hủy." Vương viên ngoại ước gì tiểu nương tử có thể nghe thấy, như vậy ngày mai nàng nhất định sẽ rời khỏi ổ sói này, mà ông ta sẽ thừa dịp ở trên đường mai phục, rừng hoang núi vu, cô nam quả nữ, ngấm lại sẽ rất kích thích.

Tiếng dâm uế trong phòng lại vang lên, Triển Hoài Xuân nghiêng răng nghiêng lợi, nhắc chân đi thẳng đến cửa. Thay vì ở tại cái nơi bẩn thỉu xấu xa này, hẳn thả rằng trở về giặt vớ ba ngày cho Tiểu Nhân! Không ngờ hắn vừa bước ra tới cửa, sát vách đột nhiên truyền đến một tiếng "tiểu nương tử" rất chi là rõ nét, chính là hai kẻ kia đang chơi trò tình thú, và Thanh Họa kia thì đóng vai hắn!

Triển Hoài Xuân giận không thể nuốt, ý niệm đầu tiên là chạy sang đánh hai kẻ này tàn phế, chỉ là người cũng đã đi tới cửa, chân giờ lên chuẩn bị đập cửa thì lại dễ xuống. Triển Hoài Xuân nhắm mắt vận khí, không thể xung động, bằng không chuyện hắn giả gái sẽ bị lộ, truyền ra ngoài thì Triển Nhị thiếu gia như hắn biết đề mặt đi đâu.

Sáng mai xuống núi ư?

Triển Hoài Xuân cười lạnh, ngày mai hẳn mà không đánh lão cho cha mẹ lão cũng không nhận ra, thì hẳn sẽ không mang họ Triển!

Lòng mang con tức, đêm nay Triển Hoài Xuân lần qua lật lại không ngủ được, hôm sau khi trời còn chưa sáng hẳn liền lặng yên không một tiếng động ra

cửa. Đường xuống núi chỉ có một, trong sắc trời xám tro, Triền Hoài Xuân đi nhanh xuống núi, vừa đi vừa tìm địa phương thích hợp để ra tay, bất tri bất giác đã đi đến một khe suối. Dòng suối không sâu, chính giữa còn được xếp vài tảng đá để người ta có thể đi qua, khi hắn và Tiểu Nhân tới có đi ngang qua nơi này.

Nước chảy róc rách, Triền Hoài Xuân yên lặng nhìn một chút, xoay người ẩn mình trong rừng cây bên bờ, chốc nữa hắn đánh người xong sẽ đem vút xuống nước, cho tên súc sinh kia đau chết luôn!

Chờ rồi chờ, Triền Hoài Xuân cảm thấy dưới chân có chút ướt, nhấc chân lên nhìn, hóa ra là sương sớm trên bụi cỏ thấm ướt giấy, áo bào ni cô cũng ướt một khoảng lớn. Hắn thầm nghĩ sao mà xui thật, bèn đi ra bờ suối, lẳng lặng đánh quyền, động tác nhẹ nhàng chậm chạp như nước chảy mây trôi, nên sẽ không gây trở ngại cho việc phân biệt âm thanh của hắn.

Tiếng chim hót trong núi càng ngày càng hân hoan, trời cũng chậm chậm sáng, nắng sớm mờ mờ.

Trên người Triền Hoài Xuân ra một tầng mồ hôi mỏng, ẩm ẩm người. Nghe thấy trên sơn đạo rốt cục truyền đến tiếng bước chân, hắn nhanh nhẹn nấp vào rừng cây, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm bên ngoài, như mãnh thú tùy thời chuẩn bị vồ lấy con mồi.

Đáng tiếc xuất hiện trên đường không phải là con mồi của hắn, mà là tiểu ni cô đến đây lấy nước.

Triền Hoài Xuân sùng sốt, tâm tình phức tạp nhìn thân ảnh đơn bạc kia, tối hôm qua quá mức tức giận, hắn dự định đánh người xong liền trực tiếp xuống núi, nên đã quên mất tiểu ni cô.

A Du cũng không biết gần đó có người đang nhìn nàng. Sáng nay nàng đi ra ngoài sớm hơn mọi lần một chút, bởi vì ngoại trừ nấu nước, nàng còn phải giúp nữ thí chủ giặt quần áo. Váy dài đỏ thắm, sò lên trơn trượt nhẵn nhụi, A Du ngồi xổm xuống định tẩy, chợt nhớ lại đáng dấp thân tiên khi nữ thí chủ mặc cái váy này thì A Du liền ngậm dại, trong đầu toát ra một ý niệm, nàng soi mình trong nước, nhìn nhìn lại xiêm y tốt nhất trong tay mà nàng đời này đã thấy, cần cần mỗi, chậm rãi đứng lên, nhìn quanh một vòng, rồi đi về phía cánh rừng bên bờ.

Sớm thế này, trong núi khẳng định là không có ai, nàng len lén thử một lần thôi, sẽ nhanh thôi mà.

Sư phụ nói mỗi một cô nương khi xuất giá đều sẽ mặc gả y đỏ thắm, nhưng các nàng là ni cô, đời này cũng không có cơ hội mặc đồ đỏ.

A Du không ước ao lập gia đình, nàng chỉ muốn thử xem mình mặc đồ đỏ sẽ có bộ dạng gì.

Đi tới phía sau thân cây, A Du lại lén lén nhìn trái phải một phen, lúc này mới nín thở, cúi đầu nhẹ nhàng cúi y bào ni cô trên người.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tạm Lưu

Triền Hoài Xuân miệng đắng lưỡi khô.

Tiểu ni cô chỉ mới lộ ra nửa bờ vai mịn màng, ngọn lửa tối qua không thể bùng cháy trong cơ thể hắn liền bùng phát, thiêu nóng hừng hực, nóng đến độ hắn quên cả việc lắng tránh, cũng nóng đến độ khiến hắn không nháy mắt nhìn chằm chằm nàng, tựa như nàng chính là nguồn nước có thể dập tắt lửa nóng trong người hắn.

Cuộc sống trong am ni cô đại khái là tương đối kham khổ, tiết trời đầu tháng ba còn có chút lạnh, tiểu ni cô lại chỉ khoác một tấm ni cô bào bên ngoài, ni cô bào rơi xuống, bên trong chỉ còn lại một lớp đồ lót màu trắng còn bảy phần mới. Áo lót lỏng lẻo được cột trên người nàng, phía trước coi như được che kín, phía sau chỉ có một sợi dây mảnh thắt lại ngang lưng, căn bản không thể che khuất tấm lưng ngọc bạch của nàng.

Nhìn A Du khoác ni cô bào lên lùm cây bên cạnh, gáy ngọc lưng tuyết cánh tay thon dài triệt để lộ ra, còn có vòng eo nhỏ mảnh mai chỉ dùng một bàn tay cũng có thể nắm hết, cổ họng Triền Hoài Xuân như bóng phải lửa, cặp mắt tự động lia từ eo nhỏ xuống dưới, chạm phải chính là quần lót chỉ dài tới đầu gối nàng, xuống chút nữa là hai cặp chân nhỏ mảnh khảnh trắng ngà như ẩn như hiện trong bụi cỏ xanh, thật là mê người khó mà hình dung được.

Hồ hấp của Triền Hoài Xuân dồn dập, hắn sợ nếu cứ tiếp tục nhìn thì sẽ không kiềm được mà làm ra chuyện ngay cả súc vật cũng không bằng, liền vội vàng tựa người vào thân cây, nhắm mắt bình phục lại lửa nóng trong người. Nhưng hắn đã đánh giá cao tự chủ của bản thân, lúc nhìn lên thì chỉ cần đè nén xung động trong lòng, bây giờ không nhìn, thì cần phải đè nén thêm bản năng muốn quay đầu lại. Càng nén thì càng muốn, không kiên trì được bao lâu Triền Hoài Xuân liền tước vũ khí đầu hàng, quay đầu tiếp tục nhìn.

Hắn cho là mình sẽ bị giầy vò thật lâu, thì bên kia tiểu ni cô lại vừa lúc xoay người, mặt bên nghiêng về phía hắn, khom lưng cầm lấy váy đỏ đặt trên lùm cây bên cạnh. Bởi vì khom lưng, váy áo lót lỏng lẻo trên người nàng theo động tác của nàng mà buông thõng xuống, chỉ dựa vào dây cột trên cổ và lưng để cố định. Chung quanh dường như đột nhiên không còn tiếng động, trong mắt Triền Hoài Xuân không còn thứ gì khác, chỉ có cánh tay tuyết trắng của tiểu ni cô, còn có cảnh sắc dưới cánh tay mà tấm áo lót kia tạm thời không thể che khuất. . .

Hình như có thứ gì đó chảy xuống, Triển Hoài Xuân vươn tay sờ một cái, là máu mũi.

Lúc này hán quả thật không dám nhìn nữa, chuyển mình ra phía sau cây vươn hai tay che đầu, tận lực để cho mình quên đi hình ảnh vừa nhìn thấy.

Không nhìn, lại bắt đầu suy nghĩ miên man.

Triển Hoài Xuân nghĩ tới hai cái bánh bao to Tiêu Nhân đã làm cho hắn. Trước đây có xem đông cung, nơi ấy của nữ nhân đều rất lớn, kích cỡ không khác gì cái bánh bao. Hôm nay thấy qua chân nhân, Triển Hoài Xuân rốt cuộc đã hiểu rõ, hóa ra bánh bao dù lớn hay nhỏ cũng không phải là vấn đề, then chốt ở chỗ hình dạng phải đẹp, nhan sắc phải dễ xem, phải, phải giống như cái của tiểu ni cô, khiến người ta vừa nhìn liền chảy máu mũi, thế mới coi là cực phẩm chân chính.

"Sao thí chủ lại cao như vậy. . ."

Phía sau bỗng truyền đến tiếng oán giận khê khằng, Triển Hoài Xuân sinh lòng hiếu kỳ, len lén ngó ra ngoài, phát hiện tiểu ni cô đã mặc cái váy đỏ của hắn. Cảnh sắc đều bị che đậy, Triển Hoài Xuân thất vọng nhưng đồng thời lại thở phào nhẹ nhõm, sau đó không nhìn được bật cười. Quần áo của hắn quá lớn, tiểu ni cô mặc vào thì làn váy kéo lê trên đất, tay áo dài hơn cánh tay, cảnh xuân càng như ẩn như hiện nơi vạt áo, trông vừa khôi hài vừa chật vật.

Triển Hoài Xuân không tiếng động khê cười, chớ nhìn tiểu ni cô ngốc ngơ thế kia, nàng rất là đom đóm. Đang do dự có nên đi ra ngoài hù dọa nàng một chút hay không, dư quang chợt phát hiện bên kia rừng cây có bóng người lặng lẽ tiếp cận, tướng tá cực mệnh, mặt mày lấm la lấm lét, không phải Vương viên ngoại thì là ai?

Ánh mắt Triển Hoài Xuân lạnh lẽo, cấp tốc nấp vào trong bụi cây, nhưng khi hành động thì lại lặng yên không một tiếng vang.

Wang viên ngoại bên kia chỉ biết bộ ngựa bắt ve, chẳng hay chim sẻ núp đằng sau, đôi mắt nhỏ chăm chú nhìn bóng áo đỏ trong rừng cây. Sáng sớm nghe thấy A Du mở cửa đi múc nước, ông ta liền muốn xuống núi ngay, nhưng bởi vì bị Thanh Hòa quán lấy mới làm trễ nải thời gian. Vội vã đuổi theo xuống đây, phát hiện bên dòng suối chỉ có hai thùng gỗ, ông ta buồn bực đi sang bên này vài bước, chợt nghe trong rừng cây có tiếng động, ông ta trăm triệu lần không nghĩ tới tiểu ni cô lại trốn ở chỗ này làm đẹp.

"Minh Tâm, cô len lén mặc xiêm y của nữ thí chủ, không sợ trở về sẽ bị mắng à?" Vương viên ngoại hân hoan, chậm rãi đi vào trong, tựa như A Du chính là con bướm nhỏ bắt cần sa vào lưới nhện không cách nào chạy trốn được. Bắt được nhược điểm này trong tay, Vương viên ngoại không sợ tiểu ni cô sẽ chạy mất, hôm nay ông ta e ngại Cao Xương nên sẽ không dám chân chính nuốt trọn tiểu ni cô, ôm ôm thơm thơm thì cũng được, sau đó lại uy hiếp không cho nàng nói ra ngoài, tiểu ni cô ngơ ngác ngây ngốc, dễ đối phó.

A Du len lén đồ của người khác vốn đã chột dạ, nay nghe được thanh âm nhất thời giật nảy mình, quay đầu nhìn lại, thì càng thêm chân kinh, "Thí chủ, ông* . . ."

"Ta thế nào?"

Wang viên ngoại cười hớ hớ, lại không biết A Du kêu thí chủ cũng không phải là kêu ông ta, chớ ông ta nghe thấy động tĩnh phía sau, Triển Hoài Xuân đã bước nhanh một bước về phía trước, nhắc chân đạp cho ông ta ngã chổng vó, ngay sau đó lại ngay lúc Vương viên ngoại bò dậy thì bay nhanh nhào tới, nắm áo Vương viên ngoại trùm lấy đầu ông ta, tiếp theo cũng trói luôn hai cánh tay ông ta.

*Trong tiếng Trung ngôi xưng hô chỉ có ta & ngươi, không đa dạng như tiếng Việt. Ở đây A Du kêu là "cô", Vương viên ngoại tưởng là kêu ông ta.

"Tha mạng, hảo hán tha mạng!" Vương viên ngoại gào khóc thảm thiết, Triển Hoài Xuân nhớ tới những lời dâm ô bấy bả trong miệng người này tối hôm qua, mà đối tượng khinh nhờn lại chính là hắn, thì càng nghĩ càng giận, nhắm ngay lão đệ của Vương viên mà hung hăng đập hai phát, Vương viên ngoại hét thảm lên như heo bị chọc tiết, thân thể cứng đờ, sau đó ngất đi.

Từ đầu đến cuối A Du đều đứng sừng sững ở một bên nhìn, nhìn từ lúc Triển Hoài Xuân đấm đá cho đến khi kết thúc, tất cả động tác chỉ diễn ra trong vài cái chớp mắt ngắn ngủi, vì khiếp sợ sự hung mãnh tàn nhẫn của nữ thí chủ, nên nàng đã quên tiến lên ngăn cản.

Triển Hoài Xuân không để ý đến tiểu ni cô bị kinh sợ ngây người, một tay xốc quần áo sau lưng Vương viên ngoại, gọng gàng kéo người đi ra khỏi rừng cây, đi đến nơi hạ du của con suối, sau cùng ném người vào một bãi bùn tương đối sâu, chỉ có đầu còn lộ ra bên ngoài, tránh gây ra tai nạn chết người.

Giải con giận, Triển Hoài Xuân xoay người đi trở về, ở bên này A Du vừa lúc thay đổi xiêm y đi ra, nhìn thấy hắn, vội vàng chạy tới hỏi: "Wang viên ngoại đâu? Cô sẽ không đánh chết người ta đó chứ? Mà sao thí chủ lại muốn đánh ông ta?" Sát sinh là tội nghiệt rất nặng, nàng không hy vọng nữ thí chủ giết người.

"Tôi đã nói với cô ông ta không phải người tốt rồi." Triển Hoài Xuân thản nhiên đáp lại nàng một câu, ngồi xổm bên dòng suối rửa tay rửa mặt. Rửa xong, phát hiện A Du đứng bên cạnh đang chu mỏ trừng hắn, Triển Hoài Xuân khinh thường hừ lạnh, vừa định đứng lên, chợt nhớ lại sáng sớm lúc ra cửa hắn dự tính sẽ không trở lại, bởi vậy trước ngực không có cột hai cái bánh bao, hiện tại ngực trống không. . . Triển Hoài Xuân không khỏi hơi khom người về phía trước, che giấu bờ ngực bằng phẳng.

Hắn không đứng dậy, A Du bèn ngồi xổm xuống cạnh hắn, quay đầu nhìn hắn: "Sao thí chủ lại nói ông ta không phải người tốt?" Không phải người tốt cũng không nên đánh người ta như vậy. . . Ồ, hôm nay thí chủ lại chải kiểu tóc nam từ đơn giản, trông thật là ngốc, chỉ là hắn đang xụ mặt, để như vậy so với đề kiêu của nữ tử còn dễ nhìn hơn.

Tiểu ni cô không nháy mắt nhìn hấn, Triền Hoài Xuân cho là nàng đang ép hấn trả lời, hấn lười giải thích, ánh mắt chuyển qua cái váy trong ngực nàng, biết rõ còn hỏi: "Vừa rồi cô ở trong rừng cây làm cái gì?"

Một câu nói tựa sấm sét giáng lâm, A Du chớp chớp mắt, chậm rãi cúi đầu, áp ứng không biết nói gì. Thí chủ hỏi như vậy, hấn là không có thấy nàng lên mặc đồ của mình, chuyện lên cái hoa hôm qua thí chủ còn chưa có phạt nàng, nàng không thể thú nhận, miễn cho chọc thí chủ càng thêm tức giận, !

Nàng đỏ mặt, giống như bông hoa nhỏ hé nở ở mép nước vào buổi sáng sớm, vừa tươi mát vừa rực rỡ. Đường nhìn đảo qua cổ áo nàng, Triền Hoài Xuân chỉ lướt nhẹ qua, rồi nhìn về phía trước. Trong núi u tĩnh, nước chảy róc rách, gió mát phơ phất, lửa nhiệt trong cơ thể nam nhân thiếu chút nữa bùng phát rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Có nên căn dặn nàng vài lời không?

Triền Hoài Xuân nhìn A Du, dường như cũng không có gì hay để nói, liền chỉ vào thùng nước bên kia nói: "Được rồi, nhanh đi lấy nước đi."

"Ừ." A Du không dám lại hỏi Vương viên ngoại rốt cuộc đang ở nơi nào, đứng dậy đi tới nơi để thùng nước, trước giặt váy rồi mới lấy nước, xong xuôi hết cả nàng cười nhìn Triền Hoài Xuân vẩy vẩy tay: "Thí chủ, chúng ta cùng nhau về thôi!"

Quay về?

Triền Hoài Xuân không lên tiếng. Hấn không có ý định trở lại, tối hôm qua hấn thiếu chút nữa không chịu nổi, về sau chắc chắn còn có nam nhân khác đến am ni cô làm bậy. Tiếp tục nghe góc tường? Hấn sẽ không làm việc khiến bản thân chịu tội. Không phải là giặt vớ cho Tiêu Nhân ba ngày thôi sao, Tiêu Nhân mà có can đảm đưa vớ thúi cho hấn, hấn sẽ nhét vớ vào miệng Tiêu Nhân.

Nghĩ đến giường lớn, rượu ngon, đồ ăn trong nhà, sự phồn hoa náo nhiệt, tiêu dao khoái hoạt trong huyện thành, Triền Hoài Xuân càng không muốn quay về am ni cô.

Chỉ là. . .

Nhìn tiểu ni cô tươi cười hồn nhiên bên kia, tâm tình Triền Hoài Xuân rất phức tạp. Tiểu ni cô thường hay chọc điên hấn, nhưng tấm lòng rất tốt, người cũng đơn thuần, nói đơn giản thì vẫn còn là một đứa trẻ, để mặc nàng ở ổ sói bị người làm nhục, hấn có chút không đành lòng. Thế nhưng, không đành lòng thì có thể làm gì? Trên đời có rất nhiều người đáng thương, cứ nói đến kỹ viện thanh lâu trong huyện thành mà xem, mỗi ngày có biết bao nhiêu tiểu cô nương đáng thương bị bán vào đó? Lẽ nào hấn phải đi cứu từng người hay sao?

Hấn là Triền Nhị thiếu gia, không phải Đạt Ma chuyển thế. Hấn không làm điều ác, cũng sẽ không tùy tiện phát thiện tâm.

"Thí chủ, sao cô không nói gì đi?" A Du hồ hơ không được đáp lại, liền buông thùng nước chạy tới, nghiêng đầu nhìn hấn.

Khuôn mặt nàng trong trắng lộ hồng, ánh mắt nàng nhìn hấn còn trong suốt hơn cả nước suối. Triền Hoài Xuân không hiểu sao lại chợt dạ, rùng rợn, thấy cái váy nàng khoát lên trên cánh tay, váy đã được vắt khô, nhưng dưới vạt áo còn đang có giọt nước nhiều xuống, làm ướt áo bào của nàng. Triền Hoài Xuân thờ dài, đứng lên nói: "Đi thôi." Nói xong chủ động đi tới phía trước dẫn đường.

Hấn phải đi về lấy vài thứ. Mấy món đồ trang sức vẫn còn để trong khách phòng đều là của Tiêu Nhân, dù ít dù nhiều cũng coi như là tiền, hấn muốn mang về, miễn cho Tiêu Nhân khỏi bắt hấn bồi thường. Còn cái váy này, hấn chờ váy khô sẽ thay rồi liền xuống núi, bằng không người có tóc còn mặc ni cô bào sẽ càng khiến người ta chú ý.

A Du đã quen với việc khi không bị lạnh nhạt như vậy, xốc thùng nước đi sau lưng Triền Hoài Xuân, "Đúng rồi thí chủ, sao hôm nay cô thức dậy sớm thế?"

"Bớt nói nhảm đi." Triền Hoài Xuân đầu cũng không quay lại, khiến trách.

Lại phát cáu nữa, A Du bĩu môi, không nói nữa.

Triền Hoài Xuân phóng nhanh bước chân, muốn thừa dịp trước khi các ni cô rời giường trở về khách phòng. Nếu là lúc trước A Du còn có thể chạy đuổi theo hấn, nhưng hôm nay nàng phải mang theo thùng nước, căn bản không có hi vọng đuổi kịp. Biết Triền Hoài Xuân không muốn để ý mình, A Du cũng không đuổi theo, chỉ chậm rãi đi ở phía sau.

Triền Hoài Xuân đi trong chốc lát chợt phát hiện phía sau không có tiếng bước chân, nhìn lại mới phát hiện hấn và tiểu ni cô đã cách nhau khoảng một trăm bước dài. Hấn đứng ở trên sơn đạo, nàng còn đi chưa đến đầu đường, thân ảnh nhỏ nhỏ mang theo hai thùng gỗ nên có chút lắc lư, trông thật đáng thương, vừa đáng thương vừa hiểu chuyện, không than mệt mỏi cũng không cầu người giúp đỡ, hình như đây là những việc trời sinh nàng nên làm.

Triền Hoài Xuân ngửa đầu nhìn bầu trời, hấn đến am ni cô này rốt cuộc là vì cái gì?

"Đưa tôi." Chấp nhận số phận đi xuống, Triền Hoài Xuân trực tiếp giặt lấy thùng gỗ trong tay A Du. Váy thì chắc là chiều sẽ khô, cùng lắm hấn sẽ ở am ni cô này thêm một đêm, nếu đã không muốn xen vào việc của người khác, vậy hấn giúp nàng làm chút ít việc lao động chân tay, coi như đáp trả lại việc nàng thành tâm thành ý hầu hạ hấn. Về phần khi nàng khiến người ta tức điên lên, Triền Hoài Xuân quyết định nhân không chấp nhất với tiểu nhân, không so đo với nàng.

A Du lại kiên quyết không cho hấn giúp đỡ, nhanh nhẩu đáp: "Không cần không cần, tôi xách được mà! Thí chủ là khách, sao có thể làm loại việc nặng

này? Tướng công cô trước khi đi còn nhờ tôi chiếu cố cô thật tốt. . ."

"Câm miệng!"

Triển Hoài Xuân cố nén cơn giận, hùng hăng trừng nàng, trừng đến khi nàng ngậm miệng, giật lấy hai thùng nước, sải bước dài đi lên núi.

A Du không biết làm sao, sững người nhìn bóng lưng cao lớn phía trước, lồng ngực đột nhiên nóng hừng hực, nữ thí chủ thường ngày hung dữ là thế, không ngờ cũng có lúc quan tâm đến nàng. Lớn đến chừng này, đây là lần đầu tiên có người chủ động giúp nàng, A Du cực kỳ cao hứng, chạy chậm đuổi theo, lớn tiếng khen hân: "Thí chủ, cô thật là một người tốt!"

Bước chân Triển Hoài Xuân khê khệnh, song không hề quay đầu lại.

Hắn không phải người tốt, cũng không muốn làm người tốt, đi về với nàng, chỉ vì muốn lấy lại một số đồ vật đáng tiền mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mưa Đến

Triển Hoài Xuân xách hai thùng gỗ một cách nhẹ nhàng, hai người rất nhanh đã đến trước cửa am ni cô. A Du muốn trực tiếp xách nước đi về hậu viện, nhưng Triển Hoài Xuân gọi nàng lại, bảo nàng đi xem Thanh Họa kia có còn ở sát vách hay không. A Du nhanh chóng chạy đi một chuyến, khi trở về liền nói người đã đi rồi.

Triển Hoài Xuân yên tâm, lặng lẽ đi vào, mở cửa rồi lại đóng cửa.

Trước khi hắn xoay người đóng cửa lại thì có một bóng người vội vàng trốn vào góc rẽ, vẫn chăm chú nhìn vào gian khách phòng.

Minh An không dám tin vào hai mắt của mình.

Người mà nàng vừa nhìn thấy đằng kia, trên đầu búi kiểu tóc nam nhân, chân sải những bước dài, ngay cả bộ ngực vốn đầy đặn nay cũng đã bằng phẳng.

Minh An lập tức nghĩ tới việc đối phương cố ý căn dặn nàng làm ba cái bánh bao lớn, một suy đoán liền trở nên sinh động, chỉ là, vì sao đối phương phải già giả? Có điều, không ngờ hân giả nữ lại tuyệt sắc diễm lệ, khi đổi thành búi tóc nam nhân lại tuấn mỹ tựa thần tiên. Tinh nhân Cao Xương của Tinh Từ có dáng vẻ cũng không tệ, nhưng đứng trước mặt vị công tử này, vô luận là dung mạo hay là khí độ trên người, đều hoàn toàn không cách nào so sánh được, giống như một người là thiếu gia, một kẻ là gã sai vặt theo hầu.

Đứng ngây ra một hồi, Minh An liền cố ý đi đường vòng trở về hậu viện.

A Du đang đổ nước vào trong lu, thấy Minh An bèn hỏi: "Sư tỷ vừa đi đâu thế?"

"Đi nhà xí." Minh An mặt không chút biểu cảm đáp lại, đi ngang qua A Du thì dừng lại, tiến tới hỏi: "Cô có biết vì sao phu nhân kêu làm ba cái bánh bao không? Nhiều như thế, tôi cảm thấy phu nhân sẽ không ăn hết." Khi nói thì quét ánh mắt tìm tòi quan sát A Du, muốn nhìn xem A Du có biết thân phận của đối phương hay không, nếu như biết mà vẫn có thể giả bộ giống y như thật, thì sợ rằng nha đầu này cũng không ngốc như những gì đã biểu hiện.

A Du buông thùng nước, vừa lấy tay áo lau mồ hôi trên trán vừa lắc đầu: "Em cũng không biết nữa, thí chủ dặn em như vậy đấy, bằng không lát nữa em sẽ đi xem một chút? Nếu như thí chủ không ăn hết, em sẽ khuyên nhủ cô ấy, đến lúc đó sư tỷ bớt làm một cái, chúng ta có thể không cần phải lãng phí lương thực." Cái bánh bao lớn như thế kia thí chủ còn có thể ném được, thật là quá không biết nhân tình thế thái.

Thấy nàng cả lơ cả mơ, Minh An đoán rằng nàng còn chưa biết thân phận của đối phương, liền không nói thêm lời nào, đi đến phòng bếp.

Trong khách phòng, Triển Hoài Xuân ngồi thấy trên người đầy mùi mồ hôi, quyết định rửa mặt rồi thuận tiện lau người luôn. Sáng sớm đã chạy lên chạy xuống, cơ thể còn xẹt ra lửa một lần, thực sự là khi không khiến bản thân chịu tội.

A Du rất nhanh đã bùng điểm tâm tởi, Triển Hoài Xuân đi ra ngoài, thấy nàng chỉ bùng mồm, nhíu mày hỏi: "Cô phơi y phục của tôi ở đâu rồi?"

"Ở hậu viện đó." A Du thuận miệng nói, xiêm y trong am ni cô giặt xong đều được phơi ở đó.

"Lát nữa mang tới phơi ở đằng trước đi." Triển Hoài Xuân nhàn nhạt ra lệnh, nếu như buổi chiều có thể khô, hắn liền thay ra rồi đi luôn.

A Du không rõ chân tướng, nhưng biết hắn không thích nàng lăm lăm miệng, liền ngoan ngoãn không có hỏi lại, cúi đầu bày chén đĩa.

Triển Hoài Xuân ngồi xuống, thấy ba cái bánh bao lớn trong mâm, nhất thời không có tâm trạng ăn uống, chỉ húp cháo.

A Du nhìn chằm chằm vào hân, thấy thể liền buồn bực nói: "Sao thí chủ không ăn bánh bao đi? Không phải cô nói muốn ăn ba cái à?"

Triển Hoài Xuân muốn nói hân không có khẩu vị, nhưng nghe ngữ khí nàng khang khác, ngẩng đầu liền thấy tiểu ni cô đang cau mày nhìn hân, ánh mắt kia giống y đúc ánh mắt đại ca răn dạy hân lúc còn bé mỗi khi hân không chịu đọc sách. Triển Hoài Xuân cảm thấy rất bất đắc dĩ, suy nghĩ một chút rồi giải thích: "Bây giờ tôi không có khẩu vị, ăn xong cô đem bánh bao để vào buồng trong, ban ngày đói bụng tôi sẽ ăn."

Hân đã nói như vậy, A Du liền không nói nữa, im lặng ăn cơm của mình, ăn xong trở về đem cột phơi quần áo dời đến tiền viện.

Triển Hoài Xuân tối hôm qua ngủ không được ngon giấc, bảo tiểu ni cô quay về phòng của nàng, còn hân trốn ở trong phòng ngủ, buổi trưa tỉnh lại cũng chỉ vui đầu ăn, nhìn cũng chưa từng nhìn A Du.

Hai ngày trước hân luôn chê bai, ghét bỏ nàng, hôm nay bỗng đứng lại im lặng khiến A Du cảm thấy không quen, nàng có chút lo âu hỏi: "Thí chủ không sao chứ?"

Triển Hoài Xuân dừng lại, giương mắt nhìn nàng. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, ăn xong bữa cơm này, hai người sẽ không bao giờ... gặp mặt nữa.

"Cô, sư phụ cô tốt với cô không?" Hân có chút khó khăn mở miệng. Hân chưa từng gặp sư phụ nàng, nhưng thấy những ni cô khác tựa hồ cũng đã tiếp nhận cuộc sống như thế này, vậy thì tương lai tiểu ni cô cũng sẽ giống như bọn họ, mặc dù lúc bắt đầu từng có không cam, từng có thống khổ, sau cùng cũng sẽ tập mãi thành thói quen?

"Sư phụ tốt với tôi nhất, người chưa từng mắng tôi." A Du cười đáp, tình cảm nhu mộ biểu đạt hết cả trong lời nói.

Triển Hoài Xuân gật đầu, không nói. Nàng từng nói sư phụ nàng dạy nàng biết chữ, vậy hân là rất thương người đệ tử này, có một trường bối chiếu cố thì tốt hơn nhiều so với bị thiệt thòi mà bên người cũng không có ai khuyên bảo, an ủi.

Cơm nước xong, Triển Hoài Xuân lại muốn ngủ trưa, vẫn không cần A Du ở bên cạnh hầu hạ, A Du liền quay về phòng mình niệm kinh.

Triển Hoài Xuân nằm ở trên giường, nửa điểm buồn ngủ cũng không có.

Hân cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì, hình như có chút chột dạ, nhưng hân có cái gì mà phải chột dạ? Hân không nợ nàng gì cả.

Chính vào lúc đang buồn ngủ, bên ngoài bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Tiểu ni cô tới tìm hân? Triển Hoài Xuân cấp tốc ngồi dậy, đi ra ngoài mở cửa cho nàng.

Cửa mở, người đứng bên ngoài là Minh An.

Triển Hoài Xuân mặt không biểu cảm, lẳng lặng nhìn nàng, đợi nàng mở miệng.

Minh An khẩn trương nhìn trái phải một hồi, nhỏ giọng nói: "Phu nhân cho tôi đi vào được không? Tôi có chuyện quan trọng muốn nói với cô."

Triển Hoài Xuân nhướn mi, nhìn chằm chằm, đánh giá Minh An trong chớp lát rồi nghiêng người để nàng bước vào. Sáng sớm hân dùng nước rửa mặt lau thân, theo thói quen luôn cột hai cái bánh bao vào ngực, song dù sao hân cũng sẽ nhanh chóng rời khỏi đây, A Du quá ngốc, Minh An chưa quen thuộc hân, nên hân cũng không sợ hai người nhìn ra cái gì.

Vào phòng, Minh An cúi đầu, trầm mặc hồi lâu mới lắp bắp hỏi: "Phu nhân, cô, tối hôm cô có nghe được động tĩnh gì không?" Nói xong giương mắt nhìn người nam nhân giả nữ đang ngồi ngay ngắn phía trước, trong đôi mi nhân có nỗi lo lắng xuất phát từ đáy lòng, ba phần đơn thuần, bảy phần quyền rũ, vừa có thể làm cho người nhìn cảm nhận được sự quan tâm của nàng, vừa có thể dễ dàng hút hồn người ta vào trong đó.

Triển Hoài Xuân lắc đầu, nâng chung trà tỏ ý bảo nàng tiếp tục nói. Trong chén trà chứa nước uống bình thường, hân nhẹ nhàng nhấp miệng, có chút hiếu kỳ rốt cuộc Minh An muốn nói cái gì.

Thấy hân bình tĩnh thong dong, trông có vẻ hoàn toàn không biết gì cả, Minh An cắn cắn môi, đỏ mặt nhắc nhở: "Phu nhân, kỳ thực, kỳ thực tối hôm qua Thanh Họa sư thúc cũng ngủ ở sát vách, ở cùng Vương viên ngoại kia. . . Phu nhân, cô nên nhanh nhanh xuống núi đi, miễn cho ngày sau lại có người đến làm bẩn tai cô, hoặc là hại cô gặp phải phiền phức."

Triển Hoài Xuân ngăn người, chậm rãi buông chung trà, nhìn chằm chằm Minh An trầm mặc không nói.

Nàng chân tình ý thiết, lời trong lời ngoài tất cả đều là có ý tốt với hân, nhưng Triển Hoài Xuân đã thấy qua nàng dùng tâm cơ với A Du, nên hân không tin người này lại vô duyên vô cớ có lòng tốt. Nàng nói cho hân biết, là muốn cầu cái gì?

Hân gơ tay chỉ chỉ giấy bút được cất trong hộc tủ bên kia. Minh An lập tức ngẫm hiểu, đi tới lấy đồ ra rồi quay trở lại, nhu thuận phô giấy mài mực, đôi tay ngọc ngà bởi vì bình thường không hay làm việc nặng, lại được bảo dưỡng nên trông còn đẹp hơn đôi tay của A Du. Triển Hoài Xuân nhìn chằm chằm đôi tay này, nhưng lại nghĩ tới nếu như A Du có thể từ từ điều dưỡng, tay nàng tuyệt đối là xinh đẹp nhất.

"Phu nhân, mời cô dừng." Minh An thấy nam nhân nhìn chằm chằm tay mình, mặt liền ửng đỏ.

Triển Hoài Xuân vẫn không giương mắt nhìn, nhận bút rồi viết: "Vì sao phải nói cho tôi biết?" Đề bút xuống, lúc này mới nhìn nàng.

Ánh mắt đụng nhau, nước mắt Minh An rơi là chảy, chạm rã quỳ xuống, ngửa đầu nhìn Triển Hoài Xuân nói: "Phu nhân, Minh An nói cho cô biết là vì có tư tâm. Phu nhân, cô cứu tôi với, mười tuổi tôi đã bị cha mẹ bán vào đây, vốn tưởng rằng phải xuất gia niệm Phật, không ngờ Tĩnh Từ bức lương vi xuống (bức người lương thiện làm kỹ nữ), ép buộc ni cô trong am tiếp khách. Phu nhân, mười lăm tháng này sẽ đến phiên tôi, tôi thực sự không muốn như vậy, cho nên khẩn cầu phu nhân hãy cứu tôi. Minh An biết loại chuyện này phu nhân ra tay cũng có chỗ khó xử, chỉ cầu khi phu nhân xuống núi hãy nhờ người đến quan phủ báo án, vậy thì Minh An sẽ vô cùng cảm kích!"

Nàng khẽ khàng nức nở, khi khóc lóc lại cúi đầu, bởi vì thân thể hơi nghiêng về phía trước nên vạt áo trước ngực hở ra, lộ ra hai quả ngọc tuyết bên trong, nửa che nửa lộ ngực lại càng thêm dụ hoặc người ta dòm hết cả. Triển Hoài Xuân ngồi ở trên cao, trong lúc vô ý liếc qua một cái liền khẽ run lên, sau đó thần sắc liền bình tĩnh, dời mắt sang chỗ khác.

"Vì sao không tự mình đi báo quan?" Hắn viết lên giấy, lúc đưa cho Minh An cũng âm thầm suy nghĩ. Trước đó sao hắn lại không nghĩ đến biện pháp này? Quan phủ sẽ không quản thanh lâu kỹ viện, nhưng am ni cô treo cờ hiệu tu Phật mà lại ngụy trang tiếp khách, có hành vi vi phạm phong hóa lại còn ép lương dân làm kỹ nữ, quan phủ bắt người là có lý có cứ. Tiêu bá phụ tuy rằng gian xảo, nhưng cũng được tính là một vị quan tốt, bọn họ đi nói, Tiêu bá phụ nhất định sẽ tin tưởng.

Minh An nhìn chừ, nức nở giải thích: "Bởi vì chúng tôi không được tùy tiện xuống núi, cho dù có xuống núi cũng sẽ có người canh chừng. Phu nhân không biết đây thôi, dưới chân núi có một du côn ác bá, hần tên là Cao Xương, hần cấu kết với chủ trì của chúng tôi làm việc xấu, chính hần là người ở dưới đây kêu gọi khách tới đây. Nếu như bị hần phát hiện chúng tôi muốn chạy trốn, hần sẽ khiến cho chúng tôi sống không bằng chết! Phu nhân, cầu xin cô cứu tôi, chỉ cần cô có thể giúp tôi bảo trụ thuần khiết, tôi nguyện làm nô làm tỳ hầu hạ cô cả đời!"

Nói xong, Minh An quỳ bò lên phía trước, ôm lấy đầu gối Triển Hoài Xuân, đầm đìa đáng yêu khẩn cầu. Nàng biết ánh mắt của mình rất đẹp, cũng biết dạng ánh mắt gì vừa hút người nhất vừa không có vẻ giả bộ. Trước đây nghĩ lầm đối phương là nữ, nàng tận lực biểu hiện rằng mình đoan trang, hiện tại biết đối phương là nam, Minh An đương nhiên cố gắng phát huy hết ưu thế của bản thân. Vung tay một cái là năm mươi lượng, vị nam tử phú gia tuần tú như vậy, dù cho chỉ có thể làm thông phòng, làm thiếp cho hần cũng còn tốt hơn ở tại chỗ này bị người lăng nhục.

Nàng khóc đến đáng thương, nước mắt gần như sắp rơi xuống người hần, Triển Hoài Xuân ghét bỏ nhũ mảy, nén nhịn xúc động không hát văng nàng ra, đứng lên, đi sang một bên viết chừ: "Cô trở về đi, tôi sẽ nói với quan phủ." Giúp nàng, cũng là giúp tiểu ni cô.

"Đa tạ phu nhân, ân cứu mạng của phu nhân Minh An đời này cũng không quên!" Minh An nhìn chừ, cảm kích dập đầu. Đối phương không có nói muốn thu nàng làm tỳ, nhưng đã đáp ứng hỗ trợ báo quan, Minh An đã rất hân hoan. Những việc khác thì về sau lại nghĩ biện pháp, không thể nóng vội chọc đối phương phản cảm.

Thấy nàng đã đi, Triển Hoài Xuân quay về ghé ngồi, ngậy người nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Vì sao cùng là nữ tử, hần nhìn ngực Minh An chỉ cảm thấy phát ghét, mà A Du mới lộ ra nửa đầu vai lại khiến hần bốc hỏa?

Có lẽ là tối hôm qua bị giày vò, cộng thêm sáng sớm thấy A Du cởi quần áo, nên hỏa khí trong người hần mới bùng lên?

Triển Hoài Xuân càng nghĩ càng thấy có lý, sau khi giải được nghi hoặc liền quay về giường tiếp tục ngủ.

Mơ mơ màng màng chẳng biết đã ngủ được bao lâu, nghe bên ngoài có động tĩnh, Triển Hoài Xuân mở mắt, vừa lúc thấy tiểu ni cô ôm váy của hần đi vào.

Triển Hoài Xuân ngêch ra nhìn khuôn mặt tĩnh lặng của nàng, bỗng có loại ảo giác như bừng tỉnh từ trong giấc mộng.

A Du bỏ váy vào ngăn tủ xong mới phát hiện Triển Hoài Xuân đã tỉnh, thấy hần nhìn mình chăm chăm, nàng cười đi tới nói: "Thí chủ tỉnh rồi à, thấy trời bên ngoài sắp mưa, tôi liền mang đồ vào cất. Vừa lúc cũng đến giờ ăn cơm tối. . ." Nàng nói còn chưa hết câu, thì thấy người vừa rồi còn nằm trên giường bỗng nhiên nhảy dựng lên, giày cũng không mang liền chạy vội tới trước cửa sổ.

A Du bị phản ứng của hần làm cho hết hồn, sững sờ ở trước giường nhìn bóng lưng hần.

Bên cửa sổ, Triển Hoài Xuân nhìn mây đen cuộn cuộn bên ngoài, mặt trắng như tờ giấy.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Ôm Nhau

Mây đen đông nghìn nghịt phẳng phất chỉ cần nhấc tay là có thể chạm tới, gió núi gào thét, lá cây xào xạc, kiểu này chắc lát nữa sẽ có một cơn mưa to trút xuống đây.

Triển Hoài Xuân tái mặt đóng song cửa sổ lại, sau đó đi đóng hết tất cả các cửa, xoay người thì thấy A Du đứng ở bên kia, hần chỉ ra phía ngoài nói: "Com tôi tôi không ăn, cô đi đi, đừng tới tìm tôi."

"Sao lại không ăn tối?" A Du lo lắng hỏi, vừa nói xong liếc mắt thấy mấy cái bánh bao lớn còn để trên bàn, nàng bất chợt hiểu ra, lại thấy sắc mặt Triển Hoài Xuân hết sức khó coi, so với bầu trời bên ngoài còn tối hơn nên cũng không dám hỏi nhiều nữa, vội vã rời đi.

Triển Hoài Xuân đưa mắt nhìn nàng đi ra ngoài, sau đó bước nhanh về giường nằm, nghiêng tai lắng nghe. Bên ngoài vang lên tiếng chớp giạt, hần vội vàng kéo chăn trùm lấy người.

Tiếng sấm đi đùng kéo nhau tiến đến.

Triển Hoài Xuân gắt gao bịt chặt lấy lỗ tai.

Nhưng tiếng sấm bên ngoài vẫn có thể truyền vào, đánh thức đoạn ký ức tuổi thơ ở sâu trong trí óc mà hần không muốn nhớ tới.

Bọn cướp cao lớn, da dẻ ngăm đen, vừa vơ vét tài sản của cha mẹ hần, vừa trói hần mang theo chạy trốn. Chạy trốn tới dưới núi thì trời đổ mưa to, bọn cướp buộc hần lên cây rồi đi ra ngoài tìm đồ ăn, khi trở về một tia chớp sáng không hề báo trước đánh xuống, vấy lấy bọn cướp. Hần tròn hai mắt, mắt mở trừng trừng nhìn từng người trong bọn cướp co quắp, sau đó hóa thành cột nhà cháy trong luồng chớp sáng kia, ngay cả tiếng kêu thảm thiết bọn chúng cũng chưa kịp thốt ra. Bọn cướp chết hết cả, nhưng hần không cảm thấy vui chút nào, bởi vì sấm chớp vẫn tiếp tục bổ xuống những vị trí chung quanh, cạnh bên có cây bị đánh gãy đứt đoạn, khắp nơi đều là tiếng vang nổ rung trời, tựa như muốn đùa giỡn cho đã rồi mới lấy mạng hần. Hần rất sợ, hần không ngừng kêu la muốn đề át tiếng sấm, vẫn gào khóc cho đến khi không thể phát ra tiếng, gào khóc cho đến khi cha mẹ tìm tới nơi thì hần đã hoàn toàn không thốt nổi nên lời.

Cha mẹ cho hần học võ, hần học còn nghiêm túc hơn cả đại ca. Học giỏi rồi thì hần sẽ không bao giờ sợ bất cứ bọn cướp nào, nhưng hần sợ sét đánh mỗi khi trời mưa, sợ sấm sét đánh hần. . .

~

"Minh Tâm, sao cô không hầu phu nhân dùng cơm?" Khi A Du đến phòng bếp bung phần cơm cho ba thầy trò thì Minh An nghi hoặc hỏi.

"Thí chủ nói không muốn ăn." A Du nhẹ giọng đáp, đứng ở bên cạnh nhìn Minh An múc cháo vào trong chén, nhìn nhìn bỗng nàng "a" lên, đi sang đặt chén cháo vào trong hộp đựng thức ăn, đây lại nói: "Chỗ thí chủ chỉ còn bánh bao đã nguội, khô khan rất khó ăn, hơn nữa bên ngoài mưa lớn như vậy, nên ăn chút đồ nóng mới tốt, em bung qua cho cô ấy trước, lát nữa quay lại bung phần của chúng ta." Kỳ thực nàng có chút lo lắng, lúc nàng đi không có nghe thấy tiếng thí chủ đóng cửa, cũng không biết lát sau hần có đi ra đóng lại hay không, nếu không có, cửa bị gió thổi mở sẽ không tốt.

Bung dù, A Du bước nhanh về phía khách phòng, đến gần rồi thì thấy cửa khách phòng quả nhiên đang mở, nền nhà trong phòng ướt một mảng lớn.

"Thí chủ?" A Du lớn tiếng gọi, chạy nhanh đặt hộp thức ăn lên bàn, xoay người đóng cửa lại, bên ngoài mưa to gió lớn, đóng cửa lại phải mất một chút sức lực.

Bên trong không có động tĩnh, A Du buồn bực đi vào, chỉ thấy Triển Hoài Xuân co mình trên giường, cả người cuộn lại thành một bó.

A Du lại càng hoảng sợ, bước nhanh tới gọi hần: "Thí chủ làm sao vậy? Cô. . ."

Nàng muốn hỏi hần làm sao thế, thì người trong chăn đột nhiên bật dậy, A Du còn chưa thấy rõ thì đã bị một lực mạnh lôi về phía trước, sau một khắc trước mắt chợt tối sầm, tấm chăn đã phủ lên người nàng, sau đó người túm nàng chợt ôm chặt lấy eo nàng, ôm rất chặt khiến A Du cảm thấy rất đau.

"Thí chủ cô. . ."

"Bịt tai lại, giúp tôi bịt tai lại. . ."

Hần vùi đầu vào trước ngực nàng, không phải nghiêm nghị mắng nàng, cũng không phải cười nhạo nói nàng ngốc sau đó giảng đạo lý cho nàng, mà là dùng giọng nói cầu khẩn cầu nàng, giống như những bạn nhỏ dưới chân núi nhào vào lòng mẫu thân khóc lóc làm nũng. A Du không khỏi yêu thương, không kìm được ôm lấy đầu hần, tay lần mò tiến tới che lỗ tai cho hần.

Tiếng sấm bên ngoài ầm ầm, hần vẫn run không ngừng, nhưng đã không còn dữ dội như hồi nãy nữa.

"Thí chủ, rốt cuộc cô bị sao vậy? Ngã bệnh?" A Du thử thăm dò.

Người vùi đầu trước ngực nàng không lên tiếng.

A Du cũng không biết nên nói gì, lặng lẽ tiếp tục giúp hần bịt tai. Một lát sau, A Du chậm rãi phát hiện một việc, khi tiếng sấm bên ngoài to lên, người trước ngực liền run dữ dội, khi tiếng sấm không còn, hần sẽ thả lỏng một ít.

A Du chợt hiểu, không ngờ nữ thí chủ lớn nhường này còn sợ sét đánh. Khi tiếng sấm không còn nữa, nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Triển Hoài Xuân: "Hóa ra thí chủ sợ sét đánh, yên tâm yên tâm, khi còn bé tôi cũng sợ sét đánh, sự phụ tôi nói trốn ở trong phòng thì sấm sét sẽ không đánh được chúng ta, vậy nên cô đừng có sợ."

Động tác dịu dàng, giọng nói nhẹ nhàng, tư từ đã kéo lí trí nam nhân từ trong cơn sợ hãi quay về. Triển Hoài Xuân chậm rãi bình tĩnh lại, khi đã tỉnh táo thì hẳn đột nhiên ý thức được tình cảnh bây giờ thật xấu hổ. Vừa rồi đại khái là quá mức sợ hãi, hẳn đã ôm tiểu ni cô rất chặt, mặt áp sát vào ngực nàng, nơi ấy ấm áp mềm mại, còn dễ chịu hơn nhiều so với cơn bão mà mẹ cố ý may cho hẳn dùng mười mấy năm nay, thêm vào đó lại có một mùi hương như có như không cứ quanh quẩn chớp mũi hẳn.

Trước mắt chợt hiện lên hình ảnh tròn tròn thoảng nhìn thấy lúc sáng sớm, mặt Triển Hoài Xuân nóng hừng hực, vừa lui về phía sau vừa đẩy người ra phía ngoài: "Cô đi. . ." Mới vừa nói được hai chữ, bên ngoài lại vang lên tiếng sét, Triển Hoài Xuân giật nảy mình, vô tay kéo lấy người về phía mình, dán chặt đến không thể chặt hơn.

Thất lạng A Du bị hẳn ôm chặt rất đau, nhỏ giọng cầu: "Đau quá, thí chủ nhẹ chút. . ."

Thế là Tĩnh Từ vừa mới đi vào nội thất, câu đầu tiên nghe được chính là câu nói cầu xin khiến người ta suy nghĩ miên man này của A Du, sắc mặt bà ta đại biến, bước nhanh vọt tới trước giường vén chăn lên, thấy xiêm y hai người còn chỉnh tề vẫn chưa có hành sự, trái tim nhẹ nhõm hẳn, nhẹ giọng cười nói: "Thí chủ rốt cục cũng không nhịn được nữa à? Song cô làm việc này thật quá là không nói đạo lý rồi, Minh Tâm của chúng tôi còn là một hoa cúc đại cô nương, sao cô có thể kéo người lên giường?" Nói xong, bà ta liền lôi A Du còn đang ngán người dậy, không vui trừng mắt nàng.

"Sư tổ, sao người lại tới đây?" A Du tò mò hỏi, không hiểu sao sư tổ lại trừng nàng.

Tĩnh Từ không để ý tới nàng, cười nhìn về phía Triển Hoài Xuân.

Lúc này bên ngoài không có tiếng sấm, Triển Hoài Xuân hơi có chút tỉnh táo, khi A Du bị lôi đi liền ngồi dậy, cố giả bộ trấn định.

Hắn xì mặt, Tĩnh Từ tự động lý giải thành hẳn mất hứng do bị phá hỏng chuyện tốt, liền thu hồi vẻ mặt trêu ghẹo, cười lạnh giải thích: "Thí chủ muốn tìm người hầu hạ ngủ sao? Nếu như cô nguyện ý, ta có thể cho một trong hai đứa Minh Dung Minh Hoa đến hầu cô. Nếu quả thật muốn Minh Tâm. . . thí chủ không cần phải gấp, mười lăm này chính là ngày Minh Tâm khai bao, đến lúc đó cô với vị bằng hữu kia của mình nhớ đến sớm một chút, nếu có thể được hai người chọn trúng, cũng là phúc khí của Minh An và Minh Tâm."

Lúc này Triển Hoài Xuân mới chính thức thanh tỉnh, ngẩng đầu nhìn Tĩnh Từ, trong mắt là vẻ khiếp sợ không sao che giấu được.

Tĩnh Từ nhẹ nhàng cười, chia tay chia chia ngực Triển Hoài Xuân: "Thí chủ đang buồn bực vì sao ta biết được đúng không? Ha ha, sao cô lại quên ta từ nơi nào đi ra? Ngày hai người tới đây ta liền nhìn ra ngay, chỉ là không muốn quấy rối nhã hứng của thí chủ mà thôi. Được rồi, sắc trời đã tối, thí chủ sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai ban ngày Minh Tâm vẫn sẽ đến hầu hạ cô, hi vọng cô biết khắc chế chút, đừng để loại sự tình này phát sinh mà làm tổn thương hòa khí của mọi người."

Nói xong, Tĩnh Từ cười nhạt một tiếng, nắm tay A Du đi ra ngoài. A Du nghe mà thấy mơ hồ cả lên, quay đầu nhìn Triển Hoài Xuân, do dự nói: "Sư tổ, con muốn ở lại, thí chủ, cô ấy sợ. . ."

Triển Hoài Xuân nhủ mảy, giờ tay làm dấu ra hiệu cho nàng chó có nói. Chuyện hẳn sợ sét đánh chỉ có người trong nhà biết, Tiểu Nhân có lẽ cũng đã đoán được, hôm nay bị tiểu ni cô biết được là việc ngoài ý muốn, Triển Hoài Xuân không muốn có thêm người nào khác biết được.

A Du đã quen nghe hẳn sai bảo, thấy vậy lập tức im lặng. Lúc đi tới cửa buồng nội thất, bên ngoài vừa hay vang lên một tiếng sấm, tim A Du đập mạnh một cái, quay đầu lại nhìn, quả nhiên nhìn thấy Triển Hoài Xuân cấp tốc chui vào trong ổ chăn.

A Du rất không yên lòng theo Tĩnh Từ đi về hậu viện.

Tĩnh Từ dựng ngược đôi mày liễu, dùng sức trỏ lên trán nàng: "Không phải đã nói không được cho cô ấy coi quần con rồi sao?"

A Du muốn nói nàng chỉ bịt tai giúp thí chủ thôi, nhưng nghĩ tới Triển Hoài Xuân không cho nàng nói, liền cúi đầu im lặng.

Thấy đáng vẻ đáng thương này của nàng, Tĩnh Từ bất đắc dĩ xoa xoa trán, đổi thành người khác bà ta còn có thể mắng, đến phiên nha đầu ngốc đơn thuần này, bà ta cũng có chút không đành lòng. "Được rồi được rồi, nhanh đi bởi sư phụ con dùng cơm đi, nhớ kỹ, về sau bụng con tới sang bên kia xong thì lập tức đi ra, đừng để cô ấy lừa lên trên giường"

"Con biết rồi." Sư tổ là lớn nhất, mặc kệ trong lòng nghĩ như thế nào, A Du vẫn nghe lời gật đầu. Đến phòng sư phụ, sư phụ và sư tỷ đã ăn xong rồi, A Du yên lặng ngồi vào vị trí của mình, cúi đầu húp cháo.

Thanh Thờ rất yêu thương A Du, sau bữa cơm, chờ Minh An đi ra ngoài, nàng kêu A Du đến bên cạnh, nhẹ giọng hỏi: "Con sao vậy?"

A Du từ nhỏ đã đi theo sư phụ, nàng nghĩ không có chuyện gì mà không thể nói với sư phụ, liền nhỏ giọng nói: "Thí chủ sợ sét đánh, run rẩy trốn ở trong chăn, con leo lên bịt tai giúp cô ấy, bị sư tổ nhìn thấy. Sư tổ cho rằng thí chủ muốn coi quần con, liền lôi con trở về. Sư phụ, thí chủ quả thật không có coi quần của con, cô ấy chỉ ôm con."

Nàng nói lời nói thật, nhưng Thanh Thờ lại hiểu lầm, nghĩ nhất định là vị khách nam kia lấy lí do sợ sét đánh gạt A Du lên giường, tính làm. . .

Thanh Thờ khe khẽ thở dài, nên đến thì sẽ đến, đây cũng chính là chuyện mấy ngày nữa mà thôi.

"A Du, kỳ thực vị thí chủ kia ôm con lên giường là muốn coi quần con cùng ngủ với con, bởi vì chúng ta là ni cô, ôm chúng ta ngủ có thể giúp cô ấy giải trừ phiền não. Sư tổ không cho con ngủ với cô ấy là bởi vì bây giờ con tu hành còn chưa đủ, qua ít ngày nữa là được." Nói xong, Thanh Thờ quay đầu

nhìn ra ngoài cửa sổ, trong lòng cực kỳ phức tạp. Nàng không muốn lừa dối A Du, nhưng chỉ có như vậy, tương lai con bé mới có thể dễ chịu một ít.

A Du cái hiểu cái không, muốn hỏi thêm vài câu thì sư phụ lại bảo nàng trở về.

A Du trở về phòng mình, cởi quần áo đi ngủ. Nằm thẳng người trên giường một hồi mà lòng vẫn nhớ đến nữ thí chủ. Bên ngoài sấm sét vẫn không ngừng, cách một hồi lại chớp giạt sét vang, nàng yên lặng nghe, nghĩ đến dáng vẻ nữ thí chủ trầm chấn run lấy bầy, nàng càng nghĩ càng lo lắng. Nhưng nàng không thể đi tìm cô ấy, bởi vì nàng không thể ngủ cùng nữ thí chủ. . .

A Du chớp chớp mắt, chợt ngồi dậy.

Nàng tu hành thiếu không thể bởi nữ thí chủ ngủ, nhưng nữ thí chủ cũng đâu có muốn ngủ cùng nàng đâu, cô ấy sợ sét đánh nên mới ôm nàng mà!

A Du cao hứng cười, ngồi xếp bằng trên giường, trong bóng đêm yên lặng niệm kinh. Chẳng biết đã niệm được bao lâu, nghĩ mọi người trong am giờ này chắc đã ngủ hết, A Du bèn lặng lẽ xuống giường mang giày, cẩn thận, nhẹ nhàng mở rồi lại đóng cửa, dùng khóa cài hờ lên, sau đó chậm rãi đi về phía khách phòng. Chung quanh tối đen như mực, mưa xối xả đánh vào đỉnh dù phát ra âm thanh hòa lẫn trong tiếng mưa rơi. Nàng không nhìn rõ con đường phía trước, cũng may con đường này nàng đã rất quen thuộc, tuy rằng đi rất chậm, nhưng vẫn thuận thuận lợi lợi đi tới khách phòng.

Cửa vẫn còn mở.

A Du có chút đau lòng, vào phòng đóng cửa, buông dù, nhẹ nhàng đi vào. Trong phòng không có ánh đèn, nàng thấy không rõ người trên giường, nhưng nàng có thể tưởng tượng bộ dáng hiện tại của nữ thí chủ là gì. A Du cấp tốc cởi ni cô bảo đã bị ướt nhẹp trên người, chỉ mặc đồ lót đi tới bên giường, nhẹ giọng kêu: "Thí chủ, cô đang ngủ sao?"

Trên giường không có tiếng đáp lại nàng.

A Du tự mình trèo lên giường, vươn tay đi tìm chăn, khi mò tới thì chăn bị người bên trong nắm chặt lại, nàng thử vén lên nhưng không được. A Du khẽ khàng gọi: "Thí chủ, tôi là A Du đây, tôi đến bởi cô, tôi giúp cô bịt tai, cô để cho tôi vào đi."

Vừa nói xong, một đôi tay đột nhiên kéo lấy nàng lôi xuống dưới. Lúc này A Du đã có chuẩn bị, khi hấn lại gần thì chủ động ôm lấy đầu hấn ấn vào trong lòng ngực mình, sau đó che lỗ tai hấn, "Đừng sợ đừng sợ, tôi giúp cô bịt tai rồi." Khi nói thì nàng không tự chủ được dán sát mình vào người đối phương, dán càng lúc càng chặt. Nàng ngồi nửa đêm trong phòng mình, vừa rồi lại còn đội mưa đến đây, bây giờ trên người thấy rất lạnh, mà thân nhiệt người này lại nóng hầm hập, ôm đặc biệt ấm áp.

Cảm nhận được hấn nhẹ nhàng run rẩy, giống như con thỏ nhỏ bị thương mà năm xưa nàng nhặt được, lòng A Du mềm nhũn, dùng chất giọng dịu dàng trấn an hấn: "Thí chủ đừng sợ, tôi lên tới đây đó, sư tổ không biết đâu. Cô yên tâm, tôi ở đây ngủ cùng cô một đêm, sáng mai sẽ lặng lẽ đi ngay. . ."

Chẳng biết nói bao lâu, con buồn ngủ kéo tới, A Du chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trong bóng tối, không biết là tiếng sấm bên ngoài nhỏ dần, hay là vòng ôm của nàng quá ấm áp, quá thoải mái, Triển Hoài Xuân cũng bất tri bất giác thiếp đi.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên trong một đêm mưa, sau khi mẹ đã không còn ôm hấn nữa, hấn có được một giấc ngủ thật ngon ở trong lòng một tiểu ni cô.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thẩm Mỹ

Cả một ngày hôm qua hầu như Triển Hoài Xuân đều ngủ, cho nên lúc sáng hấn tỉnh dậy rất sớm. Cửa sổ đều đóng kín, hấn không rõ bên ngoài hiện giờ là lúc nào, chỉ biết mưa đã tạnh, bên ngoài rất yên tĩnh ngay cả tiếng chim hót cũng không có, trong phòng thì tối thui.

Hấn nhìn cửa sổ sững sờ, một hồi lâu sau, mới chậm rãi cúi đầu nhìn lại.

Nhìn thấy một quả đầu trụi lủi bóng lờ trong lòng.

Triển Hoài Xuân lập tức nhắm mắt lại, không xem tiếp nữa. Hấn đã quen nhìn tiểu ni cô đội mũ, nay thấy cái đầu trọc này. . . Cả người hấn liền khó chịu.

Nhắm mắt, tâm tư Triển Hoài Xuân rất nhanh đã chuyển tới nơi khác. Hấn nhớ tới hôm qua là tiểu ni cô ôm hấn ngủ, sao bây giờ lại biến thành hấn ôm nàng? Hôn nữa tướng ngủ của tiểu ni cô rất xấu, đầu chúi vào hõm vai hấn, một tay ôm eo hấn, một chân gác lên đùi hấn, cứ như là sợ hấn chạy mất vậy. Triển Hoài Xuân cũng có chút buồn bực vì sao mình lại không đẩy nàng ra, trước đây mỗi khi trời mưa sét đánh, hấn đều ôm con hổ bông ngủ, khi ngủ thì ôm rất chặt, ngủ say rồi thì đã đổ xuống đất hồi nào không hay.

Cánh tay kê dưới cổ nàng đã có chút tê rần, Triển Hoài Xuân thử giật giật, người trong lòng khẽ lăm bầm bất mãn, ôm hấn càng chặt hơn.

Triển Hoài Xuân không dám động, sợ làm nàng thức giấc, sợ đối mặt với nàng. Bị một tiểu ni cô thấy được hấn sợ sấm sét, lại sợ đến lạnh run, Triển Hoài Xuân thực sự khó có thể tiếp nhận, dù cho hấn biết đối phương rất hiền lành, nhất định sẽ không cười nhạo hấn.

Hiền lành. . .

Triển Hoài Xuân xuất thần.

Tiểu ni cô thực sự rất hiền lành. Tối hôm qua hấn sợ quá nên hầu như không thể tự hỏi, nhưng hấn đều nhớ rõ mọi chuyện, Tĩnh Từ không cho nàng bôi hấn, tiểu ni cô nghe lời sư tổ là thế, nhưng nửa đêm vẫn đội mưa len lén qua đây trấn an hấn. Nếu như nói tiểu ni cô toàn tâm toàn ý hầu hạ hấn là do sư tổ ra lệnh, thì bặt tai giúp hấn là do chính nàng muốn làm thế, nàng thật lòng quan tâm hấn.

Triển Hoài Xuân nhắm mắt giả bộ ngủ. Hấn không thích nợ nhân tình, một lát nữa đợi tiểu ni cô đi, hấn lập tức xuống núi báo quan, sau đó sẽ không gặp lại nàng, không gặp nàng, thì không cần đối mặt với xấu hổ. Đương nhiên, hấn sẽ ngầm lưu ý tin tức của nàng, bảo đảm sau khi nàng xuống núi sẽ có chỗ dung thân.

Thế nhưng mới giả bộ trong chốc lát, Triển Hoài Xuân đột nhiên không được tự nhiên. Trước đó miên man suy nghĩ nên không có chú ý, hiện tại tâm tĩnh, thân thể lại cảm giác rõ ràng, hấn cảm giác rất rõ bộ ngực mềm mại của tiểu ni cô đang kề vào thân hấn, cánh tay nàng khoát lên eo hấn, còn có cái chân kia. . . hấn đều đã gặp qua.

Triển Hoài Xuân hô hấp bất ổn, thân dưới không thể khống chế nổi lên biến hóa.

Hấn cứng ngắc người, ngẩng đầu lên, dè dặt lấy cánh tay phải ra, định bụng xoay người nằm đưa lưng về phía nàng. Nào ngờ hấn chỉ mới rút ra có một chút, tiểu ni cô đột nhiên khẽ hừ thể hiện rõ bất mãn. Triển Hoài Xuân nhất thời ngừng động tác, vẫn không nhúc nhích đợi nàng ngủ sâu rồi lại tiếp tục, nhưng hấn không động. A Du lại động, nhắm mắt sờ sờ chợt vật cứng đang chống lên bụng nàng. Triển Hoài Xuân vẫn luôn nhìn chăm chăm ánh mắt nàng nên cũng không nhận ra, mãi tới khi cảm giác được nơi ấy bị một cái tay nhỏ bé nắm lấy, hấn mới vừa khoan khải vừa hưng phấn vừa kinh hãi đánh một cái giật mình, thậm chí theo bản năng ưỡn bụng sát lại.

Nhiệt huyết trong cơ thể dường như thoáng cái sôi trào, Triển Hoài Xuân phập phồng lo lắng, giữa đầu ần ần, không dám thở mạnh, yên lặng nín nhịn chịu đựng để cho tiểu ni cô tò mò sờ soạng trong con ngủ mơ. Ngay vào lúc hấn sắp nhịn không được, khi hấn cho rằng nàng sẽ tiếp tục sờ mò xuống dưới thì tiểu ni cô không hề báo trước vỗ vỗ vào tiểu đệ của hấn một cái, sau đó xoay người sang chỗ khác ngủ, nhìn đáng vẻ rất có vài phần ghét bỏ.

Triển Hoài Xuân đầu đầy mồ hôi, không nghĩ được gì nữa, trời chết xoay mạnh người nằm nghiêng. Hấn hành động quá mau, dưới thân lại là chiếc giường gỗ đã có chút tuổi đời nên khi hấn xoay người thì phát ra những tiếng kêu kệt, vừa trầm thấp vừa cao chót vót, nghe vào tai thật phần mơ màng, giống như động tĩnh của căn phòng sát vách vào đêm hôm đó. . . Triển Hoài Xuân khó chịu nắm quyền, cảm nhận thân thể không được nghĩ tiếp nữa.

Tiếng kêu kệt đánh thức A Du, nàng dụi dụi mắt, ngáy người một hồi, sau đó chậm rãi nhớ lại chuyện tối hôm qua.

A Du ngồi dậy, quay đầu nhìn Triển Hoài Xuân, thấy hấn đưa lưng về phía mình ngủ say, nàng vui mừng nở nụ cười, lẻ thân đến mép giường mang giày. Khi xoay người mang giày thì có một vật đột nhiên rút xuống, nện vào tay nàng rồi mới rơi xuống đất. A Du buồn bực sờ sờ bả vai trái, rồi cúi đầu nhìn xuống, ngạc nhiên phát hiện trên mặt đất có một cái bánh bao bị đè dẹp, so với cái nàng nhặt được thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng lại to hơn cái trong am ni cô.

"Sao ở đây lại có một cái bánh bao?" A Du nhặt bánh bao lên cầm nắm, sau đó quay đầu lại nhìn Triển Hoài Xuân. Lẽ nào tối hôm qua thí chủ đói bụng muốn ngồi ở trên giường ăn bánh bao, sau đó sợ sét đánh nên đã quên ăn, để ở trên giường bị nàng ngủ đè phải?

A Du càng nghĩ càng thấy có lý, giúp Triển Hoài Xuân đắp kín chăn rồi sau đó mới đi về phía bàn, muốn để bánh bao lại vào mâm. Trong phòng tối mờ, cách khá xa nên thấy không rõ lắm, đến gần mới phát hiện ba cái bánh bao lớn trong mâm vẫn hoàn toàn chính chính chưa bị người động tới, A Du ngó ra, nhìn lại bánh bao trong tay, rốt cuộc thí chủ lấy cái này từ đâu?

Mang theo nghi hoặc sâu đậm, A Du lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài, thừa dịp tất cả mọi người còn chưa thức trở về phòng của mình.

Hầu như nàng chân trước mới ra cửa, Triển Hoài Xuân chân sau liền ngồi phắt dậy, vừa đi về phía ngăn tủ vừa cò ni cô bào trên người quăng lên giường. Mở ngăn tủ, hấn lấy váy đồ mặc lên người, lúc mặc không biết sao lại nhớ đến cảnh tiểu ni cô thay váy, cho nên khi váy đồ dán lên người, xúc cảm se lạnh lại khiến hấn còn khó chịu hơn việc ôm nàng vừa nãy, tựa như hấn và nàng đang khỏa thân. Thân kẻ thân. . .

Thân nhiệt trên người lại bốc lên, Triển Hoài Xuân áo nảo vỗ đầu một cái, ép buộc bản thân không nên suy nghĩ nhiều, tùy tay vắn tóc rồi lấy trâm cố định lại, sau đó lặng lẽ xuất môn vội vã xuống núi. Đến bờ suối, Triển Hoài Xuân do dự một chút rồi xoay người đi xuống hạ du, trong vùng bùn kia đã không còn bóng dáng Vương viên ngoại, không biết là bị nước cuốn đi, hay là đã kịp tỉnh dậy trước khi trời mưa rồi tự mình xuống núi.

Là cái nào cũng không phải là việc hấn phải quan tâm, Triển Hoài Xuân sai bước đi xuống dưới núi.

Hấn vận khí tốt, vừa mới đi đến con đường núi phía trước chợt nghe xa xa truyền đến tiếng vó ngựa kéo xe dồn dập, Triển Hoài Xuân nhìn bộ váy trên người, cấp tốc xắn tay áo lên, rồi đem vật áo thắt ngang lưng, khiến người ta chợt nhìn sẽ không phân biệt được là nam hay nữ. Chỉnh sửa xong, Triển Hoài Xuân nhìn sang bên kia, chuẩn bị đón xe.

Lúc này trời đã có chút sáng lên, gió sớm mai vuốt ve mặt, vừa tươi mát lại vừa thoải mái, chờ Triển Hoài Xuân thấy rõ hình dáng của xe ngựa thì hấn lắc đầu nở nụ cười, tâm tình tốt lên hấn.

"Sao lại xuống đây? Biết tôi sẽ tới à?" Tiêu Nhân từ trong xe ló ra, cao giọng chào hỏi với bạn tốt.

Triển Hoài Xuân không lên tiếng trả lời, chờ xe ngựa vững vàng dừng lại, hần lưu loát lên xe. Không đợi hần hỏi, Tiêu Nhân vỗ vỗ bao quần áo bên người, đưa cho hần nói: "Tôi có mang y phục, cậu thay quần áo trước đi. Haiz, làm khó cho một thiếu gia nhà giàu như cậu mà ở trong am nhiều ngày như vậy, cuộc đánh cuộc kia coi như thôi, chúng ta quay về thị trấn đi, chủ yếu là cậu trở về, khi mẹ tôi mắng mà thấy cậu thì cũng mắng luôn cậu, tôi nghe sẽ thấy thoải mái đôi chút."

Thấy hần vẫn cọt nhả như thường, nhưng lòng Triển Hoài Xuân lại biết rất rõ, ở đây cách thị trấn khoảng nửa canh giờ lộ trình, lúc Tiêu Nhân ra cửa hần là trời vẫn còn tối đen, sớm vậy đã ra ngoài, nhất định là lo lắng hần tối hôm qua sẽ chịu không được.

Hai người lớn lên cùng nhau, tình như huynh đệ, có một số việc lòng biết rõ là được, không cần nói nhiều.

Không để ý tới lời Tiêu Nhân trên ghẹo, Triển Hoài Xuân nhảy xuống xe đi vào trong rừng thay quần áo, đổi xong, thuận tay vứt cái váy đỏ trong người xuống bụi cỏ, chỉ là chưa đi được vài bước, Triển Hoài Xuân đã dừng lại, quay đầu nhặt váy lên, mang về trên xe, ngồi ổn xong mới lệnh cho xa phu: "Đi thôi."

Xe ngựa vòng đầu lại, dọc theo đường cũ trở về.

Tiêu Nhân vén rèm xe nhìn khung cảnh sườn núi trong làn nắng sớm, tiếc hận nói: "Cậu xuống núi sớm như vậy làm gì? Tôi tính nhìn tiểu ni cô một lát, đúng rồi, mấy ngày nay cậu trải qua thế nào? Tiểu ni cô có chọc cậu tức giận nữa không?"

"Còn náo nhiệt hơn những gì cậu nghĩ, ni cô trong am này là kỹ nữ trá hình." Triển Hoài Xuân cũng xuyên qua rèm cửa sổ nhìn lên núi, vào lúc Tiêu Nhân xoay người thì nhanh chóng thu hồi đường nhìn.

"Kỹ nữ? Chẳng trách ni cô trong đó đều dễ nhìn như vậy." Tiêu Nhân có chút kinh ngạc, nhưng cũng không giật mình cho lắm, sờ sờ cằm một chút, cười nhìn bạn tốt: "Chà chà, tiểu ni cô hầu hạ cậu là người tuyệt sắc đó, cậu có... hay không." Không biết tại sao, nghĩ đến tiểu ni cô ngây ngô kia đã lưu lạc phong trần, lòng Tiêu Nhân có chút khó chịu, có lẽ sự ngây thơ của nàng cũng là giả vờ?

"Cô ấy vẫn chưa tiếp khách, cậu chờ có nói năng bậy bạ." Triển Hoài Xuân nhủ mảy đánh gãy lời hần, nói xong ý thức được giọng mình có chút cấp thiết, sợ Tiêu Nhân hiểu lầm, ngay sau đó liền bổ sung: "Tôi cũng không phải loại người như vậy, tối hôm qua phát hiện chỗ này chướng khí mù mịt, sáng nay mới xuống núi, bằng không tôi nhất định sẽ ở trọn nửa tháng."

"Làm sao cậu biết cô ấy vẫn chưa tiếp khách?" Tiêu Nhân tò mò truy vấn.

Triển Hoài Xuân vốn không muốn để ý đến hần, chợt nghĩ đến một chuyện, thuận miệng nói: "Tối hôm kia có nam nhân lên núi tìm vui, chủ trì sư thái an bài kẻ kia ở sát vách phòng tôi, còn nói với tôi buổi tối có thể sẽ có động tĩnh, bảo tôi khó chịu thì đi tìm ni cô hầu hạ. Tôi không ngờ bà ta đã sớm nhìn ra tôi là nam nhân, nên có chút khiếp sợ, bà chủ trì kia liền cười nhạo hai cái bánh bao cậu chuẩn bị. Sau đó tôi không chọn ai cả, bà ta cho là tôi không hài lòng những ni cô này, mới nói tối mười lăm này tỷ muội tiểu ni cô sẽ khai bao. . ."

Tiêu Nhân im lặng nghe như có điều suy nghĩ, gương mặt thấy sắc mặt Triển Hoài Xuân hết sức khó coi, ngạc nhiên nói: "Cậu tức cái gì?"

Triển Hoài Xuân cười nhạt, trừng hần rồi nói: "Cậu cứ thử cảm nhận mùi vị giả gái bị người ta coi là đứa ngốc dở dành sau đó lại bị cười nhạo mà xem? Tình Từ kia, cứ chờ mà xem, về đến huyện thành tôi sẽ đi tố giác bà ta với cha cậu, xem bà ta còn có thể tiếp tục ngồi đó mà xem trò vui nữa hay không!"

Việc này đích thật Triển Hoài Xuân có thể làm ra được, Tiêu Nhân gật đầu phụ họa nói: "Quả thực nên bắt bà ta, biến một am ni cô thành như vậy, thật quá thất đức." Không chỉ phải báo quan, còn phải báo sớm một chút, tránh cho hai cô nương đáng thương khi không bị người làm hại.

Thấy hần tin, Triển Hoài Xuân âm thầm thở phào, hần không muốn để cho Tiêu Nhân biết hần vì tiểu ni cô nên mới quyết định vạch trần am ni cô.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa trực tiếp dừng lại trước cửa Triển phủ, lão Vương quản gia nhận được tin vội vã từ trong chạy ra đón, hớn hờ nói: "Nhị thiếu gia, rốt cục cậu cũng về! Hôm trước Đại thiếu gia có gửi thư, nói chuyện bên Dương Châu đã xử lý xong cả, có thể là cuối tháng cậu ấy sẽ trở về!"

Triển Hoài Xuân không cảm thấy vui chút nào, hần ước gì đại ca không quay về, bớt đi một người lúc nào cũng quản hần.

Cho lão Vương lui, Triển Hoài Xuân đi nhanh về gian nhà như đã cách xa thật lâu của mình, thư thái tắm rửa sạch sẽ một phen, sau đó thay hoa phục cẩm y, đứng trước gương nhìn đắm đắm vào người nam nhi bên trong, tựa hồ chỉ có như vậy mới làm cho hần quên đi mấy ngày dằn vặt vừa rồi. Xem đã rồi, tâm tình tốt lên rồi, hần và Tiêu Nhân cùng nhau chén sạch một bữa sáng phong phú, sau khi ăn uống no nê, hai người lên xe đi đến nha môn.

Tiền viện của nha môn dùng để thẩm án xử lý công vụ, hậu viện mới là nơi ở của cả nhà Tiêu Nhân. Triển Hoài Xuân đương nhiên sẽ không đi tiền viện làm lộ ra chuyện mình đã đến am ni cô, chỉ tính lặng lẽ nói với Tiêu tri huyện một tiếng, cụ thể làm thế nào mà hần biết được, thì hần đã sớm nghĩ xong cái có hết rồi.

Đến hậu viện, gã sai vặt nói Tiêu tri huyện đang thẩm án, chốc lát nữa mới trở về.

"Hôm nay thẩm vụ án gì?" Tiêu Nhân thuận miệng hỏi một câu.

Gã sai vật cười hi hi, sờ lỗ mũi nói: "Là về Lý Thiết ở phố tây của huyện chúng ta đấy mà, năm ngoái hắn cùng với một cô nương tương đối lớn tuổi của Vạn Hoa Lâu quen biết nhau, gom góp được hai mươi lượng bạc chuộc người ta về nhà, bây giờ hắn hoài nghi cô vợ lén vụng trộm sau lưng hắn, nên bẩm báo tới tri huyện, cầu xin đại nhân nhốt hai người kia vào đại lao."

Tiêu Nhân cười nói: "Lý Thiết này cũng thật là khờ, vợ hắn trước đó không chừng đã ngủ với rất nhiều nam nhân rồi, bây giờ có lén vụng trộm hay không thì có gì khác nhau?"

Được thiếu gia nhà mình phụ họa, gã sai vật cười càng thêm hóm hớ: "Thì đúng là thế, nhưng vợ hắn lại cứ chết sống cũng không chịu thừa nhận mình vụng trộm, ai mà tin cô ta? Mẹ Lý Thiết mắng còn khó nghe hơn, nói cái gì mà một ngày làm kỹ nữ, thì cả đời vẫn là kỹ nữ, chỉ cần nam nhân trả thù lao thì sẽ bằng lòng cởi quần, hết nắng con dâu lại mắng Lý Thiết, chửi bới hắn trước đây bị ma quỷ mê hoặc nên mới cưới loại hàng nát thế kia. . ."

Triển Hoài Xuân đứng cạnh nghe, vốn mang tâm trạng hóng hớt nghe chuyện vui, nhưng sau khi nghe đến đây thì sắc mặt đột nhiên biến đổi.

Hắn nghĩ tới tiểu ni cô.

Quan phủ đến bắt người, nhất định sẽ huyền nào cả thành đều biết, cho dù tiểu ni cô bị Tĩnh Từ bức bách, cho dù nàng vẫn còn thuần khiết, nói ra ai sẽ tin? Một cô nương, danh tiếng bị hủy thì đời này coi như xong, như vậy thì hắn cứu hay không cứu nàng có cái gì khác nhau?

Không được, hắn phải đổi một phương pháp thỏa đáng, an toàn khác, vừa cứu được nàng, vừa giúp nàng bảo trụ được danh tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nam Trang

Tiêu Nhân và gã sai vật nhà mình vui vẻ hóng chuyện náo nhiệt với nhau, trong lúc vô ý thoáng nhìn thấy Triển Hoài Xuân đang ngẩn người, liền đuổi gã sai vật đi, quay sang vỗ vỗ bả vai hắn: "Nghĩ gì thế?"

Triển Hoài Xuân nhìn hắn, tỏ ra hết sức tùy ý, hỏi: "Sau khi những ni cô đó hoàn tục có thể cũng gặp phải loại chuyện này không?"

Nhất định là có, có một số bà thím rất thích tán chuyện thị phi, không có việc gì cũng có thể nói thành có. Tiêu Nhân lập tức tiếp lời, nói xong đột nhiên nhớ tới tiểu ni cô đơn thuần, liền thương tiếc lắc lư cây quạt: "Những ni cô đã tiếp khách thì thôi đi, tiểu ni cô và sư tỷ mình vẫn còn là thân thuần khiết, bị người ta bói móc chẳng phải là tai bay vạ gió sao? Đặc biệt là tiểu ni cô hầu hạ cậu, cô ấy đơn thuần như vậy, bị người ta oan uổng thế thì chỉ có nước nhảy sông thôi?"

Thần sắc Triển Hoài Xuân khẽ biến. Tiểu ni cô bị hắn mắng hai câu đã ủy khuất rơi lệ, nếu quả thật gặp phải loại tình huống đó, sợ là. . .

Không được, tôi thấy hay là chúng ta khoan hãy nói cho cha tôi, chờ cứu được tỷ muội tiểu ni cô ra rồi nói. Tiêu Nhân chợt mở miệng.

Triển Hoài Xuân nghi ngờ nhìn hắn: "Sao cậu lại quan tâm tiểu ni cô thế nhỉ, chẳng qua chỉ gặp mặt có một lần thôi mà." Hắn biết người Tiêu Nhân muốn giúp chính là A Du.

Tiêu Nhân quả thật tự mình ngẫm nghĩ một hồi: "Đại khái là thấy cô ấy ngoan ngoãn? Vừa nhìn thấy cô ấy tôi liền nghĩ đến Xán Xán, thế nào? Cậu thấy cô ấy không vừa mắt, không muốn cứu?"

Tôi ngại phiền phức. Triển Hoài Xuân dờ mắt, ngay sau đó lại nói: "Mà thôi, tôi chỉ muốn dạy dỗ mụ tú bà trụ trì trong am kia, không muốn liên lụy người bên cạnh, cậu muốn cứu tiểu ni cô thì cậu tự nghĩ biện pháp, chờ cậu cứu được người tôi sẽ đi nói với Tiêu bá phụ. Nhưng tôi nhắc nhở cậu, hai người họ tới mười lăm này sẽ khai bao, cậu nên ra tay sớm một chút thì hơn."

Hôm nay đã mừng mười. . . Tiêu Nhân có chút đau đầu, không sai, hắn quả thật muốn cứu người, nhưng biện pháp cứu người cũng không phải nói có là có ngay được.

Hắn bắn ánh mắt xin giúp đỡ nhìn sang Triển Hoài Xuân, thấy vẻ mặt đối phương đậm đặc, Tiêu Nhân chợt nhanh trí, xoa xoa tay, ra vẻ thương lượng: "Nếu không, cậu tiếp tục quay về am ni cô ở vài ngày, cẩn thận tìm tòi ngọn nguồn rồi mới quyết định? Nếu không được thì đêm mười lăm cậu mua đèn dầu của hai người họ, sau đó bao thêm mấy ngày, chờ chúng ta nghĩ ra biện pháp tốt sẽ lập tức ra tay, nhất cử lưỡng tiện."

Mặt Triển Hoài Xuân đột nhiên đỏ lên, mặt lạnh trừng hắn: "Sao cậu không đi bao đi? Cô ấy là một ni cô, cậu cho rằng tôi cũng không bằng súc vật như những kẻ kia à?"

Cậu tức cái gì? Có phải bảo cậu muốn bọn họ thật đâu! Không phải là tại tôi không có tiền sao? Tôi mà có tiền thì còn cần cậu ra tay à? Tiêu Nhân chưa xót nói. Tiền nhà hắn đều do mẹ già quản, mỗi tháng chỉ cho hắn hai lượng bạc, muốn được nhiều hơn phải dùng đủ loại bản lĩnh đi dụ dỗ, không giống như Triển Hoài Xuân, bởi khi còn bé suýt chết nên đối với vấn đề tiền bạc thì cha mẹ, đại ca hắn rất khoan dung, tiền tiêu một tháng bằng mười tháng tiền của hắn góp lại, có đôi khi không đòi còn tự động cho thêm, lại cộng thêm các loại tiền thưởng vào các dịp lễ tết, tiền riêng mà tên tiểu tử thói này để

dành được thế nào cũng trên ngàn lượng, càng không cần phải nói từ khi đại ca hấn quản lý gia sản Triền gia, tùy tiện lấy ra một chút cũng nhiều hơn tồn ngân của tri huyện nhà họ.

Tiêu Nhân càng nghĩ càng đổ kị, Triền Hoài Xuân có tiền như vậy, đi am ni cô chịu khổ vài ngày cũng đáng!

Triền Hoài Xuân quả thật không muốn đến đó nữa, nhưng hiện thời đích thật là hấn cũng chưa nghĩ ra được biện pháp ôn hòa nào, ni cô xuất gia đều có độ điệp (thẻ đi tu), hấn cường ép mang tiểu ni cô đi, thế thì không phải là cướp sao? Nghĩ tới nghĩ lui không thể làm gì khác hơn là nghe theo lời Tiêu Nhân, tạm thời ở lại am ni cô tùy cơ ứng biến, hơn nữa việc này là do Tiêu Nhân chủ động nói, hấn không cần lo lắng Tiêu Nhân hiểu lầm.

Lần này tôi giúp cậu cứu người, nhớ là cậu thiếu tôi một lần đấy. Triền Hoài Xuân thập phần không tình nguyện nói.

Tiêu Nhân cười hi hi lạnh lạnh: "Được được, coi như tôi thiếu cậu, hãy, có cần tôi giúp cậu chuẩn bị vài cái bánh bao không? Lần trước vẫn còn có thể. . ."

Không cần, lần này tôi nam trang lên núi, tú bà đã biết tôi là nam, nếu vẫn cứ mặc đồ con gái quay về, cậu cảm thấy bà ta chê tôi cười còn chưa đủ sao? Triền Hoài Xuân lạnh giọng cắt đứt hấn, xoay người đi ra ngoài.

Tiêu Nhân tiến hấn ra ngoài, mồm miệng vẫn cứ liếng thoảng: "Cậu mặc như thế không sợ nửa đêm đám ni cô đẩy chủ động chui vào phòng à? Bằng không chờ đến mười lăm hằng đến đó, tôi tìm cơ cùng đi với cậu, miễn cho lực tự chủ của cậu quá kém, nhìn không được sẽ phá giới."

Triền Hoài Xuân mặc kệ hấn, nhanh chân đi ra ngoài. Sắp tới mười lăm rồi, mấy ngày nay nam khách đến am ni cô hấn là tương đối nhiều, tiểu ni cô mỗi ngày đều phải gánh nước, vụn vặt lại xuất hiện thêm một Vương viên ngoại. . . Nghĩ tới đây hấn liền lo lắng, dùng lời Tiêu Nhân nói trước đó làm cái cớ: "Nên đi bây giờ thì tốt hơn, hiểu rõ tình huống của am ni cô càng nhiều thì sẽ sớm nghĩ ra biện pháp, sớm trở về."

Thấy hấn nghiêm trang, Tiêu Nhân thu hồi vẻ cợt nhả, nghiêm mặt nói: "Cũng được, buổi tối tôi phải về nhà, không tiện ra ngoài, nếu không cũng sẽ cùng cậu đi đến đó. Như vậy đi, cậu mang Trường An theo, bảo hấn ở dưới chân núi, một khi có tin tức gì hoặc cần tôi giúp một tay, cậu sai hấn trở về nói cho tôi biết."

Triền Hoài Xuân gật đầu.

Tiêu Nhân tiến hấn ra cửa, trước khi chia tay vẫn không quên căn dặn bạn tốt: "Đôi tốt với tiểu ni cô một chút, đừng dọa cô ấy."

Triền Hoài Xuân không quay đầu lại, đi thẳng về phía trước, làm như không nghe thấy.

Về đến nhà mình, Triền Hoài Xuân trước gọi lão Vương tới hỏi tình huống trong phủ mấy ngày qua, lão Vương là lão bộc lâu năm của Triền gia, Triền Hoài Xuân rất tin ông ta. Biết trong nhà không có đại sự gì, hấn liền thả tâm thu dọn đồ đạc. Phải mang đầy đủ y phục, bảo đảm có thể mặc đến mười lăm, còn bạc. . . Triền Hoài Xuân từ hòm nhỏ của mình lấy ra năm tờ ngân phiếu trăm lượng, lấy xong nghỉ ngơi một chút rồi lại lấy thêm năm tờ, sau cùng lấy thêm mười thỏi vàng nhỏ và vài khối bạc vụn nhét vào trong lòng. Thu thập xong, cất giọng báo gã sai vặt Trường An đi chuẩn bị xe.

Ăn cơm trưa xong, Triền Hoài Xuân lên xe ngựa. Từ Triền phủ quẹo sang đường chính, hai bên đường là các cửa hàng san sát nhau, Triền Hoài Xuân bảo Trường An đi chậm một chút, hấn xuyên qua màn xe mỏng manh lăm lét nhìn trái ngó phải, đi một chút dừng một chút, mua một đồng hồ ăn, mặn có nhạt có, ngoài ra còn mua một con gà quay và thịt bò để đến tối ăn. Khi đi ngang qua tiệm bánh ngọt Lưu Ký lớn nhất trong thành, nhìn thấy các tiểu thư, nha hoàn ra ra vào vào, Triền Hoài Xuân liền sai Trường An đi mua ba loại bánh bán chạy nhất của tiệm, mỗi thứ nửa kg. Hấn không thích ăn đồ ngọt nên đối với những thứ này cũng không hiểu rõ lắm.

Thiếu gia, nô mua oản đậu hoàng, bánh phù dung và bánh khoai tím mút táo.

Oản đậu hoàng: là món ăn vặt trong cung đình, tương truyền đây là món mà Tây Thái hậu thích ăn nhất, chỉ dựa vào đây đã đủ khiến giá trị của oản đậu hoàng khó gì bì kịp. Đầu tiên phải chọn ra những hạt đậu nành trắng nhất, loại bỏ hết những hạt méo, rửa sạch ninh nhừ, lược cẩn thận. Sau khi đậu lắng thì thêm đường trắng hoa quế, để lạnh cho đông thành từng miếng là dùng được.

Bánh phù dung (phù dung cao): là món tiêu chuẩn nhất cho món điểm tâm ngọt, trình tự làm bánh chính thống rất phức tạp khiến thực khách chỉ xem thôi cũng đã đủ rồi. Bánh phù dung dùng gạo nếp tốt nhất, xắt thành từng miếng mỏng, chiên lên sau đó trộn đường trắng, đường mạch nha tinh luyện. Trong đó công đoạn ngâm mềm gạo và chuẩn bị dầu chiên bánh tương đối phức tạp, đòi hỏi kỹ thuật cao nên rất ít tiệm làm loại bánh này.

Bánh khoai tím mút táo (từ thư mật táo từng cao): là bánh được làm bằng khoai tím nấu chín, sau đó lột vỏ, dùng đồ rang lược nhien. Sau đó cho bột gạo, bột nếp, đường phèn (đường cát trắng) vào phần khoai đã lược nhien. Dùng tay nhào trộn, cảm thấy hỗn hợp khô thì cho thêm chút sữa vào. Tiếp đó dùng đồ rang lược hỗn hợp bột trên 2 lần. Mút táo cắt nhỏ, trong khuôn làm bánh bôi một lớp dầu, sau đó bỏ hỗn hợp bột trên vào, rồi rắc mút táo lên. Sau cùng đắp một miếng vải mỏng thưa lên bề mặt khuôn, đem đi chưng hấp chừng 5' là hoàn thành.

Ừ. Triền Hoài Xuân vươn tay nhận lấy túi đồ, trong xe lập tức tản ra hương thơm thoang thoảng, hấn ghét bỏ đặt ba túi giấy dầu sang một bên, quay đầu ra ngoài cửa sổ xe hít thở không khí. Trong núi thanh tu, đưa những thứ này hấn là nàng có thể ăn hết toàn bộ luôn nhĩ? Thấy nàng đáng thương, hấn sẽ cho nàng nếm thử thức ăn tươi mới.

Đến chân núi, Triền Hoài Xuân bảo Trường An ở tạm trong một thôn trang gần đó, chờ hấn phân phó, sau đó tự mình mang đồ lên núi.

Khi lên đến am ni cô thì mặt trời đã ngã về tây, Triền Hoài Xuân bỗng nhiên có chút chờ mong, lát nữa tiểu ni cô nhìn thấy hấn mặc nam trang, sẽ có biểu tình gì nhĩ?

Hắn đường đường là Triền gia Nhị thiếu, quyết không thể giống như dân chạy nạn mang bao lớn bao nhỏ xuất hiện trước mặt người ta.

~

Triền Hoài Xuân đột nhiên bỏ đi cũng không có tạo thành bao nhiêu oanh động cho am ni cô.

Sáng sớm A Du bụng com đến khách phòng, phát hiện trong phòng vắng vẻ không ai. Ba cái bánh bao lớn trên bàn vẫn còn chưa bị động tới, trên giường thì lộn xộn, nàng đi thu dọn thì lại phát hiện thêm một cái bánh bao. A Du thấy nhưng không thể trách, xếp gọn ni cô bảo, mở ngăn tủ quả nhiên phát hiện váy đỏ bên trong đã không thấy. A Du nghĩ chắc là nữ thí chủ lại vào rừng để giải quyết, liền ngồi ở trong phòng đợi, vẫn đợi đến khi điểm tâm nguội cũng không thấy người đâu, lúc này mới lo lắng trở về bẩm báo Tình Từ.

Tình Từ đoán chắc là đối phương bị bà ta chọc thủng thân phận do đó then quá thành giận bỏ đi, nên bà ta cũng không quá để ý, dù sao thì năm mươi lượng bạc cũng đã vào tay bà ta rồi.

Biết được nữ thí chủ thật sự đã rời đi, A Du có chút mất mát. Tuy rằng ngày nào nữ thí chủ cũng mắng nàng, nhưng cũng thực sự quan tâm đến nàng, dạy nàng đạo lý, còn giúp nàng gánh nước. Nhưng vì sao không nói một tiếng cô ấy liền đi? Nàng vốn có thể tiễn cô ấy xuống núi mà.

A Du rất uể oải, ừ ừ đi thu dọn phần com đã nguội bụng đến phòng bếp.

Trước giờ có tâm sự gì nàng cũng không giấu được, Minh An vừa rửa chén vừa hỏi nàng làm sao vậy. A Du chu mỏ nói: "Thí chủ đi rồi, đi mà chẳng nói gì với em cả."

Minh An ngừng động tác, đáy lòng vui vẻ. Vị công tử kia nhất định là đi báo quan, đi vội vã như vậy, đủ thấy hắn rất coi trọng nàng.

Hai người một vui một buồn, đều trầm mặc không nói chuyện.

Buổi trưa hai tỷ muội giống như trước bởi Thanh Thờ dùng com, sau khi ăn xong đều tự trở về phòng mình nghỉ trưa. Lòng A Du vẫn còn nghĩ đến nữ thí chủ, lật qua lật lại ngủ không được, thật vất vả mới thiếp đi, lại nghe thấy tiếng sư tỷ ở phòng bên đứng lên đi chuẩn bị com tối. A Du dụi dụi mắt, chủ động đi hỗ trợ, bằng không nàng cũng không biết mình nên làm gì.

Lúc đang ngồi xôm cho củi vào lò bếp, A Du nghe thấy phía trước có tiếng đập cửa, liền đứng lên nói: "Sư tỷ, hình như có người đến, em đi mở cửa." Trước đây mỗi khi có thí chủ đến, sư tỷ đều không muốn đi ra mở cửa.

Minh An cũng nghe được có tiếng đập cửa, nghĩ có thể là quan phủ phái người đến, cũng đi theo: "Đi, tôi đi cùng cô." Đồ ăn nàng đã chuẩn bị xong, cháo trong nồi cứ từ từ hâm là được, không cần người canh, hơn nữa nếu quả thật là người trong quan phủ đến cứu các nàng, nàng còn cần phải chuẩn bị com tối nữa sao?

Sư tỷ muội rất nhanh đã đi đến phía trước.

Minh An bảo A Du đi mở cửa, còn mình thì thối lui sang một bên khăn trương chờ.

Hai cánh cửa gỗ của am ni cô đã cũ kỹ, chính giữa có khe hở hơi lớn, khi A Du đi mở cửa thì nhện không được ghé mắt xuyên thấu qua khe cửa nhìn thoáng ra ngoài, không ngờ chỉ vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người, người nọ sao lại giống. . .

Thí chủ, cô về rồi, rốt cuộc cả ngày nay cô đã đi đâu vậy? A Du vừa mừng vừa sợ, nhanh nhanh mở rộng cửa chạy ra ngoài, vừa hỏi vừa tò mò nhìn chăm chăm tấm áo cổ tròn màu lam trên người Triền Hoài Xuân, nhũ mày nói thêm: "Bộ xiêm y trên người thí chủ thật là đẹp mắt, chỉ là sao lại giống như đồ cho nam thí chủ mặc thế? Còn có tóc của cô nữa, nhìn như vậy càng giống nam nhân, à đúng rồi, váy đỏ của cô đâu?" Cúi đầu nhìn bao quần áo Triền Hoài Xuân đặt trên tầng đá lớn cạnh cửa, nàng rất thích bộ váy kia, nữ thí chủ mặc bộ váy kia nhìn đẹp nhất.

Đây căn bản không phải là phản ứng Triền Hoài Xuân mong đợi. Hắn liếc mắt sang Minh An bên kia đang không chuyển mắt nhìn mình chăm chăm sau đó thấy hắn nhìn sang lại lập tức đỏ mặt cúi đầu xấu hổ, thầm nghĩ đó mới là biểu hiện mà các cô nương bình thường nhìn thấy hắn nên có. Triền Hoài Xuân cũng không thích nữ nhân dùng ánh mắt si mê nhìn hắn, chỉ là hắn đã mặc thành thể này rồi mà tiểu ni cô vẫn cứ coi hắn là nữ? Quả thật là vô cùng nhục nhâ!

Tôi vốn là nam. Triền Hoài Xuân lạnh lùng mở miệng, khi tiểu ni cô nhìn qua thì có ý ưỡn ngực.

Ánh mắt A Du liền không tự chủ được rơi xuống bộ ngực hắn, sau khi thấy rõ, lắp bắp nói: "Thí chủ, cô, ngực của cô sao lại biến thành đẹp lép thế này?"

Sư phụ rõ ràng đã nói chỗ ấy sẽ càng ngày càng to, cái của nàng cũng đang từ lớn lên, mà sao của thí chủ lại đẹp đi?

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Phá Giới

Triển Hoài Xuân thực sự không nghĩ ra tại sao trên đời lại có một người ngu ngốc như tiểu ni cô!

Bên kia còn có một ni cô chường mắt cứ liên tục rình coi hấn, Triển Hoài Xuân không muốn ở bên ngoài giáo huấn A Du, âm thầm vận khí, tạm thời đè xuống con tức trong ngực, chỉ vào bao quần áo, bao giấy dầu và hộp đựng thức ăn trên tảng đá nói: "Những thứ này đều là của tôi, cô mang về phòng cho tôi." Nói xong nhấc chân đi vào trong.

A Du vẫn còn ngâm mình trong cơn hoang mang, không tự chủ được xoay người đi theo bóng lưng hấn, mãi đến khi Minh An đuổi theo, nàng mới hoàn hồn, vừa nhỏ giọng thăm thì vừa thu dọn đồ đạc. Cái bao lớn nhất rõ ràng cho thấy là đựng xiêm y, A Du lặng lẽ khảy ra nhìn một chút, thấy y phục bên trong đều là màu xanh trắng, không có màu đỏ quen thuộc. Thấy không có bộ váy kia, A Du có chút luyến tiếc, khoác bao quần áo lên trên cánh tay, rồi xách tất cả các bao giấy dầu lớn nhỏ. Khi cúi đầu cầm thì nàng ngửi thấy được một mùi hương mê người, A Du không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, đáng tiếc đều là mùi hương xa lạ, nàng hoàn toàn không cách nào tưởng tượng được bên trong là cái gì.

Nhưng mà, nếu thí chủ đã mang vào trong am thì chắc chắn đều là thức ăn chay, nếu như nàng hầu hạ cho thí chủ cao hứng, thì thí chủ có thể chia cho nàng một chút không nhỉ? Nàng không muốn nhiều đâu, ném thử mùi vị của nó là được rồi. Đồ ăn ngon nhất dưới núi mà nàng từng ăn chính là khoai nướng cậu béo Lý gia cho. . .

Ôm trong lòng chút tính toán nhỏ nhỏ không muốn người biết, A Du hưng phấn đuổi theo hai người phía trước.

Triển Hoài Xuân cũng chưa đi xa, lúc sắp bước vào cửa sân thì hấn dừng chân, quay đầu hỏi người này giờ vẫn luôn theo sau: "Cô muốn nói cái gì?"

Minh An đỏ mặt, đôi mắt hồ ly nhanh nhẩu ngược lên rồi lại ngược xuống, phong tình vô hạn: "Hóa ra phu. . . Công tử có thể nói ư?"

Hỏi câu thật là vớ vẩn.

Triển Hoài Xuân im lặng không lên tiếng, lông mi dài cau lại.

Minh An ảo não sao mình lại hỏi một câu ngu như vậy, phát hiện đối phương có vẻ không kiên nhẫn, vội vàng hỏi: "Công tử, chuyện tôi cầu cậu trước đó. . ."

"Tôi cũng giống như những nam nhân đến am này, hiểu không? Tốt nhân cô nên an phận một chút, đừng đến trước mặt tôi nói năng nhăng cuội, bằng không tôi sẽ nói việc này cho chủ trì của mấy người biết." Triển Hoài Xuân thấp giọng uy hiếp. Hấn khinh thường nhất là loại người bề ngoài đáng thương nhu nhược kì thực trong người đầy tâm kế, loại chân tiểu nhân như Tinh Tử còn tốt hơn nàng nhiều, lần trước đáp ứng báo quan giúp nàng chỉ là vì tiểu ni cô, bây giờ trở về cũng là vì quan tâm đến tiểu ni cô, mà hấn muốn hiểu rõ ngọn nguồn trong am ni cô, cũng chỉ có thể giả làm người xấu, sao có thể để nàng phá hỏng?

Lướt mắt thấy tiểu ni cô đã quẹo tới đây, Triển Hoài Xuân lạnh giọng đuổi người: "Cô đi đi, thuận tiện bảo chủ trì của mấy người tới tìm tôi, yên tâm, chỉ cần cô đừng có tự cho là thông minh, tôi sẽ không nhiều chuyện." Nói xong xoay người đi ngay.

Giọng hấn bùi tai như suối trong, nhưng lời thốt ra lại khiến cho Minh An như rơi vào hầm băng.

Thì ra người này cũng lên núi tìm hoan mua vui. . .

"Sur tỷ, tỷ đứng ở đây làm gì?" A Du xách bao lớn bao nhỏ đi tới, cổ sức quay đầu nhìn nàng, "Sur tỷ, thí chủ đã trở về, em phải đi hầu hạ cô ấy, chuyện tại phòng bếp tỷ tự làm nhé." Đồ vật quá nhiều, nàng cũng không kịp nhìn thấy sắc mặt của Minh An, bắt chuyện xong liền đi ngay.

Minh An gắt gao nhìn chằm chằm bóng lưng A Du. Giờ này khắc này, nàng rốt cục ý thức được điều khiến cho nàng thất vọng đau khổ không phải là cầu sai người, mà là đối phương căn bản chường mắt nàng. Kỳ thực nàng đã sớm biết rồi, không phải sao? Đối phương thà rằng chọn một kẻ ngu si hầu hạ cũng không chọn nàng, ý tứ không phải đã quá rõ rồi ư?

Nước mắt không cam tâm rơi xuống, Minh An vung tay lau sạch, không cam lòng đi trở về.

Chưa tới giây phút sau cùng, nàng sẽ không chịu thua. Lần này là bởi vì hiểu lầm thân phận của đối phương nên mới khiến hấn thấy phiền, vậy thì chỉ cần làm cho hấn phát hiện sự tốt đẹp của nàng, phát hiện dung mạo của nàng chỉ hơi kém A Du một chút, mà những phương diện khác thì lại biết chiều người hơn A Du, nàng không tin đối phương không mua nàng! Vì sao Thanh Họa sư thúc lại có nhiều khách hơn sư phụ, không phải là do bà ta biết lấy lòng nam nhân hơn ư? Chỉ cần nàng có cơ hội hầu hạ người nọ, thì không lo không thuyết phục được đối phương chuộc thân cho nàng, mang nàng về nhà!

Nàng biết làm, cũng dám làm, mạnh hơn A Du rất nhiều. . .

~

Khách phòng, A Du dựa theo chỉ bảo của Triển Hoài Xuân cất các đồ vật đâu vào đó, y phục thì để vào trong ngăn kéo, bao giấy dầu, hộp đựng thức ăn để ở chỗ mát mẻ thông gió, làm xong xuôi hết thảy, nàng ngoan ngoãn đứng ở một bên, tò mò nhìn chằm chằm vị thí chủ đang ngồi dựa vào ghế tạm thời còn chưa thể xác định được nam nữ kia. Thật ra, nếu lần đầu tiên gặp mặt, hấn mặc loại trang phục này, A Du tuyệt đối tin tưởng hấn là nam, nhưng. . . A Du đã nhận định hấn là nữ đã lâu, nên bây giờ có chút khó tiếp nhận được.

Thấy nàng ngơ ngác ngây ngốc, Triển Hoài Xuân hừ lạnh một tiếng, uống một hớp nước, tức giận hỏi nàng: "Nhìn ra chưa?"

Chuyện lúc nhỏ A Du đều không nhớ được, ở am ni cô đã nhiều năm lại chưa từng thấy thân thể nam nhân hoặc là bé trai mặc yếm, nên chẳng biết nam nữ căn bản có chỗ khác nhau, nhưng nàng đã gặp qua rất nhiều nam thí chủ, biết giữa cổ bọn họ có hầu kết phình lên, liền nhìn sang chỗ đó của Triển Hoài Xuân. Khi nhìn thấy rõ, nàng khiếp sợ đi tới trước người hắn, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu: "Thí chủ thực sự là nam? Thế sao ngực cô lại to như vậy? Lại còn tướng công của cô nữa, không phải y gọi cô là nương tử sao?"

Thấy tiểu ni cô rốt cục đã thừa nhận hắn là nam, tâm tình Triển Hoài Xuân tốt lên hẳn, nguyên ý trả lời nàng: "Người nọ là bằng hữu của tôi, trước đó tôi đánh cuộc thua hắn, nên hắn phạt tôi giả gái ở đây nửa tháng. Ngực to là bởi vì có độn hai cái bánh bao, hiểu chưa?" Có mấy lời vô luận như thế nào cũng không thể nói với người khác, nhưng nói với nàng thì hắn lại không cảm thấy xấu hổ chút nào, bao gồm cả sự kiện sét đánh kia, sau khi thấy cái vẻ mặt ngơ ngác của nàng, Triển Hoài Xuân đã không thêm để ý.

A Du gật đầu: "Người bạn kia thật quá là hiệp người, sao có thể trêu cợt cậu như vậy."

Triển Hoài Xuân cười khế, hắn và Tiêu Nhân vẫn hay chọc ghẹo lẫn nhau, Tiêu Nhân đánh không lại hắn, chịu thiệt cũng nhiều hơn.

Thấy hắn cười rất là vui vẻ, A Du nhìn không được nhìn hắn chăm chăm, chậm rãi cười theo. Thí chủ là nam hay nữ thì có liên quan gì đến nàng đâu, dẫu sao nàng cũng phải tận tình hầu hạ hắn mà. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, A Du rất nhanh khôi phục tự nhiên, tò mò hỏi thăm hắn cả ngày nay đã đi đâu.

Nhìn nàng bình tĩnh như vậy, Triển Hoài Xuân sinh lòng nghi hoặc, chẳng lẽ ngay cả việc phòng bị nam nữ cơ bản nhất nàng cũng không biết? Hai người đã ngủ chung giường, sao nàng. .

Quên đi, không hiểu là tốt nhất, hắn rất sợ tiểu ni cô khóc lóc cầu xin hắn chịu trách nhiệm.

Nhưng, tiểu ni cô có thể làm ra loại chuyện đó sao?

Triển Hoài Xuân rũ mắt cười, nếu quả thật như vậy, nàng đã không phải là tiểu ni cô.

Khi hắn còn đang nghĩ ngợi thì Tĩnh Từ tới, vừa vào cửa thì mặt bà ta liền lộ vẻ kinh dị. Triển Hoài Xuân lập tức lạnh mặt, trước khi bà ta mở miệng liền nói: "Trước đó nghe nói các sư phụ của quý am biết hầu hạ người, tôi không tin nên đã tự mình đi thử, quả nhiên không giống người thường. Trùng hợp gần đây tôi cũng rảnh rỗi, nên dứt khoát ở tại đây đến mười lăm, từ đây đến ngày đó vẫn do cô ấy hầu hạ tôi, chuyên môn hầu hạ tôi, những việc khác trong am bà giao cho người khác làm đi. Yên tâm, tôi sẽ không chạm vào cô ấy, quy củ này tôi vẫn hiểu." Nói xong hắn lấy thỏi vàng đặt 'cách' lên trên bàn.

"Vị công tử này thật là hào phóng, cậu cứ ở đây, thích ở bao lâu thì ở bấy lâu, ta nhất định bảo Minh Tâm hầu hạ cậu chu đáo." Tĩnh Từ cười cong tít mắt, thò tay cầm lấy vàng. Làm chủ trì nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên bà ta nhìn thấy vàng, tuy nói thứ này cùng mười nén bạc là như nhau, nhưng nhìn màu sắc khiến người ta yêu thích này xem, đặt ở trong phòng sẽ rất khí phái!

Nhưng trước khi tay bà ta chạm đến thỏi vàng thì Triển Hoài Xuân đã vươn tay cầm lại, tung thỏi vàng lên xuống chơi đùa, thanh âm chầm chọc: "Bà gấp cái gì? Chê năm mươi lượng lần trước tôi cho thiếu sao? Đừng có gấp, cái này, đêm mười lăm khẳng định sẽ đưa đến tận tay bà." Hàm ý trong lời nói này chính là, trong hai vị cô nương, chỉ ít hắn sẽ mua đêm đầu của một người, mà hắn sẽ mua ai, tin rằng trong lòng Tĩnh Từ hiểu rõ.

Thấy chụp hột thỏi vàng, Tĩnh Từ cũng không xấu hổ chút nào, ngồi ở một bên cười cười làm quen với Triển Hoài Xuân, nói vài câu thấy đối phương rõ ràng không muốn đề ý đến mình, Tĩnh Từ thức thời đứng lên, lại dặn A Du chiều cổ khách nhân cho thật tốt, rồi hi hã đi ra ngoài. Có một mối lớn thế này, đêm mười lăm tới, giá khai bao của hai nha đầu chắc chắn sẽ không thấp được.

Đổi mắt thấy bà ta đã đi ra ngoài, Triển Hoài Xuân tính cất thỏi vàng, nhưng vô ý nhìn thấy A Du cũng đang nhòm chăm chăm thỏi vàng, liền nghĩ đến lần hiệu kỳ về bạc của nàng lần trước, liền cười đưa vàng tới trước mặt nàng: "Chưa thấy bao giờ? Cầm lấy chơi đi, chơi xong rồi trả lại tôi."

A Du quả thật nhận lấy, giờ lên trước mặt nhìn kỹ một lần, khi trả lại cho Triển Hoài Xuân thì buồn bực hỏi: "Cái này có thể đổi được rất nhiều đồng tiền hả? Sao thí chủ lại đưa cho sư tổ? Còn có bạc lần trước nữa, thí chủ không biết đấy thôi, mọi người tá túc ở am ni cô thì không bị mất tiền." Những nam thí chủ trước đó có dùng tiền hay không A Du không biết, hiện tại nàng đã biết thì sẽ không muốn đối phương tiêu tiền uống phí, sư tổ vốn chưa từng muốn lấy tiền, là bọn họ chủ động đưa.

"Điều này không cần cô quan tâm." Triển Hoài Xuân lười giải thích những điều "phức tạp" đó cho nàng, nâng chung trà lên uống nước.

A Du bĩu môi, lấy can đảm nói: "Sao cậu ngốc thế. . . A!" Là Triển Hoài Xuân phun hết nước trong miệng lên người nàng.

Một vội vã lau nước trên người, một ho sặc sụa không ngừng, trong phòng rốt cục không có người nói chuyện.

"Thí chủ không sao chứ?" Thấy Triển Hoài Xuân ho đến đỏ cả mặt, A Du không yên tâm đi vỗ lưng cho hắn.

Triển Hoài Xuân hung hăng trừng nàng, sau khi bình tĩnh lại, chỉ vào cửa đuổi người: "Mới có một ngày không thấy mà lá gan cô lớn dữ ha, lại còn dám giáo huấn tôi! Đi ra ngoài, sớm muộn gì cũng bị cô tức chết!" Bản thân mình ngốc đã đành, nay còn dám nói hắn ngốc!

A Du mấp má môi, trong lòng cảm thấy rất oan khuất, giận dỗi bỏ đi. Đối tốt với hắn mà hắn lại hung dữ như vậy, nàng không bao giờ suy nghĩ thay hắn nữa, dù sao phí phạm tiền cũng không phải là tiền của nàng!

Người đi rồi, Triển Hoài Xuân sững sờ nhìn cánh cửa một hồi, sau đó hừ hừ, đi ra ngoài đóng cửa, chuẩn bị ăn tối.

Vừa mới đặt gà quay, thịt bò lên trên bàn trong nội thất thì tiểu ni cô lại tới.

"Cô tới làm gì?" Hần cao giọng hỏi.

"Hầu hạ thí chủ dùng bữa tối." Giọng tiểu ni cô nghe cũng không quá cao hứng.

Triển Hoài Xuân không có ý định ăn bánh bao của am ni cô, vừa định đuổi người, ánh mắt đảo qua từng lát thịt bò được cắt ngay ngắn chỉnh tề trong hộp đựng thức ăn, hần cười cười, đứng dậy cầm gà quay đi giấu, sau đó đi ra mở cửa, để A Du bung com vào phòng.

Trong phòng thoang thoang mùi thơm mê người, A Du vừa vào phòng đã nhìn chăm chăm vào hộp đựng thức ăn, khi bày chén đĩa thì nuốt nước miếng liên tục.

Triển Hoài Xuân ngồi ở một bên cười ngó nàng, chờ A Du ngồi xuống, hần liền gấp một miếng thịt bò đưa tới trước mặt nàng: "Biết đây là cái gì không?"

A Du thành thật lắc đầu, nuốt nước miếng.

Khỏe miệng Triển Hoài Xuân lại càng cong vút, cổ ý hạ thấp giọng dụ dỗ: "Vậy có muốn ăn không?" Xuất gia tại loại am ni cô này, nàng căn bản không được tính là ni cô, hưởng hồ rất nhanh sau đó nàng sẽ hoàn tục xuống núi, ăn chút thịt hoàn toàn không thành vấn đề, hần làm vậy là giúp nàng sớm thích ứng với cuộc sống dưới núi, miễn cho tương lai thấy người ta mổ heo giết gà nàng còn ngậm ngùi niệm A Di Đà Phật.

"Thí chủ cho tôi ăn?" A Du khó khăn dời đường nhìn, vừa mừng vừa lo nhìn sang Triển Hoài Xuân.

Triển Hoài Xuân cười gật đầu, đang tính bảo tự nàng gấp đi, thì đã thấy tiểu ni cô há miệng về phía chiếc đĩa của hần. . .

Triển Hoài Xuân vốn đợi cười nhạo nàng, nay nhìn nàng nhẹ nhàng mở cánh môi đỏ mọng, mặt hần không hiểu sao có chút nóng lên, liền dời mắt nhìn sang đôi đĩa phía trước. Quên đi, cứ coi như nàng là đứa con nít, cũng tại hần, hần không nên chọc nàng như vậy, nếu không phải hần đưa đồ đến miệng nàng, nàng dám để hần nuốt sao?

A Du đặt toàn bộ tâm tư lên mỹ vị trước mắt, vui vẻ nhận lấy, chớp chớp vài cái đã nuốt xuống.

"Ngon không?" Triển Hoài Xuân thu hồi chút không được tự nhiên ban nãy, cười hỏi.

"Ngon lắm." Trước giờ A Du chưa ăn qua loại đồ ăn nào ngon như vậy, thỏa mãn cười tí mắt thành hình trăng rằm, "Thí chủ, rốt cuộc đây là cái gì vậy?"

Triển Hoài Xuân cũng cười rất vui vẻ, lấy đôi đĩa A Du còn chưa có dùng tự động gấp một miếng bỏ vào miệng mình, thuận miệng đáp: "Thịt bò, có muốn ăn một miếng nữa không?" Lại nâng đôi đĩa đưa tới.

Thịt bò?

A Du tròn to hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn chậm rãi nhú lại, lắp bắp nói: "Cậu, cậu. . ."

"Tôi thế nào?" Rốt cục cũng khiến nàng tức giận một lần, tâm tình Triển Hoài Xuân tốt vô cùng.

Thấy hần cứ cười không ngừng, không tự giác cho là mình đã làm điều sai, A Du yên lặng dụi dụi mắt, đứng dậy cúi đầu đi ra ngoài.

Nàng muốn đi tìm sư tổ, nàng không muốn hầu hạ người này nữa.

Nhưng nàng còn chưa đi ra khỏi cánh cửa nội thất, cánh tay đã bị nắm lấy, bàn tay rất lớn, khí lực cũng rất lớn. A Du vừa định đẩy hần ra thì đình đầu chợt vang lên giọng nói trầm thấp của hần: "Thịt bò là tôi giữ lại tự mình ăn, nhưng tôi có mang đồ ăn ngon hơn cho cô, cô có muốn ăn không?"

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Ăn Ngon

A Du là một tiểu ni cô rất có tác phong.

Ngoại trừ tên mình thì địa phương đầu tiên trong ký ức của A Du chính là am ni cô này. Khi tỉnh lại nàng đã không có tóc, biết mình là một ni cô, liền toàn tâm toàn ý theo sư phụ học chữ niệm kinh, cho dù sư tổ cũng không yêu cầu các nàng học kinh thư, cho dù các sư tỷ khác đều không thích niệm kinh, nhưng A Du vẫn kiên trì mỗi ngày đều phải niệm kinh một canh giờ. Nàng còn thích quét tước hương đường, thích chà lau các tượng Phật trong hương đường, thích cung kính quý gối trên bồ đoàn, dập đầu dâng hương.

Bồ đoàn: là vật để tăng nhân ngồi thiền hoặc là dùng để kê chân khi quỳ lạy. Bồ đoàn được bện từ lá cây hương bồ, có hình tròn.

Hôm nay phá ăn mặn giới, A Du vừa thẹn vừa tức.

Thí chủ mắng nàng, chê nàng ngốc, A Du chỉ biết tui thân khổ sở, bây giờ hấn mang đồ ăn mặn vào trong am, lại còn lừa nàng ăn, A Du quả thật rất tức giận.

Nàng quay đầu hất tay hấn ra, lần đầu tiên căm tức nhìn hấn: "Buông ra! Tôi muốn đi nói cho sư tổ, bảo sư tổ đuổi cậu đi! Chúng tôi thu lưu cậu là vì tạo thuận lợi cho cậu, sao cậu có thể khinh nhờn Phật tổ như vậy?"

Triển Hoài Xuân kinh ngạc, lom lom nhìn nàng.

Nét mặt tiểu ni cô trang nghiêm, nếu không phải trong đôi mắt trong veo kia hàm chứa bóng nước trong suốt khiến cho nàng đáng yêu rung động lòng người, thì sẽ thật sự có vài phần khí thế trang nghiêm.

Giây phút ấy, Triển Hoài Xuân bỗng nhiên nghĩ, nếu như trên đời này quả thật có Phật tổ, thì sao Người lại nhẫn tâm để một cô nương đơn thuần như vậy rơi vào hang sói?

"Tôi tốt bụng cho cô ăn mà cô lại muốn đuổi tôi đi?" Triển Hoài Xuân nắm thật chặt cánh tay nàng, giả bộ tức giận.

A Du lập tức trừng mắt phản bác: "Cậu lừa tôi ăn thịt bò, vậy mà gọi là tốt bụng? Cậu không biết ni cô kiêng rượu thịt sao? Cậu. . ."

"Phải kiêng sắc luôn à?" Triển Hoài Xuân thình lình cắt đứt nàng.

"Đương nhiên!" A Du không chút do dự đáp.

"Nếu phải kiêng sắc, thế sao cô cứ luôn nhìn tôi chằm chằm?" Triển Hoài Xuân cong môi, ngưng mắt nhìn vào mắt nàng: "Trước đây cô không biết tôi là nam, nên cô nhìn tôi, tôi có thể hiểu được, hôm nay cô đã biết, vì sao vẫn cứ nhìn tôi chằm chằm? Đừng nói là không có, tôi đã nhìn thấy hết."

A Du cắn bản cũng không muốn phủ nhận, hùng hồn khẳng khái nói: "Thí chủ đẹp, tôi nhìn cậu nhiều một chút không được sao?"

Triển Hoài Xuân bị nàng chọc cười, mạnh mẽ kéo người đến trước bàn, hấn ngồi xuống, vẫn siết cánh tay nàng, hất mặt răn dạy nàng: "Cô còn lý luận? Sư phụ cô không có dạy cô rằng nam nữ có khác phi lễ chó nhìn sao? Nếu như một người đàn ông ở trên đường cái nhìn chằm chằm một cô nương, đó là đường đột mạo phạm vị cô nương kia, trái lại cô nương cứ mãi nhìn chằm chằm đàn ông thì đó cũng là cử chỉ thất lễ, đổi thành ni cô nhìn đàn ông, đó là phạm vào sắc giới."

A Du ngây ngẩn cả người, sư phụ không có dạy nàng cái này. . .

Nắm chắc lúc này nàng sẽ không đi, Triển Hoài Xuân buông cánh tay nàng ra, chậm rãi dựa lưng vào ghế, thấp giọng cười nói: "Kỳ thực cô đã sớm phạm giới. Dưới tình huống bình thường, nam nữ chưa thành thân mà ôm nhau ngủ chung trên một giường, người nam nhất định phải lấy vị cô nương kia làm vợ, đêm hôm đó cô giúp tôi bịt tai, ôm tôi ngủ, bởi vì là cô chủ động trèo lên giúp tôi, cho nên tôi không cần lấy cô, nhưng cô lại phạm vào sắc giới, còn là sắc giới nghiêm trọng nhất!" Vì tiểu ni cô ngây ngô nên hấn rất hài lòng, bởi vì ngây ngô, hấn nói cái gì nàng cũng sẽ tin.

A Du sợ đến choáng váng, thì thảo thanh minh cho bản thân: "Khi đó tôi không biết cậu là nam. . ." Nàng cũng không biết có loại quy củ này!

Triển Hoài Xuân đưa ngón trỏ chỉ lên đỉnh phòng, tiếp tục hù nàng: "Cô không biết nhưng Phật Tổ biết, ở trong mắt Phật Tổ, cô đã sớm phạm giới rồi, đã sớm không còn là một ni cô. Được rồi, việc này nếu truyền tới tai trụ trì các cô, bà ta nhất định sẽ đuổi cô xuống núi đúng không nhỉ?"

Sắc mặt A Du trắng nhợt, không ngừng phát run. Nàng muốn làm một ni cô tốt, nàng không muốn rời khỏi am ni cô, từ nhỏ nàng đã lớn lên ở đây, nơi này có sư phụ vẫn luôn chiều cô nàng, có các sư tỷ mà nàng quen thuộc, nàng không muốn bị đuổi. . .

Nhưng nàng đã phạm sai lầm.

A Du ngờ ngác đứng ở đằng kia, nước mắt không ngừng dâng lên, trượt khỏi hàng mi đen dày, lăn xuống gò má trắng nõn.

Triển Hoài Xuân miễn cưỡng dựa vào ghế, nhìn nước mắt nàng chậm rãi chảy xuống, nhìn nàng mím môi không biết phải làm sao, ánh mắt trống rỗng. Vốn tưởng rằng nàng khóc rồi thôi, ai ngờ nước mắt càng ngày càng nhiều, từ không tiếng động rơi lệ biến thành nhẹ nhàng nức nở, mắt thấy sẽ phát triển theo xu hướng lợi hại hơn. Triển Hoài Xuân xoa xoa trán, rướn mình về phía trước, nghiêng đầu nhìn ánh mắt rù xuống của nàng: "Cô khóc cái gì? Việc này chỉ có hai chúng ta biết, chỉ cần cô không nói tôi không nói, sư tổ cô sẽ không đuổi cô đi."

"Phật Tổ cũng biết." A Du rốt cục nhìn không được giờ tay lên lau lệ, vừa lau vừa rầm rứt, trông vô cùng đáng thương.

Triển Hoài Xuân bỗng thấy không đành lòng, thay nàng rút tấm khăn nàng đeo ở hông ra đưa cho nàng, thanh âm cũng nhu hòa rất nhiều: "Phật Tổ đã sớm biết cô phạm giới, nhưng vì sao lại không trừng phạt cô? Bởi vì Người biết trong lòng cô muốn làm một ni cô tốt, chỉ cần trong lòng cô nghĩ như vậy, thì dù cho cô phạm hết tất cả giới luật của Phật gia, Người cũng sẽ không phạt cô. Được rồi, đừng khóc nữa, chỉ cần cô ngoan ngoãn nghe lời tôi, tôi sẽ

không nói cho sư tổ cô, cô có thể tiếp tục ở lại đây làm tiểu ni cô."

"Sư tổ không cho phép tôi nói dối." A Du vừa lau nước mắt vừa khóc.

"Không phải bà ta cũng không cho cô bịt tai giúp tôi đó sao, thế sao cô vẫn cứ lén giúp tôi?" Triển Hoài Xuân buồn cười nhìn nàng.

"Bởi vì sư tổ nghĩ cậu muốn ôm tôi ngủ, nếu như người biết cậu muốn tôi bịt tai giúp cậu, người tuyệt đối sẽ không ngăn cản tôi."

Ý cười trên khóe môi Triển Hoài Xuân chậm rãi biến mất: "Ý của cô là, nếu sư tổ cô nói rõ không cho cô bịt tai giúp tôi, cô sẽ không giúp?"

Động tác dụi mắt của A Du dừng lại, suy nghĩ một chút, gật đầu. Mặc kệ sư tổ làm cái gì, khẳng định đều có đạo lý.

Triển Hoài Xuân tức giận đến xanh mặt, hóa ra ở trong lòng tiểu ni cô, an nguy của hắn còn so ra kém một câu của mụ tú bà kia!

Hắn gắt gao nhìn chăm chăm tiểu ni cô vẫn cứ khóc không ngừng trước mặt, tức giận đến đỉnh đầu sắp bốc hơi. Cũng bởi vì hiểu làm nàng thật sự quan tâm hắn nên hắn thà rằng trở lại cái am ni cô vừa bẩn vừa nát này chịu khổ, thậm chí dự định nếu như mãi vẫn không nghĩ ra biện pháp tốt cứu nàng thì sẽ giúp nàng chuộc thân, dù cho như vậy có thể hao hết tiền tích góp từ nhỏ đến lớn của hắn, thật không ngờ, phân lượng của hắn trong lòng nàng còn không bằng một mụ tú bà chuẩn bị bán nàng!

Triển Hoài Xuân đột nhiên đứng bật dậy, đi tới đi lui trong phòng, khi nhiều lần đi ngang qua cửa nội thất thì đều thiếu chút nữa nhịn không được bước chân ra ngoài.

A Du đang khóc rất thương tâm nên cũng không có lưu ý đến việc hắn đang tức giận.

Triển Hoài Xuân đứng trước cửa sổ, cửa sổ đều bị hắn đóng lại, ánh sáng trong phòng còn u tối hơn hoàng hôn bên ngoài.

Hắn quay đầu lại nhìn về phía tiểu ni cô.

Nàng đưa lưng về phía hắn đứng ở đằng kia, tay trái ngoan ngoãn đặt ở một bên thân, tay phải vẫn giơ lên lau nước mắt, trong phòng quanh quẩn tiếng khóc nức nở âm ứ của nàng.

Giọng nàng rất êm dịu, cho dù là khóc, cũng rất êm tai.

Tầm mắt của hắn lướt qua tiểu ni cô, rơi xuống chiếc giường bên trong.

"Thí chủ đừng sợ, tôi giúp cô bịt tai. . ."

Lời đêm đó nàng nói không hề báo trước lại hiện lên trong đầu hắn.

Lệ khí trong mắt Triển Hoài Xuân dần dần tản bớt.

Mặc kệ đêm đó vì sao nàng đến, nhưng nàng đã tới, hơn nửa đêm đội mưa chạy tới, ai có thể nói ở mặt này không có một chút quan tâm? Nếu thật không quan tâm thì nàng cứ ngủ trong phòng mình là được rồi. Nàng, là do nàng ngốc, nàng ăn nói vụng về, không biết nói sao cho đẹp lòng người nghe, nào bộ không quanh co lòng vòng, nếu đổi thành Minh An kia, cùng một vấn đề như vậy, nhất định sẽ có câu trả lời dễ nghe khiến hắn hài lòng.

Triển Hoài Xuân khẽ hừ nhẹ, hắn đại nhân đại lượng, không so đo với nàng.

Yên lặng đứng trong chốc lát, Triển Hoài Xuân đi về phía ngăn tủ, xách ba túi giấy dầu đựng bánh ngọt đặt lên trên bàn, mở ra. Lúc mở hắn vẫn dùng ánh mắt lạnh lẽo lưu ý tiểu ni cô, phát hiện nàng cũng không có bị mấy thứ này hấp dẫn, vẫn cứ đứng ở đằng kia thút tha thút thít, mắt đều sắp sưng lên, mũi hồng hồng.

Xem ra nàng sợ hãi lắm đây.

Triển Hoài Xuân chỉ cảm thấy buồn cười, đứng dậy đi đến đứng trước người tiểu ni cô, cúi đầu nhìn nàng: "Đừng khóc, tôi chỉ hỏi cô một câu, cô muốn nói dối sư tổ cô, sau đó tiếp tục ở lại trong am làm ni cô, hay là nói thật với sư tổ, sau đó bị bà ta đuổi xuống núi?"

A Du chậm rãi thả tay xuống, tội nghiệp nhìn hắn. Đương nhiên là nàng muốn ở lại am ni cô, nhưng nàng cũng không muốn nói dối.

"Không muốn nói dối đúng không? Nghĩ nói dối đều là người xấu?" Triển Hoài Xuân liếc mắt liến nhìn ra vẻ khó xử của nàng.

A Du cắn môi gật đầu.

Triển Hoài Xuân cười ngồi trở lại trên ghế, thanh âm trầm thấp mang theo dịu dàng không dễ dàng phát giác: "Ngốc nghếch, trên đời này có ai mà chưa từng nói dối. Tựa như sư tỷ cô, nói dối rằng cô ngốc để tôi chọn cô ta hầu hạ, còn có tôi nữa, khi còn bé mẹ tôi luôn luôn khen đại ca tôi giỏi giang, tôi liền có ý tự té ngã sau đó nói là do đại ca đẩy, mẹ tôi tin, dạy dỗ đại ca một trận. Sau đó mẹ tôi biết tôi nói dối, nhưng vẫn thương tôi, đại ca tôi cũng không có trách tôi, do đó thỉnh thoảng cô có nói dối cũng không sao, người chân chính quan tâm cô sẽ không vì cô nói dối mà không thích cô. Hơn nữa cô nghĩ đi, cô không nói cho sư tổ, bà ta sẽ vẫn luôn nghĩ cô là ni cô tốt, cũng sẽ không bởi vì cô phá giới mà tức giận khó chịu, có đúng không nào?"

A Du nhẹ nhàng nhủ mảy, không có gặt đầu cũng không có lặt đầu, luôn cảm thấy lời thí chủ nói hình như có đạo lý, lại hình như có chỗ nào đó không thông.

Khó có được mở miệng dỗ nằng mà nằng lại không lĩnh tình, Triền Hoài Xuân hao hết cả nhẫn nại, lạnh mặt nói: "Dầu sao sau này tôi nói gì thì cô làm cái đó, bằng không tôi sẽ lập tức nói cho sư tổ cô biết để bà ta đuổi cô xuống núi! Cô rốt cuộc có nghe lời tôi không hả?"

"Nghe!" Thấy khí thế của hắn quá sung mãn, A Du vội vàng tiếp lời, nằng rất sợ hắn đi tìm sư tổ.

Con tức của Triền Hoài Xuân khề xiu xuống, vẫy tay kêu nằng: "Lại đây ngồi, tiếp tục ăn cơm."

A Du kim lòng không đậu lui về phía sau, quay đầu nói: "Tôi không ăn thịt bò, thí chủ tốt nhất cũng đừng. . ."

"Rốt cuộc cô có ngồi hay không?" Triền Hoài Xuân lạnh giọng cắt đứt nằng.

A Du mím môi, len lén nhìn hắn, chống lại ánh mắt sắc bén của hắn A Du liền sợ, không dám không nghe, ngoan ngoãn đi tới ngồi xuống, hai tay cầm chén cháo của mình, hàng mi đẹp ướt nước rữ xuống, không nhìn những thứ khác trên bàn.

Càng nhìn càng có vẻ đáng thương, cứ như hắn rất bức ép nằng vậy.

Triền Hoài Xuân nhìn thấy mà chường mắt, ánh mắt ở trên bàn quét một vòng, gắp một khối oản đậu hoàng đưa cho nằng: "Ném thử đi, những thứ bánh này đều là thức ăn chay, biết cô đáng thương cái gì cũng chưa từng ăn, tôi cố ý mang đến cho cô ném thử."

Hắn gio đùa đến rất gần, A Du muốn không nhìn cũng không được, vừa nhìn đã bị màu vàng nhạt bóng bẩy xinh đẹp hấp dẫn, nhưng nằng vẫn nhớ rõ lần giáo huấn trước đó, cô nén con thêm ăn, túi thân hỏi hắn: "Đây là cái gì?"

Nhìn mặt mảy nằng lĩnh động, hiếu kỳ, do dự, hoài nghi, túi thân tất cả đều hiện lên trước mắt hắn, Triền Hoài Xuân tâm tình không tệ, kiên trì giải thích: "Oản đậu hoàng, làm từ đậu nành, đậu nành cô biết chứ? Tuyệt đối là thức ăn chay." Kỳ thực Triền Hoài Xuân nghĩ làm mấy thứ này thì cần phải có dầu mỡ, nhưng hắn sẽ không nói cho tiểu ni cô.

A Du biết đậu nành, thấy màu sắc thứ này quả thật như màu hạt đậu, rốt cục yên tâm, cúi đầu há miệng.

"Tự mình ăn!" Lần này Triền Hoài Xuân cũng không hảo tâm dứt nằng nữa, thô lỗ nhét bánh vào lòng bàn tay nằng, lại nói: "Tôi không thích ăn đồ chay, ba túi này đều cho cô, lát nữa cô mang về phòng mình đi, đúng rồi, chỉ cho phép một mình cô ăn, không được phân cho ni cô khác, bao gồm cả sư tổ, sư phụ cô."

A Du không có hé răng, khề cần một miếng oản đậu hoàng, mắt to liếc nhìn hai túi bánh ngọt khác, mấy thứ này nằng đều không biết.

Nhưng oản đậu hoàng này quả thật ăn rất ngon. . .

Sự hồ thẹn, áy náy trong lòng A Du dần dần bị niềm hạnh phúc do được ăn ngon thay thế, ngay cả việc Triền Hoài Xuân lừa nằng ăn thịt cũng không quá quan tâm để ý.

Triền Hoài Xuân tiếp tục ăn thịt bò của mình, phát hiện tiểu ni cô ăn hết khối oản đậu hoàng kia liền ngồi im, ánh mắt cứ liếc liếc đồ bên cạnh, biết nằng ở trước mặt hắn không dám thả lỏng, hắn liền lấy một khối bánh phù dung và bánh khoai tím mút táo đưa cho nằng, "Ném thử đi, thích ăn cái nào, về sau có cơ hội tôi lại mua cho." Thứ này không tốn là bao, nhìn tiểu ni cô tội nghiệp, hắn coi như bỏ thí tiểu khát cái vậy.

"Thí chủ thật tốt." A Du đỏ mặt nhận lấy, miệng nhỏ cắn từng miếng.

Bánh phù dung. . . Nằng không thích, ăn hai miếng liền không muốn ăn nữa, nhưng không muốn lãng phí, liền ép buộc bản thân cố gắng ăn hết.

Triền Hoài Xuân nhìn chằm chằm nằng, thấy vậy tức giận đoạt đồ ăn lại, vứt bánh phù dung xuống túi giấy rồi gói ghém lại, "Không thích ăn thì đừng ăn, có ai ép cô đâu. Cái này cô không cần mang về, lát nữa tôi sẽ vứt."

"Đừng mà!" A Du đau lòng, nhìn về mặt hắn, nhỏ giọng nói: "Có thể đưa cho sư tỷ tôi. . ." Có lẽ các sư tỷ thích ăn?

Triền Hoài Xuân cười nhạt: "Cái này là đồ của tôi, tôi muốn cho ai thì cho người đó."

A Du không phản đối, cúi đầu, chậm rãi cầm miếng bánh khoai tím mút táo hồi nãy đưa vào trong miệng.

Khoai tím là cái gì, trước giờ nằng chưa nghe thấy lần nào, nhưng nhìn màu sắc cũng rất đẹp. Ôi, ăn trúng một miếng táo, ngọt quá. . .

Bờ môi A Du nhẹ nhàng cong lên, mắt cũng cong, nằng cúi đầu sung sướng ăn ngon lành, nên không phát hiện bên cạnh có người nhìn chằm chằm khóe miệng nằng mà xuất thần.

Bạn đang đọc truyện *Luang Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Tàn Nhẫn

A Du có một đôi môi anh đào nho nhỏ, hồng nhuận sáng bóng, kiều diễm ướt át.

Nàng không có học qua lễ nghi, cử chỉ mà các gia đình giàu có dạy cho các cô nương, nhưng từ nhỏ nàng đã sống cạnh sư phụ, mỗi động tác giờ tay nhắc chân của Thanh Thi đều có một loại khí chất văn nhã, cái gì A Du cũng học sư phụ, có ít thứ bởi vì nàng không có trải qua nên không học được, nhưng dáng ăn bước đi cơ bản nhất thì nàng đều bắt tri bắt giác học được bảy tám phần.

Bởi vậy, so với Minh Dung Minh Hoa thì dáng ăn của A Du rất thanh tú, miệng nhỏ đóng mở, nhai từ từ nuốt chậm rãi. Lúc này bởi vì đồ ăn là do Triển Hoài Xuân đưa, nên nàng có chút ngượng ngùng, mi mắt rũ xuống, chỉ nhìn chăm chăm khoảng không nhỏ hẹp trước người, hàng mi chớp động run run trông nhả nhẹn lịch sự như nước, lại linh động như chú nai con đang lên ăn vụng, cẩn thận dè dặt, tựa như chỉ cần có chút động tĩnh thì chú nai con có thể chạy mất bất cứ lúc nào.

Ban đầu Triển Hoài Xuân chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc nàng có thích ăn hay không, nhìn một hồi thì ánh mắt liền không dời ra được.

Hàng mi nàng run run, cũng không biết đang lo lắng điều chi, lo lắng hần đột nhiên không cho nàng ăn?

Mép môi nàng dính một ít bột tím, màu khoai tím nhân nhạt, làn da nàng trắng mịn, cánh môi hồng say lòng, khi nàng mím môi thì gò má phải sẽ ẩn hiện lúm đồng tiền.

A Du nhận thấy được hần đang nhìn mình, gương mặt nhìn sang. Triển Hoài Xuân nhẹ giọng ho khan một cái, ghét bỏ nhìn nàng, giật giật khoe môi mình.

A Du mờ mịt nhìn hần. Triển Hoài Xuân thấy nàng không hiểu ý mình, ma xui quỷ khiến vươn tay, muốn giúp nàng lau vết khoai tím ở mép môi.

"A, có phải môi tôi dính gì không?" Lúc hần vươn tay đến thì A Du chợt hiểu, nghiêng đầu sang một bên, tự mình xoa xoa, lau hết cả hai bên rồi mới hỏi Triển Hoài Xuân: "Còn không?"

"Tự soi gương đi!" Triển Hoài Xuân trừng nàng, trừng xong bất giác cảm thấy tự nhiên tức nàng thì thật không có đạo lý, liền không để ý nàng nữa, tiếp tục ăn cơm. Nhìn nàng ăn lâu như vậy, hần cũng đói bụng.

A Du quả thật đi soi gương, xác định không còn dính nữa, cước bộ nhẹ nhàng trở lại trước bàn. Ăn hết hai khối bánh ngọt, A Du đã có sáu phần ăn no, liền uống hết chén cháo, bánh bao giữ lại sáng mai hâm lại rồi ăn. Về phần những khối bánh này, thì chủ đưa cho nàng thật sao?

A Du có loại vui mừng không nở ăn. Mấy thứ này nhất định rất đắt, chưa được sự cho phép của sư tổ nàng thu được không? Còn thí chủ nữa, sao thoảng cái đã đối tốt với nàng như vậy? Không phải hần luôn chê bai nàng tay chân vụng về, không biết hầu hạ người sao? Nếu như nàng hầu hạ tốt, thí chủ hài lòng mới thưởng cho nàng thì lòng A Du mới cảm thấy thực tế một chút.

Trong lúc nàng đang nghĩ ngợi thì một miếng thịt bò lại được đưa đến trước miệng nàng, A Du thấy rõ lập tức ngẩng đầu ra phía sau, lúc ngẩng đầu liền sa vào ánh mắt mỉm cười của hần: "Còn lại một miếng cuối, tôi không ăn hết, cô ăn thay tôi đi."

"Cậu. . ." Lúc này A Du không cảm thấy thí chủ tốt chút nào, lắc đầu nguầy nguậy.

"Không ăn? Không ăn tôi đi nói cho sư tổ cô biết." Triển Hoài Xuân quang minh chánh đại uy hiếp nàng.

A Du cắn thật chặt môi, dù là vậy nàng cũng không muốn ăn, sau cùng nhắm mắt lại, miễn cho thấy thí chủ trừng mắt thì lòng nàng lại sợ.

Thấy mắt tiêu ni cô đóng chặt, môi đỏ mọng có sức mím, Triển Hoài Xuân chỉ cảm thấy buồn cười, dịch chiếc đĩa về phía trước, để miếng thịt bò dán miệng nàng. Khi xúc cảm mềm mại mát lạnh tiếp xúc với làn môi, A Du bị hần ép phải đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, Triển Hoài Xuân cũng đứng lên theo, lúc A Du xoay người muốn chạy thì bả vai đột nhiên bị đè lại, tiếp đó hần nắm cằm nàng buộc nàng há miệng, bá đạo đút miếng thịt bò vào miệng nàng: "Ngoan ngoan ăn, bằng không tôi lập tức đi tìm chủ trì của các cô."

A Du bị ép ngửa đầu, nhắm mắt không chịu ăn: "Không. . ."

"Tôi bảo cô ăn!" Triển Hoài Xuân bắt lấy nàng không buông, vẻ mặt nghiêm nghị, thanh âm sắc bén.

A Du lại càng hoảng sợ, gắng gượng chống cự một lát, sau cùng không chịu nổi sức uy hiếp của hần, nén lệ, thống khổ nhắm mắt, thống khổ vì mình phá giới, thống khổ đến độ, rõ ràng biết rõ thứ mình đang ăn là thịt, nhưng nàng vẫn cảm thấy ăn ngon. . .

Mặc kệ nàng có xoắn xuýt cỡ nào, rốt cuộc vẫn nuốt vào.

A Du giận Triển Hoài Xuân cũng giận chính mình, nước mắt cuộn cuộn rơi, nàng không thể nào làm một ni cô tốt nữa rồi.

"Ồ chỗ này cô cứ tùy tiện khóc, đi ra ngoài tốt nhất đừng để người bên ngoài nhìn ra, bị hỏi cũng không được lăm miệng. Một khi truyền ra nửa chữ, thì cô chờ bị đuổi xuống núi đi." Triển Hoài Xuân rất hài lòng với bản lĩnh dạy dỗ của mình, buông bàn tay dính nước mắt của nàng xuống, trở lại ghế ngồi,

nhìn nàng đứng ở đó thương cảm rơi lệ. Nói thật, Triển Hoài Xuân không biết vì sao mình phải ép nàng ăn thịt.

Là muốn giúp nàng sớm thích ứng cuộc sống dưới núi? Hay là, bởi vì nàng thích ăn?

Triển Hoài Xuân lắc đầu, hắn cũng không có lòng tốt như vậy. Có lẽ vì bản thân đã tốn thời gian, tốn tiền giúp nàng, nên muốn tìm chút niềm vui từ trên người nàng?

"Được rồi, trước bưng đồ về phòng bếp, rồi quay lại mang những thứ bánh này về phòng mình." Nhìn xem đủ rồi, Triển Hoài Xuân mở miệng phân phó.

A Du chậm rãi ngừng khóc, quay lưng về phía hắn cẩn thận lau mặt, cúi đầu thu dọn đồ đạc.

Nàng không rên một tiếng, Triển Hoài Xuân cũng không nói gì. Chờ A Du đi, Triển Hoài Xuân lấy con gà quay ra, vừa ăn vừa chờ nàng trở lại, chuẩn bị cho nàng một kinh hi. Thịt bò tốt xấu đã cắt thành từng miếng, nhưng còn gà quay này vẫn còn hoàn chỉnh, liếc mắt là có thể nhìn ra là cái gì. Tiểu ni cô đột nhiên thấy vật sống thơm ngào ngạt như vậy, có thể bị sợ đến ngất không nhỉ?

Triển Hoài Xuân lại có chút do dự, bằng không cứ hoãn lại, để hai ngày sau lại tiếp tục dạy nàng?

Hắn do dự, không lưu ý trời bên ngoài đã dần dần tối, chờ trên bàn chỉ còn một miếng đùi gà thì Triển Hoài Xuân mới chợt hồi thần lại, tiểu ni cô sợ là sẽ không quay lại.

Triển Hoài Xuân cười nhạt, khẩu vị biến mất hẳn.

Yên lặng ngồi trong bóng đêm chốc lát, hắn đứng dậy đốt đèn, gói xương gà còn dư, bánh phù dung nàng không thích ăn cùng với hai loại bánh mà nàng thích lại cùng nhau, lặng yên treo tường đi ra ngoài, ném tất cả vào một khe núi.

Dù thích hay không nàng cũng dám giận đối với hắn, nàng tưởng nàng là ai? Đối tốt với nàng một chút thì nàng liền treo lên đầu hắn, nàng có thiệt thòi gì đâu, hắn ép nàng ăn thịt phá giới không phải là vì muốn nàng tốt hơn sau khi hoàn tục sao?

Triển Hoài Xuân oán hận đá viên đá dưới chân, hắn không nên xen vào việc của người khác!

Gió đêm thanh lương, hắn đi thẳng xuống dưới chân núi. Sắc trời quá tối mà hắn lại đi gấp, không cẩn thận vấp phải một tảng đá, lao đảo ngã về phía trước, nếu không phải hắn đúng lúc bắt được một thân cây nhỏ, sợ rằng sẽ phải lăn xuống núi. Chim muông trong rừng bị hắn làm cho giật mình tỉnh giấc, ục ịch cánh bay đi, trên mặt đất cũng có con gì đó gấp gấp chạy trốn, không biết là thỏ hay là chồn.

Triển Hoài Xuân ngửa đầu. Vầng trăng trên cao tương đối tròn, ánh trăng sáng tỏ lạnh lạnh, cảm giác mát lạnh chậm rãi tràn đến đáy lòng hắn, diệt hết lửa giận của hắn.

Hắn xoay người đi trở về.

Nằm thẳng trên giường, Triển Hoài Xuân lật qua lật lại không ngủ được, lấy thanh chùy thủ trước đó Tiêu Nhân để cho hắn, quăng qua quăng lại giải buồn.

Ép nàng ăn thịt thì nàng không chịu?

Ngày mai hắn mang nàng đi săn thú.

Sau khi tiểu ni cô hoàn tục thì nhất định phải lập gia đình, lập gia đình thì phải làm cơm cho tướng công ăn, không biết giết gà chặt thịt sao được? Vừa lúc hắn cũng đi ra ngoài giải sầu một chút. Tiêu Nhân muốn cứu tiểu ni cô, trước hết cứ để hắn ta nghĩ biện pháp, còn hắn chỉ lo bỏ tiền, giúp hắn ta dạy cho tiểu ni cô sớm biến thành một người bình thường là được.

Hắn muốn nhìn xem nàng sẽ tức giận đến mức nào!

~

Tĩnh Từ được Triển Hoài Xuân phân phó, nên đã giao việc nấu nước vào buổi sáng cho Minh Dung Minh Hoa. Minh An sắp khai bao rồi, bà ta không yên tâm để Minh An tự mình xuống núi, A Du thì thành thật, có đi đâu bà ta cũng yên tâm, Minh An tuy rằng biểu hiện cũng thành thật, nhưng cặp mắt kia lại khiến Tĩnh Từ nhìn không được phải biết hết mọi cử động của nàng.

A Du cũng không biết việc Tĩnh Từ đã an bài, sáng sớm vẫn làm việc theo thói quen, sáng nay nàng mang đôi mắt hơi sưng đi xách thùng nước, đi ra ngoài thì gặp được Minh Dung Minh Hoa, nàng nhu thuận gọi sư tỷ. Minh Dung Minh Hoa chăm chú liếc nhìn nàng, không hện mà cùng lựa chọn trầm mặc. Tĩnh Từ thức dậy muộn, chỉ cần A Du sớm trở về, Tĩnh Từ sẽ không phát hiện bọn họ lười biếng.

Hai người chuẩn bị lặng lẽ rời đi.

"Tại sao lại là cô nấu nước?" Một giọng nam không vui đột nhiên từ cửa sân bên kia truyền tới.

A Du giật bản mình, thấy Triển Hoài Xuân bên kia mặc một thân thanh bào, đang bưng khuôn mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng. Nàng theo bản năng sợ hãi, cúi mắt.

Triển Hoài Xuân quét mắt sang hai ni cô còn đang sừng sốt bên kia, nhìn A Du lạnh giọng phản phó: "Đi theo tôi, tôi có việc muốn cô làm."

"Tôi phải đi lấy nước, thí chủ có việc chờ tôi quay về rồi hãy nói." A Du vẫn còn tức giận vì chuyện tối qua, nhờ giọng tranh luận. Ai ngờ Triển Hoài Xuân còn chưa lên tiếng, hai vị sư tỷ phía sau nàng đã một trước một sau giặt lấy thùng nước trong tay nàng, sau đó cấp tốc rời đi, không hề giải thích lấy một lời.

A Du sững sờ tại chỗ, không hiểu hai người này bình thường vẫn luôn không thích làm việc sao nay lại đột nhiên chịu khó như thế.

"Cô rốt cuộc có đi theo tôi không hả?" Triển Hoài Xuân không nhịn được hỏi.

Không còn có để thoái thác, A Du phải đi cùng hân. Đến khách phòng, Triển Hoài Xuân bảo A Du giúp hân giặt sạch xiêm y mà hân đã thay ra, còn mình thì quay về nội thất ngủ bù. A Du dự tính đi về phía hậu viện để làm, nào ngờ Triển Hoài Xuân ở bên trong nghe được động tĩnh, cao giọng mệnh lệnh nàng chỉ có thể giặt ở phía trước, A Du bĩu môi, khi giặt quần áo thì dùng sức vô nắn, tựa như muốn phát tiết tất cả bất mãn ra ngoài.

Khi ăn điểm tâm, A Du nhìn không được lặng lẽ liếc về phía ngăn tủ.

Ba giấy dầu túi đã không còn, bởi vì trên túi giấy dầu có in chữ Lưu Ký, nên nàng có thể phân biệt được.

Bị thí chủ ném rồi sao?

A Du cúi đầu cắn môi, nén nhịn không cho nước mắt rơi xuống. Tui thân gì chứ? Tối hôm qua nàng đã quyết định không bao giờ muốn bắt cứ cái gì của thí chủ, ngoại trừ hầu hạ hân, nàng sẽ không có nửa điểm hảo cảm nào với hân nữa, như vậy khi hân lại hung dữ với nàng thì nàng cũng sẽ không khó chịu. Cũng như lúc đầu, hân mắng nàng, A Du chỉ biết sợ mà sẽ không khổ sở.

"Trên núi có nấm không?" Nhìn thấy nàng cố nén tui thân, tâm tình Triển Hoài Xuân không tệ, nguyện ý nói chuyện với nàng.

"Có." A Du buồn bực đáp.

"Ừ, lát nữa cô đi theo tôi lên núi hái nấm, trưa nay tôi muốn ăn món súp nấm." Triển Hoài Xuân vành mặt hất hàm sai khiến.

A Du chỉ gật đầu, đôi lấy là một tiếng hừ nhẹ từ đôi phương.

Xử lý quần áo bản xong, A Du đi xin chỉ thị của Tĩnh Từ, Tĩnh Từ biết Triển Hoài Xuân cũng đi cùng, vốn không quá nguyện ý, nhưng nghĩ tới vị này vẫn luôn rất quy củ, lại là khách hàng lớn trong am, liền đáp ứng.

Lên đến núi, Triển Hoài Xuân bảo A Du đi tìm nấm, còn hân thì nhẹ chân đi sau lưng nàng, mắt nhìn loạn chung quanh, suy nghĩ nên lấy vật gì để ra tay đây. Trong tay hân chỉ có một cây chủy thủ, gài rừng thỏ rừng chạy trốn quá nhanh không dễ bắt được, haiz quả thật không dễ làm như những gì đã nghĩ.

Đi tới phía trước, hân phát hiện một tổ chim, phía trên còn có tiếng kêu chim chirp.

Triển Hoài Xuân bảo A Du tiếp tục đi về phía trước, còn hân thì thừa dịp nàng không chú ý cấp tốc leo lên cây, bắt lấy một con chim còn chưa mọc đủ lông, không biết là loại chim gì xuống. Sau đó nhảy xuống, hai tay hân siết chặt lại, không lâu sau đó vật lỏng bàn tay đã không còn động tĩnh.

"Lại đây!" Hân xa xa gọi nàng, đặt con chim đã chết vào trong bụi cỏ.

A Du đi nhanh trở về, trên trán rịn một tầng mồ hôi, ngửa đầu nhìn hân: "Thí chủ gọi tôi làm gì?"

Triển Hoài Xuân ra hiệu nàng đặt rõ xuống, rút từ trong tay áo ra một miếng lụa đen, cười nói: "Tối hôm qua ép cô ăn thịt là tôi sai, đến đây, cô trước tiên bịt mắt lại, hôm nay tôi dạy cho cô làm một việc, coi như là chuộc lỗi với cô."

Nhìn hân cười đến đẹp trai, nhần thần chăm chú, A Du cúi đầu, không biết có nên tin tưởng hân hay không.

"Không muốn tha thứ cho tôi?" Triển Hoài Xuân hạ thấp giọng, giọng điệu nghe có vẻ rất khổ sở.

A Du bèn không được tự nhiên, nhìn vật áo hân hỏi: "Thí chủ muốn dạy tôi cái gì? Vì sao phải bịt mắt lại?"

"Bịt rồi cô sẽ biết, nghe lời, cô mà học được thì tương lai tuyệt đối sẽ có ích vô cùng." Biết nàng đã ngầm đồng ý, Triển Hoài Xuân cười xoay người nàng lại, bịt mắt nàng, "Chơi trò trốn tìm chưa? Chơi cái này cần có người che mắt lại."

"Chưa chơi, chơi như thế nào? Nhìn không thấy thì chơi thế nào được?" A Du tò mò hỏi, chút xíu chút bất an trong lòng đều bị động tác và thanh âm ôn nhu của hân làm cho vơi đi.

"Sau này sẽ dạy cô." Triển Hoài Xuân đỡ nàng chậm rãi ngồi xổm xuống, đặt con chim đến trước mặt nàng, rồi nhét cây chủy thủ vào trong tay nàng, hân nắm tay nàng hạ xuống phía dưới, hướng dẫn từng bước: "Chỗ này có cây dây leo, tôi dạy cô chặt đứt nó."

"Học cái này có ích lợi gì?" A Du quay đầu hỏi.

Triển Hoài Xuân cười cười, nhìn khuôn mặt mỹ lệ của nàng nói: "Chặt trước đi, chặt xong tôi sẽ nói cho cô biết. Tôi đã giúp cô nhắm chuẩn rồi, cô dùng sức chặt xuống là được." Nói xong chậm rãi buông tay ra.

A Du không có suy nghĩ nhiều, bởi vì biết dây leo đều rất cứng rắn, nên nàng dùng sức chém xuống.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chua Xót

Chủy thủ chém xuống, A Du nghe được một tiếng 'phập' kỳ quái, đồng thời hình như có thứ gì đó văng lên tay nàng.

Nàng nghi hoặc kêu một tiếng, theo bản năng tháo khăn bịt mắt xuống, Triển Hoài Xuân không có ngăn cản mà chỉ đoạt lấy chủy thủ trong tay phải nàng, đứng dậy, đi tới chỗ khác.

Còn chưa tới buổi trưa, ánh nắng tươi sáng mà không chói mắt, núi rừng lâm vào yên tĩnh.

Triển Hoài Xuân yên lặng chờ, cúi đầu lau vết máu trên chủy thủ, lau xong vứt khăn vào bụi cỏ, cất chủy thủ vào trong người. Làm xong, thấy phía sau mãi vẫn không có động tĩnh, không có tiếng thét chói tai trong dự liệu, cũng không có tiếng khóc trách cứ.

Triển Hoài Xuân nhin không được quay đầu lại.

Hắn thấy tiểu ni cô quỳ ở nơi đó, một tay siết ngực, một tay che miệng, mặt trắng như tờ giấy, đầu vai đơn bạc run không ngừng, nhưng vẫn không có nước mắt.

Trái tim Triển Hoài Xuân không biết sao lại run lên một cái.

Có đôi khi, không khóc so với khóc to lên còn khó chịu hơn.

Hắn bước nhanh tới, chỉ còn cách vài bước thì tiểu ni cô đột nhiên nghiêng đầu nhìn lại, thấy ánh mắt phần nộ lên án kia, lồng ngực Triển Hoài Xuân căng thẳng, có chút không dám ngang nhiên xông qua. Hắn dừng bước, nhìn nhìn khung cảnh chung quanh nàng một vòng, sau cùng chậm rãi nhìn nàng, có chút khó khăn giải thích: "Cô, sau này cô sẽ xuống núi lập gia đình, gả cho người ta thì phải biết xào rau làm cơm, nếu như ngay cả gà cũng không dám giết, thì cô. . ."

"Tôi là ni cô, tôi là ni cô cậu không biết sao!"

Nghe hắn còn muốn ba xạo, A Du đứng phắt dậy, tháo mũ ni cô chỉ vào cái đầu bóng lờng cho hắn xem, lệ tuôn như suối: "Tôi là người xuất gia, cậu chê tôi ngốc, đánh tôi nặng tôi đều được, tại sao lại muốn ép tôi ăn thịt, còn gạt tôi giết. . ." Sao hắn có thể như vậy, cũng bởi vì hắn đối tốt với nàng hơn một chút, nên nàng luôn cảm thấy thật ra hắn là người tốt, dù tức giận nhưng vẫn tin tưởng hắn, mà hắn lại. . .

A Du cúi đầu, chú chim nhỏ còn chưa biết bay nay đã đầu mình hai nơi nằm trên mặt đất, là do chính tay nàng chặt xuống. . .

Nếu như nàng không có tin hắn. . .

Thế nhưng không có nếu như, nàng đã sát sinh.

A Du rút cuộc không chịu nổi nữa, quay đầu chạy trở về. Nàng muốn đi sám hối với Phật Tổ, nàng sẽ thẳng thắn nhận lỗi với sư tổ, sư tổ rất tốt, nhất định người sẽ không đuổi nàng xuống núi, chỉ cần có thể ở lại am ni cô, nghiêm phạt cỡ nào nàng cũng có thể nhận.

Về sau, nàng không bao giờ muốn gặp gã này nữa.

Nàng có thể không để bụng việc hắn hung dữ, nhưng không thể chịu đựng được hắn lần lượt coi rẻ thanh quy giới luật, ép nàng lừa nàng phạm giới.

Triển Hoài Xuân kinh ngạc đứng đơ tại chỗ, nhìn bóng lưng nàng chặt vật rồi đi. Cây cỏ trong núi mọc hỗn loạn, nàng mặc ni cô bào rộng thùng thình, bởi vì chạy quá nhanh, bởi vì một tay lau nước mắt, nên nàng luôn bị các cành cây vuron ra hai bên móc lại, nhưng nàng không quan tâm, cạy mạnh dùng cánh tay qua quýt gạt ra, không hề để ý bản thân mình có thể vì thế mà bị thương hay không.

"Bịch. . ."

Hắn nhìn thấy nàng đột nhiên nhào mình về phía trước, nặng nề ngã xuống đất.

Triển Hoài Xuân chạy nhanh tới đỡ nàng, khi đến trước mặt thì nàng đã vung về đứng lên, khập khiễng đi về phía trước. Gió núi từ bên kia thổi tới mang theo tiếng nước nỏ của nàng.

"Chân cô bị thương?" Triển Hoài Xuân vô cùng sợ hãi, nổi bắn khoăn trong lòng tan biến hết cả, bước dài tiến lên, níu cánh tay nàng, vội vã xoay người nàng lại.

Triển Hoài Xuân khom người muốn kiểm tra vết thương cho nàng, nhất thời không phòng bị nên bị nàng đẩy ra, lao đảo lui về phía sau thì trùng hợp va vào một nhánh cây gãy, nhánh cây đâm vào khiến hắn thiếu chút nữa học máu, khi đứng vững lại thì đã thấy A Du tiếp tục đi về phía trước. Nhìn chăm chăm bóng lưng tập tễnh của tiểu ni cô, sắc mặt Triển Hoài Xuân cực kỳ khó coi, rống giận: "Cô cầm tin con chó hả? Tôi vì tốt cho cô mà cô không nhìn ra được sao? Nơi này cách am ni cô xa như vậy, nếu như cô cứ thế đi trở về, thì một chân sẽ bị phé!"

Người phía trước không để ý tới hắn, bước chân không ngừng, tựa như căn bản không nghe được lời hắn nói.

Triển Hoài Xuân cầm giận xoay người, đi hai bước lại nghe răng trợn mắt trở tay xoa lưng. Vừa vặn chạm vào đoạn cây bị gãy kia, còn có dằm cây đâm vào da thịt. Triển Hoài Xuân không nhìn thấy nên đành phải cười áo, một tay vịn cây một tay sờ lưng nhỏ hai miếng gỗ cây, ngón tay quẹt qua chỗ bị đau liền dính máu.

Kể từ khi học được võ nghệ thì đây là lần đầu tiên hắn đổ máu.

Triển Hoài Xuân tự giễu cười, quay đầu lại hung hăng đập cho cái cây kia một cước.

Đập xong, quay đầu thấy thân ảnh tiểu ni cô bên kia sắp bị cây cối che khuất, Triển Hoài Xuân thấp giọng rủa, mặc lại xiêm y đuổi theo.

Hắn thừa nhận lần này mình làm quá đáng, mặc dù đó là do tiểu ni cô chọc giận hắn trước.

"Đứng lại, để tôi xem vết thương của cô ở đâu!"

Hắn sai bước, rất nhanh đã đuổi kịp nàng, gắt gao nắm lấy cánh tay nàng không cho nàng đi nữa. A Du muốn đẩy hắn, lại bị Triển Hoài Xuân giành trước một bước ấn ngồi trên mặt đất, A Du không biết mắng chửi người, chỉ khóc đánh hắn, Triển Hoài Xuân không có hoàn thủ, quỳ một gối trước mặt nàng, một tay đè lại chân nàng, sau đó ngẩng đầu, ánh mắt băng lãnh nhìn chăm chăm nàng. Lúc đầu A Du còn có thể đánh, dần dần bị hắn trừng đến không dám động, sau đó chỉ có thể thút tha thút thít không ngừng.

Thấy nàng dịu ngoan lại, Triển Hoài Xuân tiếp tục kiểm tra vết thương cho nàng, vén ống quần bên phải của nàng lên, liền thấy trên cẳng chân trắng nõn của nàng bị xước một vết máu lớn to bằng nửa lòng bàn tay, còn đang chảy máu không ngừng. Triển Hoài Xuân nhíu mày, biết loại vết thương này còn chưa đến mức ảnh hưởng đến việc đi đứng của nàng, tâm mất liền dời xuống, quả nhiên phát hiện mắt cá chân nàng sưng đỏ lên.

"Cô không muốn cái chân này nữa đúng không?" Hắn giận mắng.

A Du cắn môi không nói, nước mắt như hạt châu đứt dây rơi xuống. Nàng rất đau, nhưng nàng thà rằng bị đau cũng muốn cách xa hắn.

"Lên đây!" Triển Hoài Xuân lười nhìn đáng vẻ như bị ức hiếp này của nàng, ngồi xổm xoay người muốn cõng nàng. Tiểu ni cô bị thương là do hắn, hắn đường đường là một đại nam nhân, không thể nào mặc kệ nàng.

"Tôi tự đi!" A Du chống tay phải đứng lên, còn chưa đứng vững thì người phía trước đã đột nhiên hướng về sau đụng nàng. Cẳng chân A Du bị đụng, nửa người trên thoáng cái đã đổ về phía trước, vừa vặn ngã lên trên lưng hắn. A Du chống lưng hắn muốn đứng lên, Triển Hoài Xuân lại cấp tốc ôm bấp đùi nàng đứng thẳng người.

"Cậu. . ." Mém chút nữa A Du đã ngã ngửa ra sau, theo bản năng ôm lấy cổ hắn. Triển Hoài Xuân nhân cơ hội đưa tay dờn đến đầu gối nàng, xóc xóc người lên rồi đi nhanh về phía trước.

"Thả tôi xuống, tôi tự đi!" A Du đẩy bả vai hắn, giãy dụa muốn tuột xuống.

"Vậy cô buông tay đi, tự mình ngã ra sau, chỉ cần cô không sợ tôi ném cô xuống là được." Triển Hoài Xuân lạnh lùng nói, mi tâm nhíu chặt, vết thương trên lưng bị nàng cọ xát có chút đau.

A Du lần đầu tiên được người cõng, nghe hắn nói như vậy liền chuẩn bị thử xem, nào ngờ mới buông tay thì Triển Hoài Xuân liền có ý lệch người sang một bên, khiến A Du sợ hãi phải nhanh nhanh ôm lấy hắn. Triển Hoài Xuân cười chế nhạo, A Du cảm thấy vô cùng khó chịu, vừa hay hai người đi tới dưới một gốc cây già, Triển Hoài Xuân cúi thấp người né cành cây to vươn ra trên đỉnh đầu, A Du không muốn để cho hắn cõng, nhanh trí vươn tay ôm lấy thân cây, hai tay vòng lại ôm thật chặt. Chỉ cần Triển Hoài Xuân buông nàng ra, nàng sẽ nhảy xuống tự đi.

Sau lưng bỗng nhiên có lực cản, Triển Hoài Xuân kinh ngạc quay đầu lại, thấy nàng như con khỉ treo mình trên thân cây, thiếu chút nữa bật cười.

Nàng càng không muốn để cho hắn cõng, hắn càng muốn cõng nàng!

Triển Hoài Xuân lui về phía sau vài bước, để cho nửa người trên của nàng ngồi thẳng, tránh cho nàng sức lực không đủ sẽ ngã đầu ngã ngược xuống. Đứng vững, hắn nắm chân nàng nói: "Cô thích treo như vậy à? Được thôi, chờ cô chơi đã chúng ta lại đi." Nói xong liền trầm mặt, hơi khom người, mắt nhìn về phía trước.

A Du nhìn ót hắn, không tự chủ được khóc lên.

Nàng có ngọc, cũng biết hẩn kiên trì cống nàng là vì tốt cho nàng.

"Bỏ tôi xuống! Cậu ăn hiếp tôi như vậy, tôi bị thương không phải cậu càng vui sao? Hà tất gì còn phải làm bộ có lòng tốt?" A Du ngẹn ngào, nàng thà rằng hẩn vẫn luôn bắt nạt mình, cũng còn tốt hơn là hẩn lúc tốt lúc xấu.

"Ai ăn hiếp cô? Ăn hiếp cô thì tôi có lợi gì? Tôi khiến cô sát sinh là vì tốt cho cô, về sau cô sẽ biết." Triển Hoài Xuân tức giận nói.

Nhắc tới sát sinh, A Du cái gì cũng nghe không lọt, trong đầu tất cả đều là thảm trạng của chú chim kia.

Phía sau chỉ có tiếng khóc, Triển Hoài Xuân quay đầu lại nhìn thoáng qua, biết nàng khó chịu, thanh âm không khỏi mềm nhũn: "Được rồi được rồi, sau này sẽ không ép cô làm những việc này nữa. Buông tay đi, tay cô không mỗi nhưng tôi mỗi, thật không biết cô ăn cái gì mà nặng như vậy, sắp thành heo rồi!"

A Du không cảm thấy buồn cười chút nào, càng ôm chặt nhánh cây hơn.

Thấy nói ngon nói ngọt mà nàng cũng không nghe, Triển Hoài Xuân tức lắm, thỉnh linh buông chân nàng ra. Thân thể chợt thả lỏng đung đưa trên không. A Du hét lên một tiếng rơi thẳng xuống dưới, liền bị Triển Hoài Xuân cấp tốc xoay người đứng lúc tiếp được, bẻ tron vào lòng. Thân mình nàng nhẹ nhàng không có nặng bao nhiêu, Triển Hoài Xuân trực tiếp khiêng người lên trên vai, cấp tốc chạy về phía am ni cô. A Du nằm trên đầu vai hẩn vừa đánh vừa khóc cũng không làm gì được, từ từ cũng lặng lẽ tiếp nhận.

Khi sắp đến am ni cô, A Du nhìn chằm chằm mặt đất, rốt cục mở miệng: "Tôi muốn đi nói cho sư tổ, tôi phạm giới thì sẽ chịu phạt."

"Chỉ cần cô không sợ bị đuổi xuống núi thì cứ đi nói." Triển Hoài Xuân thờ nhệ lấy hơi nói, khiêng người lâu như vậy, hẩn cũng mệt mỏi.

"Tôi thành tâm nhận sai, sư tổ sẽ không đuổi tôi đi." A Du có chút không xác định nói.

Triển Hoài Xuân không hé răng. Nàng không biết, dù cho nàng có giết người, mụ tú bà kia cũng sẽ không đuổi nàng đi.

A Du quay đầu, từ khi bị hẩn vác trên vai đây là lần đầu tiên nàng nhìn hẩn. Sắc mặt hẩn hồng hồng, hạt mồ hôi to chùng hạt đậu từ trên trán chảy xuống, trượt qua khuôn mặt tuyệt sắc không ai sánh bằng của hẩn, rồi hội tụ đến cằm. Hơi thở của hẩn càng ngày càng nặng, nhìn vô cùng mệt mỏi, đó là vì phải cống nàng.

Nước mắt làm mờ hồ tầm mắt, A Du lặng lẽ khóc, sau cùng đến trước cửa am ni cô thì nàng gầy gù đi xuống, cúi đầu nói: "Thí chủ, A Du ngu dốt, thực sự không có cách nào hầu hạ thí chủ nữa, nếu thí chủ tiếp tục ở lại trong am, vẫn nên gọi sư tỷ hầu hạ cậu đi." Nói xong chấp một tay hành lễ, xoay người, khập khễnh đi vào.

Thí chủ đối với nàng vừa có tốt vừa có xấu, nàng thực sự không có cách nào hận hẩn, nhưng nàng cũng không muốn tiếp tục hầu hạ hẩn.

Đi một đường không hề quay đầu lại, A Du trực tiếp đi đến phòng Tĩnh Từ, quỳ xuống thẳng thắn thành khẩn tội của mình, chỉ là đem việc Triển Hoài Xuân ép nàng ăn thịt đồi thành do nàng ăn vụng, chim cũng là do nàng ngộ sát.

Tĩnh Từ căn bản không trách nàng đã phá giới, thế nhưng thấy tiểu ni cô khóc lóc đau thương, còn luôn miệng cầu bà ta phạt nàng, Tĩnh Từ đành phải là bảo nàng niệm kinh ở Phật đường một đêm. A Du an tâm, ngoan ngoãn rời đi. Tĩnh Từ buồn bực đưa nàng ra cửa, xong rồi bảo Minh Dung xuống núi một chuyến đi mời thầy thuốc, tiếp đó đi đến khách phòng tìm Triển Hoài Xuân hỏi tội, thuận tiện đòi tiền trị thương.

Đáng tiếc cửa khách phòng đóng nghiêm cẩn kín mít, Tĩnh Từ sợ đắc tội Triển Hoài Xuân, nên rốt cuộc cũng không dám xông vào.

Buổi trưa thầy thuốc liền tới, thay A Du băng bó xong liền nói là không sao.

A Du ngoan ngoãn nằm ở trong phòng cho đến chiều tối, sau bữa cơm tối trực tiếp đến Phật đường quỳ, nhìn tượng Phật niệm kinh, cầu Phật tở khoan thứ.

Bên kia khách phòng, Triển Hoài Xuân không vui mở cửa, lạnh lùng nói: "Tôi đã nói là không ăn tối, sao cô lại tới?"

Minh An khẩn trương cúi đầu: "Thí chủ, buổi trưa cậu đã không ăn, nếu ngay cả cơm tối cũng không ăn, Minh An lo lắng cậu bị đói."

Triển Hoài Xuân vốn không muốn để cho nàng vào, nghĩ đến nửa ngày vẫn không có tin tức của tiểu ni cô, liền nghiêng người để cho nàng đi vào trong, chờ Minh An dọn xong chén đĩa, hẩn mới lơ đãng hỏi: "Sư muội của cô? Thịnh thầy thuốc nhìn rồi chứ?"

"Nhìn rồi, thầy thuốc nói không có gì đáng lo, chỉ là chân sư muội bị thương cần tĩnh dưỡng vài ngày, sợ là không thể tiếp tục hầu hạ thí chủ." Minh An rừ mắt ngoan ngoãn đáp, không có nói chuyện A Du tự nguyện lãnh phạt.

Triển Hoài Xuân không còn lời nào để hỏi, bèn cầm lấy chiếc đĩa chuẩn bị ăn, liền thấy Minh An cũng chuẩn bị ngồi xuống cùng ăn với hẩn, hẩn cười nhạt, đầu cũng không ngẩng lên, nói: "Về sau cô đưa cơm đến thì đi, không cần ăn cơm với tôi." Không phải tất cả các ni cô đều có thể hợp khẩu vị của hẩn như tiểu ni cô.

Minh An sùng sốt, tiếp đó cả khuôn mặt đỏ bừng, cứng đờ thu hồi chân phải đã chạm đến ghế lại, nước trong hốc mắt rơi xuống. Nàng, nàng thực sự không ngờ đối phương lại chướng mắt nàng như vậy.

"Còn chưa cắt!" Triển Hoài Xuân đột nhiên quát, trút hết một bụng lửa giận nín nhịn hồi lâu lên người Minh An.

Minh An sợ đến run lập cập, không dám nhìn hắn nữa, bùm mặt chạy ra ngoài, còn chưa chạy đi xa, chợt nghe đằng sau đột nhiên vang lên tiếng xoang xoảng lớn, là người ở bên trong hất chén đĩa xuống đất, tiếp theo sau đó là tiếng cửa đóng sập lại.

Phút chốc, tất cả tự tin của Minh An giống như những chén đĩa kia, nát đầy đất.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hoa Ngôn

Trong giây phút cửa khách phòng đóng lại, nước mắt Minh An liền rơi xuống.

Nàng rất muốn hỏi vì sao đối phương lại đối với nàng như thế, cũng muốn chạy trở về phòng khóc lớn một trận, nhưng không thể, nàng còn phải thu dọn đồ đạc.

Trước khách phòng là một đồng hồ ồn, nàng phải nhặt đĩa, các mảnh vỡ, rồi còn phải quét nước cháo vurun vãi đầy đất. Minh An cúi đầu thu dọn, nhưng lòng lại mơ hồ một hy vọng xa vời rằng người trong phòng sẽ đi ra trấn an nàng một câu, nhưng nàng đã thu dọn xong hết cả mà bên trong vẫn không có động tĩnh.

Minh An thất hồn lạc phách trở về phòng, nằm trên giường trần trọc.

Ngay cả cơm mà người nọ cũng không muốn cùng ăn với nàng, rốt cuộc A Du làm hắn giận nên hắn giận lây sang nàng, hay là hắn thực sự chướng mắt nàng?

Nếu như là về sau, sợ rằng nàng chủ động tặng mình, đối phương cũng sẽ không muốn?

Thế nhưng, người đàn ông này là người tốt nhất nàng từng gặp, dù thế nào nàng cũng phải thử một lần, nói không chừng tương lai sẽ có chuyển cơ.

Nàng không muốn lưu lạc giống như Minh Dung Minh Hoa, nàng sẽ không từ bỏ.

Mà ở khách phòng, Triển Hoài Xuân cũng ngủ không yên.

Hắn bỏ hai bữa cơm, bụng đã sớm đói lả, trong hộc tủ có chứa thịt khô và những đồ ăn vặt linh tinh mà hôm trước hắn mua, nhưng hắn vẫn không muốn ăn, trong đầu cứ ánh lên thân ảnh tiểu ni cô tập tễnh đi vào am ni cô, không hề quay đầu lấy một lần.

Nàng nói nàng không muốn hầu hạ hắn.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng nói lời như vậy, nhưng Triển Hoài Xuân biết, lần này tiểu ni cô rất nghiêm túc, không phải là lời giận dỗi, mà là nàng thật sự không muốn chung đụng với hắn trong một phòng, nàng ghét hắn.

Lòng Triển Hoài Xuân rất khó chịu, hắn làm nhiều như vậy cũng là vì nàng, vì phần đơn thuần thiện lương kia của nàng, sao lại khiến cho nàng chán ghét?

Nếu không, ngày mai nói hết những điều xấu xa của am ni cô cho nàng biết?

Quên đi, hôm nay nàng chịu đả kích đã khá lớn, lại để cho nàng biết sự thật, sự phụ nàng đều là loại người như vậy, hắn sợ nàng không chịu nổi.

Triển Hoài Xuân thờ dãi, đòi trước nhất định là hắn mắc nợ tiểu ni cô, cho nên đòi này hắn phải phí tâm phí sức hoàn trả lại nàng.

Ngủ không được, nằm trên giường lăn qua lăn lại, mỗi lần như thế đều chạm vào vết thương trên lưng. Triển Hoài Xuân dứt khoát ra bàn ngồi, tùy tiện ăn mấy khối thịt khô, hai tay gác lên bàn ngủ.

Khó lắm mới có chút buồn ngủ mà hắn lại mắc tiểu.

Chuyện này không phải muốn nhịn là có thể nhịn được, Triển Hoài Xuân bắt đắc dĩ đứng dậy, trực tiếp mặc đồ ngủ đi ra ngoài.

Nơi hắn ở nằm ở chính giữa, hắn không thể nào đi đến nhà xí thối hoắc ở phía tây kia được, đi tiểu ở trong sân thì hắn cũng không làm được, nên chỉ có thể leo tường đi ra ngoài am ni cô, như vậy thì đi đến tiền viện sẽ có vẻ gần hơn. Mấy đêm trước Triển Hoài Xuân đã thử qua mấy lần, vừa ngáp vừa quen thuộc đi vòng đến tiền viện, nhảy lên tường, đang dự tính phóng vọt xuống dưới thì vô ý phát hiện cửa chính hương đường bên kia đang mở.

Mấy hôm trước hình như đều đóng?

Nhưng giải quyết vấn đề mới tiểu quan trọng hơn, Triền Hoài Xuân không quá để ý, nhẹ nhàng nhảy xuống, đi ra cách am ni cô trăm bước lớn, quay mặt vào bụi cỏ còi quằn.

Tưới nước xong, trở lại am ni cô, Triền Hoài Xuân nhìn nhìn bên kia, phóng nhẹ chân bước tới. Hơn nửa đêm, không phải là có kẻ trộm chứ?

Đi tới cửa, Triền Hoài Xuân nhô đầu nhìn vào.

Ánh trăng đêm nay tròn hơn đêm qua, ánh trăng sáng tỏ như nước, chiếu vào cửa, ánh sáng trải một khoảng dài trong Phật đường, cũng soi vào người tiểu ni cô ở bên trong. Tiểu ni cô đoan đoan chính chính quỳ, bởi vì đưa lưng về phía cửa, nên Triền Hoài Xuân thấy không rõ mặt nàng, cũng không nhìn thấy nàng đang làm cái gì, nhưng đêm hôm khuya khoắc không đi ngủ mà đến đây quỳ Phật Tổ, ngoại trừ A Du còn có ai?

Đứa ngọc này, nhất định là đang chuộc tội với Phật tổ.

Triền Hoài Xuân chuyển ánh mắt qua pho tượng Phật. Phật tổ gấp phải đệ tử thành kính như vậy, thật đúng là may mắn, đáng tiếc Phật tổ tâm ngoan, không che chở cho người thành tâm.

Triền Hoài Xuân cười trào phúng, xoay người rời đi.

Còn chưa đi ra khỏi hành lang, hần lại dừng bước, chậm rãi quay trở lại.

Trở về phòng hần cũng ngủ không được, không bằng trò chuyện với tiểu ni cô.

Vừa đứng ngay cửa, bóng hần đã trùm hết lên người tiểu ni cô, Triền Hoài Xuân không hề động, chờ tiểu ni cô bị dọa giật mình.

Nhưng tiểu ni cô mãi vẫn không có phản ứng, tư thế quỳ đoan chính, dường như không biết sau lưng có người.

Lẽ nào nàng vừa quỳ vừa ngủ?

Triền Hoài Xuân tò mò, bước nhẹ tới bên cạnh tiểu ni cô, cúi đầu nhìn sang, mới phát hiện tiểu ni cô đang nhắm mắt, thần thái an tường, chỉ có đôi môi đỏ mọng đang nhẹ nhàng khẽ động, yên lặng niệm kinh, bàn tay nhỏ bé cầm một chuỗi Phật châu, không nhanh không chậm lần từng viên từng viên.

Triền Hoài Xuân nhìn đến ngây người, khi hoàn hồn thì ánh mắt phức tạp.

Tiểu ni cô thực sự rất thành tâm, nếu như đây là một am ni cô đang hoảng, nhất định là nàng sẽ trôi qua rất thỏa mãn?

Nếu không, chờ Tiểu Nhân nghĩ ra biện pháp cứu được nàng, hần sẽ đưa tiểu ni cô đến một am ni cô khác? Dù sao cũng không phải am ni cô nào cũng xấu xa cả.

Ý niệm mới vừa nảy sinh lại bị Triền Hoài Xuân cấp tốc phủ định, nếu làm như vậy thì trước đó chẳng phải là hần không công lừa nàng ăn thịt, ép nàng sát sinh sao?

Triền Hoài Xuân cũng không muốn làm người xấu bức người ta phá giới, miễn là tiểu ni cô không làm ni cô được nữa, thì đó là do hần đang giúp nàng. Hơn nữa, lấy độ tuổi và dung mạo của nàng, nếu sống suốt đời ở am ni cô sống thì quá đáng tiếc, vẫn nên lập gia đình rồi chết già thì tốt hơn. Tiểu ni cô nói năm đó nàng bệnh nặng bị người vứt bỏ ở cửa am ni cô, vậy cha mẹ nàng chắc là trong nhà quá nghèo không sống nổi nữa, nên mới không thể không làm như vậy, nghe nói rất nhiều dân nghèo sẽ đem nữ nhi bán vào những nơi dơ bẩn, cha mẹ nàng còn biết đưa nàng đến am ni cô, thì chắc không phải là người xấu. Chờ hần cứu được tiểu ni cô, sau đó sẽ phái người hỏi thăm cha mẹ nàng, đến lúc đó cho cha mẹ nàng một khoản tiền, đủ cho cả nhà nàng sống tốt.

Nghĩ như vậy, Triền Hoài Xuân cảm thấy mình quả là một đại thiện nhân, chút tự trách lúc sáng trong nháy mắt tán đi.

Hần cười ngồi xuống một cái bồ đoàn khác, vươn tay chọt chọt cánh tay tiểu ni cô.

A Du thất kinh, mở mắt ra thấy hần liền càng sững sốt: "Thí chủ, sao thí chủ lại tới đây?"

"Sao cô lại ở đây?" Triền Hoài Xuân không đáp hỏi ngược lại.

A Du nhìn hần, rũ mắt xuống: "Tôi phạm giới, sư tổ phạt tôi quỳ ở đây niệm kinh một đêm."

"Bà ta thật nhẫn tâm, cô đã bị thương mà còn phạt cô." Triền Hoài Xuân cố ý nói.

"Không phải, sư tổ tốt với tôi lắm, là tự tôi cảm thấy mình nên chịu phạt, mới cầu sư tổ phạt tôi. . ." A Du vội vã giải thích.

"Vậy cô thật quá ngốc." Điều này Triền Hoài Xuân không khó để đoán ra được, cười chọc nàng.

Thấy hần vẫn còn cười, rõ ràng không để chuyện ban sáng vào trong lòng, A Du không muốn để ý đến hần, nhắm mắt lại tiếp tục niệm kinh.

Triền Hoài Xuân nghiêng đầu nhìn nhìn, thấy thần sắc nàng tuy rằng bình tĩnh nhưng đầu lông mày lại hơi cau lại, biết nàng tức giận, suy nghĩ một chút, bèn

bịa chuyện nói: "Cô không ngốc, tôi cố ý chọc cô đấy mà. Cô xem, tở biết lúc sáng lửa cô phá giới là hơi quá đáng, cho nên mới tới đây cầu xin Phật tổ khoan thứ, không ngờ cô cũng ở đây." Hấn còn phải ở am ni cô một đoạn ngày, phải đỡ được tiểu ni cô mới được, miễn cho không có ai hàu hạ hấn, Minh An kia tâm tư bất chính, hấn chẳng muốn nhìn thấy chút nào.

A Du nghe xong, bản năng không tin tưởng lắm, nhưng hấn đích xác đêm hôm khuya khoắc đến Phật đường. . .

"Nếu thí chủ thật tâm ăn năn, chỉ cần cam đoan về sau không tái phạm nữa thì Phật tổ sẽ tha thứ cho cậu. Thời gian không còn sớm, thí chủ trở về ngủ đi."

"Vậy cô bằng lòng tha thứ cho tôi?" Triền Hoài Xuân nhìn nàng thấp giọng hỏi, vào lúc nàng mở to mắt nhìn qua thì hấn dôi mắt.

Hấn nghiêng mặt, dưới ánh trăng lông mi dài rũ xuống, thoạt nhìn có chút cô đơn, quả thực giống như đã ăn năn. A Du do dự một chút, quay đầu nói: "Tha thứ, thí chủ mau trở về đi."

"Vậy ngày mai cô vẫn hàu hạ tôi chứ?" Nàng không nhìn hấn, Triền Hoài Xuân liền tiếp tục nhìn nàng chằm chằm, tiểu ni cô mặt mày linh động, xem nàng nhũn mày mím môi là một chuyện rất thú vị.

A Du không hé răng, hồi lâu mới nói: "Tôi quá ngốc, để sư tỷ hàu hạ thí chủ là được rồi." Thật sự là nàng đã tha thứ cho hấn, chỉ là không dám tin hấn nữa, hấn hi vọng vô thường, A Du quả thật rất sợ, sợ hấn lại ép nàng phá giới, sợ hấn vừa nói lời hay xong rồi lại bắt nạt người ta.

"Cô biết tôi không chê cô ngốc, lại còn mượn cớ này, còn giận tôi đúng không?" Triền Hoài Xuân đã sớm lường trước sẽ không dễ dàng đỡ được nàng như vậy.

A Du lắc đầu, không muốn nói thêm nữa.

Thấy tiểu ni cô bướng bỉnh, Triền Hoài Xuân có chút đau đầu, che trán rũ mắt nhìn xuống chân nàng, hấn không biết nói gì nên chuyển đề tài: "Thầy thuốc nhìn vết thương trên chân rồi chứ? Bôi thuốc chưa? Quỳ như vậy sẽ không ảnh hưởng đến việc khép miệng vết thương chứ?"

"Không biết." Nghe hấn hỏi nhiều câu, A Du không muốn nhất nhất trả lời, tiếp tục niệm kinh.

"Cho tôi xem." Triền Hoài Xuân không quen nhìn nàng như vậy, dứt lời liền kéo chân nàng, hấn không cho nàng quỳ, xem nàng còn có thể niệm kinh thế nào.

"Không cần cậu xem, tôi thực sự không sao!" A Du vờn tay đẩy hấn, không muốn tiếp nhận sự quan tâm của hấn.

Triền Hoài Xuân căn bản không coi chút sức lực kia của nàng ra gì, cánh tay chặn lại liền kéo chân phải của nàng ra, mặc nàng xô xô đẩy đẩy, hấn trực tiếp vén ống quần nàng lên. Ánh trăng sáng chiếu, hấn thấy trên chân nàng đã được bôi thuốc, chỗ mất cả chân nhìn không rõ lắm, tay đặt lên nhẹ nhàng sờ sờ, dường như không còn sưng lên nữa.

"Sư tổ cô mua thuốc lành sẹo giúp cô chưa?" Triền Hoài Xuân đề chân nàng hỏi, làm như trước đó chưa từng có chuyện gì phát sinh.

A Du cố sức rút chân về, rút không được, nên đành phải đáp lại hấn: "Không có, sư tổ nói lưu sẹo có thể để cho tôi nhớ kỷ giáo huấn, về sau sẽ không phạm sai lầm nữa." A Du cảm thấy sư tổ nói rất có đạo lý, huống hồ nàng cũng không bận tâm có để lại sẹo hay không, mặc dù hơi xấu một chút, nhưng có quần che, người bên ngoài đâu có nhìn thấy được.

Triền Hoài Xuân hừ lạnh, giáo huấn gì chứ, mục tử bà kia keo kiệt nên không muốn bỏ tiền mà thôi.

Nhìn chân nàng một cái, Triền Hoài Xuân quyết định ngày mai xuống núi một chuyến, nàng vì hấn mà bị thương, theo lý hấn nên chịu trách trách, vừa hay hấn. . .

Nghĩ đến vết thương của mình, lòng Triền Hoài Xuân khê động, hỏi A Du: "Trong phòng cô còn thuốc không? Lưng tôi cũng bị thương."

"A, thí chủ bị thương? Cậu bị thương chỗ nào?" A Du kinh ngạc hỏi, đại khái là người này thoạt nhìn vẫn khỏe mạnh, nàng cũng không lo lắng lắm.

Triền Hoài Xuân trừng mắt liếc nàng, đẩy chân nàng ra rồi nói: "Không phải là bị cô đẩy sao? Lưng bị đụng vào cành cây, làm huy mất tấm áo hai lượng bạc của tôi, lưng cũng bị đâm chảy máu, lúc sau công cô trở về cô còn không thành thật, cứ uốn tới ẹo lui thiếu chút nữa làm tôi đau đến suýt chết."

A Du sùng sốt, theo sau liền khăn trương: "Tôi, tôi không có cố ý, vết, vết thương của thí chủ có nghiêm trọng không?"

"Sau lưng tôi đâu có mất, đâu thể thấy được?" Triền Hoài Xuân thuận miệng nói. Gương trong am ni cô quá mờ, hấn nghe đầu nhìn hồi lâu cũng chỉ thấy sau lưng đỏ đỏ, không thấy rõ thương thế ra sao.

"Vậy để tôi xem, nếu như nghiêm trọng, phải nhanh bôi thuốc mới được." A Du nói xong liền đứng lên, đi vòng ra sau lưng Triền Hoài Xuân giúp hấn kiểm tra.

Nàng đang giúp hấn?

Triền Hoài Xuân có chút không được tự nhiên, ngược lại nghĩ đến tiểu ni cô cái gì cũng không hiểu, mà hấn lại muốn để cho nàng biết mình đau như thế

nào, liền ngằm cho phép, cởi áo ngủ xuống, phơi bày tấm lưng ra cho nàng. "Thấy rõ không?"

"Thấy." A Du ghen ngào nói. Nam nhân da thịt trắng nõn, dưới ánh trăng càng thêm oánh nhuận sáng bóng, so với ngọc bội trên người hắn càng đẹp mắt hơn, bởi vì như thế nên vết đỏ dưới vai phải hắn trông càng thêm dữ tợn. Đây là do bị nàng đẩy mà thành, A Du vô cùng tự trách, lau nước mắt nói: "Sao thí chủ không nói sớm? Nói sớm tôi sẽ không để cậu công, buổi trưa cũng có thể thỉnh thầy thuốc xem giúp cậu một chút rồi."

"Thật ra tôi vẫn luôn muốn nói với cô, nhưng cô cứ khóc suốt suốt không để cho tôi có cơ hội, về đến am thì cô để mặc tôi ở cửa một mình đi vào, cô bảo tôi nói với ai đây? Nói cho sư tổ cô biết, thì cô nhất định sẽ bị phạt, tôi cũng không muốn khiến cô hận tôi nữa." Triển Hoài Xuân nghiêm trang nói, hắn biết nói như vậy tiểu ni cô nhất định sẽ mềm lòng.

Nghe hắn nghĩ cho mình như vậy, A Du càng cảm thấy áy náy, cũng không biết nên nói như thế nào, may là có vết thương trước mắt nhắc nhở nàng. "Thí chủ chờ chút, tôi đi về phòng lấy thuốc cho cậu." Thuốc trị thương mà thầy thuốc cho nàng để ở trong phòng.

"Đợi đã!" Triển Hoài Xuân đứng lúc kéo tay nàng, sau đó dứt khoát đứng lên, vừa mặc lại y phục vừa dặn nàng: "Ở đây tối lửa tắt đèn bôi thuốc không tiện, tôi về khách phòng trước, lát nữa cô cầm thuốc đi thẳng tới khách phòng tìm tôi, nhờ giọng một chút, đừng để cho người ta nghe được."

A Du không có suy nghĩ nhiều, gật đầu, xoay người đi ra ngoài.

Triển Hoài Xuân nhìn theo nàng rồi đi, cũng theo sau đi ra, chỉ là đi tới cửa, hắn nhìn không được quay đầu lại thoáng nhìn vào trong.

Phật tổ mặt mũi hiền lành, hai mắt hẹp dài lại vô hình lộ ra uy nghiêm, tựa như có thể nhìn thấu lòng hắn.

Triển Hoài Xuân cười cười.

Nếu như Phật tổ thật sự có thể nhìn thấy, chắc chắn sẽ coi hắn là người xấu nhỉ? Nhưng Phật tổ thực sự đã hiểu lầm rồi, hắn lừa tiểu ni cô đến phòng của hắn chỉ là muốn tìm cơ hội để cho nàng ngủ một giấc, thân thể nàng nhỏ gầy, trên chân còn bị thương, nếu quý ở đây một đêm, cơ thể sẽ chịu không nổi, chịu không nổi thì sẽ không thể tiếp tục hầu hạ hắn. . .

Bạn đang đọc truyện *Luong Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Xảo Ngữ

Trở lại khách phòng, Triển Hoài Xuân tâm tình không tệ đi đốt nến.

Trên bàn vẫn còn bày thịt khô trước đó ăn không hết, Triển Hoài Xuân liếc mắt một cái, đem cất vào trong hộp tủ. Tiểu ni cô còn chưa nguôi giận, bây giờ không thể kích thích nàng.

Những thứ còn lại thì không có vấn đề gì cả, Triển Hoài Xuân cởi áo ra ngồi lên giường, nghiêng đầu nhìn cửa phòng, chờ tiểu ni cô đến bôi thuốc cho hắn.

Hắn giúp tiểu ni cô nhiều như vậy, bảo nàng hầu hạ là điều đương nhiên, huống chi hắn bị thương là do nàng.

Bên ngoài rất nhanh truyền đến tiếng bước chân, Triển Hoài Xuân chớp chớp mắt, nghiêng đầu quay mặt vào trong giường.

Thanh Thi cũng không có dạy A Du quy củ nam nữ hữu biệt, A Du lại quanh năm suốt tháng ở trong am ni cô, nên không có cách nào mưa dầm thấm đất, bởi vậy bước vào thấy Triển Hoài Xuân cởi trần nằm ở đó A Du cũng không có suy nghĩ gì cả. Bước nhanh đi tới trước giường ngồi xuống, nàng vừa mở nút bình sứ vừa nhỏ giọng nói: "Thí chủ, thuốc này mới bôi sẽ hơi đau một chút, cậu nhẫn một chút nhé."

Thấy nàng không hề mất tự nhiên, Triển Hoài Xuân vốn cũng có chút xấu hổ nay cũng mất hẳn, hừ nói: "Cô còn không sợ đau, thì tôi sợ cái gì?"

"Vậy tôi giúp thí chủ bôi thuốc đây." A Du cúi người, tay trái chống thành giường, tay phải cầm bình sứ cẩn thận nhắm ngay vết thương của Triển Hoài Xuân. Khi ở hương đường thì thấy không rõ lắm, bây giờ bên cạnh có ngọn nến, dưới ánh vàng nhu hòa, lưng của nam nhân càng thêm trắng ngần, vết thương cũng càng chói mắt. Chính bản thân A Du bị thương cũng không cảm thấy có bao nhiêu khó chịu, nay nhìn hắn như vậy trái lại lòng rất xoắn xýt, nhẹ nhàng run run rắc bột thuốc lên, cơ lưng của nam nhân lập tức căng lại, A Du biết hắn đau, thành tâm nhận sai: "Đều do tôi không tốt, hại thí chủ chịu khổ." Đã quên mất là do đối phương bắt nạt nàng trước.

Triển Hoài Xuân hừ một tiếng, định châm chọc hai câu, chợt nhớ lại mục đích chưa đạt được, lờ ra đến miệng liền sửa thành: "Nếu cảm thấy có lỗi với tôi, mấy ngày kế tiếp cô hầu hạ tôi đi, chỉ ít chờ vết thương của tôi hoàn toàn khép miệng thì lại đối người, được không?" Lúc nói chuyện cố ý lớn tiếng xuyết xoa, giả bộ đau.

A Du dừng động tác lại, chậm rãi ngồi thẳng người, cúi đầu không nói.

Thấy không được đáp lại, Triển Hoài Xuân chống tay quay đầu nhìn nàng.

Tiểu ni cô ngồi cạnh bên giường, môi đỏ mọng hơi chu lên, rõ ràng cho thấy là không muốn, không muốn nhưng lại áy náy vì thương thể của hắn nên không thể dứt khoát nói lời cự tuyệt, nhìn trông có vẻ rất đáng thương, yên lặng so với rơi nước mắt còn làm cho lòng người ta đau hơn. Triển Hoài Xuân nhìn không được thả mềm thanh âm: "Được rồi, tôi thực sự biết sai rồi, cô đừng giận được không?"

"Tôi không giận thí chủ. . ." A Du cúi thấp đầu xuống, nàng chỉ sợ hắn.

Nhưng vẫn không có đáp ứng hắn.

Triển Hoài Xuân ngồi dậy, nhìn khuôn mặt yên lặng của nàng, không biết nên nói gì nữa, lời xin lỗi vừa rồi là do nhất thời xung động mới nói ra, bảo hắn nói lại lần nữa thì thật khó. Hắn đau đầu dỗi đường nhìn, ánh mắt quét khắp phòng một vòng, xẹt qua túi giấy dầu trong hộc tủ, linh cơ khẽ động. Giật nhẹ ống tay áo nàng, đợi nàng không tỉnh nguyện nhìn qua, Triển Hoài Xuân nhìn vào mắt nàng nói: "Chỉ cần cô tiếp tục hầu hạ tôi, ngày mai tôi xuống núi mua oản đậu hoàng cho cô, còn có bánh khoai tím mút táo nữa, tôi đều mua cho cô, như thế nào?"

Trong mắt hắn có sự dịu dàng và cứng chịu ngay chính hắn cũng không nhận ra.

Dung mạo hắn vốn tựa như tiên nhân, bây giờ lại lộ ra bộ dáng ôn nhu hiếm thấy, nên A Du nhìn đến sững sờ, si ngốc chăm chú nhìn vào đôi mắt dưới ánh đèn êm dịu của hắn. Nàng dường như thấy môi hắn động, lại không nghe rõ hắn đang nói cái gì, mãi đến hắn nói hết ba chữ sau cùng, thần trí mới chậm rãi trở về.

Hồi thần lại, mặt A Du nhất thời phồng đến đỏ bừng, vội vã giải thích: "Không cần, tôi không ăn!" Nói cứ như nàng vì một ít đồ ăn mới giận dỗi không muốn hầu hạ hắn không bằng!

Không muốn ăn thì sao mặt lại đỏ?

Triển Hoài Xuân cười nhìn nàng: "Đừng khách khí với tôi, tôi có tiền mà, mua hai túi bánh dư dả. Chỉ cần có thể khiến cô nguôi giận, chỉ cần cô nguyện ý trở về hầu hạ tôi, cô muốn bao nhiêu tôi mua bấy nhiêu. Lần trước, lần trước tôi cho cô mà cô không cần, tôi tức quá nên ném đi, không phải cố ý không để lại cho cô." Hắn không có đệ đệ muội muội, nhưng hắn đã thấy Tiêu Nhân đồ muội muội như thế nào, ít nhiều cũng có chút kiến thức, tiểu ni cô quá ngây thơ, sợ rằng đầu óc của muội muội Tiêu Nhân còn lạnh lợi hơn nàng nhiều.

Nhắc tới cái này A Du liền uất ức, nén lệ nói: "Là cậu ép tôi ăn, ăn. . ." Lời còn chưa dứt, nước mắt đã trào ra, tí tách nhỏ giọt trên đầu gối nàng, thấm vào ni cô bào màu xám, tạo thành một vệt thấm.

"Được rồi được rồi, đều do tôi không tốt, về sau không bao giờ ép cô ăn nữa, vậy có thể tha thứ cho tôi rồi chứ?" Đêm hôm khuya khoắt khiến một tiểu ni cô rơi lệ, Triển Hoài Xuân thập phần không được tự nhiên, sờ người tìm khăn nhưng không thấy, liền không chút nghĩ ngợi xuống giường lục lấy ngoại bào, rồi quay lại đưa cho nàng.

A Du ngượng ngùng, đưa lưng về phía hắn lau nước mắt.

Triển Hoài Xuân ngồi xuống cạnh nàng, nghiêng đầu chọc nàng: "Vậy có muốn ngày mai tôi mua oản đậu hoàng không? Cô không thích thì tôi sẽ không mua."

A Du há hốc mồm, khó xử quá. Bây giờ nói muốn, chẳng khác nào cam chịu mình vì cái ăn mà giận hắn, nói không muốn, lại có vẻ giống như tại hắn không thành tâm mua cho nàng nên nàng mới dỗi không chịu hầu hạ hắn.

Do dự một chút, A Du thấp giọng nói: "Thí chủ không cần mua, chỉ cần thí chủ đáp ứng không ức hiếp tôi nữa, tôi sẽ hầu hạ cậu."

"Được rồi, vậy ngày mai cô phải bụng đồ ăn sáng đến cho tôi đấy." Triển Hoài Xuân sợ nàng đổi ý, bèn đưa ra yêu cầu trước.

A Du gật đầu.

Cuối cùng đã dỗ được nàng, Triển Hoài Xuân thở phào nhẹ nhõm.

Cảm xúc sẽ bị lay nhiễm, thấy hắn như vậy, A Du không hiểu sao lại có loại cảm giác mọi chuyện đã kết thúc, hồi tưởng lại chuyện hai ngày nay, bọn họ giận nhau một trận, vô tội nhất chính là chủ chim kia. Thấy thẹn trong lòng, A Du đứng lên, cáo từ nói: "Thí chủ nghỉ ngơi sớm đi, tôi về đây."

"Không được đi!" Triển Hoài Xuân biết nàng muốn trở về quỳ niệm kinh, vội vàng kéo lấy tay nàng. A Du giật mình quay đầu nhìn hắn, Triển Hoài Xuân đột nhiên ngượng ngùng, phất chốc buông tay nàng ra nhắc chân lên giường, nằm đưa lưng về phía nàng, nói: "Tôi, vết thương trên lưng tôi có thể phát tác bất cứ lúc nào, cô phải ở lại chiếu cố tôi, ngồi ngay bên giường tôi, không được đi đâu hết." Quý, quý đến sinh bệnh không thể hầu hạ hắn thì biết làm sao?

A Du nghi ngờ nhìn hắn, loại thương này có thể phát tác à? Cũng đâu phải là đau đầu nhức óc không có cách nào xuống giường. Nàng tính cự tuyệt, nhưng lại nghĩ đến người này vốn được nuông chiều từ bé khó hầu hạ, liền đồng ý. Trong khách phòng cũng có chuẩn bị bồ đoàn, A Du lấy ra đặt ngay trước giường, đóng cửa thổi đèn, sau đó nhẹ nhàng quỳ xuống, không tiếng động niệm kinh.

Triển Hoài Xuân cuối cùng cũng vui lòng thỏa mãn.

Muốn làm người tốt sao lại khó đến vậy?

Hắn lặng lẽ nằm, chuẩn bị chờ tiểu ni cô kiên trì không nổi thì sẽ bước xuống ôm người lên giường, cái giường này rất rộng, hai người ngủ dư dả. Hai người từng cùng giường chung gối, nay nhiều thêm một lần cũng có gì đâu, dù sao nàng cũng không hiểu, mà hắn cũng không thẹn với lương tâm, ngày sau dẫn nàng đừng nhắc với người khác là được.

Không biết qua bao lâu, Triển Hoài Xuân thử kêu: "A Du?"

Đây là lần đầu tiên hắn gọi tên nàng, mấy ngày hôm trước đều trực tiếp gọi trông không, trước khi mở miệng hắn có chút do dự, sau cùng nhớ lại nàng luôn tự xưng A Du với hắn, bèn tự nhiên cất tiếng gọi. Nói thật, nghĩ đến ba vị sư tỷ có chữ lót là Minh کیا, Triển Hoài Xuân cũng không muốn gọi pháp hiệu của nàng.

"Thí chủ không thoải mái chỗ nào sao?" A Du lập tức đáp.

"Không có, tôi ngủ đây." Triển Hoài Xuân rầu rĩ nói, nghe thanh âm tiểu ni cô không có vẻ gì là buồn ngủ cả.

Khoảng nửa canh giờ sau.

"A Du?"

"Sao vậy?"

"Không có gì. . ."

Cứ liên tục hô ba bốn lần như vậy, Triển Hoài Xuân hết cả nhẫn nại, tính mặc kệ nàng cứ ngủ thôi, kết quả giận dữ xoay người, quên trên lưng đang bị thương, nên khiến hắn đau đến thoáng cái ngồi dậy. Lúc này không cần hắn hô A Du cũng biết đã xảy ra chuyện, cấp tốc đứng dậy nhìn hắn: "Thí chủ rốt cuộc sao thế? Không thoải mái ở đâu?"

Triển Hoài Xuân đau đến nhe răng nhếch miệng, muốn tạt lửa giận vô nàng, nhưng khi mở miệng lại nghĩ ra được một biện pháp, tức giận nói: "Cô lên giường nằm đi, tôi không thể xoay người, cô nằm đưa lưng về phía tôi, như vậy tôi không cần lo lắng sẽ chạm đến vết thương. Đều do cô không thành thật, khi đó nếu cô ngoan ngoãn để cho tôi công, thì tôi cũng đâu có bị đau như vậy!"

A Du lập tức không phản đối, ngoan ngoãn bồi tội, lúc ngồi lên giường chuẩn bị cởi giày thì bỗng dừng lại: "Thí chủ, không phải cậu nói nam nữ ngủ cùng nhau chính là phá giới sao?" Không phải hắn lại muốn lừa nàng phá giới chứ?

Không nên thông minh thì ngược lại thông minh!

Giường phía bên này tối đen như mực, Triển Hoài Xuân không chút kiêng kỵ trừng nàng: "Đừng không biết mà giả bộ hiểu biết, chỉ khi hai người đều cởi sạch y phục thì mới gọi là phá giới."

A Du yên tâm, cởi giày leo lên, chờ Triển Hoài Xuân nằm yên, nàng mới tựa lưng hắn nằm xuống, vai hơi đụng đầu vai hắn, thân mình khẽ dán vào nhau, "Thí chủ, như vậy được chưa?"

"Ừ, tôi ngủ đây, cô phải nằm ở đây đấy." Triển Hoài Xuân sợ nửa đêm nàng lại ngồi dậy niệm kinh, không yên tâm ra lệnh.

"Biết rồi, thí chủ mau ngủ đi." A Du nhẹ giọng bảo đảm, nhắm mắt lại yên lặng niệm kinh, môi mấp máy, không hề phát ra chút thanh âm.

Lần qua lần lại lâu như vậy, Triển Hoài Xuân quả thật đã thấm mệt, rất nhanh liền ngủ, ngủ sâu rồi nên đã quên trên lưng đang bị thương, cũng không lâu lắm liền theo thói quen xoay người. Cảm thấy bị cản lại, hắn dịch dịch người vào bên trong, sau đó trở mình, bởi vì bên cạnh có người, hắn trực tiếp sát tới, ôm lấy thân thể mềm mại có chút quen thuộc tiếp tục chìm sâu vào giấc ngủ.

A Du vẫn còn tỉnh, khi bị ôm lấy thì nàng sùng sốt một chút, thử gọi hắn, người phía sau đáp lại hai tiếng mơ hồ không rõ, ôm nàng càng chặt hơn, cảm đặt trên đỉnh đầu nàng, có nhiệt khí thường thường thổi vào lỗ tai nàng.

A Du vốn muốn niệm kinh cả đêm, cũng không biết là bởi vì vòng ôm phía sau quá ấm áp, hay là hô hấp bình ổn của hắn khiến người ta cảm thấy buồn ngủ, mí mắt nàng cũng càng ngày càng nặng, sau cùng cũng thiếp đi.

~

Triển Hoài Xuân mơ một giấc mơ, trong mơ Tiêu Nhân lại làm cho hắn hai cái bánh bao, bánh bao nhỏ hơn nhiều, cũng đẹp hơn nhiều, không còn to tròn nhưng xinh đẹp tự nhiên, sờ vào mềm mềm rất thoải mái, bị bóp sẽ tự mình đàn hồi lại, không bị biến hình. . .

Sờ nắm sờ nắm, bánh bao bắt đầu kêu một tiếng, Triển Hoài Xuân thoáng cái tỉnh lại, mắt chậm rãi khôi phục thanh minh, tiếp đó cả người cứng ngắc.

Lần trước hắn và tiểu ni cô ngủ cùng giường, khi tỉnh lại tiểu ni cô vui mình ở trong ngực hắn, ôm thật chặt hắn.

Hôm nay tiểu ni cô dựa lưng vào hán ngũ say, lại đổi thành hán ôm chặt nàng, hai người dán sát vào nhau, chính giữa hầu như không có khe hở. Chỉ là lần này hán không nhìn thấy quả đầu trọc kia, trên đầu tiểu ni cô vẫn mang mũ, phỏng chừng tối hôm qua nàng cũng không có ý định ngủ, là do bất tri bất giác ngủ đây mà.

Triển Hoài Xuân cực kỳ xấu hổ, vừa lặng lẽ dịch người ra sau, vừa rút bàn tay to không thành thật trong lúc ngủ mơ ra. Đột nhiên rời khỏi xúc cảm mềm mại trơn trượt nhường thế khiến hán có cảm giác luyến tiếc, tùy theo mà đến là tự trách xấu hổ. Hán quả thật chỉ muốn tiểu ni cô nằm nghỉ dưỡng thương mà thôi, ngủ kiểu gì mà lại sờ tới đó vậy không biết?

Quên đi, là do không cẩn thận đụng tới thôi.

Thân thể bình phục, Triển Hoài Xuân lặng lẽ lướt qua người tiểu ni cô, xuống đất thay y phục, không quên thay bó ni cô bào tiểu ni cô đã chỉnh lại cho hán.

Mở cửa sổ, trời còn chưa sáng hẳn, Triển Hoài Xuân cảm thấy hơi đói, quay đầu lại nhìn, len lén ăn chút thịt khô.

"Thí chủ, cậu tỉnh rồi à?" A Du bị tiếng động của hán làm cho tỉnh lại, mở mắt, thấy bóng lưng nam nhân phía trước, nàng có chút mờ mịt, rất nhanh liền nhớ lại chuyện tối hôm qua. Nghĩ đến việc mình nửa đêm ngủ quên mất, A Du áo não nhũm mày.

Tâm tư của nàng đều viết hết lên trên mặt, Triển Hoài Xuân cười cười, cắt thịt khô đi tới hỏi nàng: "Chân cảm thấy thế nào? Còn đau nữa không?"

A Du đánh ngáp ngồi dậy, vén ống quần, thấy vết thương đã đóng vảy, mắt cá chân đã không còn sưng, rất là vui vẻ.

"Nếu tốt rồi thì nhanh trở về phòng cô đi, nhớ kỹ mang nhiều điểm tâm cho tôi." Triển Hoài Xuân như thường ngày ra lệnh, "Được rồi, đừng nói chuyện tối hôm qua cô ngủ ở đây cho người khác biết, tuy rằng hai người chúng ta chưa làm gì cả, nhưng truyền đi cũng không tốt."

"Biết rồi." A Du gật đầu, dụi mắt đi ra.

Bên ngoài yên tĩnh tịch mịch, cơ buồn ngủ của A Du bị gió sớm thổi bay đi mất, đi tới phía trước chợt sờ sờ ngực, không biết tại sao, nàng cảm thấy hình như có điểm kỳ quái, lại không nói ra được tại sao lại thế.

A Du mờ mịt trở về phòng mình, rửa mặt xong đi ra cửa, vừa lúc Minh An cũng đẩy cửa đi ra.

"Cô niệm kinh xong rồi à?" Minh An nhũm mày hỏi.

"Niệm, niệm xong rồi." Trong lòng A Du có quỷ, cúi đầu đáp.

Minh An vừa nhìn liền biết nàng đang nói dối, đoán nàng nhất định là nửa đêm không chịu đựng được nên len chạy về phòng ngủ, nên cũng không có hỏi tiếp, chỉ kỳ quái hỏi: "Cô dậy sớm như vậy làm gì? Không phải cô không cần phải đi lấy nước sao?"

Việc này hôm qua sư tổ đã nói cho nàng biết, A Du nhìn ra sâu, phát hiện quả thật mình không cần phải làm gì cả, liền nhân tiện nói: "Em giúp sư tỷ chuẩn bị điểm tâm nhé, lát nữa vừa vận mang sang cho thí chủ."

Minh An lập tức dừng bước, quay đầu lại nhìn nàng: "Không phải cô không muốn hầu hạ cậu ấy sao?"

Ngày hôm qua vừa nói như thế, nhưng hôm nay liền đổi ý, A Du ngượng ngùng sờ sờ đầu, nhẹ nhàng nghịch nghịch chân, giải thích: "Sư tỷ, vết thương ở chân em không sao rồi, cho nên vẫn để em đi hầu hạ thí chủ đi, hôm qua đã làm phiền sư tỷ hỗ trợ." A Du vẫn cảm thấy hầu hạ Triển Hoài Xuân là một chuyện đầy khổ cực, bản thân nàng không muốn làm thí hỷ vọng giao cho người bên ngoài, ngóng trông Triển Hoài Xuân sẽ đối với các sư tỷ tốt hơn một chút, nhưng khi thật sự có người thay thế nàng đi hầu hạ hán, nàng lại cảm thấy hơi có lỗi với sư tỷ, vận nhất Triển Hoài Xuân cũng ức hiếp sư tỷ, chẳng phải là do nàng làm hại sao?

Sắc mặt Minh An đại biến, miễn cưỡng cười nói: "Cô nên cố gắng dưỡng thương đi, tôi giúp cô hầu hạ thí chủ, chờ cô khỏi hẳn thì lại đổi."

A Du nhớ kỹ lời Triển Hoài Xuân dặn, lắc đầu nói: "Để cho em làm đi, sư tỷ không cần lo lắng, chân em thật sự hết đau rồi."

"Có phải tối qua thí chủ tìm cô không?" Minh An không duy trì vẻ trấn định trên mặt được nữa, đi tới trước người A Du, ép hỏi. Nàng rất hiểu vị sư muội này, nếu không phải người khác khiến cho nàng đổi chủ ý, thì chính nàng sẽ không tự thay đổi.

Bí mật bị nhìn ra, A Du khàn trương cúi đầu.

"Cậu ấy đã nói gì với cô?" Minh An trắng mặt hỏi.

"Thí chủ, thí chủ nói hôm qua cậu ấy không có cố ý lừa em, cậu ấy biết sai rồi, bảo em tha thứ, bảo về sau em cứ tiếp tục đưa cơm cho cậu ấy." A Du siết tay đáp, bịa lời nói dối, giấu nhẹm việc hai người ngủ chung.

Nhưng những điều này đã đủ rồi, Minh An chợt lui hai bước, không thể tin nhìn chằm chằm A Du. Nàng nghĩ không ra vì sao người kia lại thích A Du như thế, không chỉ nửa đêm đi tìm A Du, còn cúi đầu xin lỗi. Hiện tại hai người giải hòa rồi, nàng, nàng ngay cả cơ hội gần người hầu hạ hán cũng không có. . .

"Sur ty sao thế? Sao sắc mặt lại khó coi như vậy?" Thấy nàng thật lâu không nói lời nào, A Du ngẩng đầu, lo âu hỏi.

"Không có gì, cô trở về phòng đi, cơm chín tôi sẽ kêu, không cần cô hỗ trợ." Minh An quay đầu đi ngay, nàng muốn một mình yên lặng một chút, không muốn nhìn thấy A Du, thấy A Du, trong lòng nàng chỉ có đổ kị. Nhưng có vài thứ có đổ kị cũng không được gì, nàng không có thời gian không công đi đổ kị, nàng phải thay đổi biện pháp.

Nghe sur ty không cần mình giúp đỡ, A Du đứng tại chỗ một chút rồi quay trở về phòng, tiếp tục niệm bài kinh tối hôm qua còn chưa niệm hết.

Ước chừng hai khắc sau, A Du đến phòng bếp bùng điểm tâm, đặt phần ăn của hai người vào mâm, nện bước nhỏ chạy tới khách phòng.

Hàng lang quanh co, nắng sớm chói chói lại chiếu xuống người nàng, sáng sáng tối tối, khóe môi tiều ni cô hơi nhếch lên, hiển nhiên tâm tình đang rất tốt.

Bên kia, nam nhân vừa đánh xong quyền đang ngồi nghỉ dưới tàng cây quay đầu lại liền nhìn thấy một màn như vậy. Hắn kim lòng không được duy trì tư thế quay đầu, nhìn nàng cẩn thận bùng mâm, nhìn nàng chậm rãi xuyên ra nắng sớm, nhìn nàng trong lúc vô ý liếc nhìn sang chỗ hắn, sau đó cười đến vô cùng vui vẻ, lớn giọng gọi hắn "Thí chủ".

Triển Hoài Xuân không đáp lại nàng, khi quay đầu lại thì khóe môi không tự chủ được cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lễ Vật

Triển Hoài Xuân trở về phòng rửa tay, khi đi ra thì A Du đã bày xong chén đĩa.

Vẫn là bánh bao cháo trắng, hôm nay Triển Hoài Xuân rất có khẩu vị, ăn xong, hắn nghiêm mặt nói: "Lát nữa tôi phải xuống núi một chuyến, cô ở trong phòng thành thành thật thật đợi tôi, không được chạy lung tung, trừ lời sư tổ cô bảo, thì mấy người sư ty kia muốn nhờ cô làm chuyện gì, cô cũng không được đồng ý, biết chưa?"

A Du đỏ mặt, cúi đầu nói: "Thí chủ, cậu, tôi thật sự không cần cậu mua oản đậu hoàng. . ."

Còn nói không muốn ăn, hắn vừa nói xuống núi, nàng liền lập tức nghĩ đến đồ ăn.

Triển Hoài Xuân nín cười, cố ý ghẹo nàng: "Ai nói tôi xuống núi mua oản đậu hoàng? Cô đã nói không cần tôi mua gì mà? Yên tâm, tôi có chuyện khác phải làm."

Ra là nàng suy nghĩ nhiều, A Du rất xấu hổ, cấp tốc đứng dậy thu dọn chén đĩa, chạy nhanh ra cửa.

Triển Hoài Xuân cười trộm, theo sát phía sau.

"Thí chủ theo tôi làm gì?" Nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân, A Du tò mò hỏi.

"Tôi đâu có đi theo cô, tôi muốn đi tìm chủ trì của cô thương lượng." Triển Hoài Xuân cười nhòm nàng.

Ngày hôm nay hắn cứ cười mãi, A Du thật chẳng hiểu ra sao, luôn cảm thấy hắn đang cười nàng, nhưng hình như nàng cũng đâu có làm ra chuyện gì khôi hài đâu? Nghĩ mãi cũng không rõ, A Du chỉ hắn hướng phòng của sư tổ, rồi bước nhanh quẹo sang hướng phòng bếp.

Triển Hoài Xuân nhìn theo bóng lưng nàng, thấy tiều ni cô dường như muốn quay đầu, lúc này hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía trước, đi tìm Tĩnh Từ.

"Cậu tới rồi đấy à, hôm qua cậu làm Minh Tâm của chúng tôi sợ hãi muốn chết, ta nuôi con bé gần ấy năm nhưng chưa từng thấy nó khóc thảm thương như thế, cậu thật là nhẫn tâm." Mở cửa, Tĩnh Từ cười ghẹo Triển Hoài Xuân, nghiêng mình tránh sang bên, mời hắn vào phòng ngồi.

Triển Hoài Xuân không hề nhúc nhích, trên mặt toàn vẻ ghét bỏ: "Không cần, ta đến chỉ muốn nói cho bà biết, ngày mười lăm ta sẽ mua cô ấy, hôm nay ta có việc phải xuống núi một chuyến, tốt nhất là bà đừng để cô ấy gặp chuyện không may, bằng không cái am ni cô này sẽ không xong đâu."

Tĩnh Từ bị hắn chọc cười: "Yên tâm yên tâm, dù cậu không nói, ta cũng sẽ xem kỹ ty muội chúng, ta còn trông cậy chúng kiếm tiền cho ta mà!" Người này nhìn thanh tâm quả dục, không nghĩ tới còn rất biết bảo vệ thức ăn.

Triển Hoài Xuân hừ lạnh một tiếng, vừa định đi, chợt quay đầu lại hỏi một câu: "Nếu như ta muốn chuộc thân cho cô ấy, thì bao nhiêu tiền?"

Chuộc thân?

Tĩnh Từ kinh ngạc nhướn mi, thấy thần sắc Triển Hoài Xuân nghiêm túc không giống đang nói giỡn, bà ta liền vươn một bàn tay: "Năm ngàn lượng, cậu

muốn mua?"

"Năm ngàn?" Triển Hoài Xuân châm biếm, bà ta coi bạc của người khác đều từ trên trời rơi xuống à?

Tĩnh Từ làm lơ, đếm đầu ngón tay giải thích cho hắn: "Nghe thì đắt, nhưng cậu cũng tính thử đi, lấy tư sắc của Minh Tâm, để ở thanh lâu tí mĩ bồi dưỡng sẽ có thể trở thành hoa khôi, không tính đêm đầu, về sau bồi khách một đêm chỉ ít cũng năm lượng bạc, cứ coi như một năm bồi một trăm ngày, thì một năm sẽ được năm trăm lượng, mà nay Minh Tâm mới mười lăm, mười năm sau vẫn là cô nương xinh đẹp thanh linh như nước, cậu nói coi có đúng không nào? Bây giờ cậu bỏ ra năm ngàn lượng coi như là mua được mười năm thanh xuân tươi đẹp nhất của nó, những năm còn lại cũng không phải là không công hao phí tiền."

Bà ta cười đến vô cùng đắc ý, Triển Hoài Xuân thầm nghĩ rằng nghiêng lợi, nếu không phải cô kỹ danh tiếng của tiểu ni cô, hẳn đã sớm tống bà ta vào đại lao.

Biết Tĩnh Từ nhìn hắn có tiền nên muốn chặt chém hắn, Triển Hoài Xuân không nói thêm lời, xoay người rời đi.

Tĩnh Từ cười cười nhìn bóng lưng hắn. Nhiều năm nay có không ít người từng đề cập với bà ta muốn chuộc thân cho mấy ni cô, nhưng những ni cô này đều do bà ta chọn kỹ lựa khéo, sao bà ta có thể dễ dàng bán đi được? Chỗ thanh lâu thì nguồn hàng nhiều, chuyện bà ta làm không thể để cho người ta biết được, bán một người, trong khoảng thời gian ngắn rất khó tìm thấy hàng ngon để bổ sung, đương nhiên phải cẩn thận một chút.

Chờ Triển Hoài Xuân ra khỏi hậu viện, Tĩnh Từ thướt tha trở về phòng, nằm trên giường suy nghĩ. Minh An, Minh Tâm khai bao, hai năm này bà ta phải bảo Cao Xương cẩn thận quan sát một chút, kiểm thêm hai tiểu nha đầu nữa. Thanh Thi, Thanh Họa lớn tuổi rồi, nếu lại có người muốn mua, bà ta cũng có thể nhả ra.

~

Trên đường xuống núi, Triển Hoài Xuân tâm sự nặng nề.

Hắn tích góp nhiều năm cũng mới có ba ngàn lượng bạc, đừng nói thiếu, dù cho đủ, hắn cũng sẽ không ngu ngốc không công đưa cho mụ tú bà đó.

Chỉ là, cuối tháng đại ca sẽ trở về, hắn không có khả năng ở am ni cô lâu nữa, cho dù hắn vẫn bao A Du, ai biết hắn đi rồi mụ tú bà kia có lên ép nàng tiếp khách hay không? Còn thằng nhóc Tiêu Nhân kia nữa, ngoài miệng thì nói lời chính nghĩa hùng hồn, nhưng cũng chẳng thấy hắn nghĩ ra cách gì, kết quả vẫn phải để hắn ra tay mới được.

Nhìn thấy gã sai vặt Trường An, Triển Hoài Xuân bảo hắn quay về thị trấn mua thuốc lành sẹo tốt nhất, thuận tiện mua thêm một cân oản đậu hoàng và bánh khoai tím ớt táo, cộng thêm mấy thứ hắn muốn ăn. Trường An nhất nhất nhớ kỹ, lĩnh mệnh đi. Đi đi về về mất một canh giờ, nên Triển Hoài Xuân quyết định ở trong thôn chờ hắn, thuận tiện hỏi thăm lai lịch tên tình lang Cao Xương của Tĩnh Từ.

Vừa hay gần đó có vài thôn xóm đang mở phiên chợ, bên trong bán đủ thứ, có lương thực rau xanh, cũng có bát trà vài vốc, đương nhiên cũng không phải hàng tốt gì. Triển Hoài Xuân nhìn nhìn chung quanh, cảm thấy rất mới mẻ. Khi đi ngang qua một sạp hàng vài hoa và khăn tay, hắn tiện tay lật lật, nghĩ đến tiểu ni cô thích làm đẹp, hắn từ một đồng khăn tay chọn ra một chiếc màu tím nhạt, màu sắc mộc mạc, ngay góc được thêu một bụi lan trông rất được.

Mà quan trọng nhất là, đây là chiếc có chất vải tốt nhất trong đám khăn này.

Chủ tiệm là một hán tử mặt trắng tuổi gần bốn mươi, thấy Triển Hoài Xuân thì biết chính là người giàu có, chạy nhanh nịnh nọt: "Ánh mắt của thiếu gia thật tốt, đây là chiếc khăn do Lý Thất nương của Bạch gia trang ở hướng đông thêu, trong nhà đang gấp khó khăn nên mới nhờ tôi bán dùm, cậu nhìn chất vải mà xem, hình dáng thêu này nữa, dù cho có mang đến thị trấn thì cũng là đồ tốt. . ."

"Được rồi, cái này bao nhiêu?" Triển Hoài Xuân không nhịn được cắt đứt hắn.

"Năm văn tiền, thiếu gia có muốn không?" Chủ tiệm cười làm lành nói.

Triển Hoài Xuân cắt chiếc khăn vào trong lòng, ném một ít bạc vụn cho hắn, không cần hắn thối lại.

Chủ tiệm vui vẻ ra mặt, cảm ơn Triển Hoài Xuân xong rồi vội vàng bắt chuyện với vị khách bên cạnh. Đến mua vài hoa khăn tay đa số đều là phái nữ, trong đó có người cùng hắn hỏi thăm chuyện của Lý Thất nương: "Lý Thất nương sao lại lưu lạc tới bước phải thêu thùa kiếm sống thế này? Nhà cô ấy rất có tiền mà."

"Là chuyện trước kia rồi, đầu năm nay Cao. . . Người kia coi trọng Lý Thất nương, muốn nạp cô ấy làm tiểu thiếp, Lý lão cha không đáp ứng, liền bị người nọ thiết kế lừa vào sòng bạc, ruộng đồng trong nhà thua sạch sành sanh, sau cùng Lý lão cha biết được là do người nọ âm thầm giờ trò, không đành lòng bán nữ nhi, đập đầu vào tường tự tử. Thật thương cho Lý Thất nương, cha ruột đã không có, sớm muộn gì cũng sẽ bị hại."

"Đáng thương quá, trước đó khuê nữ của Lí đồ tể buổi trưa ra ngoài mang cơm trưa cho cha mình, nửa đường bị kẻ xấu kéo vào trong rừng cây làm hại, tám phần mười cũng là do hắn làm, đáng tiếc ngay cả Lí đồ tể cũng không dám đắc tội hắn, những gia đình như chúng ta chỉ có thể nhận thôi, may là nhà của chúng ta không có khuê nữ. . ."

Một đám phụ nhân xì xào bàn tán, mặc dù không có chỉ mặt gọi tên, nhưng Triển Hoài Xuân cũng đoán được người bọn họ đang nói là ai.

Không ai dám đắc tội Cao Xương? Nếu có người chịu làm chỗ dựa cho bọn họ thì sao?

Cao Xương gặp chuyện không may, mụ tú bà Tĩnh Từ kia có thể lo lắng ăn không ngon không nhỉ?

Triển Hoài Xuân cười cười, tiếp tục dạo quanh.

Sau khi Trường An trở về, Triển Hoài Xuân trực tiếp lên xe ngựa, bảo Trường An chở hắn đến chân núi. Trước khi xuống xe, Triển Hoài Xuân thấp giọng rù rì bên tai hắn, thần sắc Trường An ngưng trọng, càng không ngừng gật đầu, sau cùng ra roi thúc ngựa chạy về hướng thị trấn.

Triển Hoài Xuân cảm thấy túi giấy dầu khoan thai lên núi.

Hắn nói sẽ trở về ăn cơm trưa, cho nên vừa đến giờ cơm, A Du liền bụng mâm tối. Cửa phòng khép hờ, A Du hô một tiếng, được đáp lại mới đẩy cửa đi vào, ngẩng đầu một cái, trước tiên nhìn thấy hai túi bánh ngọt trên bàn, bên trên hai túi còn có hai chữ "Lưu Ký" thật to.

Nói không vui thì đối lòng quá, A Du mừng đến căn bản nhin không được cười.

Thí chủ đối với nàng, vẫn tốt vô cùng.

A Du đỏ mặt đặt mâm lên bàn, nghe được bên trong có động tĩnh, nàng bước nhẹ đi tới cửa nội thất, thò đầu nhìn vào.

Triển Hoài Xuân đang đưa lưng vào gương bôi thuốc, thấy nàng, trực tiếp hô: "Đến đúng lúc lắm, cô giúp tôi bôi thuốc mỡ lên đi." Từ lúc nàng gọi, hắn đã chuẩn bị sẵn sẽ bị nàng nhìn thấy.

A Du ngoan ngoãn đi vào, khi đi tới trước người Triển Hoài Xuân thì nghe được một mùi hương thơm ngát, không khỏi hít hít mũi: "Mùi hương gì vậy thí chủ?"

Triển Hoài Xuân ngồi lên ghế, cầm trong tay chiếc lọ sứ cao ba tác đưa cho nàng, "Thanh ngọc cao, dùng để trị sẹo, chỉ cần vết thương không phạm tới xương, bôi cái này nửa tháng sẽ có thể hết sẹo, khôi phục y như lúc ban đầu. Tôi cũng chuẩn bị cho cô một lọ, lát nữa cô hãy mang về, buổi tối trước khi đi ngủ thì bôi một lần."

A Du tỉ mỉ quan sát lọ sứ trong tay, lại ngửi ngửi một chút, bất an hỏi: "Cái này chắc mắc lắm?"

Triển Hoài Xuân tính lác đầu, đột nhiên đổi chủ ý, thuận miệng nói: "Không mắc, một lọ hai mươi lượng bạc, có thể mua được hai tiểu nha hoàn như cô đây."

"Mắc thế à? Vậy thí chủ giữ lại dùng đi, tôi không sợ có sẹo." A Du liền vội vàng lác đầu, nàng không biết hai mươi lượng bạc rốt cuộc có thể mua cái gì, nếu có thể mua được hai người, vậy khẳng định là rất đắt.

Triển Hoài Xuân cười nhòm nàng: "Cô không cần e ngại, tôi hại cô bị thương, mua thuốc cho cô là chuyện đương nhiên. Nếu như tự cô té, tôi mới không thèm quan tâm cô có bị sẹo hay không." Nên nói cho rõ ràng, để tiểu ni cô biết hắn đối tốt với nàng, không đến mức hiểu lầm hắn có tâm tư khác.

A Du căn bản không có suy nghĩ gì, chỉ là không muốn nhận món đồ đắt như vậy.

"Cô không cần? Vậy tôi vứt nó đi." Thấy nàng chần chừ không nhận, Triển Hoài Xuân xụ mặt, làm bộ muốn vứt đồ xuống đất.

"Đừng quăng, đừng quăng! Tôi, tôi lấy." A Du đau lòng thứ tốt, không chút nghĩ ngợi đoạt lọ sứ lại, giặt xong lại đỏ mặt, ngập ngừng nói: "Tôi, tôi dùng hết sẽ trả lại cho thí chủ. . ."

"Tùy cô, chẳng qua nếu như cô không nhờ dùng, nửa tháng sau vết sẹo trên chân còn không hết, vậy tôi sẽ ép cô ăn thịt."

"Cậu. . ."

"Được rồi, nhanh giúp tôi bôi thuốc, làm xong còn đi ăn cơm." Triển Hoài Xuân lạnh giọng cắt đứt oán giận của nàng, khi xoay người thì không nhin được cười tủm tỉm. Ngốc quá đi, ghẹo nàng quả thật thú vị.

A Du cắn cắn môi, oán trách trừng hắn, cúi đầu giúp hắn.

Đi ra bên ngoài, Triển Hoài Xuân chỉ vào hai túi bánh ngọt nói: "Lần trước cho cô mà cô không lấy, lần này tôi vẫn mua, cô nhớ mang về, còn dám không cần thì về sau cô có muốn tôi cũng không mua cho đâu." Nói xong ngồi xuống, nghiêm mặt cảnh cáo nàng.

A Du đỏ mặt, nhìn túi giấy dầu, nhỏ giọng hỏi: "Thí chủ, cái này, cái này bao nhiêu tiền?"

"Yên tâm, cái này rất rẻ, quá đắt tôi cũng sẽ không mua cho cô đâu." Sợ nói giá ra nàng sẽ không dám ăn, Triển Hoài Xuân quyết định không nói thật. Thứ đồ này quả thật không đắt, nhưng người bình thường cũng không nỡ bỏ tiền ra mua.

Rẻ là tốt rồi, A Du khe khẽ thở phào một cái.

Im lặng ăn xong cơm, A Du thu dọn đồ ăn bụng đến phòng bếp, khi trở về, phát hiện bên cạnh túi giấy dầu có thêm một chiếc khăn màu tím nhạt có thêu

hình hoa lan.

Khăn tay vừa nhìn liền biết là vật dùng của cô nương.

A Du trực giác chiếc khăn này là thí chủ cho nàng, nhưng lại cảm thấy thí chủ không có lý do gì lại đưa cho nàng, cầm túi giấy dầu định đi, chợt nhớ lại lần trước nàng không muốn cầm bánh về thì thí chủ liền đem vứt, vạn nhất cái này thật sự cho nàng, nàng không cầm không biết thí chủ có lại. . .

Lấy cũng không tốt mà không lấy cũng không tốt, A Du cầm khăn đi vào buồng trong. Triền Hoài Xuân nằm nghiêng giả bộ ngủ, nghe được tiếng bước chân, quay đầu lại nhìn nàng.

"Thí chủ, cái khăn này. . ." A Du cúi đầu hỏi.

"Cái này à, chiếc khăn đó tôi nhặt được trên đường, cô thích thì lấy đi, dù sao tôi cũng không dùng tới." Triền Hoài Xuân sớm đã nghĩ ra được lý do, miễn cho nàng khỏi băn khoăn vấn đề tiền bạc. Thật là chưa quen với thói đời, tặng cho cái gì cũng hỏi giá, cứ trực tiếp nhận không được sao?

"A, vậy cô nương đánh rơi khăn nhất định là đang rất lo?" A Du ngăn người, theo sau lo lắng hỏi.

Triền Hoài Xuân nhìn chằm chằm nàng, nhìn nhìn sau cùng không thể nhìn được, chỉ ra cửa rống nàng: "Vậy cô cầm khăn đi trả lại đi! Không lấy thì thôi, đi ra ngoài, đừng quấy rầy tôi ngủ!" Nói xong lật người lại, túm chăn che kín đầu.

Về sau mà còn mua đồ cho nàng nữa, hần, Triền Hoài Xuân hần sẽ là đồ ngu!

Tác giả: Triền Nhị gia là thô hào đó, A Du à, con nhất định phải nắm lấy cơ hội, nếu bỏ lỡ thì sau này sẽ không có com ngon áo đẹp để mặc đâu nha! ! !

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Chuộc Thân

A Du có ngọc cũng không ngọc đến mức xuống núi tìm người đánh rơi chiếc khăn.

Nhìn nam nhân nằm quay lưng về phía mình, A Du cầm khăn đi ra. Nếu là khăn của người khác đánh rơi, nàng chắc chắn sẽ không dùng, nàng sẽ giữ dùm đối phương, ngày sau có lẽ sẽ có cơ hội trả lại cho vị cô nương kia, dù cho không gặp được, A Du cũng sẽ không dùng. Nàng cũng không thiếu khăn, dùng khăn của người khác thì rất kỳ cục.

Về đến phòng, A Du lập tức đóng cửa lại, ôm hai túi bánh ngọt ngồi lên giường, mở từng cái ra. Lại thấy oản đậu hoàng vàng óng gần như trong suốt, xen lẫn với nó là bánh khoai tím mứt táo, A Du thềm đến ứa nước miếng. Ở trước mặt thí chủ nàng phải khắc chế, hôm nay chỉ có một mình ở trong phòng, A Du cũng không nhịn nữa, cầm một miếng bánh khoai tím mứt táo bỏ vào miệng, lòng thấy rất mỹ mãn.

Ngon quá.

A Du cho thêm một miếng oản đậu hoàng vào miệng, vừa ăn vừa nghĩ. Thật ra thí chủ đối với nàng cũng rất tốt, chỉ cần sau này thí chủ không ép nàng phá giới, nàng vẫn nguyện ý hầu hạ hần. Từ khi hầu hạ thí chủ, nàng gặp được rất nhiều thứ mới mẻ, có váy đỏ xinh đẹp, có ngọc bội trong suốt long lánh, có bạc trắng, vàng, thanh ngọc cao. . .

Suy nghĩ miên man, A Du ăn thêm vài miếng, sau đó cất vào trong hộp tủ, giữ lại từ từ ăn.

Bên kia Triền Hoài Xuân cũng không tức giận lâu lắm, A Du đi rồi, hần yên lặng bình phục lại tâm trạng, tâm tư lại chuyển đến nơi khác.

Trước chi lo chọc tiểu ni cô, hơn nữa còn có thêm Tiêu Nhân nói muốn giúp đỡ, nên hần không suy nghĩ nhiều tới việc làm sao để cứu tiểu ni cô, dự định xấu nhất chính là dùng tiền chuộc thân cho tiểu ni cô, nhưng sáng nay thái độ của Tình Từ đã nói cho hần biết, con đường chuộc thân này đi không thông.

Ngoài sáng không được, vậy thì trong tối vậy. Tình Từ mượn cái danh Phật tổ ép người lương thiện làm kỹ nữ, Phật tổ không nghiêm phạt bà ta, thì hần sẽ thay Phật tổ giáo huấn.

Đương nhiên, hần chắc chắn sẽ không làm loại chuyện giết người phóng hỏa, chỉ là. . .

Triền Hoài Xuân nhắm mắt lại, cũng không biết bên phía Tiêu Nhân tiến triển thế nào rồi.

Thị trấn.

Sau khi nghe được lời Triền Hoài Xuân nhờ Trường An chuyển cáo, Tiêu Nhân gõ quạt trầm ngâm, rất nhanh liền có chủ ý.

Hắn đến thư phòng tìm cha mình.

"Phụ thân, con nghe nói ở thành bắc của huyện chúng ta có một ác bá, bình thường làm nhiều việc ác úc hiếp dân lành, gây họa cho không ít bách tính, bởi vì thuộc hạ của gã hầu như đều là côn đồ, nên các bách tính bị hại cũng không dám cáo quan, rất sợ gã trả thù. Phụ thân, cha mau phái người đi bắt gã lại đi?"

Tiêu tri huyện tuổi gần bốn mươi, đến tuổi này vẫn là một tri huyện thất phẩm, có thể thấy được bản thân ông không có tiền đồ bao lớn, nhưng ông làm người khéo đưa đẩy, nên vì dân làm chủ thì sẽ vì dân làm chủ, có thể trừ phần tử xấu liên gan dạ làm, làm quan nhiều năm không có làm chuyện gì thương thiên hại lý, danh tiếng vẫn rất tốt.

Lúc này ông khí định thần nhân để sách xuống, ngừng đầu quan sát nhi tử, đột nhiên trừng mắt giáo huấn: "Bất người, con có chứng cứ sao? Con cho là con muốn bắt ai thì bắt à? Cả ngày không làm việc đàng hoàng chỉ biết quây phá, trở lại phòng đọc sách của con đi!" Kỳ thực lúc trẻ Tiêu tri huyện cũng ham chơi hiếu động, nhưng hôm nay đến phiên nhi tử không lo học, rồi rảnh không có việc gì thì đàn đúm với Nhị thiếu gia họ Triển, ông nhìn thấy rất chướng mắt, vẫn luôn răn dạy Tiêu Nhân.

"Không có chứng cứ thì có thể tìm mà. Phụ thân, cha phái mấy trợ thủ cho con đi, con lập tức đi tra, loại ác danh như gã thì con tùy tiện tìm đại hai người cũng có thể tìm ra chút dấu vết, nếu chúng ta cứ mặc kệ gã, vạn nhất sang năm có khâm sai đại nhân tới đây tuần tra thì biết làm sao? Để các bách tính trực tiếp bầm báo đến trước mặt khâm sai, lúc đó phụ thân còn có thể an ổn được sao?"

"Cút! Đúng là miệng chó không mọc ra ngà voi!"

Tiêu Nhân cười hê hê, ngồi xuống trước mặt Tiêu tri huyện, ôn tồn thương lượng: "Phụ thân, dù sao mấy ngày nay trong huyện nhà cũng không có việc gì làm, cha cứ điều vài người cho con đi, dù sau cùng không tìm được chứng cứ, thì cũng đâu có ảnh hưởng gì đến cha đâu?"

Tiêu tri huyện hừ hừ, nhưng trong lòng cũng hiểu được lời của con có vài phần đạo lý, liền tự mình chọn bốn nha dịch cho hắn, nhưng chỉ cho hắn hai ngày, nếu bắt được người sẽ có thưởng, bắt không được thì phải bế môn tư quá một tháng.

Tiêu Nhân lĩnh mệnh đi.

Hắn rất có lòng tin với Triển Hoài Xuân, ăn trưa xong liền dẫn bốn tên sai dịch cải trang đến thôn Bạch Thủy. Cũng không biết là bọn họ may mắn hay là Cao Xương xui xẻo, Tiêu Nhân vừa đến thôn Bạch Thủy thì đụng phải Cao Xương tay đang cầm khế ước bán thân cướp người. Nữ tử trẻ trung được gọi là Lý Thất nương đang khóc sụt sùi, luôn miệng nói khế ước bán thân này là giả, các thôn dân xem náo nhiệt chung quanh đều xì xào bàn tán, mặc dù mặt lộ vẻ không đành lòng, nhưng lại e ngại bốn tên vạm vỡ phía sau Cao Xương nên không dám tiến lên ngăn cản.

Thấy bọn họ không dám, Tiêu Nhân trực tiếp phát tay, bốn nha dịch lập tức rút bội đao sáng loáng ra, vây lấy đám người Cao Xương. Lưỡi đao sắc bén, dưới ánh nắng giữa ngõ càng thêm chói mắt, hàn khí bức người.

"Chuyện gì vậy?" Tiêu Nhân lắc lư cây quạt, nhàn nhả từ giữa hai hộ vệ bước ra, đi tới trước mặt Cao Xương.

"Người là người phương nào?" Cao Xương nhướn nhướn mi, nhìn lướt qua bốn nha dịch, thần sắc ngưng trọng.

Tiêu Nhân cười mà không nói, nháy mắt với một tên nha dịch phía sau, nha dịch lập tức rút lệnh bài quan phủ, giơ lên trước mặt Cao Xương.

Cao Xương trải qua mùi đời, thấy vậy cũng không có bao nhiêu khẩn trương, khom lưng ôm quyền với Tiêu Nhân, cười ha hả nói: "Ra là quan gia, quan gia làm vậy là gì. . ."

"Làm gì? Ban ngày ban mặt cướp bóc dân nữ, trong mắt người còn có vương pháp không hả? Người đâu, bắt hết bọn chúng lại, giải đến nha môn giao cho đại nhân thẩm vấn." Tiêu Nhân thay đổi vẻ nhàn tản trước đó, thanh âm lạnh lẽo, khép quạt cái "roẹt", nghiêm nghị như phán quan.

Cao Xương biến sắc, nhanh nhẩu cười làm lành: "Quan gia hiểu lầm rồi! Cha cô ta thiếu tôi bạc, không có tiền trả nên mới đem con gái bán cho tôi, cậu xem trên đây còn có dấu tay. . ."

"Không phải thế, quan gia đừng nghe gã! Cha tôi bị bọn chúng lừa vào sòng bạc, sau khi nhìn thấu gian kế của bọn chúng thà rằng đụng tường tự tử cũng không nguyện bán tôi gán nợ, căn bản chưa từng ấn dấu tay kia! Khế ước bán thân này là giả, quan gia hãy làm chủ giúp tôi với!" Cô nương vải thô khóc quỳ xuống, bộp bộp đụng trán đập đầu với Tiêu Nhân, không đến vài cái trán đã đỏ lên.

Tiêu Nhân đứng yên không động, giờ tay lên ngăn lại Cao Xương mở miệng, nghiêng người nói với bọn nha dịch: "Trước hết bắt lại, thật hay giả giao cho đại nhân định đoạt."

"Rõ!" Bốn nha dịch cùng kêu lên, theo sau đều cầm bả đao vào vỏ đao bên hông, móc dây thừng đi ra, đi về phía đám Cao Xương.

Mấy tên thủ hạ sau lưng Cao Xương đều nhìn gã, tựa như chỉ cần gã ra lệnh một tiếng, bọn chúng sẽ động thủ với bọn nha dịch. Cao Xương lại nhìn về phía Tiêu Nhân, thấy hắn thông dong chắc chắn, khế ước bán thân này là giả, quan gia hãy làm chủ giúp tôi với!" Cô nương vải thô khóc quỳ xuống, bộp bộp đụng trán đập đầu với Tiêu Nhân, không đến vài cái trán đã đỏ lên.

Bốn nha dịch mang năm nam một nữ đi, chờ bọn chúng đi xa, Tiêu Nhân lúc này mới cao giọng nói với bách tính chung quanh: "Tri huyện đại nhân của

chúng tôi nghe nói nơi đây có ác bá, cố ý phái tôi đến đây vì dân trừ hại, các vị trước đây nếu có điều gì oan khuất, không ngại nhân cơ hội này bẩm báo lên nha môn, tri huyện đại nhân nhất định sẽ thay mọi người làm chủ. Nếu như mọi người kiêng kỵ Cao Xương không dám xuất đầu, bỏ qua cơ hội lần này, sau này chỉ sợ cũng chỉ có thể tiếp tục nén giận, cáo từ." Nói xong xuyên qua đám người, tiêu sái rời đi.

Dân chúng hai mặt nhìn nhau, sau đó ào ào tản ra, chưa đến nửa canh giờ, chuyện Cao Xương bị bắt liền được truyền khắp đến mấy thôn xóm gần đó, sau đó trước khi hoàng hôn, đã có chừng mười hộ gia đình đến quỳ trước cổng nha môn, đổ mắt cầu tri huyện đại nhân làm chủ, có người chỉ biết khóc, có người lại mời thêm nhân chứng.

Có một số việc kỳ thực không cần thẩm tra cũng có thể nhìn ra thật giả, Tiêu tri huyện trong lòng hiểu rõ, trước mệnh cho sư gia giúp dân chúng viết đơn kiện, sáng sớm ngày hôm sau thăng đường thẩm án, ngoài có nhân chứng vật chứng, trong có thủ hạ của Cao Xương chủ động nhận tội cầu xin khoan hồng, tội danh Cao Xương chiếm đoạt dân nữ, lừa gạt tiền tài, bức hại người chết đều được chứng thực, tội ác tày trời, tạm thời giam vào đại lao, sang thu lập trảm.

Chỉ nói vài câu đơn giản đã thay dân chúng giải quyết một ác bá, dân chúng thỏ thẻ rời đi, tranh nhau truyền tụng mỹ danh của tri huyện đại nhân.

Sau khi Tiêu tri huyện nghe được rất cao hứng, thưởng cho nhị tử mười lượng bạc.

Tiêu Nhân nhận bạc mà chưa xót cả lòng, Triền Hoài Xuân ở am ni cô tiện tay cũng đã cho chủ trì năm mươi lượng, hẳn làm được việc lớn nhường thế mà chỉ được thưởng mười lượng, không được, hẳn phải đi tranh công với Triền Hoài Xuân!

Nói đi là đi, bên này Cao Xương vừa bị nhốt vào tử lao, Tiêu Nhân liền lên xe ngựa chạy đến am ni cô.

~

Tiêu Nhân tới rất nhanh, A Du vừa mới dọn xong chén đĩa, hẳn đã quen đường chạy tới.

Trên bàn chỉ có bữa trưa cho hai người.

"Thí chủ dùng của tôi đi, tôi không đói bụng." A Du ngoan ngoãn đứng ở một bên, chỉ vào phần ăn mình chưa động tới. Chắc chắn phòng bếp bây giờ đã hết cơm, nàng không thể để cho bạn của thí chủ đói được, may là trong phòng còn có bánh ngọt có thể điền bụng.

Tiêu Nhân sao lại không biết xấu hổ mà ăn phần của nàng, quét mắt tới ngăn tủ ở bên trong, cười nói: "Cô ăn của cô đi, trên đường đến đây tôi đã ăn rồi."

Nụ cười hắn ôn hòa, cũng y như lúc mới gặp, A Du không tự chủ được lia mắt nhìn ngực Triền Hoài Xuân, luôn cảm thấy vị thí chủ này không phải là người ức hiếp người khác.

Triền Hoài Xuân đã sớm nhìn thấu tâm tư nàng, trầm mặt nói: "Chúng tôi muốn nói chuyện riêng, cô về phòng mình dùng bữa đi, lát nữa nhớ sang đây thu dọn."

A Du vừa định gật đầu, Tiêu Nhân nhìn liền cảm thấy gai mắt, "Cậu làm gì vậy? Chúng ta có việc thì để ăn xong rồi nói, tiểu sư phụ đã bụng cơm tới đây, giờ bụng trở về rất phiền phức?" Không tán thành trừng mắt liếc nhìn Triền Hoài Xuân, tiếp đó nháy mắt với A Du, ý bảo nàng ngồi xuống dùng cơm.

Triền Hoài Xuân cười nhạt, giương mắt nhìn A Du.

A Du đương nhiên sợ hãi, cảm kích gật gật đầu với Tiêu Nhân, rồi ngoan ngoãn bụng đồ ăn đi.

Nhìn nàng dịu ngoan nghe lời như thế, miệng Triền Hoài Xuân bất giác cong lên.

"Sao cậu vẫn còn cái tính tình hư hỏng này thế hả?" Thấy tiểu ni cô đi rồi, Tiêu Nhân đi vào trong cầm một bao thịt khô, xách đặt lên bàn cùng ăn với Triền Hoài Xuân.

Triền Hoài Xuân không tiếp lời, hỏi hắn: "Sự tình làm thế nào?"

Tiêu Nhân đắc ý cười, nhìn nhìn phía ngoài nói: "Đáng đời, ai bảo gã không may, ngày hôm qua cướp người bị tôi gặp được, bây giờ gã đã bị nhốt vào đại lao. Thế nào? Những thủ hạ của gã không có đưa tin cho lão tử bà à?"

"Cây cỏ bấy khi tan, Cao Xương tiến ngục, bọn chúng muốn phui sạch quan hệ với gã còn không kịp, nào còn tâm trí mà nghĩ đến một lão ni cô?" Triền Hoài Xuân mặt lộ vẻ châm chọc, châm chọc Cao Xương cũng châm chọc Tiêu Nhân, "Cậu nói muốn cứu tiểu ni cô, đã nghĩ ra biện pháp gì chưa?"

Tiêu Nhân lúng túng sờ sờ mũi, may mà trên đường tới đây đã suy xét qua, thấp giọng nói: "Chỉ là nhất giới nữ lưu, hôm nay chỗ dựa vững chắc đã không còn, chúng ta cứ uy hiếp bà ta thả người, được không? Chỉ thả hai người còn trong trắng, số còn lại chúng ta cứ mặc kệ."

"Mặc kệ?" Triền Hoài Xuân nhìn hắn, "Mặc kệ, chuyện trong am ni cô liền có thể truyền ra ngoài, khi đó cậu cho là bọn họ không ở am ni cô thì sẽ không có chuyện gì sao?"

Tiêu Nhân rầu rĩ, thuận miệng nói: "Vậy cũng chỉ có thể giết lão ni cô, thả hết tất cả mọi người, những ni cô kia chắc chắn sẽ không tự nói ra."

Triển Hoài Xuân nở nụ cười.

Tiêu Nhân lại càng hoảng sợ, thấp thòm hỏi hần: "Chẳng lẽ cậu thật sự dự tính giết người? Đó là mạng người!"

"Bộ tôi ngu vậy hả?" Triển Hoài Xuân khinh bỉ nói, tiếp theo thấp giọng nói ra quyết định của mình.

Tiêu Nhân nghe xong, ngẩng đầu, dùng loại ánh mắt bất ngờ quan sát Triển Hoài Xuân, tựa như hôm nay mới nhận thức hần: "Nhìn không ra đó nha, đại ca cậu thường ngày đều nói cậu vô dụng, tôi thấy nếu cậu vận dụng loại tâm tư này vào việc làm ăn, chưa chắc sẽ kém đại ca cậu đâu." Chẳng trách nhị lão nhà họ Triển buông tay mọi việc đi ngao du, té ra hai đứa con trai đều ranh ma, đứa này ranh ma hơn đứa kia.

Triển Hoài Xuân tự giễu cười. Hần biết mình cũng không kém đại ca, nhưng hần không có sự kiên nhẫn như đại ca, quản lý chuyện làm ăn hần căn bản làm không được.

Hai người lại thủ thi thăm thì một hồi, thương lượng xong xuôi, Tiêu Nhân xuống núi.

Triển Hoài Xuân đi tìm Tinh Từ.

Lần này, hần vào phòng Tinh Từ.

Tinh Từ cười quyền rũ, Triển Hoài Xuân cũng cười, giơ ra bố cáo Tiêu Nhân mang tới: "Sang thu Cao Xương sẽ bị chém, bà còn cười được?"

Tinh Từ biến sắc, không thể tin nhìn hần, làm như muốn từ trên mặt hần nhìn xem là thật hay giả. Không nhìn ra, bà ta vội vã cúi đầu nhìn, nhìn bức họa vẽ Cao Xương, nhìn giấy trắng mực đen, còn có mộc ấn đỏ chói của quan phủ trên giấy. Xem xong rồi, hai tay bà ta phát run.

Sao thế được? Mới có mấy ngày thôi, sao lại xảy ra chuyện?

Tinh Từ ngã ngồi ở trên ghế, sự khiếp sợ trong lòng cấp tốc chuyển thành sợ hãi. Một nữ lưu yếu đuối như bà ta, toàn dựa vào Cao Xương chống lưng mới có thể làm loại chuyện vơ vét của cải này, nay Cao Xương đã không có, những nam nhân kia tới đây ngủ không chịu trả tiền thì bà ta biết làm gì? Đó là vẫn còn may, vạn nhất có người thấy bà ta không có chỗ dựa liền sinh ra ác ý. . .

Đen ăn đen, loại việc này bà ta đã gặp quá nhiều.

Nghĩ như vậy, bà ta giương mắt nhìn người nam nhân đang ngồi đoan chính trước mặt, ép buộc bản thân trấn định lại: "Vì sao công tử cố ý báo cho ta biết?"

Triển Hoài Xuân cười: "Ta muốn khuyên bà sớm thu tay lại, tin rằng đạo lý này bà hiểu được, tốt nhất là thừa dịp hai ngày nay trước khi bọn họ còn chưa nghĩ đến việc này mà rời khỏi đây."

Tinh Từ cũng không ngây thơ như vậy, thu bố cáo, đi thẳng vào vấn đề: "Công tử thật là có lòng tốt, chẳng biết cậu muốn cầu điều gì?"

"Rất đơn giản. Nhà ta có chút thân phận, để người khác biết được ta đi chơi ni cô thì không tốt, cho nên ta hi vọng bà bán Minh Tâm Minh An cho ta, đồng thời không thể truyền chuyện xấu của am ni cô ra ngoài, nói như vậy, chỉ cần ngày mai bà hoàn tục cho hai người họ, họ thành người tự do thì ta có thể danh chính ngôn thuận thu nhận họ."

Tinh Từ mừng rỡ: "Cậu chịu bỏ một vạn lượng bạc mua chúng?"

Triển Hoài Xuân cười nhạt: "Lúc này mà bà còn muốn giờ thói công phu sư tử ngoạn? Ta nói thẳng cho bà biết, nếu không phải muốn bảo trụ danh tiếng cho hai người họ, thì một phen tiền ta cũng sẽ không cho bà, trực tiếp bầm bả bà lên quan phủ, bà có tội nhất định phải ngồi tù, hai người họ lại vô tội, sau khi được thả ra ta tự nhiên có biện pháp có được họ."

Điều Tinh Từ sợ chính là đây: "Cậu muốn cho bao nhiêu bạc? Hừ, nếu như cậu muốn cho mười lượng, hai mươi lượng thì ta thà rằng cùng chúng tiến vào nhà tù!" Đối phương có điều kiêng kỵ thì bà ta sẽ có vốn liếng cò kè mặc cả.

"Ta không có nhỏ mọn như vậy." Triển Hoài Xuân từ trong tay áo lấy ra một tấm ngân phiếu: "Đây là năm trăm lượng, chỉ cần bà làm tốt, ta bảo vệ bà bình an rời khỏi đây."

"Không được, năm trăm lượng quá ít, ít nhất. . ." Tinh Từ thẳng thừng phủ quyết, chỉ là còn chưa nói hết, Triển Hoài Xuân đột nhiên đứng lên, Tinh Từ trong lòng nhảy dựng, vội vàng chạy tới cửa ngăn cản hần, do dự một lát quyết nói: "Năm trăm lượng chỉ có thể mua một người, hơn nữa cậu phải đáp ứng bảo vệ ta đến sáng ngày mười sáu, bởi vì tối mười lăm ta chuẩn bị bán những người khác, cậu yên tâm, những kẻ đó ra giá không cao, chỉ cần cậu ra giá cao hơn bọn họ, thì vẫn có thể mua được người." Trước khi đi bà ta phải kiểm lại một khoản.

Triển Hoài Xuân rũ mắt trầm tư.

Tinh Từ thấy vậy, trái lại chậm rãi trấn định, trở lại ghế ngồi, nói: "Suy nghĩ kỹ chút đi, kỳ thực ta cũng hần là không đi không được, thiếu một tên Cao Xương thì còn có những tên côn đồ khác, ta muốn tìm chỗ dựa vững chắc cũng không khó. Chỉ là tuổi ta đã lớn, nếu quả thật có đường lui ổn thỏa, không bằng thừa dịp này thu tay lại, cậu nói có đúng hay không?"

Triển Hoài Xuân làm ra vẻ khó xử, sau đó lại nghe Tinh Từ thiện ý khuyên bảo mới đưa ngân phiếu tới: "Được, ta đồng ý. Đây là tiền chuộc thân cho

Minh Tâm, sáng mai bà phải hoàn tục cho cô ấy, nhưng bà phải nhớ kỹ, ta không muốn để cho cô ấy biết việc này là do ta chỉ điểm, cũng không muốn để cho cô ấy biết việc xấu xa của am ni cô, tốt nhất là bà nên nghĩ được lý do rồi hãy nói với cô ấy, bằng không ta sẽ làm cho bà mất hết của cải dành dụm cả đời."

Tĩnh Từ cười nhận lấy ngân phiếu, quăng một cái mị nhãn cho hân: "Công tử yên tâm, lừa người khác có thể khó, lừa Minh Tâm thì dễ ợt, chỉ là nha đầu đây một lòng muốn làm ni cô, biết được ta muốn đuổi nó xuống núi nhất định sẽ thương tâm khổ sở, đến lúc đó cậu cũng đừng có vì xót nó mà trách ngược lại ta à nha?"

Triển Hoài Xuân không lên tiếp, trực tiếp đi thẳng ra ngoài.

Tác giả: Ha ha, các bạn đọc có cảm thấy Triển Nhị gia sẽ không công đưa cho tú bà năm trăm lượng không?

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: An Ủi

Tĩnh Từ không có nói việc Cao Xương bị bắt cho các ni cô trong am biết, dù sao trước khi rời đi, bà ta còn muốn mượn uy danh của Cao Xương kinh sợ mấy người.

Sau khi thương lượng không lâu với Triển Hoài Xuân xong, Tĩnh Từ gọi bốn ni cô đã hầu khách tới phòng mình, trực tiếp nói cho bọn họ biết có người muốn chuộc thân cho A Du, ngày mai sẽ cho A Du hoàn tục, sau đó bảo bọn họ không được để lộ ra, đặc biệt là Minh Dung và Minh Hoa.

Thanh Thi nghe được thì có chút động dung, Thanh Họa thì có chút hăm mộ tiểu ni cô vận khí tốt, Minh Dung Minh Hoa thì hoàn toàn đổ kị, nhưng không cần biết lòng các nàng nghĩ như thế nào, cũng đều không dám nghịch lại ý Tĩnh Từ.

Thông báo xong, Tĩnh Từ lập tức dẫn bốn người đến Phật đường, bảo Minh Dung đi gọi A Du Minh An đến. Triển Hoài Xuân muốn A Du sáng mai hoàn tục, nhưng Tĩnh Từ lại muốn sớm giải quyết việc này để không còn phải sầu lo gì, dù sao Triển Hoài Xuân cũng phải ở am ni cô đến ngày mười sáu, A Du hoàn tục sớm một ngày hay muộn một ngày cũng không ảnh hưởng gì.

A Du ở trong phòng niệm kinh, khi mở cửa vừa lúc nghe thấy Minh An hỏi Minh Dung đến Phật đường làm gì, nàng thấy Minh Dung liếc liếc nhìn mình, sau đó không nói gì liền trực tiếp đi về phía trước.

A Du cảm thấy không rõ, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều, đóng kín cửa, rồi cùng Minh An sóng vai đi ở phía sau.

Vào Phật đường, chỉ thấy Tĩnh Từ đứng trước hương án, trước người bày một cái bồ đoàn. Thanh Thi đứng ở bên cạnh, trong tay nâng một mâm cỗ, bên trên hình như có một nhúm tóc.

Đó giờ hai tiểu ni cô chưa từng thấy loại giá thức này, đều tò mò nhìn chằm chằm sư phụ mình.

Tĩnh Từ bảo Minh An và Minh Dung Minh Hoa đứng cạnh nhau, sau đó nghiêm mặt lệnh cho A Du quỳ xuống bồ đoàn. Lần đầu tiên thấy sư tổ nghiêm túc như thế, A Du đột nhiên rất sợ, thăm dò nhìn sư phụ, thấy mặt sư phụ không lộ vẻ gì, ánh mắt lại dường như có chút vui mừng. A Du nhìn mà chẳng hiểu, mang tâm tình phức tạp quỳ xuống. Khi đã quỳ xuống, nàng nghe sư tổ nói: "Minh Tâm, con trước phá giới ăn mặn sau lại phạm sát giới, liên tiếp phạm hai đại thanh quy giới luật, ngã Phật khó có thể tha thứ cho con, hôm nay cho con hoàn tục, xuống núi đi."

Hoàn tục, xuống núi. . .

A Du sững sờ, chỉ chốc lát mới ý thức được là chuyện gì đang xảy ra, nàng lòng nóng như lửa đốt lệ như suối trào, khóc cầu hai người: "Sư phụ sư tổ, đệ tử thực sự biết sai rồi, hai người phạt con thế nào cũng được, đừng đuổi con xuống núi được không? Cầu hai người đừng đuổi con, con nhất định sẽ nghiêm túc tu quá, sư tổ. . ."

Nàng không nên hùa hạ thí chủ, không nên thích những thứ bánh kia, nàng không muốn gì cả, chỉ muốn thanh thản ổn định ở am ni cô, cùng sư phụ cùng trọng Phật, ngày đêm tụng kinh.

"Sư phụ. . ." Thấy không ai để ý mình, A Du chuyển đến trước người Thanh Thi, ôm chân nàng cầu xin: "Sư phụ, con không muốn đi, từ nhỏ con đã đi theo người, con không muốn rời khỏi người, con muốn làm ni cô, sư phụ thay con cầu xin sư tổ với, con thực sự biết sai rồi!"

Nàng khóc ruột gan đứt từng khúc, không phát hiện ánh mắt những người khác nhìn nàng đều mang vẻ phức tạp, dù cho có thấy A Du cũng sẽ không nghĩ gì, bởi vì bây giờ trong đầu nàng chỉ có một ý niệm, đó là lưu lại tiếp tục làm ni cô.

Tĩnh Từ mặc kệ nàng, nghiêng đầu nói với Thanh Thi: "Các con đầu gi cũng là thầy trò một hội, con căn dặn con bé vài lời sau cùng đi. Con bé xuất gia từ lúc nhỏ, nhiều năm nay đều ở trong am chúng ta, bây giờ bất chợt hoàn tục rất có khả năng không biết nên đi nơi nào, ta cho con bé thời gian ba ngày để suy nghĩ nơi để đi, qua ba ngày phải xuống núi."

"Được rồi, mấy đứa trở về hết đi, nhớ kỹ, từ nay về sau đệ tử có tên lót là Minh chỉ có ba tỷ muội các con, trong am chúng ta không còn Minh Tâm nữa, sau này nếu có gặp lại, chỉ có thể gọi con bé là nữ thí chủ."

Tĩnh Từ nói những lời này không chút lưu tình, A Du nghe mà tim vỡ tan tành, quay đầu, sững sờ nhìn trưởng bối quen thuộc dẫn ba vị sư tỷ cùng nhau rời đi, thẳng đến mất hút khỏi cửa. Lúc này A Du không nhận được nữa, ôm chân Thanh Thi khóc rống lên: "Sư phụ, đừng đuổi con mà, nơi này chính là nhà của con, sư phụ hãy giúp con, con không muốn đi. . ."

"Đứa bé ngốc." Thanh Thi thở dài, cũng quỳ xuống, ôm A Du vào lòng, ngẩng đầu nhìn sang tượng Phật bên phải, vừa vỗ vai A Du vừa chậm rãi nói: "A Du đừng khóc, hoàn tục là chuyện tốt, con không biết sư phụ ao ước được như con thế nào đâu. Con đừng nhìn sư phụ cả ngày niệm kinh, kỳ thực sư phụ cũng không muốn xuất gia. Sư phụ hôm nay nói cho con biết, hạnh phúc lớn nhất của một cô nương chính là trước khi xuất giá có phụ mẫu bảo vệ, sau khi xuất giá vợ chồng ân ái, con cháu đầy cả sảnh đường. . . Sư phụ khi còn bé gia đạo sa sút, một mình bơ vơ, bắt đầu mới xuất gia làm ni, nhưng A Du thì khác, dưới núi con còn có người thân, còn có. . . Bây giờ con hoàn tục vừa đúng tuổi, sau khi xuống núi là có thể thành thân, còn nhớ chuyện về váy cưới mà sư phụ đã nói với con không? Con hoàn tục, về sau sẽ có thể mặc váy đỏ, có gì mà phải thương tâm, nếu như nhờ sư phụ thì lúc nào con cũng có thể lên núi thăm ta."

Thanh âm nàng êm dịu, có vài lời là thật lòng, có vài lời là nói dối, thí dụ như nói lên núi thăm nàng, vị thí chủ kia nếu đã dùng nhiều tiền chuộc A Du ra ngoài, trong lòng khẳng định coi trọng con bé, đâu thể nào để A Du quay lại loại địa phương này? Ba ngày sau từ biệt, nàng sợ là sẽ không còn được gặp lại người đệ tử ngây thơ như suối trong này nữa.

Sự vỗ về của sư phụ vẫn ấm áp như xưa, A Du tham lam tựa vào lòng sư phụ, cúi đầu nức nở: "Nhưng con luyến tiếc sư phụ, con không muốn lập gia đình, con chỉ muốn làm ni cô. Sư phụ, là người dạy con niệm kinh, là người dạy con trong lòng phải có Phật tổ, vì sao còn muốn con lập gia đình?" Bây giờ có nói gì A Du cũng nghe không lọt, vừa nghĩ tới am ni cô không cần nàng nữa, nàng liền sợ không biết phải làm sao.

"Được rồi được rồi, cũng đâu phải lập tức đuổi con đi, trước về phòng suy nghĩ thật kỹ, ngẫm lại lời sư phụ vừa nói với con, suy nghĩ rõ rồi lại xuống núi, không vội." Thanh Thi đỡ nàng đứng lên, thay nàng lau nước mắt, cầm trong tay nhúm tóc kia nhét vào trong tay đệ tử, cảm khái nói: "Đây là tóc năm đó con quy y để lại, A Du à, sau khi hoàn tục đừng cạo tóc nữa, nhanh nhanh nuôi dưỡng tóc, chờ tóc dài ra là con có thể lập gia đình."

"Sư phụ. . ." A Du xoay người kêu.

Thanh Thi cũng không quay đầu lại, hạ quyết tâm rời đi.

A Du ngờ ngác cảm tóc, nước mắt từng chuỗi từng chuỗi rơi không ngừng.

Sư phụ thực sự không cần nàng nữa rồi. . .

A Du lại quỳ gối trên bồ đoàn, dập đầu với tượng Phật, đỉnh đầu chạm đất, không hề ngẩng lên.

Nàng cứ như vậy quỳ ở Phật đường, bản thân nàng không đi, cũng không có ai tới khuyên nàng.

Trước hoàng hôn Tiêu Nhân liền quay lại, vừa vào đến cửa gỗ của am ni cô liền thấy được bóng người quỳ bên trong. Hẩn ngẩn người, rất nhanh đã đoán được nguyên do, cũng đoán được ni cô bên trong là ai. Đi tới cửa hương đường, nghe tiếng nàng nức nở khe khẽ, Tiêu Nhân suy nghĩ một chút, quyết định không đi vào, ngược lại đi tìm Triển Hoài Xuân.

"Mua được đồ chứ?" Triển Hoài Xuân vừa tỉnh ngủ, dụi mắt ra mở cửa.

"Mua rồi." Tiêu Nhân giao đồ cho hắn, ngồi vào bàn uống chén nước, than thở: "Tôi vào cửa thì thấy tiểu ni cô quỳ gối ở hương đường khóc, cũng không biết cô ấy khóc bao lâu rồi, haiz, cậu không biết đâu, khi con vệt đáng ghét nhà tôi chết thì Xán Xán cũng không có khóc lóc thảm thương giống như cô ấy."

Khi hắn mở miệng nói chuyện thì Triển Hoài Xuân liền thất thần. Khi Tĩnh Từ mang người ra phía trước thì hắn có nghe thấy, tất cả đều tiến hành theo kế hoạch của hắn, hắn không có suy nghĩ nhiều, đóng cửa đi ngủ, cũng đoán được tiểu ni cô nhất định sẽ khóc nhè, chỉ là hắn ngủ thẳng từ trưa đến hoàng hôn, lẽ nào nàng vẫn khóc từ trưa đến giờ?

"Được rồi, ở đây không còn chuyện của cậu nữa, cậu quay về đi, tôi tiễn cậu ra cửa." Sau khi hoàn hồn, Triển Hoài Xuân đứng dậy chuẩn bị tiễn khách.

Tiêu Nhân theo hắn ra tới cửa thì kéo hắn lại: "Cậu rốt cuộc đã nghĩ ra nên dần xếp tiểu ni cô thế nào chưa? Mấy năm nay cha mẹ cô ấy cũng không hề lên núi thăm, có thể thấy được là lòng dạ nhẫn tâm, dù cho chúng ta có đưa cô ấy về nhà, chưa chắc bọn họ sẽ đối xử tốt với cô ấy."

"Có thể là bọn họ đã tới, nhưng cô ấy lại không biết." Triển Hoài Xuân thuận miệng đáp, kỳ thực hắn cũng không rõ lắm, "Tôi sẽ tìm tú bà hỏi thăm một chút."

"Ừ, cậu có nhiều ý nghĩ ranh mãnh, chuyện trong am đều giao cho cậu, muốn tìm người thì tôi sẽ giúp cho." Tiêu Nhân rất yên tâm về hắn, thấy sắc trời không còn sớm, nhắc chân xuất môn.

Triển Hoài Xuân tiễn hắn ra am, nhìn thấy Tiêu Nhân quẹo sang đường khác, lúc này mới xoay người, đóng cửa lại, trực tiếp đi tới hương đường.

A Du còn đang quỳ, vóc dáng nàng vốn nhỏ nhắn xinh xắn, lại hơi gầy gầy, nhìn trông đặc biệt đáng thương.

"Tại sao lại quỳ ở đây khóc?" Triền Hoài Xuân ngồi xếp lên bờ đoàn cạnh tiểu ni cô, nhẹ nhàng thọt cánh tay nàng.

A Du quay đầu nhìn hấn, nàng không muốn giận lẫy, nhưng hết thấy mọi việc đều do người trước mắt này làm ra, A Du thực sự không muốn thấy hấn, đứng dậy muốn đi.

Triền Hoài Xuân mất hứng, giờ tay lên kéo tay nàng, mặt lạnh hỏi: "Tôi lại chọc cô à? Vì sao thấy tôi liền bỏ đi?"

A Du dùng sức hất tay, chỉ khóc không nói lời nào.

"Rốt cuộc là làm sao?" Thấy nàng xoay xoay vặn vặn, Triền Hoài Xuân hết cả kiên trì, hơi dùng sức đã kéo được người lại, đè bả vai nàng hỏi.

A Du trào dâng uất ức, khóc mắng hấn: "Đều do cậu không tốt, cậu ép tôi phá giới, bây giờ sư tổ không cần tôi nữa, không cho tôi làm ni cô. . ."

"Thối tha, để tôi đi tìm bà ta phân xử!" Triền Hoài Xuân đột nhiên đứng lên, lồng ngực cảm phần nghiêng rãnh nghiêng lợi: "Chuyện này tôi đã nói với bà ta rồi, rõ ràng là lỗi của tôi, sao bà ta còn đổ lên đầu cô? Tôi thấy bà ta quả thật là lão hồ đồ, hôm nay nếu bà ta không cho cô tiếp tục làm ni cô, tôi sẽ đập bà ta một trận!"

"Đừng đi!"

A Du vốn đã sợ hấn, giờ lại thấy ánh mắt hấn dữ dần, nàng thật lo lắng hấn sẽ đi đánh người, vội vàng kéo lấy tay hấn: "Không cần cậu đi, sư tổ, sư tổ phạt tôi là đúng, là đúng. . ." Chưa dứt lời, thanh âm nàng liền nghẹn nghẹn.

A Du chấp nhận.

Dù có thế nào, thì quả thật nàng đã phá giới, huân giới sát giới tham giới, sư tổ phạt nàng là đúng, nàng không nên oán giận sư tổ, cũng không nên giận lẫy sang người nam nhân trước mắt. Suy nghĩ rõ ràng, A Du đành nhận mệnh, chút hy vọng xa vời cũng tan biến, nàng ngơ ngác quý xuống, nhìn cửa rơi lệ. Nàng không được làm ni cô nữa, vậy nàng biết đi đâu đây? Nàng có thân nhân sao? Nàng không biết.

Thấy nàng thất hồn lạc phách, Triền Hoài Xuân có chút không đành lòng, ngồi xổm xuống hỏi nàng: "Thật sự không cần tôi đi lấy lại công đạo giúp cô?"

A Du mờ mịt lắc đầu.

Triền Hoài Xuân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhìn nàng một cái, lại hỏi: "Vậy cô dự định lúc nào xuống núi? Nghĩ ra được nên đi đâu chưa?"

A Du cúi đầu gạt lệ: "Sư phụ cho tôi ở lại đây ba ngày, còn về đi đâu, tôi, tôi không biết. . ." Nói rồi khóc dữ dội hơn.

Thấy hai mắt nàng sưng cả lên, vai không ngừng run, Triền Hoài Xuân bèn dịu giọng: "Như vậy đi, cô hầu hạ tôi nhiều ngày cũng coi như là hai chúng ta có duyên, lại là tôi liên lụy cô bị phạt xuống núi, vậy chờ sau khi cô chuẩn bị tốt thời gian xuống núi, thì trước hết cô cứ đến nhà tôi, tôi sẽ tận lực hỏi thăm xem cha mẹ cô đang ở đâu, đến lúc đó sẽ đưa cô về nhà, được không?"

"Đi theo cậu?" A Du kinh ngạc ngẩng đầu lên.

"Nhà tôi ở thị trấn, trước khi tìm được cha mẹ cô, cô có thể ở nhà tôi." Triền Hoài Xuân không chút nghĩ ngợi nói, nói xong liền ngăn người, rất nhanh lại yên lòng, từ đây đến cuối tháng vẫn còn nửa tháng, cũng đủ để hấn tìm được cha mẹ tiểu ni cô trước khi đại ca trở về.

A Du cúi đầu, nàng không biết có nên đi với hấn hay không, thế nhưng không đi cùng hấn, thì nàng có nơi để đi sao? Nàng không nhận biết ai cả.

"Không muốn đi? Vẫn còn giận tôi?" Thấy tiểu ni cô chần chờ chưa quyết, Triền Hoài Xuân mất hứng, có người cho nàng ăn ở khỏi phải trả tiền, nàng còn do dự cái gì?

"Không có giận!" A Du vội vã phủ nhận, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt hấn cong cong chứa ý cười, nàng lại ngượng ngùng, cúi đầu nói: "Vậy thì làm phiền thí chủ." Trong lòng rất cảm kích đối phương, nếu như không có hấn thu lưu, nàng quả thật không biết đi đâu.

Giải quyết xong tiểu ni cô, Triền Hoài Xuân tâm tình không tệ, lôi kéo nàng đứng lên: "Tôi sẽ đi hỏi thăm chủ trì về thân thế của cô, cô về phòng nghỉ ngơi một chút đi. Đừng lo lắng, trước khi tìm được cha mẹ cô, tất cả mọi chuyện tôi sẽ thay cô làm chủ, coi như bồi tội với cô."

"Đa tạ thí chủ." Giờ đây lòng A Du vẫn còn rối bời, hầu như hấn nói cái gì thì nàng nghe cái đó, hấn bảo nàng trở về phòng, nàng liền cúi đầu đi về.

Triền Hoài Xuân tiếp tục đứng trong hương đường một lát, khi đi tìm Tĩnh Từ thì liền đi thẳng vào vấn đề: "Trước đây Minh Tâm xuất gia như thế nào? Có thân nhân gì không? Ta cũng không muốn sau khi mang cô ấy trở về, còn có người tìm tới cửa đây đưa cô ấy."

Về thân thế của A Du, Tĩnh Từ đã sớm chuẩn bị tốt, cười nói: "Cậu yên tâm đi, Minh Tâm được ta nhặt được trong núi, lúc đó nó bệnh suýt chết, có lẽ là cha mẹ nó nghĩ con mình chết chắc rồi nên mới vứt nó lên núi mặc cho số phận định đoạt, ta sợ Minh Tâm thương tâm nên mới viện lí do dễ nghe để nói với nó, nói là cha mẹ nó không có tiền trị bệnh cho nó nên mới đưa nó đến am ni cô. Cậu xem, nhiều năm nay bọn họ cũng không có đi tìm con, chắc chắn cho rằng con mình đã chết, hướng hồ gái lớn thì sẽ thay đổi, Minh Tâm thì lại quên hết mọi chuyện, trở về cậu cứ đổi lại tên cho nó, tương lai dù cho có gặp được cha mẹ nó, bọn họ cũng không có chứng cứ chứng minh đó là con của bọn họ."

"Gặp được trong núi? Bệnh nguy kịch mà bà còn nhặt về, lòng tốt thế nhỉ." Triển Hoài Xuân cũng không tin lời này lắm.

Tĩnh Từ dựa vào cửa cười: "Ta cũng đâu có lòng tốt như vậy, là do Minh Tâm từ nhỏ đã xinh đẹp, nếu nó xấu xí, ta sẽ mặc kệ nó sống chết."

Triển Hoài Xuân hừ một tiếng, biết hỏi thăm không ra gì nữa, trở về khách phòng.

~

Sắc trời dần tối, A Du nhìn ra ngoài cửa sổ, theo thói quen đi đến phòng bếp, dự định bung com đến khách phòng, chỉ là nàng còn chưa vào cửa, Minh An ở bên trong đã nhìn thấy nàng, vừa thu dọn vật trên tay vừa lãnh đạm nói: "Bây giờ cô đã không còn là người của am ni cô nữa, nên ngấm lại sau khi xuống núi làm sao để sống đi, chuyện nơi đây không cần cô quan tâm."

A Du sững sờ tại cửa, nghe nàng nói xong nước mắt lại trào lên, xoay người, đi từng bước xuống bậc thang, tựa như người mất hồn.

Minh An nhìn bóng lưng nàng, đồ kị ghen ghét vô cùng.

Hoàn tục cái quái gì chứ, nhất định là người kia chuộc thân cho nàng, hao phí khí lực lớn như vậy, chỉ vì không muốn khiến nàng hoài nghi mà thôi, thật đúng là dụng tâm hết lòng vì A Du.

Khi không còn thấy thân ảnh A Du, Minh An thu hồi đường nhìn, bụng phần dành cho người ở khách phòng, vững vàng đi đến tiền viện.

Nàng không biết vì sao đối phương không lập tức xuống núi, nhưng đêm nay chắc chắn sẽ là cơ hội cuối cùng của nàng.

Tác giả: Sao cứ có cảm giác tiểu bạch thỏ bị đại sói xám lửa vào ổ vậy ta?

Triển Nhị gia: Lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, bản thiếu gia chỉ tạm thời thu lưu nàng mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Phóng Hỏa

Khi Minh An đưa com tối cho Triển Hoài Xuân thì vô cùng thành thật, bụng đồ xong liền lui ra ngoài, lúc tới thu dọn chén đĩa cũng ngoan ngoãn khéo léo.

Triển Hoài Xuân nhìn theo bóng lưng nàng ra cửa, cười cười.

Sắc trời đã tối, Minh An dọn rửa chén đĩa trong phòng bếp xong, như thường ngày trở về phòng.

Nàng nằm trên giường, không biết qua bao lâu, nghe được ngoài cửa có tiếng bước chân đã tận lực phóng nhẹ, tiếng bước chân kia từ từ đi đến phía trước cửa sổ, ngừng lại, làm như muốn nhìn xem nàng có còn ở bên trong hay không. Minh An nằm trên giường không hề nhúc nhích, lòng ôm chần tựa như đang ngủ rất ngon. Đêm nay ánh trăng sáng tỏ, nàng tin tưởng đối phương nhất định có thể thấy rõ bộ dạng ngủ say của nàng.

Rất nhanh, người nọ liền đi.

Minh An mở mắt, nàng biết, Tĩnh Từ yên tâm cho A Du đi hầu hạ vị công tử kia, nhưng tuyệt sẽ không yên tâm nàng.

Biết thì có thể làm gì? Am ni cô này chỉ có một mình Tĩnh Từ, bà ta có thể lợi dụng Cao Xương kinh sợ các nàng, nhưng không có cách nào thời thời khắc khắc nhìn chăm chăm nàng.

Minh An tiếp tục chờ, chờ đến khuya khoắt mới lặng lẽ đứng dậy, khi mặc quần áo thì nàng dừng lại một chút, sau cùng bên trong không mặc gì cả, bên ngoài chỉ khoác ni cô bảo rộng thùng thình, chỉ cần nhẹ nhàng kéo ra liền có thể rơi xuống đất. Nếu như kế hoạch lần này không dùng được, nàng chỉ có thể dựa vào thân thể, nàng biết đối phương chúng mắt nàng, nhưng đây là tiền vốn cuối cùng của nàng.

Nương theo ánh trăng, Minh An nhẹ nhàng đi tới trước cửa khách phòng, nàng nhẹ nhàng gõ cửa, gõ ba cái liền dừng lại, tránh cho tiếng gõ quá vang truyền tới hậu viện.

Khi gõ đến lần thứ tư, nàng nghe được bên trong rốt cục có động tĩnh.

Chỉ chớp mắt, lòng Minh An liền khẩn trương.

"Ai?" Ngăn cách bởi một cánh cửa, bên trong truyền ra giọng nam có chút khàn, còn mang theo vẻ bức dọc khi đang ngủ ngon mà bị quấy rầy.

"Thí . . Công tử, là tôi, Minh An, cầu công tử mở cửa, Minh An có chuyện muốn nói với cậu."

Triển Hoài Xuân cười nhạt: "Tôi không có gì để nói với cô, cô. . ."

"Công tử, tôi tới là để nói cho cậu một việc, có liên quan tới sư muội."

Có liên quan tới tiểu ni cô?

Triển Hoài Xuân có thêm vài phần hăng hái, trầm mặc một hồi, rồi mở cửa, vừa mở cửa liền xoay người ngồi vào bàn, không coi ai ra gì rót nước, tự rót tự uống.

Minh An dè dặt đi vào, chỉ hơi chút do dự, sau đó liền đóng cửa lại. Thấy đối phương không có ngăn cản, tim nàng có chút nhảy nhót, ép buộc bản thân trấn định lại, cúi đầu chậm rãi đi tới trước người Triển Hoài Xuân, quý xuống nói: "Công tử, hôm nay sư muội hoàn tục, Minh An đoán, là cậu chuộc thân cho nó đúng không?"

"Đúng thì thế nào?" Triển Hoài Xuân vuốt vuốt chén trà hỏi.

Minh An cảm thấy chua lòng, "Công tử bỏ bao nhiêu bạc?"

Giọng Triển Hoài Xuân lạnh xuống: "Vì sao tôi phải nói cho cô biết? Rốt cuộc cô muốn nói chuyện gì, nếu nói nhảm nữa thì lập tức cút."

Minh An không hề hoảng loạn, cười khổ nói: "Công tử chớ vội, Minh An chỉ là nghĩ không thông, bà ta chưa bao giờ chịu bán chúng tôi, sao lần này lại nhả ra, nếu bà ta nhả ra, hoặc là công tử ra giá khiến bà ta hài lòng, hoặc là công tử bị bà ta lừa."

"Tôi bị bà ta lừa?" Triển Hoài Xuân kinh ngạc lặp lại, "Tôi có thể bị bà ta lừa cái gì? Tôi giao bạc lấy người, sao lại bị lừa?"

Minh An ngẩng đầu nhìn hắn: "Vậy bà ta có đưa khế ước bán thân của sư muội cho cậu không? Nếu có, vậy cứ coi như Minh An chưa nói gì."

Triển Hoài Xuân nhíu mày, nghĩ lại liền hiểu tính toán của Tĩnh Từ: "Mấy người xuất gia làm ni cô, chẳng lẽ còn ký khế ước bán thân?"

Minh An đã hiểu rõ, nàng biết Tĩnh Từ sẽ không dễ dàng thả người, mà rất nhiều người trước đó muốn chuộc thân đều bởi vì giá quá cao mà từ bỏ, vị công tử này nhìn cũng không phải kẻ ngu dốt, tuyệt không có khả năng vì một A Du ngu xuẩn mà cam tâm tình nguyện ra giá lớn như vậy, trong đó chắc chắn có mờ ám.

Nàng cúi đầu, nhỏ giọng giải thích: "Năm đó cha mẹ tôi vốn định bán tôi làm nha hoàn, sau lại Cao Xương sai người nói cho bọn họ biết am Ngọc Tuyên am thu nhận ni cô, thế nhưng sợ tiểu ni cô không thể chịu khổ chạy trốn xuống núi, nên trước phải ký khế ước bán thân cho am, cha mẹ tôi vừa nghe am ni cô ra giá cao hơn làm nha hoàn, liền ký. Tôi tới đây sau sư muội, không biết nó vào am như thế nào, nghĩ đến chắc cũng không khác gì tôi. Công tử, bà, bà ta có đưa khế ước bán thân của sư muội cho cậu không?"

"Không." Triển Hoài Xuân nhìn chằm chằm chén trà trong tay, trong đầu lại nhớ đến lời lão cha nói.

Vô gian bất thương.

Mụ tú bà kia cũng thật có bản lĩnh, bà ta dự tính cầm bạc của hắn rồi rửa tay, sau đó sẽ chuyển khế ước bán thân của A Du cho người khác đến cùng hắn có kẻ, hoặc là sau này sẽ vu cáo ngược lại là hắn cướp người?

Đáng tiếc bà ta chọn nhầm người rồi, dù cho không biết việc này, hắn cũng không có ý định để cho bà ta còn sống xuống núi.

Hắn nhìn người đang quý phía trước, bình tĩnh hỏi: "Cô nói cho tôi biết điều này, đối với cô có lợi gì? Sau lưng bà ta có Cao Xương, tôi đắc tội không nổi, nhiều nhất thì đòi bạc lại không chuộc thân cho sư muội cô nữa, tuyệt không có chuyện bởi vì cảm kích cô mà cứu cô thoát khỏi biển lửa."

Minh An lắc đầu: "Không cần công tử cứu tôi, Minh An chỉ cầu công tử giúp tôi chuẩn bị một thứ."

"Nói nghe xem."

". . . Thuốc mê."

Minh An chần chờ một lát rồi mở miệng, khi đã nói ra thì lòng của nàng triệt để an định lại, nói thẳng kế hoạch của mình ra: "Công tử, cậu bị Tĩnh Từ chơi xỏ, nghĩ vậy trong lòng chắc cũng khó chịu? Cậu là quý nhân, chắc chắn không muốn dây dưa nhiều với bà ta, Minh An chỉ cầu cậu giúp tôi chuẩn bị thuốc mê, tôi sẽ tự mình động thủ. Đến lúc đó công tử có thể lấy lại bạc của mình và khế ước bán thân của sư muội, nếu như cậu muốn, lấy hết khế ước bán thân của mọi người cũng được, chỉ cần có thể chạy khỏi nơi này, Minh An nguyện ý thay cậu làm trâu làm ngựa."

"Vậy sau khi chủ trì mấy người tỉnh lại có thể cam tâm? Dù cho tôi lấy hết các khế ước bán thân, thì độ điệp của mấy người vẫn còn trong tay bà ta, bà ta có thể lấy thân phận chủ trì cầm mấy người hoàn tục, càng khỏi phải nói đến núi dựa Cao Xương của bà ta."

Minh An cắn răng, bất cứ giá nào nói: "Bà ta sẽ không tỉnh được, sau khi công tử lấy được đồ mình muốn, Minh An sẽ châm lửa đốt am ni cô, lại nói với quan phủ là nửa đêm trong phòng Tĩnh Từ tự nhiên bốc hỏa, tuyệt không liên lụy công tử. Không có Tĩnh Từ, không có khế ước bán thân, chỉ cần công tử có thể dẫn chúng tôi xuống núi trước khi Cao Xương nhận được tin, thì Cao Xương cũng không có lý do gì cướp người với cậu." Nàng suy nghĩ rất

nhieu biện pháp, đây là cái ổn thỏa nhất, không có hậu hoạn, cũng không cần lo lắng danh tiếng bại lộ, những khách nam tới đây đều lên lên lút lút, cũng sẽ không để lộ ra ngoài.

"Cô, thật độc ác." Triển Hoài Xuân miễn cưỡng dựa người vào ghế, nhìn chăm chăm người nhìn như gầy yếu phía trước. Hắn thực sự không nghĩ tới, không ngờ thủ đoạn của người này thật độc ác, trừ chuyện khế ước bán thân hắn không biết, quyết định của nàng dĩ nhiên không mưu mà hợp với hắn, có điều hắn chỉ muốn giết dây Minh An sau đó mượn đao giết người, Minh An cũng cam tâm tình nguyện chủ động phải làm đao chém.

Minh An cười khổ: "Chỉ cần có thể bảo trụ thuần khiết, chuyện có ác cỡ nào tôi cũng có thể làm được. Công tử, Minh An van xin cậu." Nặng nề mà dập đầu.

Triển Hoài Xuân không lập tức nhận lời, giả bộ lo lắng rồi và hại, hồi lâu mới nói: "Ngày mai tôi đưa đồ cho cô, khi cô làm cơm tôi thì động thủ."

"Đêm mai? Có phải là quá trễ không? Tôi lo lắng Cao Xương sẽ lên núi trước thời hạn, lại còn. . ."

"Điều này thì cô không cần lo, cô chỉ cần làm chuyện cô nên làm là được, nhớ kỹ, trước khi phóng hỏa, tôi muốn đến phòng bà ta trước, đồ trong phòng bà ta, cô không được phép chạm vào. Được rồi, cô về đi, ngày mai cẩn thận làm việc, đừng để lộ ra dấu vết." Triển Hoài Xuân đứng dậy tiễn khách. Cao Xương chết rồi, những nam khách kia thì có Tiêu Nhân giả làm nha dịch lấy danh nghĩa tróc nã tội phạm giết người đứng trấn ở ngay đường lên núi, tin rằng không ai dám lên núi.

Minh An không dám cãi lại, lo sợ đi về.

Triển Hoài Xuân lại không buồn ngủ, nằm trên giường trầm tư.

Khế ước bán thân. . .

Nếu tiểu ni cô bị cha mẹ bán vào am ni cô, vậy sau khi hắn đưa tiểu ni cô trở về, cha mẹ nàng thấy nàng xinh đẹp, có thể bán nàng một lần nữa hay không? Dù cho hắn cho bọn họ số bạc khiến bọn họ cả đời không lo cơm áo, nhưng cha mẹ hẳn tâm như vậy, sẽ chiếu cố thật tốt cho đứa con ngọc vẫn không tự mình chăm sóc sao?

Thực sự là phiền phức.

~

Sáng hôm sau vẫn là Minh An đến đưa điểm tâm, Triển Hoài Xuân bảo nàng gọi A Du đến, mới biết được A Du đang cùng Thanh Thi đến rừng đào ngắm hoa.

Triển Hoài Xuân chưa từng gặp Thanh Thi.

Đuổi Minh An đi, hắn đến rừng đào tìm người. Rất xa, thấy hai ni cô một cao một thấp đứng dưới tàng cây, hắn lặng lẽ tránh.

"A Du, con xem, con gái tựa như hoa đào, trước khi xuất giá là nụ hoa, lập gia đình liền hé nở, trước mặt chồng mình sẽ lộ ra bộ dáng xinh đẹp nhất, sau đó mang thai sinh con. A Du, số con tuy khổ, nhưng cũng là người có phúc, gặp được quý nhân. Nếu vị thí chủ kia muốn dẫn con về nhà, con hãy nghe lời cậu ta, cẩn thận tỉ mỉ hầu hạ, chớ chọc cậu ta tức giận. Tương lai cậu ta cưới vợ, con phải kính trọng đối phương, trừ lời của hai vợ chồng họ ra, ai nói gì con cũng đừng nghe, chỉ làm chuyện thuộc về bổn phận của mình, cuộc sống sẽ trôi qua tốt hơn." Không còn nhiều thời gian nữa, Thanh Thi không thể chỉ dạy được nhiều cho đệ tử, chỉ có thể tận lực chỉ điểm nàng.

A Du cũng không hiểu lời sư phụ nói cho lắm: "Thí chủ nói sẽ nhanh chóng đưa con về nhà. . . Chỉ là nếu như cậu ấy cưới vợ trước khi con về nhà, thì con sẽ nghe lời của sư phụ."

Thanh Thi thở dài, lòng hy vọng đệ tử vẫn cứ mãi ngây thơ, tương lai sẽ không vì tình mà khổ sở, cũng sẽ không vì không an phận mà trở thành cái đình trong mắt chủ mẫu, lại sợ con bé đơn thuần như vậy, một khi chủ mẫu thiếp thất nảy sinh ý nghĩ xấu, sợ rằng ngay cả mình chết như thế nào con bé cũng không biết. Về phần người chuộc thân cho con bé, đã là nam nhân, thì là người không thể dựa vào nhất.

"A Du, vạn nhất tương lai con có uất ức, đau khổ, thì con hãy niệm kinh, đừng nghĩ đến những tục sự này nữa, như vậy con sẽ dễ chịu." Phật tổ không cứu người, nhưng kinh Phật có thể thanh tâm, nhiều năm nay, không phải là nàng luôn dựa vào nó để vượt qua sao?

A Du trịnh trọng gật đầu: "Sư phụ yên tâm, con sẽ niệm kinh mỗi ngày."

Hai thầy trò dần dần đi xa, Triển Hoài Xuân trốn ở phía sau cây, muốn cười đại ni cô buồn lo vô cớ lo lắng không đâu, muốn cười tiểu ni cô ông nói gà bà nói vịt, nhưng vẫn không cười ra được.

Hai người họ đều là người đáng thương cả.

~

Màn đêm buông xuống.

Minh An bụng bữa tối đến phòng Tĩnh Từ, thối lui đến phòng ngoài chờ, chờ bên trong truyền đến tiếng bịch, nàng liền đi tìm Triển Hoài Xuân.

Triển Hoài Xuân theo nàng bước vào, hẩn mặc hoa phục, cao ngạo đứng đó, nhìn Minh An lung tung tìm kiếm trong phòng, sau cùng thấy nàng tìm ra được một cái hộp gỗ, giở chiếc chìa khóa treo trên cổ Tĩnh Từ, khẩn trương mở ra.

Hộp gỗ có hai tầng, phía trên là chút bạc vụn, phía dưới là ngân phiếu được xếp chỉnh tề, dưới cùng là độ điệp và khế ước bán thân của các ni cô.

Độ điệp giao về cho quan phủ, mọi người liền chính thức hoàn tục, phần của A Du thì Tĩnh Từ vốn đã hứa sẽ đưa cho hẩn sau, hiện tại Triển Hoài Xuân trực tiếp lấy ra, rồi thu lại năm tờ ngân phiếu, sau cùng lấy tất cả khế ước của mọi người đem cắt, những độ điệp khác đều giao cho Minh An: "Sau khi lửa cháy, mọi người đã chạy ra hết bên ngoài, cô hãy đưa những cái này lại cho bọn họ, còn về bạc thì mấy người tự phân chia. . . Nếu như cô muốn nuốt riêng, thì những người khác tôi không quản, riêng phần của Thanh Thi, tốt nhất là cô đừng động vào."

Minh An lom lom nhìn hẩn, thấy hẩn cũng cảm khế ước của mình, lòng nàng liền nhảy nhót, lúc này nghe nói như thế, vội vàng biện giải: "Tôi chưa từng nghĩ tới. . ."

Triển Hoài Xuân giơ tay lên cắt đứt nàng, đường nhìn rơi xuống Tĩnh Từ đã hôn mê, "Động thủ đi." Xoay người rời đi.

Thấy hẩn lạnh lùng như vậy, Minh An xấu hổ cực kỳ, cũng may còn có chuyện quan trọng hơn chờ nàng. Xác định Triển Hoài Xuân đã đi, Minh An nhìn Tĩnh Từ, nâng bình trà hung hăng ném xuống đầu bà ta, đập xong nàng liền ngồi phịch xuống đất, cơ thể không ngừng run run. Từ từ, nàng ánh mắt rơi vào hộp gỗ, chỗ ấy đều chứa tiền mà đám người Thanh Thi bán thân có được.

Minh An động lòng, nàng đếm, phát hiện có hơn hai ngàn lượng, Minh Dung Minh Hoa mới tiếp khách hai ba năm, từ đó có thể đoán được tiền trong đây đa số đều do Thanh Thi Thanh Họa kiếm được. Minh An vốn tưởng Triển Hoài Xuân sẽ lấy hết toàn bộ, không ngờ hẩn chỉ lấy năm tờ. . .

Nuốt riêng?

Minh An suy nghĩ một chút, nghĩ đến lời Triển Hoài Xuân châm chọc, nghĩ đến Thanh Họa khôn khéo, liền chỉ lấy hai tờ ngân phiếu một trăm lượng. Hai trăm lượng đủ để nàng áo cơm không lo, vị công tử kia chường mắt những thứ bạc này, dù thấy là người giàu có, có thể ở bên cạnh hẩn, thì nàng hà tất gì phải vì những đồng tiền này mà lưu lại ấn tượng tham tiền trong lòng hẩn?

Bỏ độ điệp vào tráp, Minh An đứng lên, châm lửa.

Khi thế lửa trong phòng Tĩnh Từ trở nên dữ dội, Minh An vắt cổ họng kêu the thé lên, bắt đầu diễn trò.

Mà lúc này Triển Hoài Xuân đã đỡ A Du đứng ở cửa am ni cô.

A Du hôn mê bất tỉnh, mềm nhũn dựa trong ngực hẩn, đó là vì Triển Hoài Xuân bảo Minh An cũng hạ thuốc trong cơm của nàng, hẩn không muốn để cho nàng biết chuyện sắp xảy ra.

Ánh lửa tàn sát bừa bãi, lại là ở loại địa phương này, nên không ai có kỵ sự sống chết của người khác, người sau tiếp bước người trước chạy ra ngoài, người chạy ra ngoài nhìn thấy Triển Hoài Xuân đều ngây ngẩn. Thanh Thi là người bình tĩnh nhất, thấy vậy không nói gì, chỉ nhìn Triển Hoài Xuân.

Minh An là người chạy ra sau cùng, một thân chật vật: "Su tử, lửa trong phòng su tử quá lớn, khi con cứu su tử thì một cây xà ngang rớt xuống, su tử. . ."

"Vậy thứ trong tay con đang cầm là gì?" Sau khi hết ngạc nhiên, Thanh Họa là người lên tiếng trước nhất, chạy đến trước mặt Minh An đoạt lấy hộp gỗ, nương ánh lửa phía sau, phát hiện bên trong là độ điệp và bạc của bọn họ. Nàng vui mừng quá đỗi, tiếp đó lật lật tìm khế ước của mình, động tác vội vàng gấp gáp, "Khế ước bán thân của ta?"

"Đừng tìm, đều ở chỗ tôi." Triển Hoài Xuân rút cục mở miệng.

Ánh mắt hẩn đậm đặc, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng, tuy rằng đang đỡ một người, lại không hề ảnh hưởng đến khí thế kinh sợ người của hẩn, hơn nữa hẩn lại là nam nhân duy nhất trong này, chúng ni cô đều không khỏi yên tĩnh lại, nhìn hẩn, chờ hẩn nói tiếp.

Triển Hoài Xuân móc ra một sấp khế ước, huơ huơ, lạnh lùng nói: "Hôm qua, tôi đã mua khế ước bán thân của mấy người, nhưng tôi sẽ không mang mấy người xuống núi, mấy người muốn về nhà hay muốn đến am ni cô khác hoàn toàn không có liên quan gì tới tôi, giữ khế ước của mấy người chỉ vì muốn mấy người nhắm chặt cái miệng, đừng nói với người khác đã từng gặp tôi ở am ni cô. Nếu tương lai tôi nghe được có chút phong thanh nói tôi đã từng tới nơi này, hoặc là những lời đồn đãi về A Du, tôi sẽ lập tức đưa khế ước của mấy người đến thanh lâu, hậu quả như thế nào, tin rằng trong lòng mấy người rõ ràng."

Thanh Thi mặt không chút thay đổi, Thanh Họa nhủu mày, Minh Dung Minh Hoa thì choáng váng.

Minh An phản ứng lớn nhất, vẻ thất vọng do không thể ở lại bên Triển Hoài Xuân trong nháy mắt bị sự khủng hoảng do tùy thời đều có thể bị bán đè ép, vội la lên: "Công tử, chuyện cậu tới am tôi xin thề sẽ tuyệt đối giữ bí mật, nhưng chỗ A Du, đã có nhiều người gặp qua nó, còn có. . ."

"Tôi đã hỏi Tĩnh Từ, trừ mấy người ra, không ai biết nguyên danh của Minh Tâm là A Du, mà tôi tự có biện pháp khiến những nam khách kia ngâm miệng không đề cập tới chuyện đã tới am, cho nên, nếu có lời đồn đãi làm nhục khuê danh của A Du, thì nhất định là từ trong miệng mấy người truyền ra. Yên tâm, chỉ cần mấy người quy củ, tôi sẽ không động những khế ước bán thân này." Triển Hoài Xuân cảnh cáo nhìn chằm chằm Minh An, người hẩn muốn phòng nhất cũng là nữ nhân âm ngoan này.

Minh An nhìn thấu hần nói bóng gió, cúi đầu không nói, trong lòng phức tạp.

"Thế những thứ bạc này thì làm sao?" Minh Dung chẳng thèm quan tâm đến A Du, nàng chỉ muốn được phân chia tiền.

"Còn có thể làm gì, chia ra, ở đây đều là tiền do ta và Thanh Thi kiếm, con và Minh Hoa có thể lấy một chút, còn dư lại ta và Thanh Thi chia đều." Thanh Họa trừng hai mắt nói.

Thanh Thi tự giễu cười, loại bạc này nàng không muốn, đang tính lắt đầu thì ánh mắt xẹt qua người hai đệ tử của mình, nàng thờ dãi nói: "Phần của ta phân cho Minh An Minh Tâm."

Mọi người sùng sốt, Minh An đại hỉ, phần của Thanh Thi chỉ ít có một ngàn lượng, nàng và A Du chia đều thì nàng còn có thể lấy thêm năm trăm lượng!

Thanh Họa nín thở, nhìn nhìn lại Triển Hoài Xuân, không nói gì, đếm mười tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho Thanh Thi.

Thanh Thi không có nhận, bảo Minh An lấy năm trăm lượng, còn dư lại bảo đệ tử đưa đến trước mặt Triển Hoài Xuân, nàng cũng đi theo qua đó, chấp tay hành lễ nói: "Thí chủ, A Du đơn thuần thiện tâm, mong cậu có thể đối xử từ tế với con bé."

Triển Hoài Xuân không nhận bạc, hỏi nàng có tính toán gì không. Khó được ở nơi như thế này lại có một người còn giữ vững được tâm tính.

Thanh Thi cúi đầu, do dự một chút, vẫn cất lời cầu: "Nếu như thí chủ thuận tiện, bản ni khẩn cầu thí chủ giới thiệu ta đến một nơi Phật môn." Nàng muốn lặng yên qua nửa đời sau.

"Được, bà theo tôi xuống núi trước, tôi lập tức an bài giúp bà." Triển Hoài Xuân sáng khoải đáp ứng, nói xong cống A Du trên lưng, ở giao lộ Tiêu Nhân đã xách đèn lồng đi tới.

Đêm đó, một chiếc xe ngựa chở Thanh Thi đi Giang Nam, đến một nơi không có ai nhận biết nàng.

Đêm đó, am Ngọc Tuyền trên núi Ngọc Tuyền bị kẻ xấu dùng lửa hỏa thiêu, chủ trì chịu khổ độc thủ, chết trong biển lửa. Từ nay về sau chúng ni cô đều hoàn tục, quan phủ phát lệnh truy nã người hành hung, phạm là những người lên núi vào thời gian này đều có hiềm nghi, bởi vậy không ai dám nói mình đã từng đến am Ngọc Tuyền.

Cũng trong đêm đó, A Du trải qua một đêm ngon giấc đầu tiên ở Triển phủ.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nha Hoàn

Triển phủ.

A Du bị hạ ngục, khi mặt trời lên cao vẫn còn đang ngủ, Triển Hoài Xuân thì không sung sướng như nàng, mới sáng sớm đã bị Tiêu Nhân dựng đầu dậy.

"A Du đâu?" Tiêu Nhân đứng trước giường Triển Hoài Xuân, tinh thần phấn chấn nhìn hần. Tối hôm qua sau khi xuống núi hần liền đi thẳng về nhà ngủ, Triển Hoài Xuân an bài A Du xong còn phải sai người đưa Thanh Thi đi, đến khuya mới đi ngủ, bởi vậy bây giờ bị Tiêu Nhân đánh thức, hần liền vùng một quyền đánh tới, tính tình thiếu gia hiện rõ mười mười.

Tiêu Nhân và hần đánh đấm nhiều năm, hơn nữa lúc đầu cũng cùng hần học võ hai năm, dù đánh không lại, nhưng né tránh vẫn rất dễ dàng, lạnh lẽ thối lui đến cạnh bình phong hỏi: "Rốt cuộc cậu giấu người đi đâu rồi?"

Triển Hoài Xuân ngồi trên giường, nhìn Tiêu Nhân, trong mắt dần dần khôi phục thanh minh: "Cậu tìm cô ấy làm gì?" A Du A Du, gọi nghe thân thiết ghê nhỉ.

"Trêu cô ấy một chút ấy mà, sau đó sẽ cùng cậu đưa cô ấy về nhà." Tiêu Nhân lại đi lên trước hai bước, lắc lư cây quạt nói: "Nói thế nào thì tôi cũng coi như là ân nhân cứu mạng của cô ấy, dù sao cũng phải để cô ấy nhớ kỹ tôi chứ nhỉ?"

Triển Hoài Xuân hừ lạnh, nhà người mà là ân nhân gì chứ, toàn là thiếu gia ta đây nghĩ ra biện pháp.

Lườm đầu khẩu với hần, Triển Hoài Xuân đứng dậy mặc quần áo, đưa khế ước của A Du tới: "Tự xem đi."

Tiêu Nhân chớp chớp mắt, vươn tay nhận lấy, sau khi xem xong ngây ngẩn cả người: "Cha mẹ cô ấy đâu? Tại sao lại là đại bá bán cô ấy?"

Trường An bụng nước tiến vào, Triển Hoài Xuân trước rửa mặt, lau khô xong mới nói: "Tôi cũng không rõ lắm, tối hôm qua đã phân phó người sớm đi

nghe ngóng, lát nữa phỏng chừng sẽ có thể biết tin tức." Trên khế ước bán thân có ghi rõ xuất thân của A Du, rất dễ tìm

Tiêu Nhân không biết nên nói gì, cùng Triển Hoài Xuân đi ra gian ngoài, Triển Hoài Xuân dùng com, hấn ở một bên nhìn, không có việc gì lại hỏi: "Cô ấy còn chưa dậy à?"

"Cô ấy ở sương phòng, tỉnh lại thì hạ nhân sẽ nói cho tôi biết, cậu gấp cái gì?" Triển Hoài Xuân liếc nhìn hấn một cái, không hề nói tiếp.

Khoảng chừng một lúc lâu sau, người mà Triển Hoài Xuân phái ra ngoài tìm hiểu tin tức đã trở về: "Thiếu gia, nô đã hỏi thăm rõ ràng, cha mẹ của A Du cô nương đã mất, khi còn bé sống cùng với ca ca, năm cô ấy bảy tuổi, đại ca cô ấy cùng người đi ra ngoài làm bảo tiêu mãi vẫn không thấy về, thôn dân đều nói là hấn đã chết, sau đó A Du cô nương lẩn quẩn trong lòng lên núi tự tử, được ni cô trong am Ngọc Tuyền cứu, từ đó xuất gia tại am. Hiện tại nhà của cô ấy là đại bá ở, đại bá cô ấy làm người chanh chua, ở trong thôn có danh tiếng không tốt, trong nhà có hai trai một gái, hai trai đã thành thân, còn nữ thì năm nay cập kê, dường như đang làm mai."

Tất cả đều là Triển Hoài Xuân bảo hấn hỏi thăm, Triển Hoài Xuân gật đầu, bảo hấn đi ra ngoài.

Tiêu Nhân tức giận vỗ bàn: "Tự sát gì chứ hả? Rõ ràng là lão đại bá thừa dịp cô ấy không chỗ nương tựa mới bán cô ấy, người như thế, nếu như chúng ta đưa A Du trở về, cậu có tin là chân trước chúng ta vừa mới đi, chân sau lão đại bá lại dám bán cô ấy nữa không?"

Triển Hoài Xuân tin, vì thế mà hấn phát sầu. Nếu đưa người về đó, thì chính là đưa dê vào miệng cạp, không đưa, một người sống to chừng như nàng, hấn nên an bài thế nào đây?

Tiêu Nhân cũng an tĩnh, lắc lư cây quạt không biết đang suy nghĩ gì.

Triển Hoài Xuân tức giận đẩy hấn: "Là cậu kiên trì muốn cứu cô ấy xuống núi, bây giờ tôi đã mang được người ra, cậu nhanh nhanh mang đi đi."

"Tôi có thể mang đi đâu? Cô ấy là một ni cô, dù cho tôi có muốn thu cô ấy làm nha hoàn cũng không được, mang về nhà chắc chắn sẽ bị mẹ già đánh cho một trận. Nhưng còn cậu, đừng có luôn miệng nói cứ như cô ấy là người của tôi, cô ấy hầu hạ cậu lâu như vậy, bộ cậu không có chút tình cảm nào à?" Tiêu Nhân buồn bực hỏi.

"Tình cảm quái gì, cô ấy là ni cô, tôi có tình cảm gì với cô ấy chứ?" Triển Hoài Xuân không chút nghĩ ngợi nói ngay.

Tiêu Nhân bắt đầu dĩ che trá: "Cậu đừng có nghĩ không đâu, có ai nói là tình cảm nam nữ đâu? A Du tựa như đứa trẻ, cậu không có suy nghĩ muốn chiều cô ấy chút nào sao? Nếu như tôi tiện chiều cô, tôi nhất định sẽ thu lưu cô ấy, tương lai tìm cho cô ấy một người tốt. Được rồi, dầu sao cậu không có cha mẹ quản thúc, sao không giữ cô ấy ở bên người làm nha hoàn? Tương lai chọn được người thích hợp thì gả cô ấy đi, như thế cũng coi như không thiệt thòi cho cô ấy."

"Cậu nói nghe hay quá nhỉ, cậu đã gặp ai lấy ni cô làm nha hoàn chưa hả?" Triển Hoài Xuân trừng hấn.

"A Du đã hoàn tục rồi, không phải là ni cô nữa, chỉ là tóc còn chưa mọc dài mà thôi." Tiêu Nhân cười nói, thấy đáng về Triển Hoài Xuân còn chưa vui, nói bổ sung: "Quên đi, cậu đã ngại phiền phức như thế, vậy trước cứ để cô ấy làm nha hoàn một năm cho cậu, đợi tóc cô ấy dài ra, tôi mang cô ấy tới nhà tôi, tôi tự mình chọn người giúp cô ấy gả ra ngoài."

"Cậu tìm người cho cô ấy? Muốn sàm sỡ cô ấy chứ gì?" Triển Hoài Xuân nghi ngờ hỏi. Tiểu ni cô có dung mạo xinh đẹp, về sau tóc dài ra còn không biết sẽ như thế nào, xem bộ dạng này của Tiêu Nhân, chẳng lẽ đã sớm động tâm tư?

Tiêu Nhân cười hấn: "Cậu chớ có nói bậy, cha mẹ tôi chỉ có một đứa con trai, mẹ già cũng không cho tôi tùy tiện chạm nha hoàn, cho nên tâm thân đồng tử của tôi vẫn còn đang chờ phu nhân tương lai khai phá, không giống cậu, cha mẹ cậu đâu có quản cậu."

Triển Hoài Xuân không tiếp lời, cha mẹ mặc kệ, nhưng hấn còn có một đại ca còn nghiêm khắc hơn cha mẹ. Đương nhiên, ở một phương diện nào đó hấn và đại ca rất giống nhau, đại ca không gần nữ sắc, mà hấn cũng không có động tâm với những thô sử nha hoàn này. Về phần phía ngoài, tiểu thư khuê các hấn thấy không nhiều lắm, còn thanh lâu, bởi vì tò mò bên trong rốt cuộc là dạng gì nên hấn và Tiêu Nhân có đến một lần, kết quả còn chưa vào cửa liền bị mùi son phấn nồng nặc trong đó dọa chạy.

Thấy hấn do dự, Tiêu Nhân không nhịn được nói: "Rốt cuộc cậu có thu cô ấy làm nha hoàn không hả? Không muốn thì chúng ta lập tức đưa cô ấy về nhà, giúp cô ấy thoát lại nhà ở."

Triển Hoài Xuân trầm mặc, dù cho giúp tiểu ni cô giành lại nhà, nhưng nàng đơn thuần lại dễ gạt, đừng nói lão đại bá kia có thể nảy sinh ý xấu gì hay không, chỉ nói đến hàng xóm láng giềng hai bên thôi, ngộ nhờ bị gã nam nhân bụng dạ khó lường vô liêm sỉ nào đó dễ mất tới, vậy nàng..

"Thôi bỏ đi, tôi miễn cưỡng thu cô ấy vậy." Kiếp trước chắc chắn là hấn thiếu nợ nàng.

Tiêu Nhân đã sớm đoán được hấn không đành lòng: "Được, cứ quyết định như vậy đi, chờ tóc cô ấy dài ra, liền để cô ấy làm nha hoàn cho tôi, tôi..."

"Ồ đó mà mơ đi!" Triển Hoài Xuân cười nhạo, "Nếu tôi thu lưu cô ấy thì tôi sẽ chịu trách nhiệm tới cùng, cần cậu giữa đường giả bộ làm người tốt à?" Nói xong nắm lấy khế ước bán thân trên bàn cất vào trong ngực.

Tiêu Nhân trừng mắt: "Cậu giấu khế ước của cô ấy làm gì? Chẳng lẽ còn dự định để cô ấy làm tiểu nha hoàn chân chính cho Triển gia?"

Triển Hoài Xuân cười nhạt: "Không cần cậu quan tâm, dù sao bây giờ cô ấy đã là hạ nhân của Triển gia, cậu ít chỉ trở sai bảo tôi đi, còn nói nhảm nữa thì sau này đừng đến."

"Thiếu gia, A Du cô nương đã tỉnh." Tiêu Nhân vừa định mắng hấn, bên ngoài Trường An chợt hồi bẩm.

"Đưa cơm cho cô ấy, bảo cô ấy cơm nước xong tới tìm ta. Còn nữa, cô ấy đã hoàn tục rồi, những người trong nhà ăn cái gì thì cho cô ấy ăn cái đó, không cần đối đãi với cô ấy như ni cô." Triển Hoài Xuân bình tĩnh phản phó.

Trường An lĩnh mệnh đi.

Tiêu Nhân không nói thêm gì nữa, quả thực, không quen không biết, A Du lại được Triển Hoài Xuân cứu ra, Triển Hoài Xuân đối đãi với nàng như nha hoàn cũng là chuyện đương nhiên, bằng không khi đại ca hấn trở về, cũng đâu thể nói trong nhà có nuôi một ni cô?

Hai người bắt đầu đàm luận những chuyện khác, đại khái hai chung trà sau, A Du đi theo sau Trường An bước vào.

Nàng vẫn mặc ni cô bào xám xanh, trên đầu đội mũ ni cô, chân mang một đôi giày vải màu xám tro, bên trong là chiếc vớ màu trắng, nhìn giống như đến hóa duyên. Có lẽ ở đây quá xa lạ, tiểu ni cô rõ ràng câu nệ rất nhiều, mắt to trái nhìn phải xem, khi nhìn thấy bọn họ thì trong mắt chợt lóe lên kinh hãi, hoang mang hỏi: "Thí chủ, đây là nhà cậu sao? Sao tôi lại ở đây?"

Triển Hoài Xuân nhìn nàng, mở miệng nhắc nhở: "Bây giờ cô đã hoàn tục rồi, không phải là ni cô, cô tên là A Du không phải Minh Tâm, về sau gặp tôi, phải giống như những người khác gọi tôi là thiếu gia, người này họ Tiêu, cô gọi là Tiêu thiếu gia, biết chưa?"

Mặt hấn nghiêm nghị, giống y như lúc mới quen, vành mặt hắt hăm sai khiến, A Du không tự chủ được gật đầu biểu thị đã nghe hiểu, sau đó cái cổ vẫn cúi thấp, mắt nhìn chằm chằm mặt đất. Nàng vốn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, thí dụ như rõ ràng là nàng đang ngủ ở am ni cô, sao đột nhiên lại tới đây, còn có lúc nào thì nàng có thể trở về nhà, nhưng bây giờ A Du đột nhiên không dám hỏi. Đối phương thiện tâm mới thu lưu nàng, nếu như hấn không giúp, nàng sẽ không biết nhà để về. Tựa như lời sư phụ nói, nàng phải hầu hạ hấn thật tốt, hấn nói gì nàng nghe nấy, cho đến khi có thể trở về nhà.

Nhìn nàng lẻ loi, khấn trương, bất an đứng ở đằng kia, vừa an tĩnh lại nhu thuận, Tiêu Nhân có chút không đành lòng, khẽ ho nhẹ, dùng ánh mắt ý bảo Triển Hoài Xuân nói nhỏ nhẹ một chút.

Triển Hoài Xuân không để ý tới hấn, đuổi Trường An đi, lúc này mới giải thích với A Du: "Sư phụ cô sợ cô xuống núi thì sẽ thương tâm, dẫn tôi thừa lúc cô ngủ thì mang cô xuống núi, nơi này là nhà của tôi, cô an tâm ở đi. Còn nữa, trước khi xuống núi tôi có nghe qua thân thế của cô từ chủ trì, bà ta hoàn toàn không biết gì cả, sáng nay tôi đã phái người đi chung quanh hỏi thăm, tạm thời chưa có tin tức. Cho nên bây giờ cô có hai con đường để chọn, một là rời khỏi nơi này, tự mình đi tìm cha mẹ, hai là lưu lại làm nha hoàn cho tôi, tôi giúp cô chậm rãi hỏi thăm, nếu như vẫn không tìm được, tương lai tôi sẽ giúp cô an bài một mối hôn nhân tốt, bảo đảm cô áo cơm không lo, cô muốn chọn loại nào?"

Hai con đường...

A Du nấn nán ngón tay, nghiêm túc suy nghĩ.

Đi ra ngoài tìm người, nàng không biết nên đi đâu tìm, nàng cũng không có chỗ ở, không có bạc ăn. Nếu như nàng là ni cô thì còn có thể hoá duyên, nhưng bây giờ nàng không còn là ni cô nữa, nếu cứ đi xin cái ăn thì chính là lừa người ta rồi.

Lưu lại làm nha hoàn?

A Du biết nha hoàn là gì, nàng có nghe sư tỷ nói qua, nha hoàn phải hầu hạ các thiếu gia tiểu thư, hầu hạ tốt sẽ có tiền thưởng, chỉ là...

Nàng ngẩng đầu, thấp thỏm nhìn về phía Triển Hoài Xuân: "Thí... Thiếu gia, làm nha hoàn thì phải làm gì? Tôi sợ tôi ngốc sẽ làm không tốt."

"Việc này cô không cần lo lắng, tôi sẽ sai người dạy cô." Xem ra nàng cũng không đến nỗi ngốc, giọng Triển Hoài Xuân có phần nhẹ chút. Trong sân hấn ngoại trừ những nha đầu quét tước giặt quần áo, việc phục vụ gần người đều do Trường An làm, bây giờ hấn dự định để A Du hầu hạ hấn, Trường An chỉ phụ trách bên ngoài, cũng miễn cho nàng ở chung với những tiểu nha hoàn kia bị ức hiếp, hơn nữa, hấn cũng hơi quen với việc được nàng hầu hạ, thỉnh thoảng còn có thể trêu chọc nàng một chút.

Triển Hoài Xuân đột nhiên cảm thấy thu nàng làm nha hoàn cũng không tệ, chỉ là khi đại ca trở về phải phí chút mồm mép giải thích thêm thôi.

Bên kia A Du đã nghĩ xong, thấp giọng nói: "Tôi muốn ở lại làm nha hoàn, đa tạ thiếu gia thu lưu."

Triển Hoài Xuân 'ừ', "Vậy cô sẽ ngủ ở sương phòng tối hôm qua, hôm nay trước hãy làm quen mọi việc trong sân, ngày mai bắt đầu đến hầu hạ tôi."

A Du gật đầu, thấy Triển Hoài Xuân không có dặn dò gì khác, liền đi ra ngoài.

Triển Hoài Xuân lại gọi lão Vương quản gia đến, bảo ông chuẩn bị y phục nha hoàn cho A Du, sau đó để Trường An ở nhà chỉ điểm chuyện về sau A Du nên làm, an bài xong tất cả, hấn cấp tốc cùng Tiêu Nhân ra cửa, ở am ni cô ở lâu như vậy, hấn đã sớm buồn bực đến chết.

Bên này A Du về đến phòng, rất nhanh đã có người tới tìm nàng, là Vương quản gia.

Lão Vương tìm tới nghiên cứu quan sát A Du, trong lòng rõ ràng nàng nên mặc xiêm y cỡ gì, nói: "Hôm nay cháu cứ nghỉ ngơi một ngày, bắt đầu từ ngày

mai, thiếu gia ở nhà thì cháu ở trong sân hầu hạ, thiếu gia không ở, thì cháu hãy cùng học quy củ với nhóm tiểu nha hoàn mới tới." Hai vị thiếu gia đều không có thiệp thân nha hoàn, lần này rốt cục có một, phải tận tình dạy bảo một chút.

A Du gật đầu đáp ứng, rất là nhu thuận. Lão Vương hài lòng đi, sau một lúc lâu sai người đưa tới hai bộ quần áo, áo hồng quần xanh, chất vải khẳng định không tốt bằng y phục trên người Triền Hoài Xuân, nhưng lại tốt hơn ni cô bào rất nhiều, sờ vào nhẵn nhụi trơn tru.

Có quần áo mới, A Du rất vui, tạm thời quên mất nỗi mờ mịt bàng hoàng, chỉ trốn ở trong phòng thay quần áo. Ông tay áo hơi dài một chút, lát nữa nàng sửa một xíu là được. Thay đồ xong, A Du đi tới bên bàn trang điểm soi gương, gương đồng ở đây to hơn gương trong am ni cô, nhìn thấy người cũng rất rõ ràng. A Du nhìn bản thân mình trong gương, chậm rãi cau đôi mày. Áo hồng nhìn rất đẹp, nhưng phối với quả đầu tròn bóng nhìn sao cũng thấy quái dị. Do dự một lát, A Du đổi lại ni cô bào, mới vừa đổi xong thì Trường An đến gõ cửa, bảo là muốn dẫn nàng đi nhận biết sân của thiếu gia, cũng nói cho nàng biết về sau phải làm gì, A Du nhanh nhẹn đi ra ngoài.

Việc A Du cần làm kỳ thực rất dễ, sớm tối hầu hạ Triền Hoài Xuân thay y phục rửa mặt chải đầu, một ngày ba bữa do nàng phụ trách hầu hạ, Triền Hoài Xuân đến thư phòng thì nàng phải phở gầy nghiền mực, Triền Hoài Xuân tắm thì nàng phải giúp kỳ lưng dăng y phục, cái việc vặt khác đến lúc cần thì Triền Hoài Xuân sẽ phân phó.

A Du nhất nhất ghi nhớ, lòng thầm cảm khái. Không nghĩ tới thì... nhà của thiếu gia có tiền như vậy, sân của hắn còn lớn hơn am ni cô, cảnh sắc trong sân cũng đẹp mắt, thí dụ như hòn giả sơn kia, A Du từ chưa thấy loại tảng đá kỳ dị như thế này bao giờ. Còn có phòng tắm của thiếu gia, hóa ra thiếu gia không phải ngồi tắm trong thùng gỗ, hắn có một cái ao lớn, còn có thư phòng của thiếu gia, bên trong là từng dãy sách, sách trong đó còn nhiều hơn kinh thi trong am, còn có...

Nói chung, chỉ mới có dạo quanh một vòng mà A Du đã hoa cả mắt.

Cơm tối A Du phải hầu hạ Triền Hoài Xuân, nhưng Triền Hoài Xuân chưa trở về, nàng thiếu một hạng mục phải làm, nên liền đi thẳng tới phòng ăn dùng cơm.

Bên trong còn có bốn nha hoàn tuổi tác xấp xỉ nàng, họ đều mặc áo xanh quần xanh, không giống với nàng.

Họ đều nhìn nàng chằm chằm, A Du có chút sợ người lạ, thấy bốn người họ ngồi vây quanh một cái bàn, một bên khác còn có một cái bàn, trên bàn chỉ bày một bộ chén đĩa, liền biết đó là lưu cho nàng. A Du thận trọng đi tới, cúi đầu ăn cơm của mình. Cơm tối là cháo trắng, phối với một mặn hai chay, nhưng thức ăn chay cũng có chất dầu. A Du vẫn không có thói quen ăn mặn, nên chỉ uống cháo.

"Cô tên là A Du sao? Cô không ăn món này hả?" Có một tiểu nha hoàn mặt tròn quay đầu lại hỏi nàng.

A Du lắc đầu, thấy vẻ mặt nàng lộ khát vọng, nàng nhìn bàn của đối phương, phát hiện chỗ bọn họ không có đồ ăn mặn, nhân tiện nói: "Cái này mọi người ăn đi."

Tiểu nha hoàn mặt tròn gọi là Đan Quế, nghe xong lời này đặc biệt cao hứng, cười tạ ơn nàng: "A Du tốt quá." Nói rồi trực tiếp cùng một tiểu nha hoàn tên là Đan Hà bưng chén tới bàn của nàng, vừa ăn vừa nói chuyện với A Du, hỏi nàng làm sao mà quen biết với thiếu gia.

Việc này Trường An đã dặn nàng không nên nói với bất cứ ai, A Du liền dùng cái cớ Trường An đã chuẩn bị sẵn mà nói qua loa cho qua chuyện. Đan Quế Đan Hà hiển nhiên cũng không tin lắm, nhưng cũng không hỏi nhiều, cười ngăn trọng tâm câu chuyện, giới thiệu tên và tuổi tác của nhau.

Đan Quế bằng tuổi A Du, Đan Hà thì nhỏ hơn một tuổi, hai người phụ trách quét tước phòng ốc sân viện, Bích Chi Bích Đào bên kia phụ trách giặt tẩy.

A Du chào hỏi với bốn người, bốn người đối với nàng rất hòa nhã, A Du rất thỏa mãn, sau khi trở lại phòng liền thở phào một hơi.

Hóa ra làm nha hoàn cũng không cực nhọc lắm.

Sau khi rửa mặt, A Du thay áo ngủ ngồi lên giường, niệm kinh trong chốc lát rồi đi ngủ.

Buổi tối Triền Hoài Xuân trở về, khi rửa chân thì hỏi Trường An cả ngày nay A Du làm những gì, khi biết được nàng ba bữa đều không có ăn đồ mặn, thì hắn bất giác nở nụ cười.

Ngày mai hắn sẽ dạy nàng, hiện tại nàng đã không còn là ni cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Thưởng Mỹ

A Du theo thói quen dậy sớm, hôm nay lại là ngày đầu tiên nàng làm nha hoàn, cho nên đặc biệt dậy sớm, sau khi ăn mặc chỉnh tề, nàng bưng chậu gỗ đổ múc nước. Mở cửa, mới phát hiện Đan Quế Đan Hà đang quét sân, động tác rất nhẹ rất nhẹ, căn bản không nghe được tiếng quét sân.

Đan Hà cách nàng khá xa, Đan Quế đang quét lá rụng ngoài bồn hoa gần chỗ nàng, nhìn thấy nàng, ngẩng đầu nhìn nàng cười: "Dậy rồi à."

A Du gật đầu, đi xuống bậc thang, cũng nhỏ giọng hỏi: "Các cô dậy lúc nào?" Lễ nào nàng thức chưa đủ sớm sao?

"Đại khái là hai khắc trước, chúng tôi khác cô, mỗi ngày phải dọn dẹp xong trước khi trời sáng choang, cô chỉ hầu hạ thiếu gia, dậy sớm hơn thiếu gia một tí là được. Cô vừa tới nên không biết, khi đại thiếu gia không ở nhà, thì thiếu gia của chúng ta đều ngủ dậy trễ, cô hãy nhớ lấy, để sau này có thể ngủ nướng." Đan Quế chia sẻ về hướng nhà chính, cười trộm, nói tiếp: "Cô đi múc nước đi, tôi làm việc tiếp đây, chờ ban ngày rồi rảnh hai ta trò chuyện tiếp, chúng tôi ở phòng dành cho hạ nhân ở phía sau, cô có thể đến đó tìm chúng tôi lúc nào cũng được."

"Ừ." Thấy nàng nhiệt tình, đối với nàng còn tốt hơn các sư tỷ, A Du thật cao hứng, cước bộ nhẹ tênh đi múc nước, khi trở về thì trong viện đã không còn thân ảnh hai người, chắc là đã quét dọn xong.

A Du bung nước vào phòng, rửa mặt xong liền đi sang nhà chính. Phòng vẫn còn đóng kín cửa, A Du đứng trước cửa, nhìn bầu trời phía đông dần trở nên sáng.

Trong viện thập phần an tĩnh, chỉ có một mình nàng lặng lẽ đứng đấy.

Cánh cửa phía sau đột nhiên vang lên, A Du quay đầu lại, thấy Trường An đi ra, trông bộ dạng còn chưa ngủ tỉnh.

A Du mím môi, lui ra phía sau hai bước chờ đối phương phân phó nàng làm việc.

Trường An đang dụi mắt, nghe được tiếng bước chân lại càng hoảng sợ: "A Du? Sao cô tới sớm thế?"

A Du cười với hắn: "Tôi sợ dậy trễ thiếu gia sẽ mắng tôi."

Mặt mày nàng thanh lệ, hai tròng mắt trong như nước, cười lên như đóa hoa nở rộ buổi sớm mai. Trường An sững sờ đến quên cả chớp mắt, nhưng rất nhanh đã hồi thần, ra hiệu A Du đi sang một bên, xác định bên trong nghe không được tiếng mới nhỏ giọng nói: "Ngày hôm qua cô mới tới nên tôi quên nói cho cô biết, bắt đầu từ đêm nay, cô phải ngủ ở gian ngoài phòng thiếu gia giúp thiếu gia gác đêm, buổi tối thiếu gia muốn uống nước hoặc có cái gì phân phó, cô cũng phải tỉ mỉ hầu hạ. Cô đã tới sớm thì bây giờ tôi sẽ tiến vào thu dọn đồ đạc, cô thừa dịp thiếu gia còn ngủ thì dời đồ qua đây đi, gian sương phòng vẫn còn giữ lại cho cô, bình thường rửa mặt thì cứ sử dụng."

"Vậy cậu ngủ ở đâu?" A Du ngây thơ hỏi.

"Phòng hạ nhân có chỗ cho tôi, tôi sẽ đến sớm cùng cô hầu hạ thiếu gia." Trường An cười đáp. Hắn nhỏ hơn Triển Hoài Xuân hai tuổi, vóc dáng không cao, nhưng người thoát nhìn rất lạnh lợi.

Ngày hôm qua Trường An đã dạy nàng rất nhiều, A Du rất cảm kích hắn, hòa nhã nói: "Về sau tôi sẽ dậy sớm một chút để mở cửa cho cậu."

Trường An cười cười, hàn huyên với A Du hai câu, rồi xoay người đi vào bên trong thu dọn đồ đạc, khuôn mặt đi ra ngoài.

Hắn đi rồi, A Du đơn giản sửa sang lại gian ngoài một chút, lập tức nhẹ tay nhẹ chân ôm đệm chăn của mình đến. Bày xong rồi, A Du bung chậu gỗ đi lấy nước chuẩn bị cho Triển Hoài Xuân rửa mặt. Bây giờ là mùa xuân, Triển Hoài Xuân dùng nước lạnh rửa mặt, cũng không cần lo lắng về vấn đề nước có lạnh hay không.

Khi tất cả đã làm xong, bên trong vẫn không có động tĩnh. A Du ôm bụng phát sầu, bên tai là lời hôm qua Trường An dặn, nói nàng không giống với các tiểu nha hoàn kia, nàng phải hầu hạ thiếu gia com nước xong xuôi mới có thể đi phòng ăn dùng bữa. Bởi vậy tuy rằng bụng rất đói, nhưng A Du vẫn yên lặng ngồi ở trong phòng chờ.

Nội thất không có cửa, được chia cách với gian ngoài chỉ bởi một tấm màn, A Du có mấy lần nhìn không được tiến tới, lặng lẽ nhìn vào bên trong. Trước giường có bình phong che, nàng nhìn không thấy người, đường nhìn đảo quanh phòng, phát hiện trong hộc tủ có bày bánh ngọt, đáng tiếc A Du không biết ăn vụng, nàng chỉ nuốt nuốt nước miếng nhìn bánh ngọt, rồi sau đó ngoan ngoãn lui trở lại.

Mặt trời lên cao, bên trong rốt cục cũng có động tĩnh, A Du đang tựa vào trên bàn ngủ, nghe được giọng Triển Hoài Xuân ngái ngủ gọi Trường An, nàng chạy nhanh vào.

Tối hôm qua Triển Hoài Xuân uống rượu với Tiêu Nhân, nên giờ đầu vẫn mờ mịt, do đó đã quên ngày hôm nay đã thay đổi người hầu hạ, nhắm mắt lại đưa tay ra: "Đỡ ta đi ra đằng sau." Phía sau giường là cung thất, hắn muốn đi nhỏ.

A Du cúi người đỡ hắn.

Trên người Triển Hoài Xuân mặc một bộ đồ ngủ bằng lụa trắng, chắc là tối qua ngủ cảm thấy nóng, nên mặt trên bị hắn đẩy ra, làm lộ ra bộ ngực trắng như ngọc. Bờ ngực này A Du đã xem qua vài lần, ngoại trừ cảm thấy đẹp, ngoại trừ hiếu kỳ ngực hắn có vài khối phồng phồng cứng rắn, nàng cũng không có cảm giác gì đặc biệt. Nàng ngoan ngoãn bước tới, đỡ vai Triển Hoài Xuân dìu hắn đứng lên.

Triển Hoài Xuân vẫn còn đang mơ ngủ, có người dìu hắn, hắn liền vươn tay khoác lên vai người nọ, ai ngờ khi hắn đề đối phương dự tính mượn lực để đứng lên, thì không chỉ không thể đứng dậy, mà còn nhấn đối phương xuống, làm đầu đối phương vừa vận dụng vào bụng hắn, làm hắn thiếu chút nữa không nhịn được mà xả nước.

"Người. . ." Triển Hoài Xuân há mồm tỉnh mẫn Trường An, vừa mở mắt liền phát hiện người đang chập vật dưới cánh tay hắn là một nữ cô. Hắn sững sờ nhìn nàng, chậm rãi thanh tỉnh, biết việc này chẳng trách thể A Du ngốc, nên chỉ cau mày nói: "Đi ra ngoài, một hồi tôi sẽ gọi cô."

"Thiếu gia không cần tôi giúp sao?" A Du lui ra phía sau vài bước, hạo tâm hỏi.

"Không cần." Triển Hoài Xuân nhắm mắt lại không nhìn nàng, sau khi A Du đi khỏi, hắn xoa xoa cái trán bởi vì say rượu mà nhưng nhức, đứng dậy đi ra phía sau đi tiểu.

A Du đứng ngay ở cửa, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng nước lộp độp, như tiếng dòng nước rơi chạm vào thùng gỗ, nàng cảm thấy rất là kỳ quái, ngó đầu dòm vào, không nhìn thấy người đâu, chắc là tiếng do Triển Hoài Xuân ở phía sau vọng lại.

Rốt cuộc hắn đang làm gì vậy nhỉ?

Nàng cứ xoắn xuýt đứng chờ ra đấy, Triển Hoài Xuân đi vòng qua, nhìn thấy bộ mặt nàng lộ vẻ hiếu kỳ, mặt hắn nóng bừng, trừng hai mắt hỏi nàng: "Cô nhìn quanh gì đó?"

"Vừa rồi là tiếng gì vậy?" A Du tò mò hỏi.

Nếu nam nữ đôi chỗ cho nhau, Triển Hoài Xuân chắc chắn sẽ mắng nàng là lưu manh, may là hắn đã quen với việc A Du ngốc nghếch, ở trước mặt nàng có rất nhiều chuyện cũng có thể để thoáng, ngó ngó nàng, rất tự nhiên giải thích: "Tình ngu đương nhiên phải đi tiểu, cái này mà cô cũng không biết?"

"À, ra thế." A Du bừng tỉnh đại ngộ, mặc dù hiếu kỳ sao tiếng lại vang như thế, nhưng cũng không hỏi gì nữa, ánh mắt vòng từ phía sau trở lại trên người Triển Hoài Xuân, "Thiếu gia muốn dậy rồi sao?"

Thấy nàng không hiểu gì đến việc cảm kỳ giữa nam nữ, Triển Hoài Xuân có chút đau đầu. Không dạy nàng, ngày sau nàng vẫn cứ ngớ ngẩn không biết gì, nếu mà dạy, vậy những chuyện trước kia chẳng phải là sẽ rất xấu hổ? Suy nghĩ một chút, Triển Hoài Xuân cho rằng vẫn cứ để thuận theo tự nhiên, liền bảo nàng bưng nước đến.

Sau khi rửa mặt xong, Triển Hoài Xuân ngồi ở trên giường, chỉ vào ngăn tủ nói: "Đi lấy tấm áo lụa Hàng Châu màu hoa đình hương ra đây, ngày hôm nay tôi mặc cái đó."

A Du đáp lời, đi tới trước ngăn tủ, sau khi mở ra phát hiện bên trong đều là y phục, nàng hoa cả mắt, vừa nhìn vừa lớn tiếng hỏi: "Thiếu gia, đồ cậu nói là cái nào?"

Không biết mà còn đáp ứng thông khoái như vậy?

Triển Hoài Xuân xoa trán, nghĩ thầm cơm nước xong phải căn dặn lão Vương một câu, còn phải an bài người dạy A Du nhận rõ chất vải của các xiêm y, hai ngày nay tạm thời cứ ráng chịu đựng một chút vậy. Đi tới, tự mình lấy xiêm y đưa cho A Du, xoay người giờ ngang hai tay, "Trước giúp tôi cởi quần áo, rồi giúp tôi mặc vào, cái này cô biết chứ?"

Rõ ràng là chê nàng ngốc đây mà, mặt A Du đỏ bừng, vội vàng nói: "Biết."

Kỳ thực đây là lần đầu tiên A Du hầu hạ một người khác phải mặc quần áo, may là trong lòng nàng không có ý niệm gì, động tác cởi áo rất mau lẹ. Nhưng Triển Hoài Xuân thì khác, ngón tay A Du nhiều lần không cẩn thận đụng chạm hắn, mỗi lần chạm một cái, tim hắn cũng đập nhanh lên một nhịp. Chuyện nam nữ, nàng không hiểu gì cả nên yên tâm thoải mái, nhưng hắn vẫn có chút lưu tâm xấu hổ, đợi nàng cúi đầu giúp hắn thắt đai lưng thì trái tim đang khần trương của Triển Hoài Xuân mới xem như chân chính bình tĩnh lại.

Hắn rũ mắt nhìn người trước mặt, nàng rất nhu thuận thành thật, giấu lại vẫn cứ để nàng tiếp tục hầu hạ vậy, trước lạ sau quen, khi nào quen dần thì sẽ tốt thôi. Thiếu gia nhà người ta đều có nha hoàn thiếp thân hầu hạ, hắn cũng không thể thua ở mặt này được.

"Đi truyền bữa ...sáng đi." Ra đến gian ngoài, hắn ngồi vào bàn phân phó.

A Du xoay người đi ra ngoài, khi sắp đi tới cửa thì nghe được tiếng nam nhân hỏi nàng đã ăn sáng gì chưa. A Du thành thật lắc đầu, quay đầu lại nhìn Triển Hoài Xuân bằng ánh mắt có chút đáng thương. Lúc này đã sắp đến giờ cơm trưa, Triển Hoài Xuân biết nàng rất đói, liền nói: "Lấy thêm một bộ chén đĩa, cô cùng ăn với tôi." Cơm thì có đủ cả, về phần đồ ăn, dù cho nàng có mở rộng lòng để ăn, cũng ăn không được bao nhiêu.

Hai người trước đây vẫn cùng nhau ăn cơm, A Du không nghĩ tới những quy củ kia, cao hứng đi. Nàng đứng ở cửa phòng bếp truyền một tiếng, bên kia tự có tiểu nha hoàn phụ trách bưng thức ăn đến, phía trên đều được đặt lồng. A Du không thể thấy bên trong đựng cái gì. Khi đến nhà chính, các tiểu nha hoàn bày chén đĩa, nhắc cái lồng lên, A Du thấy rõ xong liền triệt để choáng váng, thấy có cá có gà, những thứ còn lại đều là thịt băm nhuyễn, không có một món nào là đồ chay, ngay cả mặt trên của bát canh trứng cũng có thịt băm và hành lá xắt nhuyễn. Đương nhiên, mặc dù không có thịt băm, A Du cũng không thể ăn trứng.

Đội những nha hoàn kia đi, A Du cúi đầu đứng ở một bên: "Thiếu gia tự mình dùng bữa đi, lát nữa tôi đến phòng ăn dùng sau."

"Ngồi xuống." Triển Hoài Xuân không ngẩng đầu lên. A Du vẫn muốn tranh đấu một chút, nhưng chống lại ánh mắt đầy hờn giận liếc tới của hắn thì nàng lập tức tắt tiếng.

Nàng bưng chén nhưng chỉ ăn com trắng, gắp từng hạt, từng hạt trông rất là churóng mắt. Triển Hoài Xuân quét mắt một vòng bàn ăn, gắp miếng thịt bằm đưa về phía chén nàng, còn chưa đưa đến sát miệng chén, A Du liền cấp tốc đưa chén ra xa, mặt trắng nhợt nói: "Thiếu gia ăn đi, tôi không ăn."

"Vì sao không ăn?" Triển Hoài Xuân vẫn duy trì tư thế tay, nhìn chăm chăm nàng hỏi.

"Tôi . ." A Du muốn nói mình là ni cô, nhưng mới nói một chữ cũng đã không thốt nên lời, nàng không nói, Triển Hoài Xuân thay nàng nói: "Côi đã không còn là ni cô, hoàn tục thì phải có dáng vẻ hoàn tục, mau ăn đi, ăn xong mới có thể làm cho tóc nhanh dài ra."

A Du bị câu nói sau cùng của hắn hấp dẫn, chớp mắt hỏi: "Ăn cái này có thể khiến tóc mau dài?" Nàng cũng muốn tóc nhanh dài ra, như vậy nàng sẽ có thể mặc bộ xiêm y kia, có thể mặc y phục xinh đẹp là lợi ích duy nhất trong lòng A Du khi hoàn tục.

Triển Hoài Xuân nghiêm trang gật đầu: "Ăn ngon mới phát triển tốt, cô xem cô gầy như vậy, phải nhanh nhanh bồi bổ, bằng không người khác nhìn còn tưởng rằng tôi bỏ đói cô." Nói xong đưa chiếc đĩa tới.

A Du vẫn muốn tránh, nhưng nàng lại muốn tóc dài ra thật nhanh, chỉ trong giây lát do dự, thịt bằm đã được để vào trong chén nàng, món ăn hòa lẫn với hạt com trắng bóng, thập phần mê người.

A Du nhin không được nuốt nước miếng.

Triển Hoài Xuân nín cười, tiếp tục dụ dỗ: "Ăn đi, cái này còn ngon hơn thịt bò lần trước đấy, bây giờ cô không còn là ni cô, không cần kiêng kỵ, khi xuống núi thì sư phụ cô cũng có dặn dò tôi, bảo tôi chiều cô cô thật tốt, bà ta nói cô ngốc, bảo tôi dạy cho cô làm sao để làm một cô nương bình thường."

Sư phụ quả thực đã dặn nàng phải ngoan ngoãn nghe lời hắn, nên nghe hắn nói thế thì chút do dự trong lòng A Du triệt để biến mất, gắp miếng thịt, gắp một ít thịt cùng với một ít com. Trong chớp mắt đồ ăn được đưa vào miệng, nàng liền quên Phật tử, trong đầu chỉ có mỹ vị khiến lòng nàng ngứa ngáy như đang bay.

"Ăn ngon đúng không?" Triển Hoài Xuân nghiêng đầu nhìn nàng, mâu như điểm nước son.

A Du đỏ mặt gật đầu, nhưng chung quy vẫn còn có chút chột dạ.

Thấy nàng dễ lừa gạt, Triển Hoài Xuân rất hài lòng, nhất nhất giới thiệu từng món trên bàn cho nàng, giới thiệu xong một món sẽ bảo nàng tự gắp một miếng. Đến đĩa cá kho, mắt thấy A Du muốn gắp chỗ có nhiều xương, hắn còn hảo tâm nhắc nhở nàng gắp chỗ khác, rồi lại căn dặn nàng ăn từ từ chớ để hóc xương.

"Thiếu gia tốt quá." A Du chân tâm thật ý nói, ngay cả sư phụ cũng không có cẩn thận tỉ mỉ quan tâm nàng như vậy.

Ánh mắt nàng nhìn hắn có cảm kích, có hạnh phúc, quả thực y như lời Tiêu Nhân, đơn thuần như một đứa trẻ. Triển Hoài Xuân cảm thấy thú vị, nên nhất thời chỉ lo nhìn nàng ăn, quên mất mình cũng đói bụng.

Thịt cá tươi mới, mắt A Du óng ánh sáng trong, trong mắt đều là vẻ hài lòng.

Triển Hoài Xuân không tự chủ mà cười.

A Du thấy hắn cười, đỏ mặt lên: "Sao thiếu gia không ăn?" Có phải là đang cười nàng tham ăn đúng không?

Tư thái nữ nhi cúi mâu đỏ mặt kia diễn ra một cách hành văn liền mạch, tự nhiên mà quyến rũ, khiến Triển Hoài Xuân đột nhiên có chút khát, dòi mắt, rót chén nước đưa lên miệng uống.

Bộ dáng tiểu nha hoàn ăn com nhìn thật là dễ xem, thật may là không có để Tiêu Nhân mang đi.

Hai người tự ăn phần của mình, lúc bắt đầu A Du còn có chút câu nệ, Triển Hoài Xuân nhìn thấy, bảo nàng đừng khách khí, còn chủ động gắp thức ăn cho nàng. A Du chậm rãi trầm tĩnh lại, thích ăn cái gì thì gắp cái đó, bữa trưa này, nàng ăn nhiều hơn bình thường một chén com, ăn đến bụng no căng.

Hôm nay Triển Hoài Xuân không có việc gì làm, dẫn nàng đến vườn hoa tản bộ tiêu thực. Lần đầu tiên A Du đi ra khỏi sân của Triển Hoài Xuân, càng đi càng ý thức được Triển gia còn lớn hơn những gì nàng tưởng, chỉ nói đến mặt hồ gọn nước lẫn tản trước mắt thôi cũng đủ làm cho nàng vô cùng khiếp sợ. Tất cả những thứ này đều thuộc địa bàn nhà hắn sao?

Bên hồ có chòi nghỉ mát, Triển Hoài Xuân dẫn đầu đi vào, hắn ngồi, A Du đứng.

Triển Hoài Xuân thích ý ngắm cảnh, ánh mắt đang thưởng thức cái đẹp bỗng bung lia đến người A Du, trong bức tranh phong cảnh tú lệ đột nhiên toát ra một ni cô mộc mạc, khiến hắn không khỏi nhíu mày: "Lão Vương đưa y phục cho cô chưa? Sao vẫn còn mặc bộ này?" Thật là quê mùa.

A Du cúi đầu, nhẩn nhó nói: "Việc đó à, tôi không có tóc, mặc vô nhìn quái dị lắm."

Triển Hoài Xuân biết nàng thích làm đẹp, nghe nói thế liền cười cười: "Cô là nha hoàn mà mặc như vậy mới quái dị đấy, bây giờ đi về đổi lại đi, đổi xong rồi tới tìm tôi, giấy cũng đổi luôn." Hắn đột nhiên rất muốn nhìn dáng vẻ nàng mặc trang phục nha hoàn sẽ ra sao.

Trước giờ hán vẫn luôn bá đạo, A Du không dám ngỗ nghịch hán, xoay người đi như sên bò trở về.

Triển Hoài Xuân tiếp tục ngắm cảnh, ánh mắt lại thường thường lia sang hướng đường nhỏ nơi hoa viên, có chút khẩn cấp.

Ngóng trông khoảng chừng hai nén nhang, phía sau khóm hoa cỏ bên kia rốt cục có bóng người đi tới, động tác gõ tay lên mặt bàn của Triển Hoài Xuân dần dần dừng lại, không chớp mắt nhìn chằm chằm đường nhỏ.

Tiểu nha hoàn cuối cùng đã đi tới.

Ánh mắt Triển Hoài Xuân khựng lại.

Nay A Du là nha hoàn cận thân của hán, xiêm y tự nhiên khác với những nha hoàn bình thường, không thể so với các tiểu thư khuê các, nhưng cũng không thua các cô nương gia đình khá giả. Nước da nàng trắng nõn, lớp áo màu hồng làm nổi bật lên gò má trắng hồng của nàng, do không có tóc nên có thể nhìn thấy hết toàn bộ chiếc cổ thon dài, mà phía dưới vạt áo chính là thắt lưng nhỏ gầy, khiến thân hình yếu đuối vẫn luôn bị ni cô bảo rộng thùng thình che giấu nay hoàn toàn hiển lộ ra hết. Bộ ngực vẫn còn non nớt, nhưng vòng eo tinh tế kia thật khiến người ta nhìn không được muốn véo một cái, hơn nữa nàng bước đi chậm rãi, quả thật rất có tư thế yếu đuối thướt tha.

Ngọc cũng có tỳ vết, đó chính là mũi ni cô màu xanh xám trên đầu nàng.

Triển Hoài Xuân động tâm tư. Nàng không có tóc, không đội mũ là không được, nếu như đổi một cái mũ khác, thì thoát nhìn sẽ không tệ lắm.

Ngay cả hán không thể không thừa nhận, khuôn mặt vốn đã đẹp, có trang điểm thế nào cũng đẹp.

Nha hoàn bên cạnh mình, Triển Hoài Xuân bằng lòng và cũng không tiếc làm đẹp cho nàng, nàng dễ nhìn, hán nhìn mới thuận mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Khen Thưởng

A Du vào đình, thấy Triển Hoài Xuân nhìn mình chằm chằm, nàng càng cảm thấy không được tự nhiên, cúi đầu nắm tay áo.

Triển Hoài Xuân ho khan một cái, dòi mắt nói: "Về sau hãy mặc bộ này, mặc cái này còn đẹp hơn ni cô bảo nhiều." Chốc nữa hán sẽ bảo tú phòng làm thêm cho nàng hai bộ.

A Du ngẩng đầu nhìn hán: "Nhưng tôi cảm thấy rất quái dị. . ."

Triển Hoài Xuân trừng nàng: "Lời cô đúng hay lời tôi đúng hả?"

A Du á khẩu không trả lời được, nàng nào dám tranh luận với hán.

Triển Hoài Xuân nói tiếp: "Nhưng, cô phải đổi một cái mũ khác."

Hán nghĩ là làm, lập tức mang A Du trở về phòng, bảo Trương An gọi hết tú nương trong phủ tới, chỉ vào A Du nói: "A Du trước kia là ni cô, bây giờ hoàn tục làm nha hoàn cho ta, mấy người làm cái mũ cho cô ấy cũng được, làm khăn đội đầu cũng được, nhưng đều phải nghĩ biện pháp làm sao để cô ấy đội vào mà lọt được vào mắt ta, có thể che đậy được điểm xấu không có tóc. Ba ngày sau phải hoàn thành, mấy người làm nhiều hay ít đều được, chỉ cần sau khi A Du đội lên mà ta cảm thấy dễ nhìn, thì đều được thưởng một lượng bạc. Và cũng nhớ nói với các tiểu nha hoàn bên cạnh mấy người, bọn họ tuy không khéo tay như mấy người, nhưng cũng có thể đóng góp chút ý kiến hay. Đây là việc cần làm bây giờ, về sau mà có chủ ý mới sẽ đều có thưởng."

Làm trang phục ni cô là một công việc hiếm thấy, nhưng có thưởng tiền sao mà không hốt lấy, bốn tú nương tay nghề điêu luyện liếc nhìn nhau, tiếp đó vây lấy A Du, tinh tế quan sát mũ đội đầu, rồi quan sát người, cũng phải xem người mà làm, có mũ mặt trái xoan đội lên sẽ đẹp, mặt chữ điền, mặt tròn đội vào thì sẽ thành xấu.

Trong đó, một vị tú nương thêu gấm Tô Châu đến từ Giang Nam sau khi xem xong, có chút thấp thỏm hỏi Triển Hoài Xuân: "Thiếu gia, mũ chúng tôi làm cho A Du cô nương đơn giản một chút, hay là tí mi tinh xảo ạ?" Đầu là đầu bóng lưng, nhưng yêu cầu làm cho nha hoàn lại khác làm cho các tiểu thư, bọn họ cũng muốn làm sao cho dễ nhìn, nhưng làm ra lại không phù hợp với thân phận của A Du, lúc đó bị thiếu gia khiển trách chẳng phải là mất công toi?

Triển Hoài Xuân rõ vì sao nàng lo lắng, nói thẳng: "Làm dễ nhìn là được." Hán giống người dễ giận đến vậy sao?

Các tú nương hiểu ý, xem kỹ người xong đều lui xuống.

Lần đầu tiên A Du nhìn thấy loại giả thức như thế này, cảm thấy không được tự nhiên, nhỏ giọng đề nghị: "Thiếu gia, hay là đừng có làm phiền bọn họ, cậu không thích tôi đội mũ ni cô, lát nữa tôi sẽ tự làm cái mũ khác, thêu lên chút hoa có thì không phải là mũ ni cô nữa."

Triển Hoài Xuân mới lạ nhìn nàng: "Cô còn biết thêu?"

A Du gật đầu: "Sư phụ có dạy tôi."

Triển Hoài Xuân nghĩ đến Thanh Thi, mặc dù lưu lạc phong trần nhưng khí chất thoát tục tâm tính đáng quý, dù thấy không phải người phụ nữ bình thường, những cô gái nhà thế gia thì đọc sách và nữ công cũng không kém, có lẽ A Du quả thật học được chút ít bản lĩnh.

"Được đấy, cô cũng tự làm mũ cho mình đi, làm đẹp cũng sẽ có thưởng, trở về phòng đi, trước cơm tối nhớ đến hầu hạ tôi."

A Du đáp ứng, xoay người trở về phòng mình, không lâu sau đó Trường An lại đưa tới đủ loại vải vóc, cái gì cần có đều có.

Ngồi trước bàn, A Du chờ người nhìn mũ ni cô trong tay. Nàng không để ý có được tiền thưởng hay không, nàng chỉ không muốn làm phiền người khác làm đồ cho mình.

Quanh năm ở tại am ni cô, A Du không được thấy nhiều đồ trang sức cùng với các cách ăn mặc, nàng cảm thấy mũ ni cô của mình tốt vô cùng, liền cắt một miếng vải màu lam nhạt, xe chỉ luôn kim cúi đầu may lên. Mũ không lớn, rất nhanh đã thành hình dạng, A Du đứng trước gương đội thử một chút, người trong gương có màu da trắng nõn, đầu đội chiếc mũ xanh nhạt, cảm giác như đã thay đổi thành người khác, nhìn cũng đẹp nhỉ? Dầu sao A Du cũng rất thích, tháo mũ xuống suy xét xem còn có thể làm thêm chút gì nữa hay không, thế này chỉ có một màu trông quá đơn giản tẻ nhạt, thiếu gia chắc là sẽ chúm chít.

Sau cùng nàng thêu một nhánh lan ở bên phải chiếc mũ, còn chọn chỉ đỏ thêu ra hai đoá hoa lan, sau đó mới đội lên đi soi gương, lúc này trông người có thêm chút ít linh động, tinh nghịch. A Du rất hài lòng, dựa theo hình dáng của mũ ni cô rồi chọn thêm các loại vải màu khác làm thêm ba chiếc nữa, sau đó có mũ được thêu hình lá liễu, có mũ thêu hoa hải đường, còn có mũ thêu một chú chim sơn ca, thêu đến quên thời gian, đến khi Trường An đến kêu, nàng mới nhìn ra phía ngoài, thì lúc này sắc trời đã có chút tối.

A Du nhanh nhẩu đứng lên, nghĩ đến Triển Hoài Xuân không thích nàng đội mũ ni cô, nên chọn cái mũ xanh nhạt đội lên, thấp thòm đi ra ngoài.

Trường An đứng quay lưng về phía cửa, nghe thấy tiếng cửa mở, hẩn quay đầu lại, trong nháy mắt hai mắt sáng ngời. Hình dáng chiếc mũ của A Du vẫn như cũ, nhưng màu sắc đã thay đổi, cảm giác nàng không giống ni cô nữa, mà càng giống tiểu thư hoạt bát bước bình, ngay thơ rục rờ, ngược lại càng khiến trang phục nha hoàn trên người nàng có vẻ hơi tục khí.

"Tự cô thêu hả?" Trường An kinh ngạc hỏi.

A Du khấn trương sờ sờ mũ, "Đúng vậy, thấy có được không?"

Đây là lần đầu tiên Trường An bị một cô nương hỏi lời như vậy, mặt thoáng đỏ lên, hoảng loạn gật đầu: "Đẹp, đẹp lắm, đi nhanh đi, thiếu gia gọi cô đấy." Lúc xoay người thì ảo não nhũn mày, bản thân hẩn cũng không biết hẩn nói mũ đẹp hay là người đẹp.

Cái A Du hỏi là mũ, nên tự động lý giải thành Trường An khen mũ nàng đẹp, nên lòng có nhiều ít nắm chắc. Muốn đi phòng bếp truyền cơm, Trường An nói đã gọi rồi, nàng liền yên lặng đi theo sau Trường An đi về phía nhà trên. Đi tới trước cửa, Trường An dừng lại, nói với nàng: "Cô vào hầu hạ thiếu gia đi, cơm nước xong có thể thiếu gia sẽ đi tản bộ trong sân một chút, cô hãy đi cùng, tôi đi về trước đây."

A Du "ừ", nhìn hẩn rồi đi rồi mới xoay người đi vào.

Cơm tối bày ở trên giường, Triển Hoài Xuân khoát chân dài lên cạnh giường, miễn cưỡng dựa người vào tường, tai lắng nghe tiếng A Du và Trường An nói chuyện, khi nghe thấy không rõ lắm, hẩn nhũn nhũn mày, đang tính lên tiếng gọi thì A Du đã đi vào trong, hẩn đem lời nói nuốt xuống, nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

A Du tiến vào, thấy bàn ăn đã bày xong, nam nhân dựa ở bên kia cho thấy rõ là đang đợi nàng, nàng cảm thấy rất có lỗi, đi tới trước mặt, chuyên chú quan sát khuôn mặt Triển Hoài Xuân trong chốc lát, dè dặt nhẹ giọng kêu: "Thiếu gia, dậy ăn cơm thôi."

Triển Hoài Xuân làm bộ vừa tỉnh ngủ mở mắt ra, hẩn muốn chăm chọc nàng trong mắt không có chủ tử, nhưng khi thấy rõ người thì những lời ấy đều bị nghẹn ở cổ họng.

Trời còn chưa có tối hẩn, trong phòng cũng không có đốt đèn, chỉ hơi tối tối, trái lại lại có một loại ý vị an tĩnh. Mà giờ khắc này, A Du lại đứng cách hẩn khoảng một cánh tay, trên đầu đội chiếc mũ xanh nhạt, nhìn rất hoạt bát đáng yêu, phối với cặp mắt trong suốt óng ánh nước của nàng, thoát trông nàng dường như chỉ có mười hai mười ba tuổi, vẫn còn con nít, trông thật khiến người ta yêu thương.

"Đây là cô tự làm?" Phát hiện mình nhìn chằm chằm nàng có hơi lâu, Triển Hoài Xuân ngời thẳng dậy, nhìn mũ nàng hỏi.

A Du gật đầu, "Tổng cộng làm bốn cái, cái cuối cùng còn chưa nghĩ ra nên thêu cái gì." Khi ở cùng với Triển Hoài Xuân, chỉ cần hẩn không tức giận, nàng vẫn có can đảm nói chuyện, dù sao ở đây chỉ có Triển Hoài Xuân là người nàng quen thuộc nhất.

Chẳng trách quên mất việc hầu hạ hẩn.

"Thảo xuống tôi xem." Triển Hoài Xuân thật tò mò nên cũng không vội vã ăn tối.

A Du rất sung sướng gỡ mũ xuống.

Triển Hoài Xuân không nhìn quả đầu bóng lờ của nàng, cúi đầu lật qua lật lại chiếc mũ. Hắn không biết thêu, nhưng đó giờ toàn mặc thứ tốt, nên tốt xấu cũng có thể đánh giá được tay nghề của một người. Đường may của A Du tinh mịn, ở mặt ngoài căn bản không nhìn ra vết khâu, nhìn chung cũng không xấu, mặt bên còn thêu hình hoa lan tươi mát linh động, y như con người nàng, mặc dù lời nói ra rất ngây ngô, nhưng trên người lại có luồng linh khí, cho nên thoạt nhìn cũng không ngốc nghếch lắm.

Triển Hoài Xuân tâm tình không tệ, chờ A Du đội mũ lên đầu xong, hắn cười lấy bạc vụn từ trong túi tiền ra, đưa cho A Du: "Tôi nói rồi, làm ra đồ khiến tôi hài lòng thì sẽ có thưởng, cái này cho cô, một lượng bạc." Tiền tiêu vật hàng tháng của nàng cũng chỉ có hai lượng, nay thoắt cái được tiền thưởng, chắc nàng sẽ vui lắm đây? Triển Hoài Xuân muốn nhìn vẻ vui sướng trong mắt nàng.

Thấy đồ mình làm khiến cho đối phương thoả mãn, A Du rất vui, nhưng không có nhận bạc: "Không cần, vật liệu là do thiếu gia tặng, lại cho. . ."

"Đã nói là thưởng cho cô, ở đâu mà nói nhảm lắm thế! Cầm lấy, dong dài nữa sẽ phạt cô không được ăn cơm!" Triển Hoài Xuân rất không thích nàng như vậy, khóe môi vừa rồi còn cong lên nay lập tức mím lại.

A Du sợ hãi, không thể làm gì khác hơn là nhận lấy bạc, cúi đầu không dám nói tiếp nữa. Trước đây sư tỷ có nhắc tới khi tỷ tỷ nàng nhận được tiền thưởng thì đều vui vẻ, A Du nấn nấn bạc, vì sao nàng không cảm thấy vui vậy nhỉ?

"Được rồi, ngồi qua đây ăn cơm đi, lần sau khi làm việc thì nhớ kỹ hầu hạ tôi mới là quan trọng nhất, chớ làm trễ nãi nữa." Trong lòng có cơn tức, lại nhớ tới lời trước đó muốn răn dạy nàng, Triển Hoài Xuân mặt lạnh nói.

A Du vội vã bảo chứng sau này sẽ không vậy nữa, ngẩng đầu thấy Triển Hoài Xuân không kiên nhẫn xua tay, nàng nhanh chóng cúi gậy lên giường, ngồi đối diện Triển Hoài Xuân, cúi đầu dùng cơm. Triển Hoài Xuân không đề cập tới, nàng cũng không biết, nha hoàn là không thể ngồi cùng bàn cùng ăn với thiếu gia.

Cơm nước xong, các tiểu nha hoàn tiến vào thu dọn đồ đạc, A Du theo sau Triển Hoài Xuân đi tản bộ tiêu thực trong sân. Lúc này sắc trời đã tối hẳn, Triển Hoài Xuân mặc áo bào màu hoa đình hương đi thong thả ở phía trước, dáng người cao to, gò má tuấn tú, trông còn đẹp hơn nhiều so với cảnh trí xung quanh, với ráng màu vào cuối chiều phía chân trời, A Du nhìn không được ghé mắt ngắm nhìn.

Triển Hoài Xuân biết nàng đang lén. . . quang minh chính đại nhìn hắn, không cảm thấy giận mà còn thích, hôm nay hắn nhìn nàng mà ngây người đến hai lần, bây giờ coi như cũng lấy được vốn về.

Tản bộ xong, Triển Hoài Xuân trở về phòng, A Du đi phòng nước nóng lấy nước, muốn hầu hạ hắn rửa chân.

Phụ trách phòng nước nóng chính là hai người phụ nữ tuổi chừng bốn mươi, thấy A Du mặc trang phục mới, cũng khen nàng xinh đẹp hơn.

A Du da mặt mỏng, đỏ mặt đứng ở một bên, đợi họ đổi nước xong, liền vội vã bưng chậu nước chạy thoát.

"Nhị thiếu gia thật là hồ đồ, lại tìm ni cô làm nha hoàn, sau khi Đại thiếu gia biết chắc chắn sẽ tức giận. Kỳ thực cũng chẳng trách Nhị thiếu gia, A Du nhìn rất xinh đẹp, nay tóc còn chưa mọc ra, đợi mai sau tóc cô ấy dài rồi, nói không chắc còn xinh đến khiến người ta yêu thương cỡ nào đâu, quả thật là kiếp trước đã tu luyện tạo hóa. Hôm nay bên người Nhị thiếu gia không có một phụ nữ nào, cô ấy là người đầu tiên, lại có dung mạo thế này, hơi có chút thông minh thì sẽ biết quán chặt lòng Nhị thiếu gia, về sau dù cho Nhị thiếu phu nhân có vào cửa cũng không dám dễ dàng động cô ấy."

"Đúng đó, nhưng tôi thấy A Du không giống loại người có tâm tư đó, haiz, cứ từ từ xem đi, nhiều thêm người, viện này cuối cùng cũng náo nhiệt. . ."

A Du cũng không biết những lời tán gẫu trong phòng nước nóng, nàng bưng chậu nước đặt trước giường Triển Hoài Xuân, trực tiếp ngồi xổm xuống, vừa xắn tay áo vừa nói: "Thiếu gia thả chân vào đi, thử xem nước đã vừa chưa." Khi còn bé nàng cũng đã hầu hạ sư phụ rửa chân, nên làm công việc này vẫn rất thuần thục.

Triển Hoài Xuân nhìn nàng một cái, thu chân dài vào, ngồi thẳng rồi mới vén hai ống quần lên, thả hai chân vào chậu nước. Nước có hơi nóng, nhưng vừa vận ngâm chân, hắn rút ra rồi lại thả vào, sau cùng đặt chân vào bên trong: "Được rồi, bắt đầu rửa đi."

A Du không nói chuyện, trực tiếp hầu hạ hắn. Chân hắn rất lớn, lớn hơn chút nữa thì thành khó xem, A Du nhớ lại lúc hắn vừa tới am ni cô thì không nhìn được khẽ cười.

Lần đầu tiên được nha hoàn hầu hạ rửa chân, Triển Hoài Xuân vốn có chút không được tự nhiên, chợt thoắt nhìn thấy nàng cười như một kẻ trộm, không khỏi hỏi: "Cô cười gì đó?"

A Du không ngẩng đầu, vừa giúp hắn chà chân vừa giải thích: "Tôi cười tôi ngốc, chân thiếu gia lớn cỡ này, vừa nhìn thì biết không phải là nữ, mà khi đó tôi lại không nghĩ đến tầng này."

Triển Hoài Xuân cười nhạo: "Cô vốn ngốc mà." Nói đến chân to chân nhỏ, hắn không tự chủ được nhìn về phía chân nàng, nhưng lại bị tấm áo phủ xuống che kín.

A Du cũng không để trong lòng lời phụ họa của hắn, sau khi giúp hắn rửa, lau chân sạch sẽ, hỏi hắn: "Thiếu gia còn có cần dặn gì khác không?"

"Hết rồi, tự cô dọn dẹp rồi đi ngủ đi, động tĩnh nhỏ chút, chớ quấy rầy tôi." Triển Hoài Xuân nằm nói.

A Du ngoan ngoãn gật đầu, bụng chậu gõ đi, sau khi thu dọn xong trực tiếp đi thẳng đến chiếc giường nhỏ bên ngoài, sau đó niệm kinh trước rồi mới ngủ.

Mãi đến bên ngoài hoàn toàn im ắng, Triển Hoài Xuân trở mình, dần dần thiếp đi.

Hai ngày sau đó, ban ngày Triển Hoài Xuân cùng Tiêu Nhân ra ngoài ăn chơi, A Du thì phải cùng với mấy tiểu nha hoàn mới tới học quy củ, còn phải đến chỗ tú nương học nhận biết các loại vật liệu may mặc, có khoảng trống thì liền đi tìm bọn Đan Quế nói chuyện, ngày trôi qua rất bận rộn và phong phú. Có lẽ là đã hoàn tục, nên khi bọn Đan Quế nói với nàng chuyện náo nhiệt bên ngoài, A Du cũng động tâm, nghe nói các nha hoàn cuối tháng sẽ được nghỉ một ngày, nên cũng bắt đầu trông ngóng mau đến ngày đó để có thể đi ra ngoài một chút.

Ngày hôm đó Triển Hoài Xuân hiếm thấy không có ra ngoài, ăn điểm tâm xong liền bảo Trường An gọi các tú nương đến, lúc này A Du mới nhớ lại lời dặn mấy ngày hôm trước của hắn.

Nàng đột nhiên mong đợi, chẳng biết bọn họ làm ra dạng mũ gì, vì đây là lần đầu tiên có người cố ý làm đồ cho nàng mà.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thật Đẹp

Khi A Du nhìn thấy các tú nương mang đồ đến thì cuối cùng nàng cũng đã biết cái gì gọi là cách biệt một trời một vực. Bởi vì cho rằng chiếc mũ mình làm ra đẹp, được Triển Hoài Xuân khen, bọn Đan Quế cũng khen, nên hai ngày nay A Du rất đắc ý, bây giờ nhìn lại, sờ đi được khen chính là do không có thứ để so thôi?

"Thiếu gia, tôi đã cẩn thận suy nghĩ, các cô gái Trung Nguyên chúng ta thường búi tóc cài trâm, hoặc để tóc dài rũ xuống lưng, như vậy phối với làn áo rộng thùng thình phiêu dật thì sẽ càng phụ trợ thêm cho nhau. Nhưng A Du cô nương không có tóc, vô luận trên đầu đội mũ gì thì cũng có vẻ tầm thường, sợ rằng sẽ không cân xứng với xiêm y trên người. Tôi đã từng thấy qua một loại trang phục của người Di, cảm thấy rất thích hợp với A Du cô nương, nên liền chuẩn bị hai bộ quần áo kèm mũ mang đến, thiếu gia có thể cho A Du cô nương thử xem."

Triển Hoài Xuân gật đầu, đưa mắt nhìn về phía bàn.

Bốn tú nương mang đồ đặt lên bàn, đồ của vị tú nương vừa nói ban nãy là nhiều nhất, nhìn cũng rất được. Có hai cái mũ, một loại là mũ cao đen, trên hẹp dưới rộng, chính giữa có hai tua rua được rũ xuống từ hai bên, chia thành nhiều sợi nhỏ tinh tế, sợi vàng sợi hồng hòa lẫn vào nhau. Toàn thân y phục được làm bằng gấm đen có thêu hoa văn đẹp đẽ, đoạn trang đại khí mà lại không mất vẻ diêm lệ. Đây chỉ là một bộ phận nhỏ mà hắn nhìn thấy, cụ thể là dạng gì còn phải chờ A Du mặc vào mới biết được.

Một cái mũ khác thì tương đối hoa lệ, cũng được coi là mũ cao, men theo viền mũ là một vòng tua rua bằng xích bạc, sáng long lanh diêm lệ, phối với nhan sắc của y phục trông rất sinh động.

Chiếc mũ mà ba tú nương kia làm tuy rằng thoát nhìn cũng không xấu, nhưng so với những thứ được chuẩn bị đầy đủ chu đáo này thì trông có vẻ lép vế hẳn. Triển Hoài Xuân trước bảo A Du thử những chiếc mũ đó, suy cho cùng những thứ này đều được làm từ tay những tú nương giỏi giang, A Du mang vào nhìn rất đẹp, so với vài chiếc mũ đơn giản mà nàng may thì đẹp hơn nhiều.

Triển Hoài Xuân phát tiền thưởng rất rạch ròi, những người khác đều được một lượng, mà vị tú nương làm quần áo cho A Du thì được thưởng mười lượng bạc, người sáng suốt không cần thử cũng biết độ chênh lệch rồi.

"Được rồi, mấy người trở về đi, lần tới làm tiếp mũ đội đầu, thì hãy cân nhắc làm thêm y phục cho hợp bộ." Triển Hoài Xuân ra lệnh đuổi người.

Các tú nương rồi đi với tâm tình phức tạp, trong phòng chỉ còn Triển Hoài Xuân và A Du. A Du đứng trước bàn, cầm trong tay một cái mũ đội đầu nhìn đến nhập thần. Có hoa văn màu trắng điểm xuyết thêm sắc xanh, phía sau hai bên cũng có tua rua rũ xuống là cái nàng thích nhất, đơn giản mà lại dễ nhìn.

"Thế nào? Thích chứ?" Triển Hoài Xuân cười đi tới, dừng lại bên cạnh nàng, cũng cầm lấy một cái mũ đội đầu thưởng thức.

"Thích lắm, đa tạ Thiếu gia." A Du gật gật đầu nói.

"Thích thì sau này cứ luân phiên đội, cô ăn mặc dễ nhìn thì tôi mới tiện mang cô ra ngoài." Triển Hoài Xuân nhìn chiếc mũ trong tay nàng nói. Bình thường khi cùng người ta ra ngoài du chơi thì ngẫu nhiên cũng phải mang theo nha hoàn tùy thân để hầu hạ, trước đây hắn không có, bây giờ có, không mang theo thì quá lãng phí, sẵn tiện cũng để cho nàng trải sự đời, miễn cho cách hành xử không được phóng khoáng.

A Du nghe không hiểu lời bóng gió hắn nói, chỉ gật đầu.

Triển Hoài Xuân cầm bộ y phục vải gấm màu đen và chiếc mũ kèm theo nó đưa cho nàng: “Đi vào trong thử xem, tôi ở ngoài chờ, mặc xong thì đi ra cho tôi xem.” Hần phát hiện bên người có một người nha hoàn như vậy rất thú vị, xem nàng ăn, chứng diện cho nàng, còn thú vị hơn là ở một mình nhiều.

Hần bảo nàng thay thì A Du liền xoay người đi vào trong, không nghĩ đến vấn đề đây có thích hợp hay không.

Triển Hoài Xuân xoay người dựa lưng vào bàn, hai khuỷa tay chống ra sau, mắt nhìn chằm chằm cửa nội thất, nghĩ thầm nếu là thiếu gia nhà người khác, có nha hoàn xinh đẹp ở bên trong thay quần áo, thì nhất định sẽ đi theo vào chứ nhỉ? Có mấy ai mà chính nhân quân tử được như hắn đâu, toàn là một lũ đầu dây tinh trùng hết cả.

Hần tự đắc thầm nghĩ, chung quanh quá an tĩnh, có thể nghe thấy rõ tiếng nàng thay quần áo bên trong. Một lát sau, bên trong rốt cục truyền đến tiếng bước chân, tiếng chân đi tới cửa rồi ngừng lại, làm như không dám đi ra gặp người.

Triển Hoài Xuân uống một hớp nước, vừa nhìn vừa hỏi: “Thay xong chưa? Xong rồi thì ra đây.” Có lẽ là trong phòng quá an tĩnh, có lẽ là mới không nói chuyện trong chốc lát, cho nên vừa mở miệng thì giọng có chút khàn.

A Du đứng ở mép cửa, thấp thòm nghiêng đầu nhìn. Từ góc độ này, nàng có thể thấy chiếc gương cao chừng một người ở bên kia, mặt gương tròn nhẵn rõ ràng, soi rõ hình dạng của nàng trong đó. A Du nhìn người ở bên trong mà cảm thấy rất xa lạ, cảm thấy đó không phải là nàng. Ngay cả bản thân nàng cũng nhìn không quen, nên càng không muốn để người khác nhìn thấy. Loại cảm giác này rất quái dị, A Du đột nhiên rất muốn thay bộ quần áo này ra, muốn biến trở lại thành chính mình.

Thấy nàng ở lâu mãi bên trong, Triển Hoài Xuân không kiên nhẫn chờ nữa, nhắc chân đi vào.

A Du nghe thấy tiếng bước chân của hắn, không khỏi hoảng hốt, không chút nghĩ ngợi trốn ngay ra sau tấm bình phong. Khi đã trốn được rồi, nàng giờ tay che khuôn mặt nóng bừng, không hiểu sao mình lại hoảng loạn, lúc mới mặc xiêm y nha hoàn chẳng phải nàng cũng cảm thấy quái dị đó sao? Nhưng về sau cũng đã quen, sao bây giờ lại sợ ra gặp người ta đến như vậy? Nhưng dù có tự khuyên mình như thế nào thì cũng vô dụng, nàng vẫn muốn trốn.

Triển Hoài Xuân đi vào lại không nhìn thấy người, chỉ thấy bóng người như ẩn như hiện sau tấm bình phong, trong lòng càng chờ mong lại càng cảm thấy buồn cười: “Ra đây, có gì mà phải trốn? Nhìn rất xấu à? Yên tâm, tôi không chê cười cô đâu.” Lúc nên xấu hổ thì lại tỉnh bơ, bây giờ thì lại có chút đáng về của cô nương bình thường.

A Du cúi đầu nhìn chân, cũng không phải là xấu, nàng cảm thấy đây không phải là nàng, nàng nên mặc ni cô bào. . .

Ngay trong lúc nàng nghĩ ngợi thì phía trước đột nhiên xuất hiện một góc gầy đẽ trắng thân gấm đen, tim A Du nhảy lên, xoay người chạy sang phía bên kia bình phong. Triển Hoài Xuân chỉ kịp liếc thấy một bóng lưng, vốn đã hiểu kỳ sau khi nàng mặc vào rồi cuộc sẽ có dáng dấp thế nào, nay thấy nàng lại trốn như vậy, hắn lại càng cảm thấy nhất định phải xem cho bằng được. Bước chân cấp tốc thu lại, hắn linh hoạt xoay người, phóng hai bước lớn túm lấy người đang chuẩn bị chạy ra cửa trở về. Cánh tay phải của A Du bị hắn dùng sức siết kéo về phía sau, với khí lực lớn như thế, nên thân thể A Du không chịu nổi chế mà giật lùi ra sau, vừa lúc đụng vào ngực hắn.

Nàng kinh hô, vội vàng lui về phía sau, Triển Hoài Xuân cho là nàng còn muốn trốn, thuận thế nắm eo nàng, vội vã giam nàng tại trước ngực, không vui trách cứ: “Chạy cái gì mà chạy? Cô. . .” Nói đến phân nửa thì im bặt, bởi vì hắn vô cùng kinh ngạc với vòng eo mềm mại mảnh khảnh đang nằm gọn trong vòng tay hắn.

Hắn đã từng thấy, từng thấy tấm lưng chỉ cột một sợi dây lưng của nàng, cũng biết eo nàng nhỏ, lại không nghĩ rằng khi nắm trong vòng tay lại có cảm giác như vậy, hầu như cần hai tay là có thể nắm trọn. Cánh tay vốn đã ghi chặt nàng, thời gian tiếp xúc càng dài, liền càng muốn tự tay thử xem có thể nắm hết được không.

“Thiếu gia, tôi không dụng cậu bị thương chứ?” Trong lòng truyền đến tiếng hỏi bất an của nàng.

Trong khi hắn suy nghĩ thứ không nên nghĩ, thì nàng lại nghĩ loại chuyện này. . .

“Đau, rốt cuộc là cô trốn gì hả?” Triển Hoài Xuân cố ý nói.

A Du cúi đầu, nhìn lồng ngực trước mặt không biết nên nói gì.

Triển Hoài Xuân buông lỏng tay, cúi đầu nhìn nàng. Mũ nàng rất cao, gần bằng chóp mũi hắn, Triển Hoài Xuân lui về phía sau hai bước, lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt nàng, chân mày như họa, đôi mắt trong vắt, gò má hồng hào, dáng dấp ngượng ngùng quả thật là tuyệt sắc giai nhân. Tua rua rủ xuống hai bên vành nón khẽ lay động, nhất động nhất tĩnh, khiến người ta không nhận được muốn nhìn sang, rồi lại không nỡ dời mắt khỏi mặt nàng.

Không biết có phải là nàng đang xấu hổ hay không mà rũ mi mắt không dám nhìn hắn. Triển Hoài Xuân không tự chủ nuốt nước miếng, tiếp tục nhìn xuống. Nàng mặt trên người y phục ôm sát, phô bày rõ ràng eo ra eo, ngực ra ngực. Vòng eo thon thả kia hắn vừa mới sờ qua, Triển Hoài Xuân nhìn chòng chọc một hồi mới dời mắt. Làn váy dưới thân tương đối rộng, càng khiến cho chiếc eo nàng nhìn nhỏ nhắn hơn.

Triển Hoài Xuân không nhận được nhìn từ trên xuống dưới, từ dưới lên trên, trang phục như vậy, không giống ni cô chút nào.

Tim bỗng đập nhanh hơn, lớn đến thế này mà hắn chỉ gặp qua có một người đẹp là nàng, trước đây đều là người khác chờ người nhìn hắn, hiện tại hắn nhìn nàng đến ngẩn người, điều đó khiến hắn không biết nên phản ứng ra sao.

Cũng may, nàng còn khăn trương hơn hấn.

“Cô cảm thấy bộ y phục này thế nào?” Triền Hoài Xuân đi tới trước bàn, ngồi xuống, tự châm trà cho mình.

A Du lại liếc mắt nhìn tấm gương, phát hiện gương mặt người trong gương hồng hồng, sau đó người ngồi trước bàn vừa uống trà vừa nhìn nàng, ánh mắt hai người chạm nhau trong gương, ngay khi nàng đang tỉnh lách đi thì hấn đã tránh ra trước. A Du tò mò quay đầu lại nhìn hấn, thấy thần sắc hấn vẫn bình tĩnh ngồi đó, chỉ là bên tai lại hơi đỏ lên.

Phát hiện cái nhìn của nàng, Triền Hoài Xuân mất hứng, cố ý dùng sức buông chén trà, trừng nàng: “Không nghe thấy lời tôi hỏi sao?”

Tiếng vang nặng nề khiến A Du giật mình, nàng vội vàng cúi đầu nói: “Y phục nhìn rất, rất đẹp, có điều mặc vào rất là kỳ dị, cảm thấy không giống tôi gì cả, thiếu gia, tôi không mặc cái này có được không?”

Triền Hoài Xuân không có trả lời ngay, suy nghĩ một chút, nói: “Ngày bình thường không được mặc, lúc nào đến lễ, hoặc là tôi bảo cô mặc thì cô hãy mặc.” Tiểu nha hoàn chừng diện lên thật quá mê người, vẫn nên mặc bình thường một chút, tránh cho những tên nô tài trong nhà khỏi mơ ước. Còn tên Tiêu Nhân kia nữa, ai biết được lúc nào hấn sẽ đến đây, nếu để hấn thấy A Du như vậy còn không phí hết tâm tư cướp người với hấn mới là lạ? Người là do hấn cứu, dựa vào cái gì mà giành với hấn? Trực tiếp cự tuyệt thì sẽ ảnh hưởng đến hòa khí, cứ nghĩ cách làm sao đừng để Tiêu Nhân động tâm tư thì tốt hơn.

Không cần mỗi ngày mặc là tốt rồi, A Du không cảm thấy có gì không được tự nhiên cả.

“Được rồi, bộ này nhìn xong rồi, cô đi thay bộ khác thử xem.” Triền Hoài Xuân đứng dậy, bước nhanh ra nội thất.

A Du đi sau hấn ra ngoài lấy xiêm y, lấy xong liền chạy vào nội thất, Triền Hoài Xuân nhìn chăm chăm bóng lưng nàng, chỉ cảm thấy trông nàng từ phái sau lại càng đẹp hơn. Nhìn theo nàng đi vào, Triền Hoài Xuân lắc đầu, đi tới trước cửa sổ ở gian ngoài, nhìn cảnh sắc bên ngoài mà chờ người.

Lần này bởi vì trên y phục có mảnh bạc, trên mũ cũng có, nên khi nàng thay quần áo thì sẽ phát ra những tiếng leng keng giòn vang, mỗi một tiếng đều khiến hấn thêm hiếu kỳ, thậm chí rất muốn vào xem rốt cuộc bên trong là cảnh tượng gì. Tiếp đó khi nàng đi ra ngoài thì thanh âm kia cũng theo cước bộ của nàng mà kêu tinh tang. Triền Hoài Xuân rốt cục nhịn không được, xoay người đi vào, vào đến cửa thì hai người chạm mặt nhau, chỉ cách nhau khoảng chừng năm sáu bước. A Du nhìn thấy hấn liền dừng lại, đỏ mặt cúi đầu, trước trán là từng sợi tua rua xích bạc lay động, lay động khiến nàng tâm hoảng ý loạn, lay động khiến hấn mê mẩn.

So với bộ y phục đoan trang đại khí kia, bộ váy màu lam này có vẻ hoạt bát hơn, nhưng quá lộng lẫy sinh động, khiến cho A Du đã quen giản dị thấy rất không được tự nhiên.

Triền Hoài Xuân càng không được tự nhiên hơn nàng, vội vã quay đầu nói: “Được rồi, bộ đồ này tôi bảo cô mặc thì cô mới được mặc, trở vào đổi lại bộ cũ đi.” Nói xong liền ra khỏi nội thất. Bộ này còn tôn dáng người hơn bộ hồi nãy, Triền Hoài Xuân lo lắng nếu hấn còn nhìn tiếp như vậy nữa, hấn có thể sẽ làm ra chuyện không tốt gì đây.

Hấn là đàn ông, thiếu gia nhà khác 13, 14 tuổi đã ăn mặn rồi, trong nhà hấn bị quản nghiêm ngặt, ở bên ngoài cũng không có gặp được ai vừa mắt, nên vẫn còn thuần khiết, kỳ thực thỉnh thoảng trong lòng cũng hiếu kỳ chuyện ấy rốt cuộc sẽ có mùi vị gì. Hôm nay bên người có một nha hoàn xinh đẹp, lại do hấn cứu nên muốn làm gì thì làm, thực sự rất khảo nghiệm tính tự chủ của bản thân. Tuy rằng hấn có thể, nhưng Triền Hoài Xuân không muốn chạm vào nàng, nàng rất đơn thuần, còn là một. . . đứa ngọc, mà đối với một đứa ngọc còn nảy sinh ý niệm đó, thì chẳng phải là không khác gì so với những tên khốn kiếp đùa bỡn các ni cô đó sao? Hơn nữa hấn cũng không phải người làm việc nghĩa cần người báo đáp, nay nàng hầu hạ hấn, cũng coi như là trả lại phần ân tình kia.

A Du chẳng hay chẳng biết những suy nghĩ quanh co loằng ngoằng trong lòng hấn, nghe được có thể thay quần áo liền cảm thấy cầu còn không được, cấp tốc chạy ra sau bình phong đổi lại bộ trang phục nha hoàn.

Triền Hoài Xuân bảo nàng đem đồ về phòng mình, sau đó hấn liền nhắm mắt nằm dài trên giường.

Hấn có chút nóng nực, hấn cần yên lặng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Ngoại Nam

Mấy ngày nay, những lúc rỗi rảnh A Du đều cùng các tiểu nha hoàn học quy củ.

Không tính đến nàng, trong đám tiểu nha hoàn thì lớn nhất là 13 tuổi, nhỏ nhất mới 10 tuổi, có người được mua từ chỗ người môi giới, cũng có người là

con cháu của các nô bộc quản lý điền trang ở các nơi của Triền gia, có người xanh xao vàng vọt vừa nhìn liền biết cuộc sống lúc trước không tốt lắm, có người lại có cử chỉ khác hẳn nói rõ lên đã được chi điểm qua.

Khi ma ma dạy quy củ không có ở đây, A Du sẽ cùng bọn họ chụm lại trò chuyện, lúc ban đầu vì còn lạ lẫm nên nàng không theo nói chuyện, các tiểu nha hoàn toàn chủ động gọi nàng, về sau nàng mới tập quen dần. A Du rất thích nói chuyện với họ, bởi vì mỗi lần như thế nàng đều biết thêm được một số điều mới mẻ, ví dụ như Triền gia là đại phú thương số một số hai của mấy huyện thành lân cận, có điền trang cửa hàng vô số kể, ví dụ như Triền lão gia, Triền phu nhân đã lên thuyền đi du lịch hải ngoại.

Đối tượng các tiểu nha hoàn đàm luận nhiều nhất chính là hai vị thiếu gia trong nhà. A Du yên lặng lắng nghe, nghe bọn họ khen đại thiếu gia thuở nhỏ thông tuệ, tuổi còn nhỏ đã bắt đầu lo liệu việc làm ăn của Triền gia, chỉ là tính tình quá lạnh lùng trang nghiêm, ngay cả lão Vương quản gia trong Triền phủ cũng không dám qua loa trước mặt hắn. Sau đó liền nghe bọn họ nói so với đại thiếu gia thì nhị thiếu gia cả ngày chẳng chịu làm gì, tính tình lúc nóng lúc lạnh, khó hầu hạ hơn cả đại thiếu gia, danh tiếng ở bên ngoài thì còn xa mới bằng đại thiếu gia.

“A Du tỷ, mỗi ngày chị đều nhìn thấy Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia rốt cuộc là người như thế nào vậy?”

“Thiếu gia có dáng vẻ tuấn tú, tính tình, thì có chút khó đoán, nhưng con người thì tốt vô cùng.”

Khi các tiểu nha hoàn hỏi thì A Du đều trả lời như vậy. Triền Hoài Xuân ở bên ngoài như thế nào nàng không biết, nàng chẳng qua là cảm thấy hắn đối với nàng thực sự tốt vô cùng, tuy nói hắn giận lên thì sẽ huân nàng trừng nàng, nhưng hắn chịu thu lưu nàng, lại còn may xiêm y làm mũ cho nàng, đây đều là những việc mà người bên ngoài không thể làm cho nàng.

Bên ngoài truyền đến tiếng bước chân, là ma ma tới, A Du nhanh chân cùng các tiểu nha hoàn đứng dậy ngay ngắn, tất cả đều yên lặng. Cứ như vậy, thời gian học luôn sẽ có người bị ma ma răn dạy. Nghe thấy người ta bị giáo huấn, A Du cũng sợ theo, rất sợ kẻ tiếp sẽ đến phiên mình. Vì ma ma này rất nghiêm nghị, luôn phạt đánh lòng bàn tay, A Du thì chưa bị đánh qua lần nào.

Nhưng A Du rõ ràng đã quá lo lắng rồi. Chỉ nói quy củ thôi, Thanh Thi vốn xuất thân nhà quan, gia tộc bị định tội bà mới lưu lạc ở bên ngoài, A Du từ nhỏ đã đi theo Thanh Thi, nên mưa dầm thấm đất, bước đi, dáng ăn, cử chỉ giờ tay nhấc chân tất cả đều học được bảy tám phần, chỉ cần ma ma hơi chút chi điểm, nàng liền lập tức học được. Kỳ thực nàng làm được quá tốt, không giống nha hoàn mà lại giống như một vị tiểu thư, vì ma ma kia vốn muốn răn dạy nàng, nhưng ngẫm lại nàng là do nhị thiếu gia tự mình mang về, ngày đêm gần người hầu hạ, ai biết có bị thiếu gia thu dùng hay không? Huống hồ nhiều năm như vậy mà nhị thiếu gia chỉ mang có một người về nhà, còn cho phép nàng xưng hô ngang hàng, rồi còn ngồi cùng bàn mà ăn, rõ ràng cho thấy rất lưu tâm nàng, ma ma trong lòng hiểu rõ, nên khi dạy A Du thì mở một con mắt nhắm một con mắt.

Cho nên A Du học quy củ rất thuận lợi, mới học 5,6 ngày, ma ma liền nói nàng không cần học nữa, nhưng cũng lặng lẽ chi điểm nàng, ở trước mặt nhị thiếu gia thì thế nào cũng được, nhưng cuối tháng đại thiếu gia trở về, khi gặp mặt thì nhất định phải tự xưng nô tỳ.

A Du không hiểu tại sao lại có loại khác biệt này, bèn hỏi. Ma ma dạy nàng mấy ngày nay nên biết rõ tính tình của nàng, liền dùng giọng điệu như dỗ bé ngoan dỗ dành nàng: “Bởi vì cô là nha hoàn của Nhị thiếu gia, với Nhị thiếu gia là người một nhà, lời nói đương nhiên có thể thân cận một chút, nhưng Đại thiếu gia lại không phải, cô phải tôn kính cậu ấy.”

A Du yên lặng ghi nhớ, tiếp theo nàng không cần học quy củ nữa, lúc Triền Hoài Xuân ra ngoài, nàng liền đi tìm Đan Quế, Đan Hà chơi. Đan Quế, Đan Hà phụ trách quét dọn sân và các phòng, nên thường hay gặp A Du, do đó A Du thân quen với hai nàng hơn hai nha hoàn giặt y phục kia.

Đan Quế, Đan Hà ở chung phòng, ngày hôm đó lúc A Du ghé sang thì thấy hai người đang đếm tiền. Cửa vừa mở ra, nhìn thấy A Du tới, Đan Quế cười ngoác ngoác nàng: “A Du, cô tới vừa đúng lúc, lát nữa người bán hàng rong sẽ tới đây, chúng tôi tính đi mua đồ, cô có muốn mua thêm cho mình chút gì không?”

“Mua cái gì?” A Du tò mò hỏi. Hiện tại nàng tích góp được ba lượng bạc, một lượng là Triền Hoài Xuân thưởng cho do nàng làm được mũ, hai lượng còn lại có được là do nàng dựa theo Triền Hoài Xuân phân phó may một túi tiền cho hắn, hắn thấy rất hài lòng, thoáng cái đã thưởng nàng hai lượng. A Du chưa tự mình mua đồ bao giờ, nàng cũng không biết những thứ bạc này rốt cuộc có thể mua được cái gì.

Ba người vẫn hay nói chuyện cùng nhau, Đan Quế, Đan Hà cũng biết A Du có tiền. Đan Hà nhìn A Du, sau đó cúi đầu đếm tiền của mình. Mỗi tháng nàng chỉ còn có một lượng, phần lớn đều giữ lại để cuối tháng gửi về cho gia đình xoay sở, còn lại chút ít thì lấy mua đồ dùng cho mình. Kỳ thực Đan Hà cũng không thích lãng phí tiền mua những thứ đồ vật vô dụng kia, nhưng Đan Quế lại cứ hay mua, nàng không mua thì có vẻ nàng quá keo kiệt, huống hồ Đan Quế không xinh đẹp bằng nàng, nên Đan Hà không muốn bởi vì đồ trang sức mà kém sắc hơn nàng.

Tính tình Đan Hà tương đối trầm mặc, Đan Quế lại hoạt bát, kéo A Du đi tới bàn trang điểm nhỏ của mình, lấy hộp đựng trang sức ra giới thiệu cho nàng xem: “Cô xem cây lược gỗ đào này đi, lần trước tôi bỏ ra năm đồng tiền mua được từ chỗ Trương Nhị lang đó, giá gốc của nó là bảy đồng, tôi phải kì kèo với hắn mãi, hắn mới bớt được hai đồng. Còn đôi khuyên tai này nữa, nó là nữ trang tốt nhất của tôi, tôi để dành tiền nửa năm mới mua được, mất hai lượng bạc đấy.” Nhà nàng cũng không nghèo khó lắm, mỗi tháng nàng gửi về một ít cho gia đình, còn dư lại nàng giữ tự mình dùng, ngoại trừ những thứ này, còn có một chút là lụa là, đều là những thứ A Du chưa thấy qua.

A Du nhất nhất xem qua, sau cùng cầm lấy đôi khuyên tai kia tình tế quan sát. Hai khuyên tai ngọc to chừng hạt đậu, nhan sắc không đẹp bằng thứ Triền Hoài Xuân đeo trên người, nhưng lại trong veo như nước. A Du ngẩng đầu nhìn lỗi tai Đan Quế, hiểu kỳ hỏi: “Cái này đeo như thế nào?”

“Cô không có bấm lỗ tai sao?” Đan Quế kinh ngạc hỏi, sau đó không đợi A Du đáp lời, nàng bỏ đồ vật trong tay xuống, chuyển tới cạnh A Du, nắm lỗ tai nàng quan sát, quả nhiên không có lỗ, liền quay đầu bảo A Du nhìn nàng, vừa tháo chiếc bông tai hình hoa mộc lan mạ bạc vừa nói: “Thấy không? Cái lỗ này được đâm lúc tôi còn nhỏ, đeo ở chỗ này này.”

A Du thử thăm dò đựng một cái: “Có đau không?”

Đan Quế cười lắc đầu: “Mẹ tôi bấm giúp tôi mà, tay bà rất khéo léo, làm xong rồi mà chẳng thấy đau chút nào. Sao nào A Du, cô có muốn xỏ lỗ tai không? Cái này tôi cũng biết, tôi có thể giúp cô. Tôi đã nói với cô rồi, con gái phải có lỗ tai mới dễ nhìn, cô xem, bây giờ cô đội cái khăn đội đầu này, bên dưới lại đeo hai khuyên tai lủng lẳng, nhất định sẽ càng đẹp mắt hơn.”

A Du không lên tiếng, nhưng nhìn Đan Quế thuận tay đeo vào đôi khuyên tai giá hai lượng bạc kia, hai viên ngọc lấp lư tới lui, thực sự rất xinh đẹp.

Nàng động lòng.

Đan Quế nhìn thấu tâm tư nàng, cười nói: “Vậy bây giờ cô chạy nhanh về phòng lấy tiền, lát hồi Trương Nhị lang tới, tôi giúp cô ra giá tiền, nhất định có thể giúp cô tiết kiệm được mấy đồng.”

A Du ứng tiếng, háo hức đi ra ngoài. Nàng ở Triển phủ, ăn mặc đều có sẵn, bình thường căn bản là chưa dùng tới tiền, bây giờ có thể mua một đôi khuyên tai xinh đẹp, nàng thấy rất cao hứng.

Sau khi nàng ra cửa, Đan Quế tiếp tục thu dọn đồ đạc, cân nhắc xem lát nữa nên mua cái gì, trong lúc vô ý nhìn thấy Đan Hà vẫn còn nhìn chằm chằm phía cửa, tùy miệng hỏi: “Cô nhìn gì đấy?”

Đan Hà thu hồi đường nhìn, lặng thinh một chút mới nói: “Tôi cảm thấy số A Du thật tốt, lớn lên xinh đẹp, trong nhà không có cha mẹ anh chị em liên lụy, Nhị thiếu gia cũng tốt với cô ấy, tiền để dành được muốn mua cái gì thì mua cái đó.”

Đan Quế dừng lại động tác trong tay, nhìn ra ngoài cửa sổ suy nghĩ một chút, cũng không tán thành ý của Đan Hà: “Cô đừng nhìn bây giờ A Du sống tốt, mà không nhìn thấy trước đây cô ấy đã chịu biết bao nhiêu khổ cực? Tuổi nhỏ đã vào am ni cô, cái gì cũng đều không hiểu, hơn nữa cha mẹ mình là ai cũng không nhớ, ngần ấy năm đều là nỗi một mình, nếu là tôi, tôi tình nguyện làm nha hoàn quét rác, cũng muốn nhớ kỹ cha mẹ mình, muốn được bọn họ che chở.”

Đan Hà không tiếp lời. Nàng cũng hâm mộ Đan Quế, cha mẹ vì kiếm sống mà bán nàng làm nha hoàn, hai năm qua trong nhà có hơi sắc, đã bắt đầu tích lũy tiền chuẩn bị chuộc nàng, không giống như nàng, cha mẹ ở nhà đều trông cậy vào tiền của nàng mà sống, đời này nghĩ cũng đừng nghĩ đến việc thoát kiếp nô tì.

A Du rất nhanh đã quay lại, chỉ mang theo hai lượng bạc. Nàng cảm thấy nên giữ lại một ít bên người sẽ tốt hơn, hơn nữa nàng thích giấu dưới gối chút bạc vụn, đó chính là tiền do nàng kiếm được, mỗi đêm trước khi ngủ sờ lên đấy, giấc ngủ sẽ ngon hơn.

Đan Hà ngồi một bên thêu đồ, A Du nói chuyện với Đan Quế, cũng không lâu lắm bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng rao to du dương. Ánh mắt Đan Quế sáng lên, lôi kéo tay A Du đứng lên: “Đi thôi, Trương Nhị lang đến rồi.”

A Du hưng phấn cùng đi ra ngoài với nàng, lúc ra cửa vẫn không quên kêu Đan Hà. Đan Hà nhìn nàng cười cười, thả đồ trong tay xuống, đi theo.

Ba người đi tới cửa hông phía tây của Triển phủ, Đan Quế miệng ngọt, có quan hệ rất khá với bà tử giữ cửa, bà tử giữ cửa rất hào phóng mở rộng cửa cho các nàng ra ngoài, chỉ dặn các nàng nhanh nhanh chọn được đồ rồi quay về, ba người cùng nhau đáp ứng.

Bên kia cửa là Trương Nhị lang một thân áo xám, đứng trước quầy đồ nhìn về phía cửa hông. Nghe bên trong truyền ra tiếng Đan Quế, hắn không tự chủ được cười, sau khi nhìn thấy Đan Quế bước ra, mắt liền sáng hẳn, sát sau đó liền thấy phía sau Đan Quế là thân ảnh một người xa lạ, mặc áo hồng quần trắng, đầu đội khăn hoa thêu màu lam, trang phục tươi mát động lòng người, đội thấy rõ khuôn mặt đối phương, hắn trực tiếp ngăn cản cả người.

Cũng may Trương Nhị lang đi khắp hang cùng ngõ hẻm nhiều năm nên cũng thấy được rất nhiều, rất nhanh hoàn hồn, tò mò hỏi Đan Quế: “Vị cô nương này là . . .”

Đan Quế kéo cánh tay A Du, cười giới thiệu với hắn: “Đây là tỷ muội mới tới phủ chúng tôi, gọi là A Du, ngày hôm nay là lần đầu tiên cô ấy mua đồ của anh, anh nên tính rẻ cho cô ấy một chút, bằng không đừng trách sau này A Du không chiếu cố đến việc làm ăn của anh nữa, cô ấy là người nhiều tiền nhất trong số chúng tôi đó.”

A Du bị nàng nói mà đỏ cả mặt, rũ mắt nói: “Không cần rẻ đâu, giá như thế nào thì cứ bán thế ấy.”

“A Du cô nương thật thành thật, nhưng Đan Quế nói rất đúng, đây là lần đầu cô mua đồ, nên tính rẻ cho cô một chút. Được rồi, các cô tự chọn đi, chọn được rồi cứ nói.” Trương Nhị lang nói xong liền nghiêng thân, để ba cô nương đến trước quầy hàng tự xem.

Một tháng hắn mới tới một lần, mỗi lần tới đều mang thêm chút ít thứ mới mẻ, Đan Quế đã sớm đợi không kịp, lôi kéo A Du sát tới, trước giúp A Du chọn khuyên tai: “Hàng dưới đều là đồ rẻ, cô coi hàng trên đi, hàng này đẹp.”

Ở hàng trên thì A Du cần phải ngược đầu mới nhìn thấy được. Dưới từng sợi chỉ hồng là những vòng tai, khuyên tai với những màu sắc bất đồng, có ngọc, có mã não, dưới ánh mặt trời sau giờ Ngọ càng thêm vẻ chói lòa, A Du cảm thấy cái nào cũng đẹp, nên nhất thời không thể quyết định.

Nàng nhìn chằm chằm khay hàng đến hoa cả mắt, Trương Nhị lang kể bên nhìn nàng cũng nhìn đến ngây dại. Cô nương đang độ tuổi thanh xuân, khuôn mặt trắng nõn tựa như bông hoa đào mình diễm trong xuân mới, chiếc cằm khéo léo hơi gợn lên, theo đường cong của chiếc cằm nhìn xuống là chiếc cổ thon dài, cực kỳ động lòng người. Trương Nhị lang không dám nhìn xuống nữa, đường nhìn chuyển qua khay đồ lại trở về mặt nàng, trùng hợp nàng lại chớp mắt, hàng mi dài kia như là cánh bướm khẽ lướt nhẹ qua lòng hắn.

“Tôi lấy cái này.” A Du không hề cảm giác hấn đang nhìn trộm mình, giờ tay chỉ vào đôi khuyên tai hồng ngọc, đôi khuyên tai ấy có màu hồng nhạt, hình giọt mưa.

“Trương Nhị ca, cái này bán thế nào?” Đan Quế nhìn xem, cũng thấy không tệ, liền thay nàng hỏi giá. Lúc nàng hỏi, A Du cũng xoay người sang nhìn Trương Nhị lang, có chút chờ mong lại có chút khần trương, sợ giá quá cao nàng sẽ mua không nổi.

“Hai lượng năm đồng.” Trương Nhị lang bay nhanh liếc nhìn nàng một cái, lại nhìn sang Đan Quế, “Nhưng đây là lần đầu A Du cô nương mua đồ nên tôi tính rẻ cho một chút, đưa tôi hai lượng bốn đồng là được!”

Đan Quế biết A Du mang theo bao nhiêu tiền, liền mềm giọng cầu: “Có thể bớt một chút nữa không? A Du chỉ mang theo hai lượng bạc. . .” Kỳ thực khi nói những lời này nàng cũng không ôm bao nhiêu hi vọng, bốn đồng bạc cũng là con số rất lớn, Trương Nhị lang chỉ là người bán hàng, vừa rồi hấn có thể giảm giá một đồng đã ngoài dự đoán của mọi người.

Hóa ra nàng mang không đủ tiền. Thấy mặt Trương Nhị lang hơi hiện vẻ khó xử, A Du vội nói: “Không cần không cần, trong phòng tôi còn một lượng bạc, bây giờ tôi đi về lấy, mọi người chờ tôi một lát nhé!” Nói xong xoay người chạy trở về.

“Không cần làm phiền A Du cô nương, tôi bán cho cô hai lượng bạc vậy!” Trương Nhị lang kim lòng không đợi nắm lấy cánh tay nàng, thốt lời.

Hấn rộng lượng thế à, ba nha đầu đều ngây ngẩn cả người, đồng thời quay đầu nhìn về phía Trương Nhị lang. Trương Nhị lang giả bộ trấn định, cười nói với Đan Quế: “Các cô đều là khách quen của tôi, A Du cô nương lại là lần đầu tiên mua hàng, tôi coi như là bán rẻ giúp cô ấy, nhưng lần sau không thể bán rẻ như vậy nữa nhé, tôi còn phải để dành tiền để cưới vợ!” Thật ra giá mua vào chưa đến hai lượng, bây giờ chỉ là kiếm tiền ít lại chút thôi, nhưng bán cho vị cô nương này, thì có là bán tháo hấn cũng bằng lòng.

Hấn hơn 20, ngũ quan không thể nói rõ là dễ xem, nhưng lại chánh trực ngay ngắn, còn cười sang sảng phóng khoáng, rất dễ khiến người ta nảy sinh hảo cảm.

Đan Quế vừa tính đáp lời, thì xa bỗng nhiên truyền đến một giọng không vui: “Mấy người ở đây làm gì?”

Bốn người đồng thời nhìn sang, liền thấy Triền Hoài Xuân và Tiêu Nhân sóng vai bước tới, Tiêu Nhân lắc lư cây quạt, khoe môi mỉm cười, còn mặt Triền Hoài Xuân thì ánh vẻ nghiêm nghị.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Nhị Ca

Triền Hoài Xuân và Tiêu Nhân càng đi càng gần, ba nàng nha hoàn vẫn không để ý thấy điều đó, nhưng Trương Nhị lang đã trước tiên đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Triền Hoài Xuân. Mắt thấy ánh mắt kia bén như mắt chim ưng liếc nhìn tay hấn nắm cánh tay A Du, tìm Trương Nhị lang đập lộp bộp, tâm tư nào đó phảng phất như bị nhìn thấu, lúc này mới như phải bóng buông lỏng tay ra.

“Nhị thiếu gia đã trở về.” Trương Nhị lang khiêm tốn cúi đầu khom lưng chào Triền Hoài Xuân, trán rịn mồ hôi. Gia đình giàu có kỳ thực không cho phép các nha hoàn tự ý ra ngoài, nhưng tất cả các phủ lớn nhỏ đều có chuyện như thế, chỉ cần các nha hoàn hối lộ cho bà tử thủ cửa, làm việc cẩn thận lại không phạm gì sai, thì các vị chủ nhân cũng dần dần ngẫm cho phép. Trước đây hấn đến đây bán đồ cũng có gặp qua Triền Hoài Xuân vài lần, vị Nhị thiếu gia này mỗi lần mắt đều nhìn thẳng mà đi, không biết hôm nay sao lại tới đây, hơn nữa còn cho thấy rõ là đang nổi nóng. Tuy hấn không phải hạ nhân của Triền gia, nhưng hấn cũng không muốn chọc vị đại gia này tức giận.

Triền Hoài Xuân không để ý tới hấn, mắt trừng A Du: “Cô ra đây làm gì?”

A Du đã quá rõ hấn, chỉ miết mắt liền biết hấn đang rất tức giận, vội cúi đầu giải thích: “Tôi muốn mua đồ.” Thấy Đan Quế Đan Hà đều rất sợ sệt, lẽ nào ra ngoài mua đồ cũng vi phạm quy củ? Ma ma chỉ nói không được tự tiện rời phủ, nhưng các nàng tối đa chỉ đứng ở bên ngoài có một chút mà.

Mua đồ?

Triền Hoài Xuân nhìn lướt qua khay chứa đồ bên kia, cười nhạt: “Cô vừa ý cái nào?”

Hấn đã hỏi, A Du không thể làm gì khác hơn là đi tới, chỉ vào đôi khuyên tai hình giọt mưa cho hấn xem.

Loại hàng như vậy Triền Hoài Xuân căn bản không để vào mắt, nhưng thật ra màu hồng nhạt kia lại làm nổi bật lên ngón tay tinh tế trắng nõn của A Du. Hấn nhìn tay nàng hạ xuống, mắt còn mong đợi nhìn chăm chăm cái giá, như một đứa nhỏ thích đường, ham ăn kẹo, liền tùy miệng hỏi: “Cái đó bao nhiêu tiền?”

Đan Quế Đan Hà cúi đầu không dám nhìn loạn cũng không dám nói lời nào, Trương Nhị lang trong lòng có tâm tư khác, nhìn không được muốn thay A Du đáp lời, chỉ là còn chưa kịp mở miệng liền bị Triển Hoài Xuân trừng mắt, nên vội vàng ngậm miệng.

A Du vẫn hướng mặt về phía khay chứa đồ, nên không có chú ý tới ánh mắt giao phong của hai người, rất tự nhiên nói: “Hai lượng năm đồng, nhưng Trương nhị ca thấy tôi là lần đầu tiên mua đồ, nên tính rẻ cho tôi một ít, đồng ý bán cho tôi với giá hai lượng.” Đan Quế gọi đối phương là Trương nhị ca, nên A Du cũng học theo.

Một tiếng Trương nhị ca thật thanh thúy uyển chuyển, êm tai cực kỳ. Không biết có phải bởi vì muối muối Tiêu Nhân cũng hay gọi hần là nhị ca hay không mà khi A Du mở miệng thì Triển Hoài Xuân lại nghe thành Triển nhị ca, sững sờ giây lát mới hồi thần lại, liếc mắt nhìn về phía Trương Nhị lang, một kẻ bán hàng mà thôi, là nhị ca của nàng cái gì chứ?

Thấy ánh mắt hần khinh miệt, Trương Nhị lang rất khó chịu, nhưng lại không dám biểu hiện ra ngoài.

A Du len lén nhìn Triển Hoài Xuân, thử thăm dò hỏi: “Thiếu gia, tôi có thể mua chứ?”

“Không được. Tự ý ra ngoài đã là tội rất lớn, còn muốn mua thứ đồ này, cô cho cô là ai? Chỉ là một nha hoàn, không nghĩ cách cố gắng hầu hạ chủ nhân, phí hết tâm tư chung diện cho mình làm gì? Lúc hoàn tục thì khóc sụt sùi, mới xuống núi chưa đến nửa tháng đã động phạm tâm, cô muốn chung diện cho ai xem?” Không chung diện đã khiến người ta bán rẻ đồ cho nàng, trước mặt mọi người lại động tay động chân với nàng, nếu mà chung diện lên thì không phải còn. . .

Triển Hoài Xuân càng nghĩ càng giận, mắt trừng Trương Nhị lang, miệng thì không ngừng giáo huấn, quay đầu lại thì thấy sắc mặt A Du trắng bệch, trông mặt rung rung, đáng vẻ như chịu nổi oan rất lớn, ngờ nghịch chẳng biết mình sai ở chỗ nào, hần lại càng tức giận, mãnh liệt xoay người mắng bọn Đan Quế: “Cô ấy vào phủ chưa lâu chưa hiểu rõ quy củ, nhưng các người cũng không biết sao? Lập tức rút về, còn để cho ta thấy một lần nữa thì không cần trở về!”

Khế ước bán thân của các nàng ở trong tay Triển gia, không trở về Triển phủ, vậy chỉ còn mệnh đợi bị bán.

“Nô tỳ biết sai rồi, nô tỳ biết sai rồi, lần sau chúng nô tỳ không dám nữa!” Đan Quế Đan Hà sợ đến hết hồn, quỳ sụp xuống đất dập đầu nhận sai. Đan Quế nghĩ đến A Du, lại thấy nàng vẫn còn ngăn người đứng đó, vội vàng len lén nháy mắt với nàng, ý bảo nàng cũng mau mau quỳ xuống.

Đây là lần đầu tiên A Du thấy Triển Hoài Xuân tức giận như vậy, cũng là lần đầu biết người bên ngoài sợ hần sẽ có phản ứng như thế nào, nàng vừa hoảng, vừa sợ, vừa thật sự hiểu được rốt cuộc nha hoàn có thân phận gì. Nàng là nha hoàn, Triển Hoài Xuân là chủ nhân hảo tâm thu lưu nàng, hần có thể tùy tâm tùy ý làm cho nàng những xiêm y đẹp, nhưng nàng không thể quên thân phận mình.

Nha hoàn, chính là người hầu hạ.

Loại hầu hạ này khác với loại nàng hầu hạ hần lúc còn ở am ni cô, khi đó hần tức giận nàng có thể nói với sư tổ rằng mình không muốn hầu hạ hần, còn bây giờ, nàng cũng có thể nói, thế nhưng nói ra rồi, hần cũng có thể đánh đuổi nàng. A Du không biết mình còn có thể đi đâu, nàng không muốn bị đánh đuổi. Hoặc có lẽ, đợi nàng nghe được tin tức của cha mẹ, đợi nàng tích lũy đủ tiền có thể tự lực cánh sinh thì nàng có thể ra đi.

Trong giây phút thất thần thì ống quần bị người kéo kéo, A Du nhìn sang, thấy Đan Quế quỳ ở dưới, ánh mắt lo lắng ra hiệu cho nàng quỳ xuống. A Du quỳ sư phụ, quỳ Phật tổ, còn người khác. . . Nếu hần là chủ tử, nếu bọn Đan Quế đều quỳ, A Du lui ra phía sau một bước, thành tâm quỳ xuống trước mặt Triển Hoài Xuân: “Nô tỳ biết sai, lần sau. . .”

“Cút, tất cả cút vào hết đi! Đừng ở đây làm việc mất mặt xấu hổ!” Đầu gối nàng mới quỳ xuống, thì đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên tiếng găm giận dữ. A Du sợ đến giật bắn mình, khi đang ngờ ngác chẳng biết nên làm như thế nào thì cánh tay đã bị Đan Quế nắm lấy, cả người nàng đã bị kéo chạy về hướng cửa hồng. A Du không tự chủ được chạy theo nàng, đang chạy lại nghĩ đến còn chưa nói với Trương Nhị lang rằng nàng không mua nữa, vừa định quay đầu lại, nhưng lại nghĩ đến Triển Hoài Xuân vẫn còn đứng đó, A Du liền không dám, cắn cắn môi chạy vào cửa.

Bà tử thủ cửa đã sớm nghe thấy động tĩnh bên ngoài, trong lòng cũng rất lo sợ, tính tình Nhị thiếu gia nặng nề thất thường, ai biết có liên lụy đến bà ta hay không? Mắt thấy ba nha đầu trắng cả mặt chạy vào, bà ta thấp giọng quát trách: “Đều tại các cô động tác chậm chạp, nhìn đi, chọc Nhị thiếu gia tức giận rồi đấy? Lần sau tôi không dám mở cửa cho các cô nữa, an an phận phận ở trong phủ đi!”

Ba người nào có tâm tư mà uất ức vì việc này, chật vật chạy trốn trở về.

Đan Hà thấy A Du cũng chạy tới phòng hạ nhân, rốt cục nhìn không được oán giận nói: “Nhị thiếu gia đã trở về, cô không đến phòng chính chờ hầu hạ, chạy tới nơi này làm gì? Hôm nay nếu không phải vì cô, Nhị thiếu gia căn bản sẽ không quản bọn tôi!” Đan Quế có thể không nhìn ra, nhưng từ sau khi bước ra cửa nàng vẫn lưu ý Trương Nhị lang, trước đây Trương Nhị lang vẫn vây chung quanh Đan Quế, nhưng hôm nay nhất là không hề rời khỏi người A Du, cho thấy rõ đã bị A Du mê hoặc, xui xẻo là hần không biết A Du là người của Nhị thiếu gia, động tay động chân còn bị nhìn thấy, lúc này mới chọc giận Nhị thiếu gia, hại các nàng bị mắng lây.

Lòng A Du đang hoang mang rối loạn chỉ muốn ở cùng với các nàng để trấn định lại một chút, nên cũng không nghĩ tới tầng suy nghĩ kia, sợ lại chọc giận Triển Hoài Xuân, nàng vội vã nói lời từ biệt hai người, xoay người chạy ngược về, nhất thời cũng không ngẫm nghĩ lại câu sau cùng Đan Hà nói.

“Cô giận lây gì A Du thế?” Đan Quế nhíu mày nhìn Đan Hà, bước nhanh đuổi theo, kéo A Du lại nhỏ giọng dặn dò: “Đừng nghe lời cô ấy, nhất định là Nhị thiếu gia ở bên ngoài gặp phải chuyện không vui nên mới lấy chúng ta xả giận. A Du đừng sợ, Nhị thiếu gia chính là loại người như vậy, tâm trạng tốt thì thường cho cô bạc, xiêm y, tâm trạng xấu thì quát mắng, qua rồi thì sẽ bình thường lại thôi. Lát nữa cô hãy cẩn thận hầu hạ, Nhị thiếu gia nói gì cô đều

nghe theo, nghìn vạn lần đừng tranh luận.”

“Tôi biết rồi, cô mau trở về đi, ngày mai lúc rảnh rồi tôi lại tới tìm hai cô.” A Du rất cảm kích Đan Quế, kỳ thực nàng cũng loáng thoáng hiểu rõ, hôm nay là do nàng chọc Triền Hoài Xuân mất hứng, hoặc có lẽ, là do nàng tự tiện chủ trương muốn làm đẹp cho mình chẳng? Từ lúc lên mặc y phục của Triền Hoài Xuân thì A Du liền ý thức được tâm tư của mình không tốt, cho nên Triền Hoài Xuân tức giận cũng có đạo lý.

Nàng chạy chậm chậm trở về gian ngoài của phòng chính, chờ Triền Hoài Xuân trở về. Nàng không dám thấy hắn, nhưng nàng không thể trốn

Lúc này Triền Hoài Xuân và Tiêu Nhân mới vừa vào cửa.

Triền Hoài Xuân mặt lạnh đi ở phía trước, Tiêu Nhân đi sau hắn một bước, len lén nhìn hắn. Nghĩ đến dáng dấp xinh đẹp của A Du, nghĩ đến cơn giận vô cớ của Triền Hoài Xuân, còn có vẻ chật vật của Trương Nhị lang khi bị hắn cường chế rồi đi, Tiêu Nhân như có điều suy nghĩ, làm bộ không hiểu hỏi: “Tiểu nha hoàn xinh đẹp mua đồ, việc này nhà ai mà không có, trước đây sao không thấy cậu tức giận?”

Triền Hoài Xuân có tức giận cũng nghe ra ẩn ý trong lời hắn nói, cười lạnh nói: “Hắn mơ ước nha hoàn trong phủ, cứ chi lỗ mắng, lẽ nào tôi không nên tức giận? Nhìn thì hàm hậu thành thật, không ngờ lại là một kẻ thấy sắc quên lợi, đáng tiếc đã chọn sai chỗ, muốn chiếm lợi từ Triền gia ư, về nhà luyện thêm mấy trăm năm nữa đi!”

Lý do này kín không kê hở, nhưng Tiêu Nhân vẫn cảm thấy không có đơn giản như vậy, Triền Hoài Xuân quả thực hi vọng bắt định, nhưng đối với hạ nhân bình thường thì hắn sẽ không nổi giận ghê như vậy, liền hỏi: “Người bán hàng không thành thật, cậu răn dạy hắn là được, hà tất gì lại trừng A Du? Còn nói năng khó nghe, làm cho cô ấy sợ đến khóc, còn muốn quỳ cậu. . .”

“Tôi giáo huấn dạy dỗ nha hoàn của mình, còn cần cậu để ý sao? Cậu nói hộ dùm cô ấy như vậy, chẳng lẽ cũng giống như kẻ bán hàng kia, coi trọng cô ấy?” Triền Hoài Xuân thình lình dừng bước, giương mắt lạnh lẽo nhìn Tiêu Nhân, thanh âm chậm chạp: “Trước đây cậu cứ muốn cứu cô ấy tôi đã cảm thấy không đúng, hóa ra là đánh loại bản tính này, vậy cậu nói sớm đi, nói sớm tôi sẽ thay cậu chuẩn bị một toàn nhà ở bên ngoài, giúp cậu. . .”

“Triền Hoài Xuân, cậu nói thêm một câu nữa xem!” Nghe hắn càng nói càng khó nghe, Tiêu Nhân cũng lạnh mặt, nhìn chằm chằm hắn. Người này mà cứ tiếp tục phun bắn bậy bạ nữa, dù cho biết đánh không lại hắn cũng sẽ cho hắn một quyền!

Triền Hoài Xuân chỉ giằng co với hắn trong chốc lát, hừ lạnh một tiếng, dõm mắt nói: “Không có suy nghĩ kia thì bớt lo chuyện người khác đi, miễn cho người khác khỏi hiểu lầm.”

“Hừ, tôi mặc kệ, dù sao khế ước bán thân của cô ấy cũng ở trong tay cậu, cậu có đánh, có mắng, có bán cô ấy cũng không liên quan gì tới tôi, chỉ cần cậu đừng hối hận là được!” Tiêu Nhân chẳng thèm quan tâm hắn nữa, cũng chẳng muốn ở lại làm khách, xoay người bỏ đi. Triền Hoài Xuân không có tâm tư gì với A Du thì tốt, nếu có, lấy tình tình hắn như vậy, còn trông cậy vào người ta sẽ thích hắn?

Nằm mơ đi!

Tiêu Nhân bỏ đi rất đường hoàng, Triền Hoài Xuân nhíu mày nhìn bóng lưng hắn, không hiểu câu hắn nói sau cùng là có ý gì. Hối hận, hắn có gì mà phải hối hận chứ? Mắng nàng là vì tốt cho nàng, đỡ cho nàng sau này không vì một chút lợi nhỏ mà chịu thiệt.

Lòng cũng đang không vui vẻ gì, Triền Hoài Xuân cũng không giữ người lại, đây không phải là lần đầu hai người cãi nhau, hắn đã thành thói quen.

Miết mắt nhìn Trường An này giờ vẫn cúi đầu không nói lời nào bên cạnh, Triền Hoài Xuân đi thẳng đến sân viện của mình, đến cửa liền bảo Trường An trở về. Hôm nay hắn không ra ngoài nữa, không cần Trường An hầu hạ.

Trong viện yên tĩnh, Triền Hoài Xuân nhìn căn phòng A Du ở, lại nhìn nhìn cánh cửa đang mở rộng đằng trước, nghĩ hắn là tiểu nha hoàn đang ở bên trong chờ mình. Nghĩ đến dáng vẻ nàng sợ đến muốn lạy hắn, lòng Triền Hoài Xuân lại nổi lửa, ở bên ngoài đi bộ hai vòng đề con nóng nảy xuống, lúc này mới vào phòng.

A Du nghe được tiếng bước chân, vội vàng ngoan ngoãn đứng ngay ngắn, đầu hơi cúi thấp, đây là lối đứng mà ma ma dạy nàng nên có khi hầu hạ chủ tử.

Chủ tử khác biệt, nàng không thể coi hắn là thí chủ như trước nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Tuyên Cáo

Triền Hoài Xuân vừa vào phòng liền nhận ra A Du có biến hóa.

Trước đây khi hắn trở về, nàng sẽ cười nghênh đón, sau đó làm bộ vô tình nhìn về phía tay hắn, bởi vì hắn thỉnh thoảng sẽ mang đồ về cho nàng. Hắn có mang, nàng sẽ cúi đầu che giấu vẻ vui sướng, hắn không mang, thần sắc nàng như thường nhưng không phải là không thất vọng. Nhưng hôm nay, nàng quy củ cúi đầu đứng ở đằng kia, không phải sợ hắn mới không dám nhìn hắn, mà là mặc dù sợ, nhưng vẫn nỗ lực làm bộ trấn định, như những nha hoàn khác chờ nghe hắn phân phó.

Muốn dùng phương thức này biểu đạt sự bất mãn của mình sao?

Triển Hoài Xuân trực tiếp đi thẳng vào nội thất.

Thấy không bị rầy la, A Du thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục lo lắng chờ đợi một chút, sau khi xác định người bên trong không có ý định phân phó nàng làm việc, nàng liền ngồi xuống chiếc giường ở gian ngoài, với tay lấy giỏ kim chỉ, thêu tiếp chiếc khăn tay mà nàng đang làm đó.

Mãi đến tối khi cơm đã mang đến, bên trong cũng không có động tĩnh.

A Du đứng do dự ngoài cửa nội thất một chút, sau cùng lấy can đảm kêu: “Thiếu gia, nên dùng cơm tối thôi.”

Không ai đáp lời, nhưng có tiếng bước chân đến gần.

A Du cúi đầu thối lui đến một bên.

Triển Hoài Xuân đi ra, không hề nhìn nàng, bước thẳng đến giường ngoài. Khi cầm đũa thì liếc mắt nhìn sang bên kia, thấy nàng không có ý bước đến, hắn cười nhạt, nhìn bộ chén đũa phía đối diện một chút, không lên tiếng, tự mình dùng cơm.

Hắn ăn cơm rất yên lặng, chỉ có tiếng vang giữa đũa và đĩa thức ăn, A Du lặng lẽ chờ nên ngược lại cũng không cảm thấy đói. Đợi Triển Hoài Xuân ăn xong, nàng đến phòng bếp gọi các tiểu nha hoàn tới thu dọn, khi quay lại thì trong phòng đã không có người. A Du biết Triển Hoài Xuân giận nàng nên mới không kêu nàng cùng đi tản bộ, liền đến nhà ăn dùng cơm, không ngờ người ở nhà ăn cho là nàng đã dùng cơm với thiếu gia, nên không chuẩn bị phần cho nàng. Cũng may lúc tối Triển Hoài Xuân ăn không nhiều lắm, vẫn còn lại chút đồ ăn thừa, A Du liền ăn một chút, ăn xong quay về nhà chính, ngoan ngoãn chờ ở trong phòng.

Lần này Triển Hoài Xuân trở về rất khuya, trời đã tối hẳn.

Hắn không nói lời nào, A Du theo thường lệ đi bưng nước rửa chân, ngồi xổm trước giường hầu hạ hắn rửa chân.

Nàng rửa rất chăm chú, không phát hiện người ở phía trên vẫn luôn nhìn nàng.

“Thiếu gia còn có cần dặn gì không?” Rửa chân xong, nàng bưng chậu nước hỏi.

Thấy hắn không nói gì, A Du ngược mắt nhìn hắn, thấy hắn nhìn cuối giường như đang suy nghĩ chuyện gì, nàng liền nhẹ nhàng lui ra ngoài.

Thu dọn xong hết cả, A Du thổi đèn lên giường, ngồi xếp bằng niệm kinh, niệm xong một bài, nàng kéo chăn đắp lên người, nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

~

Cả một ngày kế tiếp, Triển Hoài Xuân cũng không nói câu nào với A Du, sáng sớm cơm nước xong liền đi dạo trong vườn, không hề mang A Du đi cùng. Buổi trưa đến giờ ăn thì trở về, nghỉ trưa nửa canh giờ liền đi, sau đó chính là giờ cơm tối. Chỉ cần hai người ở cùng nhau, mặt hắn đều không cảm xúc, nhìn không ra hi vọng.

A Du biết Triển Hoài Xuân còn đang giận nàng, nhưng nàng không biết nên làm gì cả. Trước đây khi Triển Hoài Xuân giận thì sẽ mắng nàng, nàng biết sai liền nhận lỗi, bây giờ hắn không mắng chửi, cái gì cũng không nói, có hai lần A Du muốn mở miệng nhận sai trước, nhưng nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn thì nàng lại không có dũng khí. Cũng may thời gian Triển Hoài Xuân ở trong phòng cũng không nhiều, nên loại cảm thụ ngồi mà cũng khó chịu như thế này nàng không cần phải trải nghiệm nhiều lắm.

Ngày hôm đó sau khi ăn sáng xong, Triển Hoài Xuân lại ra vườn đi dạo. Nghe Trương An nói hôm qua hắn mải mê câu cá, Trương An chèo thuyền, hắn ngồi ở trên thuyền, mệt mỏi liền ngủ ngay trên thuyền. A Du chưa đi thuyền bao giờ, quả thật rất tò mò, nhưng Triển Hoài Xuân không muốn mang nàng theo cùng, nàng cũng không có cách nào, quét tước phòng xong liền đi tìm Đan Quế Đan Hà trò chuyện.

Đây là ngày đầu tiên ba người tụ lại với nhau kể từ hôm bị mắng ấy.

Đan Hà bởi vì trút giận vô cớ sang A Du, nên lúc gặp lại cũng có chút không được tự nhiên, nhưng hôm đó A Du cũng không để trong lòng lời nàng nói, khi đi tới vẫn chào hỏi với nàng như xưa, sau đó nàng liền bị Đan Quế kéo sang một bên nói chuyện.

“Nhị thiếu gia có phạt cô không?” Đan Quế lo lắng hỏi.

A Du lắc đầu: “Không có, nhưng mà thiếu gia không có nói chuyện với tôi.”

“Một câu cũng không nói?” Đan Quế rất kinh ngạc, “Vậy cô không có chủ động nhận sai với thiếu gia sao?”

A Du lắc đầu, cúi đầu nhìn tay mình: “Tôi không dám, có đôi khi tôi hỏi thiếu gia có còn cần dặn gì khác không, cậu ấy đều không để ý tới tôi.”

Đan Quế trầm mặc, chiếu theo tính tình của vị gia kia, không để ý tới thì chắc là vẫn còn đang tức giận, nhưng tức giận mà lại không mắng A Du, thực sự là kỳ quái.

“Nếu không hôm nay khi thiếu gia trở về cô chủ động nhận sai với cậu ấy đi?” Đan Quế gợi ý cho A Du, “Thiếu gia bình thường vẫn đối tốt với cô, bây giờ nhất định là đang giận đối với cô, chờ cô chủ động nhận sai đây.”

“Tôi chủ động nhận sai thì cậu ấy không tức giận nữa?” A Du không hiểu lắm, “Bây giờ cậu ấy tức giận đến mức không muốn nói chuyện với tôi, tôi lại chủ động nói, thì thiếu gia có thể càng tức giận hơn không?” A Du không dám chọc hấn nữa.

Đan Quế cười nài: “Ai mà không có những lúc giận nhau? Có đôi khi tôi và đệ đệ cãi nhau, kỳ thực hai chúng tôi đều muốn hòa giải, nhưng mà ai cũng ngại mặt mũi, nên vẫn ngó lơ nhau, rõ ràng rất muốn hòa hảo với đối phương, nhưng lại càng muốn đối phương nhận sai trước mới để ý đến. Bây giờ thiếu gia đối với cô như vậy chính là dạng đó đó, cậu ấy muốn nói chuyện với cô, nhưng cô không xin lỗi, cậu ấy không đành lòng mắng cô, cũng không chịu lùi một bước, nên chỉ có thể bắt mình không để ý tới cô. Không tin buổi trưa cô thử xem, khi thiếu gia về cô hãy chủ động nhận sai, dù cho thiếu gia có mắng hai câu, nhưng rất nhanh sẽ hòa hảo với cô thôi.”

A Du cái hiểu cái không, nhìn sắc trời bên ngoài, thấy đã sắp trưa rồi, liền cáo từ hai người, trở về thượng phòng.

Mới ngồi không lâu lắm, Trường An liền đến, đứng ở ngoài cửa nói với nàng: “Thiếu gia vừa luyện võ, toàn thân đầy mồ hôi, nên đã đi thẳng đến bể tắm rồi, cô mau lấy y phục và khăn đem qua nhé.”

A Du thất kinh: “Đi thẳng tới đó rồi? Cậu đã sớm báo phòng nước nóng chuẩn bị nước nóng rồi hả?” Nàng đã thấy qua bể tắm Triền gia, phòng nước nóng sẽ trước tiên nấu nước, sau đó pha với nước suối dẫn thẳng vào trong bể, nếu là mùa hè thì trực tiếp dẫn nước suối vào là được.

“Không cần đâu, ngoại trừ mùa đông, thiếu gia đều thích tắm nước lạnh. Cô nhanh đi lấy đồ đi, tôi phải chạy đến đó một chuyến.” Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, Trường An thấy người nóng hừng hực, hiện tại hấn chỉ thăm nghĩ uống nước, rửa ráy người một chút.

Nhìn hấn đầu đầy mồ hôi, A Du vội vàng để cho hấn đi, còn mình thì chạy đến gần kéo chọn bộ xiêm y màu trắng ngà, lấy thêm hai cái khăn liền chạy về hướng bể tắm. Nàng đã hầu Triền Hoài Xuân tắm rửa, nhưng đó giờ vẫn đứng chờ ở bên ngoài, chờ Triền Hoài Xuân tắm rửa thay quần áo xong thì giúp hấn lau tóc.

“Thiếu gia, nô tỳ đưa quần áo tới cho cậu đây.” Nàng đứng ở cửa nội thất, nói vọng vào bên trong.

Tiếng nước ào ào bên trong đột nhiên bằng lại, một lúc lâu sau, người bên trong rốt cục nói câu đầu tiên với nàng kể từ hai ngày giận đối đến giờ: “Vào đi, treo quần áo lên tắm bình phong, làm xong rồi thì ra ngoài chờ.”

Có lẽ là đã lâu không nghe thấy tiếng Triền Hoài Xuân nói chuyện, A Du cảm thấy giọng hấn rất êm tai. Cúi đầu đi vào, thoáng nhìn thấy hấn đang ở mép bể tắm cách xa bên này, chỉ có vai là lộ ra khỏi mặt nước, tóc dài dùng cây trâm bó buộc lên đỉnh đầu, khuôn mặt tuấn mỹ dính đầy nước. . .

A Du không dám nhìn hơn, cất đồ xong xuôi liền bước nhanh ra ngoài. Khi tắm nhất định là phải ở trần rồi, hấn đã nói nếu như nam nữ trần truồng ở cùng nhau thì chính là phạm giới, vậy nàng nhìn thấy hấn ở trần thì chắc là cũng không được tiện đâu nhỉ?

Nàng ở bên ngoài lẳng lặng chờ, tiếng nước bên trong không ngừng vang, vang đủ một khắc đồng hồ mới dừng lại. Nam nhân lên bờ, thanh âm nghe không rõ lắm, lại qua một lát, hấn thay guốc gỗ đi ra phía ngoài, guốc gỗ còn gây tiếng vang hơn là đi giày, khi đi sẽ phát ra từng tiếng lộp cộp lộp cộp thật là dễ nghe.

Rất nhanh sau đó nàng liền nhìn thấy đôi guốc gỗ kia, A Du nhanh chóng cúi đầu.

Triền Hoài Xuân sau khi ra ngoài liền không nhìn nàng, đi thẳng đến ngồi ngay trước cửa sổ, ánh sáng bên ngoài chiếu soi vào bao phủ toàn thân hấn, khiến khuôn mặt hấn trông có chút mờ lung.

Tóc hấn vẫn đang rỏ nước từng giọt, việc này không cần phân phó, A Du cũng biết phải làm gì. Nàng cầm một cái khăn khác, bước nhanh tới, đứng ở bên người hấn nói: “Thiếu gia cúi đầu xuống đi, nô tỳ giúp cậu lau tóc.”

Triền Hoài Xuân thu hồi tầm mắt, liếc nhìn nàng một cái, xoay người lại, cúi đầu.

Thấy hấn phối hợp, A Du cũng không khần trương nữa, trước tiên giúp hấn đẩy những sợi tóc ở phía sau ra trước, rồi dùng khăn bao bọc lại, nhẹ nhàng lau. Tóc Triền Hoài Xuân xõa ra thì dài đến thắt lưng, mềm nhẵn tựa gấm, đen thui sáng bóng, giúp hấn lau khô tóc là việc A Du thích nhất. Từ nhỏ đầu nàng đã tọc lóc, nên nàng chưa bao giờ biết sờ tóc lại thư thái như vậy.

Tóc đã khô, tiếp sau đó là giúp hấn chải suôn tóc. A Du chuyển tới sau lưng Triền Hoài Xuân, tay trái nâng một lọn, tay phải giờ lên, lược từ đỉnh đầu nam nhân thuận lợi lướt xuống, gặp phải phần tóc rối thì nàng nhẹ nhàng giúp hấn cời ra, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động. Tóc hấn vẫn còn chưa khô hẳn, thanh thanh lương lương, như là tơ lụa, A Du đặc biệt yêu thích, vuốt vuốt một hồi liền nhịn không được miết mắt về phía gương, muốn nhìn thử hấn đang làm gì, nhưng không ngờ lại lọt vào một đôi mắt đen láy trầm ngưng.

Nàng sững sốt, ngơ ngác nhìn hấn. Triền Hoài Xuân trong gương đang nhìn nàng, trong mắt không có trách cứ, không có phẫn nộ, cũng không có lạnh lùng, mà là một loại cảm xúc A Du không cách nào phân biệt được, như là ẩn mình dưới hồ nước lăn tăn, có lẽ chỉ có quan sát trong thời gian dài, mới có thể thấy rõ?

Nhưng A Du không dám nhìn, trước tiên dời đường nhìn, rũ mắt chải đầu cho hấn, âm thầm cân nhắc làm sao mở miệng nhận sai. Chuyện này đúng là nàng sai, nếu quả thật theo như lời Đan Quế là hấn đang đợi nàng chủ động nhận sai, nàng nên. . .

Khi nàng đang nghĩ ngợi thì nghe hấn đột nhiên mở miệng: “Ngày hôm trước tôi mắng cô, có phải cô cảm thấy rất uất ức đúng không?”

Thanh âm trầm thấp, bình tĩnh, như là một câu trò chuyện bình thường giữa hai người.

Bởi vì hấn bình tĩnh, nên nỗi lòng khẩn trương của A Du cũng yên tĩnh lại, nàng ngừng động tác trong tay, cúi đầu nói: “Không có, thiếu gia nói rất đúng, nô tỳ. . .”

“Tôi nói rồi, cô ở trước mặt tôi phải xưng hô ngang hàng, xưng nô tỳ tôi không quen.” Triền Hoài Xuân nhún mày đánh gãy lời nàng.

A Du trầm mặc, nghĩ đến tình cảnh Đan Quế Đan Hà quỳ trước mặt hấn: “Nói như vậy, không hợp quy củ. . .”

“Không hợp quy củ cái gì? Lời của tôi chính là quy củ.” Khi nói lời này, giọng Triền Hoài Xuân mang theo con tức.

A Du không nói, cam chịu. Hấn là thiếu gia, cái gì nàng cũng phải nghe hấn.

“Lại nói tiếp, có phải vì chuyện kia mà cô thấy uất ức không, không phải trong lòng đang trách tôi chứ?” Thấy nàng không nói lời nào, Triền Hoài Xuân đẩy đẩy nàng.

“Không có, thiếu gia nói rất đúng, nô, tôi chỉ là nha hoàn, không nên bỏ tâm tư chung diện, hơn nữa tôi cũng không nên lên ra ngoài.”

A Du nhận sai rất chân tâm thật ý, Triền Hoài Xuân nghe mà cảm thấy cả người khó chịu, hôm đó là do hấn nhất thời tức giận, giận nàng ngốc nghếch bị người ta động tay động chân, cũng không phải thật sự không muốn để nàng làm đẹp. Nàng cũng thật ngốc, sao không biết ngấm lại, nếu hấn thật sự phản đối nàng làm đẹp, thì sao còn sai người làm khăn đội đầu, váy đẹp cho nàng? Hờ hững nàng hai ngày, nàng nên ăn thì ăn, nên ngủ thì ngủ, không bỏ sót cái nào, cũng không biết trong đầu nàng chứa cái gì nữa!

Vừa nghĩ tới hấn mặt lạnh nàng cũng nhăn mặt cho hấn xem, Triền Hoài Xuân liền không muốn để ý đến nàng, nhưng nhìn dáng vẻ nàng an tĩnh khi cúi đầu nhận sai, lại sợ cứ tiếp tục giằng co thì nàng sẽ quy quy củ củ, không có nửa điểm linh khí, thế thì thật chướng mắt hấn.

Suy nghĩ trong chốc lát, Triền Hoài Xuân quay đầu ra ngoài cửa sổ nói: “Ngày đó tôi nói có hơi nặng lời, cô đừng để trong lòng. Cô không giống những nha hoàn khác, cô là nha hoàn cận thân của tôi, khi đi ra ngoài sẽ đại diện cho tôi, kỳ thực cô ra ngoài mua đồ cũng không có gì cả, nhưng giữa ban ngày ban mặt mà cô để một người khác phất kéo cánh tay cô, người bên ngoài thấy sẽ cho rằng cô không biết kiềm chế, tiếp đó sẽ cho là tôi không đứng đắn, hiểu không?”

A Du vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu: “Thiếu gia tức giận, không phải vì tôi muốn làm đẹp cho mình, không phải vì tôi tự ý ra ngoài, mà là vì Trương nhị ca kéo cánh tay tôi?”

“Trương nhị ca gì chứ? Làm như là thân thiết lắm, cô gặp hấn bao nhiêu lần hả?” Triền Hoài Xuân bồng quay lại, mặt lạnh hỏi.

“Có một lần.” A Du nhanh chóng biện giải.

“Mới gặp có một lần mà cô đã gọi hấn là nhị ca, nào có nửa điểm mà các cô nương nên có? A Du, tôi nói cho cô biết, bây giờ cô là nha hoàn của tôi, chỉ có thể hơi chút thân cận với tôi, còn nam nhân khác, ngoại trừ tôi phân phó cô đi truyền lời, ngoại trừ lời chào hỏi tất yếu ra, thì mở miệng nói chuyện cũng không được, lại càng không thể có tiếp xúc thân thể với bọn họ. Nam nữ thụ thụ bất thân chính là đạo lý này, hiểu không?”

“Hiểu rồi hiểu rồi.” Kỳ thực A Du cũng chưa hiểu lắm, nhưng rõ ràng là hấn đang giận, nàng dám nói không hiểu sao?

Dù sao hấn cũng là thiếu gia, hấn nói gì thì nàng nghe nấy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thân Cận

Ngoài miệng thì A Du nói hiểu, nhưng đầu vẫn cứ cúi, Triền Hoài Xuân nhìn thấy rất mất hứng: “Trước đây ở trước mặt tôi như thế nào thì về sau vẫn cứ như thế ấy, đừng học cái trầm lặng ừ ừ của những nha hoàn kia, làm mất khẩu vị của tôi.”

Hai ngày nay quả thật hấn không ăn gì nhiều, A Du nhìn thấy hết cả, muốn đáp ứng, nhưng lại có chút hơi khó xử, siết ngón tay nói: “Tôi, trước đây tôi

như vậy quả thật là không có phép tắc, ngộ nhờ lại chộc thiếu gia tức giận. . .”

“Tôi không có để tức giận vậy đâu, chỉ cần cô đừng có chộc giận tôi, thì tôi càng thích nhìn cô cư xử tự tự nhiên trước mặt tôi hơn.” Triển Hoài Xuân đòi mắt, hai bên tai nóng bừng, hẳn đã từng nói chuyện với một cô gái như vậy bao giờ đâu? Nhưng còn nàng thì ngốc, chẳng biết lòng người tốt, luôn luôn nghĩ xấu về hẳn.

A Du cúi đầu nên không nhìn thấy sự khác thường của hẳn, nghĩ thầm chỉ cần sau này nàng không ra khỏi cửa, không cho nam nhân khác đụng chạm, hẳn là sẽ không chộc hẳn giận nữa, liền gật đầu: “Tôi nghe thiếu gia.”

Lúc này sắc mặt Triển Hoài Xuân mới dễ nhìn một chút.

Nhất thời hai người đều không lên tiếng, A Du liền tiếp tục chải đầu giúp hẳn.

Triển Hoài Xuân cũng tiếp tục quan sát cô nương trong gương, ánh mắt lia lia quanh lỗ tai nàng, cũng không có nhìn kỹ, “Cô thích đôi khuyên tai kia?”

A Du nào dám nói thích, liền vội vàng lắc đầu.

Sợ thế cơ à, Triển Hoài Xuân bị nàng chộc cười: “Tôi đã nói lúc đó tức giận không phải vì cô chộc diện cho mình rồi, cô còn dối lòng cái gì? Không phải là cái khuyên tai thôi ư, chờ đấy, ngày mai tôi mua cho cô thứ tốt hơn.” Hai lượng bạc liền kêu nhị ca còn cho sờ cánh tay, là do thường ngày hẳn không đủ rộng rãi nên mới khiến mí mắt nàng hạn hẹp như vậy sao?

“Không cần không cần, thực sự không cần đâu.” Bởi vì thích cái đẹp mà chộc hẳn nổi cơn, nên giờ đây A Du thực sự không muốn những thứ kia nữa.

Triển Hoài Xuân biết lòng nàng rất thích, cường ngạnh nói: “Có cần hay không cũng phải nghe tôi, sau này cô muốn cái gì thì cứ trực tiếp nói với tôi, thiếu gia rất là có tiền, nuôi cô dư dả. Còn nữa, đừng tự ý rời phủ, bên ngoài có rất nhiều người xấu, cần thận bị người ta lừa bán, bị lừa rồi dù cô có khóc mù mắt tôi cũng không cách nào cứu cô đâu.”

“A, không phải cuối tháng mỗi người đều có một ngày nghỉ sao?” Lược trong tay A Du dừng lại giữa chừng, buồn bực hỏi.

“Đó là để mấy người về nhà thăm người thân, cô thì lại không biết nhà mình ở đâu, nên không cần thiết.” Thấy người trong gương bĩu môi, Triển Hoài Xuân cố ý chộc nàng. Mắt thấy miệng nhỏ càng chu, mắt còn len lén trừng hẳn, tâm tình Triển Hoài Xuân tốt hẳn, xoay lại cười nhìn nàng: “Nhưng ngày đó tôi có thể mang cô ra ngoài, tự mình dẫn cô đi trải nghiệm.”

A Du cúi đầu, không có bao nhiêu hứng thú đi với hẳn. Lúc tốt thì cười rất đẹp, lúc dữ thì hung thần ác sát, A Du sợ nửa đường lại chộc hẳn tức giận.

“Thế nào? Cô không muốn đi ra ngoài, hay là không muốn ra ngoài với tôi?” Triển Hoài Xuân nghiêng đầu nhìn nàng.

Chột chống lại ánh mắt nghiền ngẫm của hẳn, A Du mau mắn đáp lời: “Nào có không muốn, thiếu gia có thể mang tôi ra ngoài tôi thấy rất vui.”

Triển Hoài Xuân hài lòng, nhìn nàng một cái rồi dời mắt, yên lặng một chút lại hỏi: “Nghe nói cô hỏi thăm Trường An tôi ở trong vườn làm cái gì, có phải cũng muốn đi chèo thuyền? Nếu muốn, buổi chiều mát mẻ tôi dẫn cô đi.”

A Du đâu có hỏi Trường An, là Trường An chủ động nói với nàng, nhưng nghe nói có thể đi chèo thuyền, A Du cũng không muốn chữa lại, cười đáp ứng, mắt cong tí như vầng trăng. Ngày hôm qua nàng đã muốn đi ra hồ thăm thú, quả nhiên chỉ cần người này không tức giận, thì vẫn tốt vô cùng.

Triển Hoài Xuân vẫn nhìn gương, thấy nàng cười vui vẻ như vậy, hẳn đột nhiên đói bụng.

Bởi vì giận đối với nàng, hai ngày này hẳn chưa từng ăn cái gì, thấy nàng ngơ ngơ đứng ở đằng kia chẳng biết đến bàn ăn cơm, hẳn giận no luôn rồi.

Buổi trưa, khi nhà bếp mang thức ăn lên cho Triển Hoài Xuân thì chỉ chuẩn bị có một bộ chén đĩa, bị Triển Hoài Xuân mặt lạnh dạy dỗ một trận, tiểu nha hoàn sợ đến mặt mũi trắng bệch, nhanh nhẩu lấy thêm một bộ chén đĩa khác. Triển Hoài Xuân hả giận, đuổi người chường mắt đi, gọi người khiến hẳn ăn ngon miệng ngồi xuống bàn, cùng nhau dùng cơm, sau đó một hơi ăn hết ba chén cơm.

Lúc ăn thì không nghĩ gì cả, ăn xong hình như chút đầy bụng, sợ bị A Du nhìn ra cười hẳn, Triển Hoài Xuân bảo A Du đi gọi tiểu nha hoàn thu dọn bàn, còn mình thì đi tới đi lui trong phòng tiêu thực.

A Du đi rồi quay lại, chờ các tiểu nha hoàn thu dọn bàn rồi rời đi, nàng mới lặng lẽ nhìn thoáng vào bên trong, vừa vận thấy Triển Hoài Xuân máng áo lên tấm bình phong. Biết hẳn muốn nghỉ trưa, A Du nhẹ tay nhẹ chân đi đóng cửa phòng, sau đó nàng cũng lên giường nằm. Khi sắp ngủ thì nàng đột nhiên ý thức được không đúng, hôm nay sao Triển Hoài Xuân thay y phục mà không gọi nàng đến hầu hạ?

Cơn buồn ngủ đến quá nhanh, A Du không nghĩ nhiều lắm, rất nhanh đã ngủ thiếp đi, nhưng thật ra ở phòng bếp, các tiểu nha hoàn đang vây chung quanh chiếc đĩa đồ ăn suốt thấy đầy mà thờ phào nhẹ nhõm.

A Du cô nương cuối cùng cũng đỡ được Nhị thiếu gia rồi, cuộc sống của các nàng cũng tốt hơn rồi.

~

Sắp tới tháng tư, ban ngày rất dài, Triển Hoài Xuân ngủ được một giấc, tỉnh lại rửa mặt một phen, kêu A Du dậy cùng nhau đi tới hồ.

Một chiếc thuyền nhỏ được buộc trước nhà thủy tạ, nhẹ nhàng lắc lư theo dòng nước.

Trường An trước đó đã được dặn ngồi ở góc khuất mũi thuyền, xa xa trông thấy hai người, lập tức đứng lên.

“Trước đây có ngồi thuyền chưa?” Bước chân Triển Hoài Xuân vẫn không nhanh không chậm, nghiêng đầu hỏi A Du.

A Du lắc đầu, hiếu kỳ nhìn chằm chằm chiếc thuyền: “Lớn như vậy, một mình Trường An lái được sao?”

“Đi thì cô sẽ biết.” Triển Hoài Xuân không để ý tới câu hỏi ngốc nghếch của nàng, đi trước tới boong thuyền, hần rất tự nhiên vươn tay cho nàng: “Thân thuyền lay động, cô lại là lần đầu lên thuyền, tôi đỡ cô, tránh cho cô đi không vững bị ngã.”

A Du không có suy nghĩ nhiều, đưa tay trái ra, còn chưa đụng tới tay hắn, đã bị hắn nắm chắc. Bên hồ gió thổi tới lành lạnh rất thư thích, lòng bàn tay hắn cũng hơi lạnh, nắm vào rất thoải mái. A Du kim lòng không đầu ngẩng đầu nhìn hắn, thấy gò má hắn thanh tuyền như núi Ngọc Tuyền sau cơn mưa, chỉ có điều núi Ngọc Tuyền mây mù sương lượn lờ tựa như tiên cảnh, mà hắn thì lại là tiên nhân từ tiên cảnh bước ra.

Tại sao một người lại có bộ dạng đẹp mắt như vậy?

A Du nhìn ngây cả người, không chú ý dưới chân. Khi đã đặt một chân lên thuyền thì đột nhiên có sự lay động xa lạ khiến cho lòng nàng hốt hoảng, làm nàng không khỏi siết chặt cánh tay của người kia. Triển Hoài Xuân quay đầu lại nhìn nàng, trong mắt có ý cười, sau đó bước nhanh vài bước, trực tiếp lôi nàng vào mũi thuyền, trước khi đi vào còn không quên phân phó Trường An lái thuyền.

Trường An đầu mang đầu lạp, rất ra dáng khua chèo.

Chiếc thuyền chậm rãi di động, A Du cứng đờ cả người ngồi ở ghế trên, một lúc lâu mới trầm tĩnh lại.

Bên trong mũi thuyền có bàn có ghế có giường, Triển Hoài Xuân nghiêng mình tựa vào giường, nhìn đáng dấp khảm trương của nàng mà buồn cười, chờ A Du hết sợ, bắt đầu lăm lét nhìn trái phải, hắn cười hỏi nàng: “Thế nào, ngồi thuyền rất thú vị đúng không?” Có đôi khi ở cùng với nàng giống như là ở cùng với một đứa con nít, cái gì nàng cũng không hiểu, cái gì hắn cũng phải dạy nàng, nhưng nàng đơn thuần mà lại có sự hiểu chuyện mà bọn nhỏ không có, ngoan ngoãn nhu tình, không chạy loạn cũng không khóc rống, khiến hắn rất vui khi lừa gạt nàng. Nói thật, hắn giữ nàng bên người, thay vì nói là thiếu nha hoàn hầu hạ, còn không bằng nói là do ưa thích chọc nàng.

A Du gật đầu, sau đó nghiêng đầu, xuyên qua màn trúc nhìn nhà thủy tạ dần dần đi xa, nhìn hồ nước nhộn nhạo bên ngoài, loại cảm giác này thực sự rất mới mẻ.

“Thiếu gia, thuyền chúng ta đi đâu?” A Du thử thăm dò đứng lên, đi tới phía trước cửa, vén màn trúc nhìn ra cảnh hồ xa xa.

Gió hồ tiến vào, vén y phục nàng phiêu phiêu, tua rua của chiếc khăn trên đầu nàng cũng nhịp nhàng đón gió, nhẹ nhàng phất qua khuôn mặt trắng nõn của nàng. Triển Hoài Xuân nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt chuyển từ mặt nàng đến vòng eo nhỏ nhắn, rồi chuyển qua đôi giày đế trắng được thêu gấm hồng của nàng, xa xa là những bụi xanh mon liềm khối, nàng vận áo phấn quần lục, càng như là nụ hoa sớm nở rộ, xinh đẹp động lòng người.

Hắn nhìn nàng xuất thần, nơi lồng ngực hình như toát ra một cái gì đó, lẳng lặng lưu động tựa hồ nước, từ trong ngực chảy khắp toàn thân, nhưng lại không thể nói rõ, không thể hiểu rõ, vì đây là cảm giác đó giờ chưa từng có.

“Thiếu gia?” Không được đáp lại, A Du quay đầu lại nhìn hắn.

“Đi đâu cũng được, cô muốn đi đâu?” Triển Hoài Xuân đứng lúc tránh né tầm mắt của nàng, rũ mắt hỏi, trong tay vuốt vuốt túi tiền mà nàng thêu cho hắn. Đường may của nàng không tệ, nhưng không thể so được với các tú nương trong phủ, nhưng hắn vẫn cứ muốn bảo nàng thêu cho hắn một cái, vì hắn thích phần đơn giản mà lại linh động trong đồ nàng thêu.

A Du nhìn quanh một vòng, sau cùng chỉ vào bụi sen bên kia nói: “Qua bên kia được không?”

“Vì sao qua bên kia?” Triển Hoài Xuân nhìn thoáng qua, thuận miệng hỏi.

A Du thành thật trả lời: “Lá sen đẹp.” Tất cả đều là nước, chỉ có nơi đó có cảnh.

Triển Hoài Xuân đi tới cạnh nàng, nhìn bên ngoài cười nói: “Được, lát nữa cô hái vài lá sen, buổi tối chúng ta ăn thịt hấp lá sen.”

“Thịt hấp?” A Du nghe không rõ lắm, nhưng cũng biết là nói đến cái ăn, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Triển Hoài Xuân nghe được tiếng, ý cười trong mắt càng tăng lên: “Buổi tối cô sẽ biết, ăn ngon lắm.” Tiểu nha hoàn thích trang điểm lại còn tham ăn, nào có khiếu làm ni cô?

Trước chỉ là đến xem cảnh, nay bị hắn nói như vậy liền lập tức biến thành món ngon mỹ vị. Nhà bếp Triển gia làm cơm nước rất ngon, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất A Du không muốn rời khỏi Triển gia. Nàng chưa từng gặp cha mẹ, nên đối với bọn họ cũng không có cảm giác gì đặc biệt, có đôi khi A Du nghĩ, nếu có thể ở Triển phủ làm nha hoàn cả đời, nàng cũng nguyện ý.

Chiếc thuyền đi đến giữa vùng sen, A Du không biết nên chọn dạng lá gì, Triển Hoài Xuân đứng bên cạnh chỉ điểm nàng, nhìn nàng dùng tay trắng ngắt

lá, còn phải đề phòng nàng không cẩn thận rơi xuống nước. Lát sau nhìn thấy nàng hái rất nhuần nhuyễn, Triền Hoài Xuân quay vào mũi thuyền cầm lưới chuyên dụng để bắt cá, ngồi xổm một bên chuẩn bị bắt cá để ăn tối.

A Du liên tiếp hái được hơn mười chiếc lá sen xanh biếc, cảm thấy nhiều đây cũng đủ, liền đi tới cạnh Triền Hoài Xuân nhìn hẩn bắt cá. Trong hồ có rất nhiều cá, vừa rồi nàng đã nhìn thấy một con cá dài chừng một thước bơi qua dưới bụi sen, đột nhiên chuồn lủi dọa nàng sốt ruột.

“Thiếu gia, ở đó có một. . .” Hai người đều nhìn chăm chăm mặt nước, sau một lát, A Du trước tiên thấy một con.

Lúc này thuyền đã ngừng, cá cách Triền Hoài Xuân có chút xa, vì vậy A Du lặng lẽ tiếp cận đến, Triền Hoài Xuân theo sát tới, hai người đều ngồi cạnh, rón ra rón rén như hai tên trộm. Mắt thấy không còn xa lắm, Triền Hoài Xuân nhịn không được khẽ đẩy vai A Du vai, A Du nhanh chóng giơ chân trái đi về phía trước, không ngờ động tác của Triền Hoài Xuân quá nhanh, đã giẫm lên váy còn chưa kịp lướt qua hết của nàng. Triền Hoài Xuân không hề chú ý, vron thân hết sức chú tâm lao tới bắt cá, A Du bị cú giẫm mạnh kia nên không tự chủ được lui về phía sau, vừa lúc đụng vào lưng hẩn. Hơn nửa người Triền Hoài Xuân đều nhào mình ra ngoài thuyền, bị nàng va phải như vậy, nhất thời mất thăng bằng bay thẳng xuống nước.

Chỉ nghe được một tiếng ụp, khi A Du hoàn hồn thì Triền Hoài Xuân đã ở dưới nước.

“Thiếu gia!”

A Du sợ đến mặt mũi trắng bệch, vươn tay đi nắm lấy vạt áo còn nổi trên nước của hẩn, nhưng không nghĩ cánh tay đột nhiên bị người ta nắm lấy, dùng sức kéo nàng xuống phía dưới. A Du không biết bơi, vừa rơi vào nước lập tức há to miệng, nàng hoảng loạn đập nước, tay vừa đụng tới cái gì liền theo bản năng đánh móc sau gáy, đề vật kia xuống muốn làm đệm đi lên.

Biết nàng sợ, Triền Hoài Xuân một tay ôm thắt lưng nàng toát ra khỏi mặt nước, một tay nắm mép thuyền, cười xem nàng không ngừng sặc sụa: “Được rồi, cô khiến tôi rơi xuống nước, tôi lại kéo cô xuống theo, nay coi như huê nhau.” Nghe được tiếng bước chân, hẩn ngẩng đầu, một ánh mắt liền khiến Trường An chạy tới xem tình hình phải lui trở lại.

“Tôi không có cố ý đụng cậu, là cậu đập váy tôi mà!” A Du gắt gao vứu lấy hẩn, còn chưa có hoàn hồn khỏi cơn kinh hoàng do rơi xuống nước, nên giọng giải thích đều có vẻ run run.

“Vậy sao cô không nói sớm?”

“Tôi. . .” A Du muốn trách cứ hẩn chưa cho nàng cơ hội mở miệng, liền thấy hẩn cười đến thập phần khoái trá, có ngu đi nữa cũng biết là hẩn cố ý trêu cợt nàng. Cấn cấn môi, A Du không dám nổi giận với hẩn, không thể làm gì khác hơn là quay đầu vươn tay bám lấy mép thuyền, muốn tự mình leo lên. Triền Hoài Xuân rất thích xem dáng vẻ nàng thờ phỉ phò lại không thể làm gì được, cố ý xoay người, khiến nàng với không tới mép thuyền.

“Thiếu gia!” A Du hồn hển.

“Kêu cái gì?” Triền Hoài Xuân khí định thần nhàn.

“Tôi muốn lên thuyền!” A Du gấp gáp nói.

“Vậy tự cô lên đi.” Triền Hoài Xuân hơi thả lỏng eo nàng. A Du thất kinh, không chút nghĩ ngợi trèo lên bả vai hẩn, cứ như vậy nàng liền từ vị trí bên hông hẩn biến thành đối diện hẩn. Triền Hoài Xuân có ngờ cũng không ngờ tới nàng lại bám chặt như thế, không chỉ vịn chặt cánh tay hẩn, ngay cả chân cũng vắt lên eo hẩn, hơn nữa nàng vội vội vàng vàng rất sợ ngã xuống, nên càng không ngừng trèo lên, cái trán cứ nhấp nha nhấp nhô trước mắt hẩn, nhiều lần đụng vào cằm hẩn, cũng đụng phải môi hẩn.

Mát mê, nhẩn nhụi.

Lớn từng này mà đây là lần đầu tiên hẩn kề cận thân mật như vậy với một cô nương, hồ hập Triền Hoài Xuân bỗng có chút nặng nề, hẩn lo làm nàng sợ, hai tay liền dùng lực đẩy nàng lên Triền Tri Hẩn trên thuyền.

Đột nhiên bị xoay tròn nên A Du hoa cả mắt, nằm ở trên thuyền một lúc lâu mới chậm rãi ngồi dậy, muốn trách cứ Triền Hoài Xuân bắt nạt người, vừa nhắc mắt mới phát hiện Triền Hoài Xuân còn chưa lên, trên mặt hồ cũng không có ai, nhất thời liền luống cuống: “Thiếu gia? Thiếu gia!”

Chợt, trong nước đột nhiên xông ra một thân ảnh, vừa lúc mặt đối mặt với nàng.

“Xem, tôi bắt được cá rồi này!” Triền Hoài Xuân giơ tay lên, giơ túi lưới lên thật cao, bên trong chính là một con cá béo đang không ngừng giãy dụa.

Về mặt hẩn hưng phấn, A Du nhìn cá, nhìn nhìn lại hẩn, những bất mãn lo lắng trước đó đều quang ra sau đầu, cười nhận lấy túi cá, đứng ở một bên nhìn hẩn linh hoạt xoay người lên thuyền, có vài giọt nước vẩy lên rơi trên người nàng. A Du quay đầu né tránh, nên không nhìn thấy ánh mắt lửa nóng của hẩn xẹt qua người nàng.

“Đi về thôi, bữa tối chúng ta sẽ có thêm một món canh cá khur hẩn!”

Hai người ai cũng không nói đến điểm không vui khi rơi xuống nước, một xách cá một nhặt lá sen, sau đó Triền Hoài Xuân bảo A Du vào trong mũi thuyền, hẩn đứng ở đầu thuyền phơi nắng. Thuyền rất nhanh cập bờ, Triền Hoài Xuân phân phó Trường An đi trước xua đuổi bên những hạ nhân có khả năng gặp phải trên đường đến viện của hẩn, sau đó hẩn xách cá đi ở phía trước, bảo A Du ôm lá sen đi ở phía sau.

Đi tới phía trước, nhìn thấy Trường An sững sờ ở đầu đường. Triển Hoài Xuân tức giận giáo huấn: “Bảo người đi đuổi người, người còn sững sờ ở chỗ này làm gì hả?”

Trường An trưng vẻ mặt đau khổ quay đầu lại nhìn hần, ngón tay len lén chìa chìa phía trước, sau đó lập tức cúi đầu lui sang một bên.

Triển Hoài Xuân trong lòng lộp bộp một chút, bên kia Triển Tri Hân đã đi tới. Mắt thấy ánh mắt của hần lướt qua mình rồi hướng nhìn về phía A Du, Triển Hoài Xuân không khỏi che trước người A Du, miễn cưỡng cười nói: “Đại ca đã trở về à? Anh trở về sao lại không nói trước một tiếng? Để em còn đi đón.”

Triển Tri Hân nhìn chằm chằm nhị đệ của mình, ngọc trâm sai lệch xiêm y ướt sũng, trong tay còn mang theo cái túi như người đánh cá, khác hần trong tưởng tượng, nhưng đây cũng là tác phong của nó. Nghe hần nói thật khách khí, nghiêm nhiên ta đây là một đệ đệ tốt, Triển Tri Hân mặt không thay đổi nhắc nhở hần: “Ồ trong thư anh đã nói rõ ràng, lẽ nào con cá này không phải em bắt để nghênh đón anh?”

Nụ cười trên môi Triển Hoài Xuân nhất thời cứng đờ, đại ca có nói trong thư?

Bởi vì lão Vương nói cuối tháng đại ca mới trở về, nên chuyện lá thư hần căn bản là không nhìn kỹ aaaa!a mới trở về, nên chuyện lá thư hần căn bản là không nhìn kỹ aaaa!

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Đi Hay Ở

Triển Hoài Xuân chắn trước người A Du, nhưng A Du đã nhìn thấy Triển Tri Hân, Triển gia Đại thiếu gia, anh ruột của Triển Hoài Xuân.

Nay gặp được người, thì những chuyện nghe được về Triển Tri Hân mấy ngày trước bỗng ủa về trong óc, trở nên rõ ràng hơn.

Triển Hoài Xuân mười tám tuổi, Triển Tri Hân lớn hơn hần sáu tuổi, khi lão gia phu nhân ra ngoài du lịch thì Triển Tri Hân mới bằng tuổi Triển Hoài Xuân, nhiều năm nay hần đều một tay chiếu cố đệ đệ, ở bên ngoài thì phải lo liệu việc làm ăn của Triển gia, rốt cuộc hần có bao nhiêu có bản lĩnh, chỉ cần nhìn việc làm ăn của Triển gia càng ngày càng hưng thịnh thì cũng có thể biết được. Mà tính cách của hần, vừa rồi tuy chỉ bắt chợt nhìn thoáng qua, nhưng A Du cũng đã hiểu được phần nào. Trước đây nàng thấy Triển Hoài Xuân tức giận thì đáng về sẽ lạnh lùng, nay thấy đại ca hần, A Du mới biết được, hóa ra, có một loại người, dù cho người đó không cau mày, không tức giận, nhưng cũng có thể khiến cho người ta không dám đến gần.

Về phần tướng mạo, Triển Tri Hân cao hơn Triển Hoài Xuân một chút, khuôn mặt không có tinh xảo như Triển Hoài Xuân, nhưng cũng thập phần tuấn lãng.

Nhưng A Du cũng không dám nhìn người nhiều, nhớ tới những lời ma ma dặn dò, nàng quy củ cúi đầu, học theo Trường An, không nói một lời, không dám nhìn loạn.

Triển Tri Hân cũng nhìn thấy A Du, tuy rằng dùng lá sen che trước người, nhưng không che lấp được một thân chất vật ướt đầm của nàng. Khăn đội đầu của nàng ướt đầm, rỉ sát vào đầu khiến đầu nàng hiển hiện rõ hơn, khiến hần phải tin những lời lão Vương nói trong thư, nhị đệ tốt của hần thật sự đã mang một ni cô về nhà.

“Về thay quần áo trước đi, thay xong thì cùng đến gặp anh.” Triển Tri Hân lạnh lùng bỏ lại một câu, nói xong liền xoay người rồi đi.

Triển Hoài Xuân nhìn theo bóng hần rồi đi, đột nhiên nhận thấy lòng mình cũng không có bao nhiêu thấp thỏm, trước đó hần lo lắng đại ca trở về sẽ la hần, bây giờ suy nghĩ một chút, hần cũng đâu có làm chuyện gì sai, bị đại ca biết thì có sao đâu? Coi như chuyện hần đánh cuộc đến am ni cô là hồ đồ, nhưng mà hần đã cứu được người lại còn trừ hại cho dân, có cái gì mà phải chột dạ?

“Trường An, người tiếp tục đi đuổi người đi.”

“Vâng, thiếu gia.” Biết hai người rơi xuống nước, Trường An không dám nhìn ra sau.

Chờ hần đi xa, Triển Hoài Xuân gọi A Du cùng đi về phía trước.

A Du lặng lẽ tới gần hần, chỉ đi sau hần hai ba bước, bất an hỏi: “Thiếu gia, đại thiếu gia bảo chúng ta cùng tới gặp cậu ấy sao?”

“Không có chuyện của cô, là kêu tôi và Trường An.” Triển Hoài Xuân quay đầu lại liếc nàng, A Du thở phào nhẹ nhõm, Triển Hoài Xuân cười nàng: “Đừng có sợ, đại ca tôi nhìn lạnh lùng thế thôi, kỳ thực đối với những hạ nhân thì luôn nói lý lẽ, chỉ cần cô không phạm sai lầm, anh ấy sẽ không la mắng cô. À, lát nữa có thể tôi sẽ trở về, cô thay quần áo xong thì đến nhà bếp dặn dò một tiếng, bảo bọn họ làm hai phần ăn, một phần đưa đến chỗ đại thiếu gia, một phần hâm nóng, cô chờ tôi trở về cùng nhau dùng.”

Không biết tại sao mà A Du lại nghĩ đến Triền Tri Hàn rồi nhìn hai vật trong tay, cúi đầu hỏi: “Thiếu gia không cùng dùng bữa với đại thiếu gia sao?” Hai người là huynh đệ, lẽ nào không ăn cùng nhau?

Nhắc tới việc này Triền Hoài Xuân liền không thoải mái, hẳn quen ngủ nướng, còn đại ca thì thức dậy sớm, lại cứ hay gọi hắn dậy cùng nhau luyện võ dùng cơm, đại ca không ở nhà thì hắn muốn làm gì cũng được, hôm nay huynh đã về, hắn không thể làm bá chủ nữa rồi. Chỉ là. . .

“Tôi cùng ăn với đại ca, nhưng bữa tối ngày hôm nay là do chúng ta tự tay mang về, còn là món cô chưa ăn qua, tôi sợ không có sự chỉ dạy của tôi thì cô sẽ không biết ăn như thế nào. Chớ suy nghĩ lung tung, chuyện bên ngoài đều có tôi làm chủ, cô ngoan ngoãn nghe lời tôi là được.”

Mãi nói chuyện mà hai người đã vào đến sân hồi nào không hay, A Du muốn lấy túi cá trong tay Triền Hoài Xuân mang đến nhà bếp trước rồi mới trở về phòng thay y phục, nhưng Triền Hoài Xuân không cho, mà thúc nằng đến trước cửa phòng nàng. Chờ A Du mở cửa, hắn mới đoạt lấy hơn mười miếng lá sen trong tay nàng, không dám nhìn khung cảnh trước ngực nàng, hắn cấp tốc xoay thân nói: “Vào đi, phòng nước lập tức sẽ đưa nước nóng đến, cô tắm lại đi, đừng để cảm lạnh.” Ngã bệnh rồi thì ai tới hầu hạ hắn đây?

A Du đáp vâng, đứng ở trước cửa dự định tiễn hắn.

Triền Hoài Xuân không nghe thấy tiếng nàng đóng cửa, nhện không được thấp giọng giáo huấn: “Còn đứng ở bên ngoài làm gì? Đi vào, đóng cửa lại!”

Thấy hắn lại mất hứng, A Du nhanh chân đi vào.

Sau lưng rót cục truyền đến tiếng đóng cửa, Triền Hoài Xuân nghiêng người quay đầu lại, trước cửa đã không còn bóng dáng A Du, chỉ còn lại hai miếng ván gỗ, trên mặt dán giấy hồ, không thể nhìn thấy bên trong. Nghĩ đến cảnh tuyệt diệu thoáng thấy trên thuyền, không hiểu sao hắn lại có chút âu buồn vô cớ, nhưng rất nhanh lại cảm thấy đắc ý. Chính nhân quân tử giống như hắn đây, trên đời này có mấy người?

Nha hoàn thì chỉ là nha hoàn, hắn sẽ không có ý nghĩ biến thái kia đâu.

Bảo Trường An đưa đồ vật đến phòng bếp, Triền Hoài Xuân đi thẳng đến bể tắm, khi thay quần áo thì nhỏ giọng dặn Trường An lát nữa ở trước mặt đại thiếu gia chớ có ăn nói lung tung.

Trường An nhất nhất ghi nhớ, lên tinh thần theo sát Triền Hoài Xuân đến Mai viên kế bên.

Viện của hai anh em họ Triền nằm ở phía sau Vạn Bảo Đường của lão gia phu nhân, phân ra hai bên trái phải. Viện của Triền Hoài Xuân gọi là Thường Thanh viên, bên trong trồng đủ loại cây cỏ, còn viện của Triền Tri Hàn ban đầu gọi là Ý Mai viên, bên trong trồng toàn những loại mai quý, sau lại bị Triền Tri Hàn sai người dời toàn bộ cây mai đến hoa viên, trong viện chỉ chừa một gốc cây, rồi sửa lại tên, rõ ràng cho thấy là ghét bỏ cách bố trí của Triền lão gia. Lại về sau, Triền Hoài Xuân lúc ấy tám tuổi nghe được việc này, cũng muốn sửa sân, bị Triền lão gia gọi vào giáo huấn cho một trận, bảo hắn không thể cứ mãi nhăm nhăm theo đuổi đại ca. Khi đó Triền Hoài Xuân rất dễ gạt gẫm, vì chứng minh mình không phải là loại người không có chủ ý, liền tị tâm tư, đến nỗi về sau có muốn thay đổi thì cũng lười.

Đến Mai viên, Trường An đứng ngoài nhà chính, cùng ôn chuyện với Trường Quý – người hầu cận thân của Triền Tri Hàn, Triền Hoài Xuân một mình vào trong.

Triền Tri Hàn đang uống trà, thấy đệ đệ chỉ vào một mình, hắn chậm rãi buông chén trà, ngữ điệu bình tĩnh: “Sao tiểu ni cô kia lại không tới?”

“Tiểu ni cô gì, A Du đã hoàn tục rồi, bây giờ cô ấy là nha hoàn bên cạnh em.” Triền Hoài Xuân đi thẳng đến ngồi vào chỗ đối diện huynh trưởng, nói xong chăm chú quan sát đối phương, thân thiết hỏi: “Hình như đại ca gầy đi một chút, chuyện lần này rất khó giải quyết sao?”

Triền Tri Hàn liếc mắt nhìn hắn: “Hơi khó một chút, nhị đệ nói thử xem, nếu để em đi xử lý, em dự định giải quyết như thế nào?”

Triền Hoài Xuân nín bật, hắn chỉ thuận miệng hỏi thăm thôi, nào biết ngon nguồn sự việc thế nào đâu? Dù sao thì từ khi hắn biết chuyện tới nay, đại ca cũng chỉ bị có hai lần thiệt thòi, cũng đều là chuyện xảy ra trước khi cha mẹ đi xa, từ đó về sau là không có gì là không làm được, cho nên ngày ấy trước khi xuất phát đại ca có nói gặp chút phiền toái nhỏ, hắn cũng không có hỏi thăm gì nhiều, bởi vì hắn biết đại ca nhất định sẽ giải quyết được.

Đệ đệ có tâm tư gì sao Triền Tri Hàn lại không biết, hắn cười lạnh nói: “Nhị đệ, anh không muốn nói nhiều về việc kêu em theo anh học chuyện làm ăn, cả ngày em chẳng làm gì thì anh cũng chẳng muốn quản, chỉ là suy nghĩ của em không thể dùng vào những việc xấu xa. Am ni cô kia sao lại bốc cháy? Tiểu ni cô vì sao lại đồng ý về phù với em?” Năm đó là hắn không trông chừng kỹ đệ đệ nên mới hại hắn bị khổ, do đó Triền Tri Hàn nguyên ý dung túng đệ đệ, nhưng không phải chuyện gì hắn cũng sẽ bỏ qua.

Triền Hoài Xuân vốn cũng không muốn lừa dối huynh trưởng, sợ Triền Tri Hàn hiểu lầm càng sâu, hắn tựa lưng vào ghế ngồi, một tay xoay xoay nắp trà, một bên thuật lại gần lược chuyện ở am ni cô một lần. Đương nhiên có một số việc phải sửa đổi một chút, thí dụ như hắn ở am ni cô đóng cửa không ra thừa dịp đó tu thân dưỡng tính, lại phát hiện việc xấu trong am ni cô, chủ trì tử bá làm sao mê hoặc hắn, hắn đều không mấy may rung động, sau cùng lợi dụng tâm tư chạy trốn của một tiểu ni cô khác mà nghĩ ra được một phương pháp thỏa đáng nhất.

Triền Tri Hàn nghe xong toàn bộ nhưng chỉ tin phân nửa, có điều sự việc đã phát xảy ra, có truy cứu nữa thì cũng là việc làm lãng phí thời gian, hắn chỉ muốn biết nhị đệ đối với tiểu ni cô kia có tâm tư gì không thôi. “Nhiều ni cô như vậy, sao em lại chỉ dẫn một mình tiểu ni cô trở về? Em không lo lắng những ni cô khác về nhà sẽ không được cha mẹ đối xử tử tế à?”

Triền Hoài Xuân cười nhạo: “Bọn họ có tốt hay không thì có liên quan gì đến em? Một kẻ thì thủ đoạn độc ác, hai kẻ thì nịnh nọt, còn A Du, nếu không

phải cô ấy hầu hạ em tốt, lại còn là một cô gái không cha không mẹ, thì em cũng chẳng để tâm đến cô ấy.”

Triển Tri Hàn nhìn chằm chằm hắn: “Được, anh sẽ tin em một lần, nhưng dù sao trước đây cô ấy cũng là ni cô, truyền ra ngoài sẽ không dễ nghe. Muốn giúp cô ấy thì không nhất thiết phải giữ cô ấy ở phủ làm nha hoàn, như vậy đi, ngày mai anh sẽ phái người đưa cô ấy đến thôn trang, có lời dặn của anh, sẽ không ai dám ức hiếp cô ấy, cô ấy cũng có thể chậm rãi mọc tóc, ngày sau em lại an bài cho cô ấy một mối hôn sự, có thể trong lúc đó cô ấy cũng đã có người trong lòng cũng không chừng.”

“Em đã đáp ứng thu cô ấy làm nha hoàn rồi, không thể nói không giữ lời.” Triển Hoài Xuân ngưng cười, nhìn ra cửa nói.

Lúc này bên ngoài đã là ánh vàng của buổi hoàng hôn, nắng đã dịu đi, tựa như tâm tình khi hắn ở trên thuyền. Cô nha hoàn thú vị như vậy, vì sao hắn phải tiến bước? Đưa đến thôn trang, nói cái gì mà sẽ không có người ức hiếp nàng chứ, những hạ nhân kia thích nhất là trước mặt một vẻ sau lưng một vẻ, trước mặt chủ tử thì ăn nói rất hiền lành, quay lưng lại liền ý thể hiếp người, mà nàng lại ngốc, nếu quả thật bị sỉ nhục, bị uy hiếp một chút thì chắc chắn sẽ không dám cáo trạng. Nếu không phải vì cố kỵ cái này, hắn đã sớm đưa nàng đến thôn trang rồi, còn cần đại ca phải nhắc nhở sao?

Nhưng những lời này hắn lười giải thích, Triển Hoài Xuân đứng lên, mặt hướng ra cửa nói: “Cô ấy là nha hoàn của em, cũng chỉ là một nha hoàn thôi, đại ca không cần lo lắng em sẽ có tư tưởng không an phận với một ni cô đầu bóng lưng, cũng không cần lãng phí tâm tư quản chuyện trong viện em. Đại ca đi đường mệt nhọc, vẫn nên nghỉ ngơi thật tốt đi, em đi về đây.”

“Đứng lại.”

Triển Tri Hàn nhẹ nhàng mở miệng, hắn vẫn ngồi ngay ngắn ở ghế trên, nhìn Triển Hoài Xuân dừng cước bộ, lại chỉ cho hắn một bóng lưng cứng ngắc, đây là dáng vẻ không phục mỗi khi bị quản giáo của hắn. Triển Tri Hàn tập mãi cũng quen, lạnh nhạt nói: “Em luôn miệng nói là vì tốt cho cô ấy, vậy sao em không cho cô ấy tự lựa chọn là lưu lại nơi này hầu hạ một thiếu gia hi vọng bất thường, hay là dọn đến thôn trang hưởng thụ đãi ngộ của một nửa chủ tử?”

Nếu như tiểu ni cô quả thật ngốc như lời đệ đệ nói, thì chắc chắn nàng sẽ không ở tại chỗ này hầu hạ một quả bom hay phát nổ. Nếu như nàng lựa chọn lưu lại, có lẽ là ham phú quý của Triển phủ, có lẽ là có tâm tư khác với nhị đệ, thậm chí là cái danh “phục vụ tốt” khi còn ở am ni cô trong miệng nhị đệ cũng có ẩn tình khác.

Triển Tri Hàn biết nhị đệ nhà mình không phải người ngu cũng không phải kẻ háo sắc, nhưng hắn đã gặp qua tiểu ni cô, toàn thân chặt vật như vậy nhưng cũng không thể che lấp được vẻ tuyệt sắc thậm chí còn làm cho người ta có cảm giác muốn bảo vệ nàng, chỉ cần hơi có chút tâm cơ, thì mê hoặc một thiếu niên chưa trải chuyện nam nữ cũng không khó. Triển Tri Hàn ở bên ngoài dốc sức làm ăn, đã gặp rất vì sắc mắt khôn, nên hắn tuyệt không muốn bên cạnh nhị đệ có loại nữ nhân này, lại còn là một ni cô.

“Dựa vào cái gì mà em phải để cô ấy chọn? Em cứu cô ấy, thu lưu cô ấy đã đủ cho cô ấy mang ơn rồi, còn để cho cô ấy chọn nơi đi, cô ấy có tư cách gì?” Triển Hoài Xuân xoay người, khinh thường hỏi ngược lại.

Hắn từ trên cao nhìn xuống, Triển Tri Hàn thì giương mắt nhìn hắn, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến khí thế trưởng giả trên người hắn, “Nhị đệ, đừng lừa mình dối người nữa, người bình thường dù cho muốn giúp đỡ cũng sẽ không để một ni cô làm nha hoàn, em không chịu để cô ấy đi, có phải đã có ý với người ta rồi không?”

“Hừ. . .” Triển Hoài Xuân rất muốn mắng người, nhưng Triển Tri Hàn chỉ nhướn đuôi lông mày lên, hắn liền nín bật, sau cùng oán hận nói: “Anh ít coi thường em đi, có ý với một đứa ngốc, anh cho rằng em cũng giống những kẻ vô liêm sỉ kia sao? Em chỉ thấy cô ấy đáng thương mới. . .”

“Không có ý, vậy em chứng minh cho anh xem đi, để tự cô ấy lựa chọn.” Triển Tri Hàn rút cục đứng lên, hơi cúi đầu nhìn nhị đệ nhà hắn: “Em dám để tự cô ấy chọn không?”

“Có gì mà không dám? Một đứa nha hoàn thôi, cô ấy muốn đi là do cô ấy ngốc, có đi hay không thì em cũng đâu có tổn thất gì?” Triển Hoài Xuân thờ ơ nói.

Triển Tri Hàn quét mắt nhìn tiểu nha hoàn phòng bếp bị Trường Quý ngăn cản bên ngoài, nhìn nhị đệ đang cố giả bộ không để tâm trước mặt, nhớ tới những con đông tử trước kia, giọng nói khó có được mềm mại đi chút ít: “Đi, chúng ta đi ăn cơm tối trước, sau khi ăn xong anh bảo Trường Quý gọi cô ấy, anh sẽ hỏi cô ấy ngay trước mặt em.”

Nếu tiểu ni cô lựa chọn rời khỏi đây, hắn sẽ bảo vệ nàng đời này áo cơm không lo, nàng không đi. . .

Triển Tri Hàn cười nhạt, kẻ có thể chiếm hời nhà họ Triển, vẫn còn chưa có xuất thế đâu!

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38: Yêu Thương

Trong chính sảnh Mai viên, bốn bề bình phong lê hoa, chính giữa bày một cái bàn bát tiên, hai anh em Triền gia phân ra ngồi hai bên.

Trên bàn, ngoại trừ thức ăn mà bình thường hai huynh đệ thích ăn, còn đặc biệt bày thêm một phần thịt hấp lá sen vàng óng ánh, cộng thêm món canh cá thơm ngào ngạt.

Triền Hoài Xuân nhìn đại ca đang ưu nhả dùng canh phía đối diện, cảm thấy việc hấn bảo phòng bếp làm hai phần là quyết định anh mình không gì sánh được, bởi vì ngồi ăn với vị huynh này, hấn không hề có chút khẩu vị nào.

“Nhị đệ sao lại không ăn?” Triền Tri Hàn buông thìa, động tác tự nhiên tùy ý, chiếc thìa trắng chạm vào chén kiểu nhưng không hề phát ra chút tiếng vang. Thấy người đối diện quá an tĩnh, Triền Tri Hàn ngẩng đầu, thấy Triền Hoài Xuân mặt cau có quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, bèn tự mình gấp một miếng thịt nạc bỏ vào trong chén Triền Hoài Xuân, “Nếm thử đi, lá sen tự mình hái, ăn vào hấn là sẽ càng thấy ngon.”

“Tự em biết gấp.” Triền Hoài Xuân tức giận trừng hấn.

“Biết gấp sao lại không ăn? Anh còn tưởng rằng em cố ý không ăn, chờ anh gấp cho em chút rau chứ.” Triền Tri Hàn thông dong ứng đối.

Triền Hoài Xuân chán nản, lưỡi không muốn đáp lời, bụng chén cấp tốc xử lý hết com, sau đó đặt mạnh chén xuống, đứng dậy đi vào trong phòng bên.

Triền Tri Hàn nhìn theo bóng hấn đi vào, lại quét mắt nhìn thịt còn thừa lại trong chén hấn, sau đó nhẹ nhàng cong môi. Đứa em này, trước mặt người bên ngoài thì luôn bày ra dáng vẻ nhị thiếu lãnh khốc, nhưng kỳ thực vẫn còn con nít, cứ xem việc hấn không ăn thịt là biết đang lấy đó ra giận dỗi rồi.

Triền Hoài Xuân bỏ đi cũng không gây ảnh hưởng gì đến tâm tình ăn uống của Triền Tri Hàn, phòng bên thỉnh thoảng truyền đến tiếng bước chân, còn hấn thì vẫn cứ thong thả dùng com. Chờ các tiểu nha hoàn thu dọn chén đĩa mang ra ngoài, Triền Tri Hàn bảo Trùng Quý đến Thường Thanh viên gọi A Du đến. Trùng Quý đáp vâng, xoay người rời đi, Trùng An muốn dẫn đường giúp hấn, lại bị Triền Tri Hàn gọi lại, phạt hấn chạy quanh hồ một vòng, rốt cuộc cũng bị nghiêm phạt do không thể khuyên can Nhị thiếu gia đi am ni cô làm chuyện hồ đồ.

“Em cứ đứng ở bên trong nghe, làm thế tránh để em len lén nháy mắt ra hiệu với cô ấy.” Phạt xong Trùng An, Triền Tri Hàn nói vọng vào phòng trong.

Triền Hoài Xuân không hề rầy, đứng ở phía trước cửa sổ, uất hận nhìn ra ngoài cửa sổ. Nếu như nàng cô phụ hảo ý của hấn mà lựa chọn đi thôn trang hấn sẽ không bao giờ quan sống chết của nàng nữa, coi như không công làm việc thiện, không công làm người tốt một lần vậy!

Trong phòng ngoài phòng không có người nói chuyện, bốn bề hoàn toàn im ắng.

Thường Thanh viên, A Du lúc này đã tắm rửa xong, đang ở phòng ngoài chờ Triền Hoài Xuân trở về. Không biết có phải vì bị hai món ăn hấp dẫn hay không mà nàng hơi có chút đói bụng. Cảm giác đói bụng chẳng hề tốt chút nào, A Du ôm bụng, lòng hơi có chút bất an. Khi nào thì thiếu gia mới trở về? Hay là đã quên mất nàng rồi? Không bằng nàng về phòng mình ăn một chút hạch đào tô trước vậy?

“A Du cô nương có ở trong không?” Ngoài cửa bỗng nhiên truyền đến một giọng nam xa lạ.

Tìm nàng?

A Du nhanh chóng đáp lời, bước nhanh đi ra ngoài đón, ra tới cửa, nàng nhìn thấy một nam tử ăn mặc không khác gì Trùng An đứng chờ ở một bên. Hấn thoát nhìn lớn hơn Trùng An một chút, vóc dáng cao ráo, đáng người cao thẳng, liếc nhìn nàng một cái rồi liền cup mắt xuống, mặt không thay đổi nói: “A Du cô nương, đại thiếu gia truyền gọi cô đi qua một chuyện.”

A Du không biết hấn, mà hấn nói năng cũng lạnh lùng, nên trong lòng nàng có chút sợ: “Nhị thiếu gia?”

“Nhị thiếu gia đang ở cùng với đại thiếu gia. Đi thôi, đừng để hai vị thiếu gia đợi lâu.” Trùng Quý nói xong liền đi xuống bậc thềm.

A Du nhìn bóng lưng hấn, nhớ tới Triền Hoài Xuân đã căn dặn nàng không được tiếp xúc, nói chuyện với nam nhân khác, nên nàng không hề động, chỉ bất an hỏi hấn: “Cậu là ai? Tôi chưa thấy cậu bao giờ, Trùng An đâu? Nhị thiếu gia có chuyện phân phó tôi đều bảo Trùng An nói với tôi.”

Trùng Quý dừng chân, khó tin quay đầu lại, hấn hầu hạ đại thiếu gia cũng có chừng mười năm, đã từng đi truyền lời rất nhiều, nhưng chưa từng có ai hỏi qua loại vấn đề này, lẽ nào nàng nghĩ hấn giả truyền lời đại thiếu gia?

“Trùng An không hầu hạ tốt nhị thiếu gia, bị đại thiếu gia phạt chạy quanh hồ một vòng, sao, cô cũng muốn bị phạt giống Trùng An?”

Thấy hấn trừng hai mắt, A Du lại càng hoảng sợ, nghe thấy đến cả Trùng An cũng bị phạt, lúc này nàng cũng không nghĩ ngờ gì nữa, vội vã xoay người đóng cửa, đi xuống bậc thềm.

Trùng Quý lập tức đi nhanh về hướng Mai viên, hấn đi rất nhanh, A Du kinh hãi đảm chiến đuổi theo hấn, lúc chạy tới trước cửa chánh đường Mai viên thì nàng đã thở hổn hển.

“Hai vị thiếu gia ở bên trong, cô vào đi.” Trùng Quý dừng chân ngoài cửa sảnh chính, hắt hắt mắt chỉ vào trong.

A Du lặng lẽ thăm dò đi vào, quả nhiên nhìn thấy một nam nhân cao lớn đứng trước một bức họa, đưa lưng về bên này, nhìn xiêm y thì có lẽ là đại thiếu gia. Nếu đại thiếu gia ở đây, thì nhị thiếu gia chắc chắn cũng ở đây, A Du yên tâm đi vào, cúi đầu hành lễ: “Nô tỳ gặp qua đại thiếu gia.” Những lời ma ma dạy bảo nàng vẫn luôn nhớ kỹ.

Triển Tri Hàn ung dung quay người lại, trở lại trên ghế ngồi, lúc này mới bắt đầu quan sát A Du.

Nàng đã thay một bộ áo hạnh quần dài mới tinh, toàn bộ đều là tơ lụa thượng hạng, đỉnh đầu đội chiếc mũ nhỏ màu vàng nhạt có thiết kế sáng tạo, phục trang cho nàng thêm hoạt bát xinh đẹp, căn bản nhìn không ra đây là một ni cô, lại càng không giống một nha hoàn. Triển Tri Hàn hơi híp mắt, hẳn chưa thấy nhị đệ để bụng với cô nương nào như vậy cả, vị ni cô gọi là A Du này thật là có bản lĩnh.

“Cô tên là A Du?” Hắn liếc mắt nhìn mũi giày đột nhiên nhô ra khỏi rèm cửa ở phòng bên, mở miệng hỏi.

A Du gật đầu, mắt nhìn dưới mặt đất.

“Nghe nói vì bị nhị thiếu gia ép phá giới mà cô bị chủ trì am Ngọc Tuyền đuổi xuống núi, cô không hận nhị thiếu gia sao? Ngẩng đầu trả lời.”

A Du nghe lời ngẩng đầu, trong mắt còn có chút mờ mịt, đừng phải ánh mắt sắc bén của hắn, A Du không dám cùng ánh mắt ấy đối diện, nàng hoảng hốt dời mắt, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: “Lúc đó có trách thiếu gia ức hiếp người, nhưng về sau thiếu gia thành tâm nhận sai, lưng còn bôi vì tôi. . . nô tỳ mà bị thương, nên nô tỳ không trách cậu ấy.”

“Nó bị thương?” Triển Tri Hàn kinh ngạc hỏi.

“Vâng, lưng và phải cành cây, hồi sau lại công tôi đi một đoạn đường, khi đó tôi không biết cậu ấy bị thương, không chịu để cho cậu ấy công, không chú ý mới hại cậu ấy bị thương nặng hơn.” A Du vừa thấy khăn trương vừa thấy xấu hổ, hơn nữa cũng không có thói quen tự xưng là nô tỳ, nên nói một hồi liền thay đổi về y như lúc đầu.

Mũi giày ở rèm cửa bên kia đã biến mất, Triển Tri Hàn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra dáng vẻ của Triển Hoài Xuân lúc này, nên không hỏi sâu chuyện này nữa, tiếp tục nói: “Tất cả các sư tỷ của cô đều về nhà đoàn tụ với cha mẹ, chỉ có cô bởi vì không có tin tức của cha mẹ mới ở lại phủ này làm nha hoàn. Có phải cô rất cảm kích nhị thiếu gia?” Nhị đệ không cho hắn làm lộ chuyện cha mẹ nàng đã mất, hẳn cam tâm tình nguyện phối hợp.

“Vâng.” A Du chân tâm thật ý gật đầu: “Nhị thiếu gia đối với tôi rất tốt.”

Ở phòng bên, Triển Hoài Xuân không nhịn cười mà được, lại tiến gần đến cửa. Lần này hắn không để lộ chân, chỉ hơi nghiêng mình, vén màn nhìn ra phía ngoài.

“Tình tình nhị thiếu gia, có thể là cô chỉ phạm một lỗi nhỏ, nó cũng sẽ rất giận dữ, mắng người phạt quỹ đều là nhẹ, đến cả Trường An còn bị nó đá vài cái. Nói thật, tôi lo lắng có một ngày nó sẽ đánh chửi cô, cho nên tôi nghĩ, nếu nó hảo tâm giúp cô, không bằng giúp cho trốn. Nhà chúng tôi cũng có điền trang ở nông thôn, chỉ cần cô đồng ý, tôi có thể an bài cho cô đến đó, ở đó thanh u an tĩnh, sau khi cô đến thì có thể ở trong phòng đọc sách, cũng có thể trò chuyện với các cô nương nhà nông gần đây, còn tốt hơn là ở đây hầu hạ nó, cô cảm thấy thế nào?” Triển Tri Hàn bình tĩnh nói.

Rời khỏi Triển phủ?

A Du thấy lòng căng thẳng, theo bản năng biện giải thay Triển Hoài Xuân: “Nhị thiếu gia chỉ là thỉnh thoảng hay phát cáu thôi, kỳ thực con người vẫn rất tốt, cậu ấy. . .”

“Nó tốt như thế nào?” Triển Tri Hàn nâng chung trà lên, cúi đầu nhìn lá trà bẹp bênh bên trong.

A Du cúi đầu, nỗ lực hồi tưởng những việc tốt mà Triển Hoài Xuân làm cho nàng: “Các sư tỷ đều nói tôi ngốc, nhưng nhị thiếu gia lại nói cho tôi biết tôi không hề ngốc chút nào, cậu ấy dạy tôi làm sao để phân biệt được ai tốt với tôi, ai không tốt với tôi, cậu ấy giúp tôi nấu nước, mua điểm tâm ngon cho tôi. Sư tổ không cần tôi, nhị thiếu gia thu lưu tôi, còn làm quần áo và khăn đội đầu xinh đẹp cho tôi, còn dẫn tôi đi chèo thuyền, đại thiếu gia, tôi nguyện ý hầu hạ nhị thiếu gia, tôi không sợ cậu ấy phát giận.”

Nàng chậm rãi ngẩng đầu, trong mắt toàn vẻ kiên định. Ngoại trừ những người ở am ni cô, thì Triển Hoài Xuân chính là người nàng quen thuộc nhất, nếu là ngày hôm trước, có lẽ nàng sẽ lựa chọn đến thôn trang, nhưng Triển Hoài Xuân đã không giận nàng nữa, không hung tợn nữa, lại còn bảo phòng bếp làm đồ ăn ngon cùng ăn với nàng, A Du nguyện ý hầu hạ hắn.

Nói tới nói lui, cũng là vì nhị đệ đã cho nàng chỗ tốt?

Triển Tri Hàn chậm rãi buông chén trà, đứng lên nói: “Chỉ cần cô đến đó, đồ ăn, quần áo, toàn bộ ăn mặc chi tiêu, đến thôn trang tôi đều có thể cho cô, đãi ngộ cô nhận được không hề thay đổi, hơn nữa ở đó cô sẽ là chủ tử, sẽ có nha hoàn hầu hạ cô. Về phương diện tiền bạc, ở đây thì tiền tiêu vật hàng tháng của cô là hai lượng, nhưng đến đó, mỗi tháng tôi sẽ cho cô năm lượng bạc, tương lai khi cô tìm được cha mẹ hoặc là muốn lập gia đình, tôi còn có thể cho cô thêm một phần đồ cưới phong phú, so với việc cô không danh không phận đi theo nhị thiếu gia thì tốt hơn nhiều.”

Lời hắn nói mang theo lợi dụ pha lẫn cảnh cáo, người hơi thông minh một chút cũng có thể nghe hiểu. Triển Hoài Xuân nhíu mày, lẽ nào đại ca cho rằng A Du là loại người như vậy? Hắn muốn đi ra ngoài mang A Du đi, tránh khỏi vị đại ca xem ai cũng là người xấu kia, thế nhưng, thoáng nhìn thấy dáng vẻ A Du ngờ ngác, Triển Hoài Xuân đột nhiên rất muốn biết nàng sẽ lựa chọn như thế nào. Hắn tin tưởng A Du đơn thuần, nhưng cũng hiểu rõ nàng nhiều lần người giận đều là do hắn lấy cái ăn đồ ngọt nàng, nếu ở nơi khác cũng có đồ ăn ngon, thì nàng có rời khỏi kẻ xấu vẫn hay ức hiếp nàng là hắn không?

Những lời Triền Tri Hàn nói A Du cũng chưa hiểu rõ lắm. Người này lúc đầu thì bôi xấu Triền Hoài Xuân, lại hỏi nàng Triền Hoài Xuân tốt chỗ nào, A Du cho là hắn bất mãn với nhị đệ của mình, liền chuyên lấy điểm tốt của Triền Hoài Xuân nói cho hắn nghe, sao thoảng cái lại nói đến chuyện chuyển đến thôn trang? Rõ ràng nàng đã nói là nguyện ý ở lại hầu hạ. . .

Bất chợt, như hiểu được điều gì, nàng ngẩng đầu, lần đầu tiên chủ động nhìn người nam nhân lạnh lùng nghiêm nghị phía trước, nhìn vào ánh mắt của hắn. Triền Tri Hàn cũng đang nhìn nàng, loại ánh mắt ấy, A Du không thấy xa lạ chút nào, khi sư tỷ ghét bỏ nàng ngốc đã nhìn nàng như vậy, lúc ban đầu nàng khiến Triền Hoài Xuân tức giận thì hắn cũng nhìn nàng như vậy.

Là chán ghét, là không thích.

A Du đã hiểu, đại thiếu gia không thích nàng, hắn muốn nàng dọn đến thôn trang ở.

Bọn Đan Quế có nói, lão gia phu nhân không ở nhà, cái nhà này là do đại thiếu gia định đoạt, ngay cả nhị thiếu gia cũng phải nghe hắn.

Nhị thiếu gia, hắn ở đâu?

A Du lặng lẽ nhìn chung quanh, hai bên đều có phòng nhỏ, Nhị thiếu gia có ở bên trong không? Hắn không đi ra, có phải là cũng không muốn nàng hầu hạ?

A Du cúi đầu, nước mắt chực chảy rơi, nàng cố nén, ngoan ngoãn nói: “Đại thiếu gia, tất cả tôi đều nghe theo cậu.” Triền Hoài Xuân không muốn nàng hầu hạ, nàng ngoại trừ nghe đại thiếu gia an bài, còn có lựa chọn khác sao? Có lẽ là có, nhưng bây giờ A Du chỉ thầm nghĩ nhanh chóng trở về phòng mình lên lên khóc một trận, giờ phút này nàng không nghĩ được gì cả, toàn bộ tâm tư đều đặt vào việc kìm nén nước mắt.

“Tốt lắm, cô về trước đi, sáng sớm ngày mai tôi sẽ an bài cho cô xuất phủ.” Triền Tri Hàn lười không muốn nhìn nàng nữa, xoay người nói.

A Du cũng xoay người, sau khi ra khỏi cửa nhà chính, nàng chậm rãi đi, không giờ tay lên lau nước mắt, nàng không muốn gã hầu mặt lạnh đứng ở cửa kia nhìn ra.

Tiếng bước chân đi xa, Triền Tri Hàn đi tới phòng bên.

Không đợi hắn mở miệng, Triền Hoài Xuân đã trước hết cười: “Em đã nói với anh cô ấy là đứa ngốc rồi chứ? Ở cạnh em, em sẽ trông nom, tương lai nhất định sẽ tìm cho cô ấy một người tốt, bây giờ thì hay rồi, cô ấy đi thôn trang, đừng nói một năm nửa năm, không tới một tháng, em sẽ quên mình đã từng cứu một kẻ ngốc như thế.”

“Em nói người ta ngốc, vậy mà có thể lừa em công, mua đồ ăn, quần áo cho, vậy chẳng phải là em càng ngốc đấy sao?” Triền Tri Hàn không chút lưu tình châm chọc.

“Em ngốc là do em nguyện ý, không cần anh quan tâm!” Con tức Triền Hoài Xuân cường chế rốt cục cũng đã bộc phát, thanh âm chưa dứt, người đã như gió lốc lao ra khỏi phòng.

Triền Tri Hàn quay đầu lại, chỉ nhìn thấy rèm cửa bị Triền Hoài Xuân hất lên thật cao đang chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng lay động.

Lần này nhị đệ chịu thiệt nhưng đã nhận rõ nữ nhân này, sau này chắc sẽ không đơn giản bị lừa nữa?

~

Bên kia Triền Hoài Xuân nổi giận đùng đùng trở về Thường Thanh viên, đi thẳng đến phòng chính. Hắn muốn tìm nàng để hỏi rõ ràng, hắn làm nhiều chuyện cho nàng như vậy, lẽ nào nàng chỉ nhớ rõ đồ ăn, cái mặc? Có ăn có mặc thì không cần hắn nữa? Thế nhưng trong phòng chính không có thân ảnh quen thuộc, lửa giận của Triền Hoài Xuân càng tăng lên, bây giờ vẫn còn chưa đi mà nàng đã không coi hắn là chủ tử nữa, giỏi lắm.

Đi nhanh ra cửa, Triền Hoài Xuân đi thẳng đến sương phòng, cánh cửa khép hờ, hắn vốn định tung cước đá văng ra, chẳng biết nghĩ như thế nào, cẳng chân đã giờ cao nay lại buông xuống. Triền Hoài Xuân lặng yên không một tiếng động đẩy cửa ra, chậm rãi đi vào bên trong. Bên trong im ắng không hề có tiếng động, hắn hoang mang đẩy rèm cửa, ánh mắt thoảng nhìn vào thì không thấy người đâu, ngay lúc hắn cho rằng A Du không có ở bên trong thì ánh mắt hắn liền dừng lại trên giường.

Nơi đó bị phồng lên một khối, đang không ngừng run run.

Nàng đang cười, đang khóc, hay là đang sợ?

Nếu là cười thì chứng tỏ nàng không thích hầu hạ hắn, nhưng Triền Hoài Xuân lại không thấy được nàng sẽ vui mừng đến độ như thế, nếu là khóc, nàng đã đồng ý dọn đến thôn trang rồi, thì có gì mà phải khóc? Còn sợ, thế thì hoàn toàn không có đạo lý.

Triền Hoài Xuân ôm bụng đầy nghi vấn bước tới, đi đến gần thì hắn nghe được tiếng nước nở kiềm nén. Trong lòng hắn cả kinh, vươn tay kéo chăn lên.

Người ở bên trong không ngờ tới cử động của hắn, kinh hoàng từ trong gối quay đầu ra. Bốn mắt nhìn nhau, Triền Hoài Xuân vô cùng kinh ngạc nhìn vành mắt hồng hồng của nàng, A Du thấy hắn, thì bao nhiêu khổ sở, uất ức bất giác hóa thành cơn mưa giàn giụa, tiếng khóc lúc này muốn dừng cũng không dừng lại được nữa, nấc nghẹn lên tựa như trẻ nhỏ nhìn thấy cha mẹ.

“Cô, cô khóc cái gì?” Lừa giận nhất thời tiêu tán, Triển Hoài Xuân bất giác thấy lòng mình đau xót, yêu thương vô cùng.

“Cậu, cậu, cậu không cần, không cần tôi nữa. . .” A Du nắc nhen đáp, tiếng nắc đứt đoạn từng quãng, như sắp thở không ra hơi.

Cha mẹ không cần nàng nữa, nàng còn có sư tổ sư phụ, sư tổ sư phụ không cần nàng nữa, thì còn có người nam nhân này chịu thu lưu nàng, bây giờ hắn cũng không cần nàng, A Du thực sự không biết sau này nàng phải sống thế nào. Nàng chưa từng tự mình tự lập, nàng không biết ai cả.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Ôm Ấp

Triển Hoài Xuân không thể ngờ rằng, có một ngày hắn sẽ gặp được một người như vậy, nhìn nàng khóc trước mặt mình, hắn cũng cảm thấy lòng mình chua xót theo.

Hắn nghếch ra nhìn A Du, trước mắt lại hiện lên dáng vẻ nàng khóc lúc trước. Có phải bởi vì hai người càng ngày càng quen thuộc, cho nên cảm xúc từ bức mình như lúc ban đầu nay biến thành không đành lòng, rồi lại biến thành đau lòng như hôm nay?

“Đừng khóc, ai nói không cần cô nữa?” Nàng càng khóc càng dữ dội, Triển Hoài Xuân không rảnh để suy nghĩ vì sao bản thân hắn lại đau lòng, chia khăn tới.

A Du không nhận, nàng cũng không nghe rõ hắn đang nói điều gì, biết hắn không thích mình khóc, cũng biết mình khóc thành như vậy thì rất mất mặt, nàng kéo chăn, trở mình che thân lại tiếp tục khóc. Chẳng qua là nàng không nhịn được, qua rồi sẽ tốt thôi, chỉ ít bọn họ không có đuổi nàng ra ngoài, nàng còn có chỗ ở, chỉ cần có chỗ ở, thì sẽ có thể từ từ suy nghĩ được biện pháp.

“Tôi bảo cô đừng khóc nữa!” Triển Hoài Xuân nghe nàng khóc mà tâm phiền ý loạn, bực bội quát.

Bình thường hắn dùng chiêu này có lẽ sẽ dùng được, bây giờ A Du đang vì hắn không cần nàng mà khổ sở, hắn càng hung dữ, nàng càng kiêu không được. Tiếng khóc bất chợt ngưng rồi lại đột nhiên vỡ òa, trái lại càng có vẻ thương tâm hơn.

Triển Hoài Xuân chưa từng phải ứng đối với tình huống thế này bao giờ, chỉ duy có một lần là thấy Tiêu Nhân đổ mồ hôi mồ hôi của hắn. Tiêu Xán Xán mới năm tuổi, bị cha mẹ cưng chiều nên tích cách kiêu căng, chỉ hơi không vừa ý sẽ khóc bù lu bù loa lên, đương nhiên cũng có những lúc thương tâm thật sự, sau đó sẽ khóc giống y như A Du lúc này.

Tiêu Nhân làm thế nào để dỗ mồ hôi mồ hôi của hắn nhỉ?

Ôm, ôm người vào lòng, từng chút từng chút vỗ về lưng nàng.

Nhưng A Du nào phải trẻ con, sao hắn có thể ôm nàng, hắn. . .

Hắn đã ôm nàng rồi mà, chuyện thân mật hơn cũng đã làm, chỉ cần đừng để truyền ra ngoài, ngoại trừ chuyện ấy, hắn và nàng còn có cái gì không thể làm?

Coi như là dỗ con nít thôi!

Triển Hoài Xuân sai bước đi ra ngoài, đóng cửa phía ngoài thật kỹ, xong nhanh chân quay trở vào. Đứng ở trước giường do dự một chút, Triển Hoài Xuân còi giầy, trực tiếp vén chăn lên chui vào, đem mình cũng che lại, bên trong tối đen, hắn sẽ thấy tự tại chút ít. Người bên cạnh dừng tiếng khóc, làm như vô cùng kinh ngạc vì động tác của hắn, nhưng rất nhanh lại khóc lên. Triển Hoài Xuân khấn trương đến hai tay đổ mồ hôi, giờ khắc này hắn quả thật có chút đố kỵ với A Du, lúc đó sao nàng lại có thể bình tĩnh chui vào ổ chăn của hắn như thế chứ?

“Đừng khóc.” Trần an người quan trọng hơn, hắn thử thăm dò đưa tay đặt lên bả vai nàng, vỗ nhẹ nhẹ.

Không có bất kỳ tác dụng, chỉ đổi lại việc nàng dịch người về phía trước, làm tay hắn ướt xuống, rõ ràng cho thấy đang rất tức giận đây.

Nàng giận gì chứ, là nàng đồng ý đến thôn trang, hắn còn đang giận đây. . .

Triển Hoài Xuân ngăn ra, hắn giận cái gì? Nàng khóc như vậy, rõ ràng là không muốn đi, còn nói hắn không cần nàng, làm như hắn quyết tâm vứt bỏ nàng không bằng.

Ở Mai viên, từ đầu đến cuối hắn đều không nói câu nào với nàng, sao nàng lại hiểu lầm?

Đầy bụng nghỉ hoặc, Triển Hoài Xuân thở dài, vươn tay mạnh mẽ kéo người nàng lại. Nàng quật cường không chịu ngoan ngoãn đối mặt với hắn, tính háo thắng của Triển Hoài Xuân cũng vọt lên, xít sát tới ghì người nàng vào trong lòng, tay trái luồn dưới cổ nàng chế trụ gáy nàng, tay phải ấn lấy tấm lưng gầy gò của nàng, bắt đầu nói: “Đừng khóc, có cái gì mà khóc, ai nói không cần cô nữa?”

A Du đang khóc nên căn bản không thể nói chuyện, trốn cũng không xong, nên đành tựa vào ngực hắn thoải mái phát tiết. Rồi khỏi núi Ngọc Tuyền, hắn chính là người nàng quen thuộc nhất, hắn đuổi nàng đi nàng phải nghe, hôm nay hắn lại đến đây giả bộ làm người tốt, dù cho biết rõ là hắn giả bộ, A Du cũng không nhìn được dựa sát vào. Người đàn ông này, nàng đã từng ôm, từng thay hắn bịt tai, khi đó hắn như đứa bé sót sao chôn mình trong ngực nàng, hôm nay đến phiên nàng, A Du rốt cuộc đã biết loại mùi vị này là như thế nào, như là có người sẽ che chở nàng. Nàng chủ động ôm lấy eo hắn, gát gao ôm chặt lấy hắn mà khóc. Sao hắn có thể làm thế, trước đó còn nói muốn dạy nàng cách ăn ngon, đại thiếu gia vừa trở về liền không cần nàng nữa, nàng không có làm gì sai mà. . .

Nước mắt nàng cuộn trào mãnh liệt, ướt nhẹp áo quần hắn, mang sự lạnh lạnh truyền tới người hắn. Biết nàng cái gì đều nghe không vào, Triển Hoài Xuân không nói nữa, học theo Tiểu Nhân vụng về vỗ vỗ vai nàng, chắc chắn là không thể vỗ từ trên xuống dưới, hắn đổi thành từ trái sang phải, vỗ vỗ hắn đã quên hết cuộc mình phải làm gì, cầm tựa vào trán nàng, động tác vẫn mềm nhẹ.

Không biết qua bao lâu, người trong ngực chậm rãi yên tĩnh trở lại, từ sự nắc nhen không cảm được nay biến thành nhỏ giọng nức nở.

Lúc này Triển Hoài Xuân cũng không còn cảm giác xấu hổ khi ôm nàng như lúc đầu, đương nhiên cũng sẽ không sợ ánh sáng, gạt chăn ra, ngạc nhiên phát giác trời đã tối sẫm, trong phòng tối đen tĩnh mịch, chỉ có tiếng khóc nhỏ bé mà yếu ớt của nàng. Như vậy trái lại rất tốt, Triển Hoài Xuân lui về phía sau một chút, lấy khăn giúp nàng lau nước mắt, “Được rồi, cô tốt nhất nói rõ một chút, tôi nói không cần cô lúc nào?”

A Du gối đầu lên cánh tay hắn, ngoan ngoãn mặc hắn giúp mình: “Đại thiếu gia không, không thích tôi, bảo tôi dời đến thôn trang ở, thiếu gia không có đi ra phân phối, nhất định là đồng ý lời của đại thiếu gia.”

Hóa ra nàng nghĩ như vậy.

Lúc này Triển Hoài Xuân đương nhiên sẽ không gạt nàng, nhẹ giọng cười nói: “Đồ ngốc, tôi không đi ra ngoài là do muốn nghe xem cô sẽ lựa chọn như thế nào, đại thiếu gia cho cô nhiều cái tốt như vậy, tôi chỉ muốn biết có phải cô không được lợi gì thì sẽ không hầu hạ tôi hay không, kết quả cô quả nhiên đồng ý dọn đến thôn trang. Cô không biết lúc đó tôi tức giận thế nào đâu, bình thường tôi không tốt với cô sao, cô dĩ nhiên vì cái ăn cái mặc, vì năm lượng bạc mỗi tháng mà không muốn, không muốn hầu hạ tôi?”

Hóa ra hắn không đi ra là vì điều này.

A Du tự trách mình vì đã hiểu lầm hắn, nghe giọng hắn đầy vẻ thương cảm bèn vội vàng biện giải: “Không phải đâu, tôi, tôi cho rằng cậu. . .”

Triển Hoài Xuân cười cắt đứt nàng: “Bây giờ biết tôi không phải là không cần cô nữa chứ gì, còn khóc nữa hay không? Tự dung khi không khóc phí nước mắt, còn phải bắt tôi dỗ cô, còn ra thể thống gì? Lần sau nếu có nghĩ vấn gì thì cứ trực tiếp hỏi tôi, chớ tự mình miên man suy nghĩ, nhớ kỹ chưa?”

Trong khung cảnh mờ tối, mặt mày hắn ôn nhu, thanh âm cũng dịu dàng êm tai, A Du chùi chùi mắt, gật đầu nói: “Biết rồi, tôi. . . á, vậy bây giờ phải làm sao, tôi đã đồng ý với đại thiếu gia là sẽ nghe theo cậu ấy, đại thiếu gia nói sẽ sớm an bài cho tôi đi thôn trang!” Nói đến phân nửa liền nghĩ đến vấn đề này, A Du lòng nóng như lửa đốt, hồi hận muốn chết.

Xem nàng gấp đến độ như là đã đánh mất thứ gì đó quý giá nhất, là vì phải rời xa hắn nên khẩn trương, Triển Hoài Xuân nhìn thấy mà thư thái, cố ý ghẹo nàng: “Cô nói bây giờ nên làm gì? Nếu không cô đi thôn trang đi, có nha hoàn hầu hạ cô, có ăn ngon mặc đẹp, lại không cần phải dùng vị thiếu gia tính tình xấu xa như tôi. . .”

“Thiếu gia không hề xấu chút nào!” A Du kim lòng không đậu nhào phốc vào trong ngực hắn, ôm thật chặt hắn: “Thiếu gia, tôi không muốn đến thôn trang, cậu giúp tôi cầu với đại thiếu gia đi, tôi sẽ cố gắng hầu hạ cậu thật tốt!” Nàng không hiểu vì sao đại thiếu gia lại không thích nàng, nhưng nàng là nha hoàn của Triển Hoài Xuân, chỉ cần Triển Hoài Xuân mở miệng, đại thiếu gia ít nhiều cũng sẽ nghe theo chẳng?

Nàng bây giờ là thanh tịnh, nhào vào lòng hắn đương nhiên sẽ có ý nghĩa khác, thân mình Triển Hoài Xuân có chút cứng ngắc, muốn đẩy nàng ra, nhưng lại luyến tiếc lãng phí cơ hội tốt như vậy, liền lấy tay che lấy nơi nào đó, mắt nhìn đỉnh giường nói: “Vậy cô nói nghe thử xem, làm sao để hầu hạ tốt cho tôi?” Trong kịch đều là lấy thân báo đáp báo ân tình, không phải là nàng sẽ học theo đấy chứ? Nhưng hắn chắc chắn sẽ không muốn, còn phải giáo huấn nàng một trận, không cho nàng có suy nghĩ biến thái kia nữa.

Làm sao rốt cuộc hầu hạ tốt đây?

A Du cũng nói không nên lời, suy nghĩ một chút nói: “Thiếu gia muốn tôi làm cái gì tôi sẽ làm cái đó.”

Triển Hoài Xuân không hài lòng: “Cô là nha hoàn của tôi, vốn nên làm như vậy, đổi cái khác.”

Cái khác. . .

A Du quên hẳn lo lắng, nhìn ngực hắn tập trung suy nghĩ, nhưng vạt áo trước ngực hắn lại ướt một mảnh lớn, A Du nhìn không được sờ sờ, lạnh lạnh. Bèn vừa rút khăn chà chà giúp hắn, vừa tiếp tục suy nghĩ. Nàng còn biết làm gì nữa nhỉ, theo túi tiền, hầu hạ hắn thay y phục đều là việc mà nàng phải làm, những thứ khác. . .

“Thiếu gia, về sau trời mà có sấm, tôi sẽ giúp cậu bịt tai, cái này có được tính là hầu hạ tốt không?” A Du ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Triển Hoài Xuân vẫn nhìn nàng, xem nàng như trẻ nhỏ hiếu kỳ sờ bộ ngực hần rồi lại giúp hần chùi nước, xem hàng mi của nàng chớp động, sau đó chợt ngẩng đầu, dùng cặp mắt ướt sũng nhìn hần, trong đáy còn có chờ mong. một cái chớp mắt liền khiến cho Triển Hoài Xuân bỗng nhiên có loại cảm giác như nhặt được báu vật, trên đời này có rất nhiều nha hoàn, nhưng có nha hoàn nhà ai lại đơn thuần, khả ái như nha hoàn nhà hần không? Khả ái lại đáng thương, khiến hần không nhịn được muốn ôm chặt nàng rồi làm chút gì đó.

Làm cái gì đây?

Triển Hoài Xuân nhìn chằm chằm đôi mắt còn ướt nước long lanh của nàng, bỗng dưng thấy khát.

“Thiếu gia?” Hần không nói lời nào, A Du nghi ngờ chớp mắt, khiến giọt lệ châu buông mình rơi xuống.

Triển Hoài Xuân kim lòng không đậu xít tới, hần cũng không biết mình muốn làm gì, chính là muốn, muốn. . .

“Rột rột”, bụng ai kia bỗng vang tiếng kháng nghị, A Du ngưng ngưng cúi đầu, Vì vậy cầm Triển Hoài Xuân đựng phải đầu nàng. Nàng còn mang khăn đội đầu, nhưng nàng không có tóc, cái đầu trụi lủi cách làn khăn mỏng va phải đầu Triển Hoài Xuân khiến hần phát đau. Hần sừng sốt một chút, rồi bắt thành linh ngồi bật dậy, đưa lưng về phía nàng vừa mang giày vừa nói: “Ngồi dậy dọn dẹp đi, tôi bảo phòng bếp bưng cơm đến phòng tôi, cô làm nhanh rồi qua đó.”

“Thiếu gia, cậu còn chưa đồng ý giúp tôi cầu tình đại thiếu gia!” A Du sốt ruột nín lấy cánh tay hần.

“Tôi không đồng ý với tôi thì sao có thể đồng ý cho cô cùng ăn cơm với tôi?” Triển Hoài Xuân cũng không quay đầu lại nói, nói xong vội vã rời đi.

A Du ngờ ngác ngồi ở trên giường, nhân thân mờ mịt nhìn ra cửa, bờ môi từ từ cong lên, thiếu gia, vậy là đồng ý với nàng?

Không cần đi, lại còn có đồ ăn ngon đang chờ, A Du rạo rức vui sướng, vội vàng mang giày rửa mặt, sau đó liền chạy thẳng đến phòng chính, nơi có hai ngọn đèn nhu hòa ấm áp. Nàng vừa bước vào, các tiểu nha hoàn ở nhà bếp liền lục tục mang thức ăn tới. Ba món ăn một món canh, hương khí xông vào mũi.

“Thiếu gia, ra ăn cơm thôi.” A Du bước nhanh đi tới cửa phòng trong, ngo đầu kêu.

Triển Hoài Xuân vừa rửa mặt xong, đang thay y phục, ngực ướt một mảng lớn, dán vào da rất khó chịu. Cách bình phong thấy nàng đẩy cửa đi vào, khuôn mặt mông lung nhìn không rõ lắm, Triển Hoài Xuân không tự chủ cười: “Đợi một chút, tôi đang thay quần áo.” Thực sự là không tìm không phải, hần chỉ đồng ý giúp nàng đi cầu tình, tuy rằng hần nhất định sẽ làm được, nhưng sao nàng chẳng có vẻ gì là lo lắng? Cứ như vậy tín nhiệm hần sao? Hay là bị con sâu tham ăn khiến cho quên hết tất cả?

Vừa mới cởi quần áo ra, phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Triển Hoài Xuân ngạc nhiên ngẩng đầu, A Du đã cầm một bộ áo choàng mới quay lại, cười mở ra cho hần: “Đây, tôi hầu hạ thiếu gia mặc quần áo.”

Nàng cười tự nhiên vô cùng thân thiết, Triển Hoài Xuân yên lặng xoay qua chỗ khác, khi nàng giúp hần mặc quần áo thì hần cúi đầu nhìn bờ ngực lồ lộ của mình, lòng bỗng dưng có chút không thoải mái. Dù cho nàng không biết nam nữ phải cấm kỵ cái này, nhưng bản năng của một cô nương thì hần là phải có chứ? Tựa như hần nhìn nàng quá đáng thương mà thiếu chút nữa quý mê thần hồn. . . Nàng nhìn thấy ngực hần, lẽ nào lại không có chút xú ý tứ gì?

Là do vóc dáng hần không hấp dẫn?

Nàng thường hay nhìn mặt hần mà thờ người, nghĩ đến chắc còn biết cái gì gọi là đẹp mắt, nay nàng đối với ngực hần lại dửng dưng thờ ơ, chẳng lẽ thực sự là không hợp nàng ý?

Có lòng muốn hỏi nàng một chút, nhưng da mặt Triển Hoài Xuân cũng không có dày đến trình độ đấy, nhìn tiểu nha hoàn cúi đầu thất đại lưng giúp hần, Triển Hoài Xuân quyết định sáng mai sẽ dậy thật sớm để luyện võ. Gần đây đại ca không ở nhà, hần quả thực đã hoang phế hơi lâu, tuy rằng vóc người thoát nhìn không khác trước, nhưng nếu như hần tiếp tục kiên trì, chắc sẽ càng rắn chắc hơn?

Đến lúc đó nhất định có thể khiến cho nàng đỏ mặt tới tận mang tai.

Triển Hoài Xuân tràn đầy lòng tin đi dùng cơm, lúc ăn cơm lại bị đôi môi hồng nộn của người đối diện làm mất hồn trong chốc lát.

A Du cúi đầu vui vẻ ăn cơm, cái gì cũng không biết. Lốp thịt mỡ cuộn lá sen tỏa ra loại mùi thơm ngát, béo mà không ngấy, nàng vốn không thích ăn thịt mỡ, lại nhịn không được ăn liền mấy miếng. Giương mắt nhìn Triển Hoài Xuân, hần cũng ăn thịt mỡ, không giống như trước răn dạy nàng không nên kiêng ăn mà chính hần thì lại kén cá chọn canh.

“Thiếu gia, tôi múc cho cậu chút canh cá nhé? Canh này uống ngon lắm” Uống xong một chén canh cá, A Du cười muốn hầu hạ Triển Hoài Xuân.

Triển Hoài Xuân hừ lạnh, mình uống xong rồi mới nhớ tới hần, nhưng hần vẫn đưa chén tới, khi trừng nàng thì ánh mắt lại xẹt qua môi nàng.

Bởi vì ăn canh, nơi ấy còn hồng nhuận hơn lúc bình thường, tựa như quả đào chín hấp dẫn người.

Triển Hoài Xuân trực tiếp bưng chén canh lên uống một hơi cạn sạch.

Mùi vị cũng được, nhưng mà không hề thấy giải khát chút nào.

Triển Hoài Xuân thực sự rất khát, trước khi ngủ thì A Du sẽ giúp hấn rửa chân, bình thường chỉ một cái chạm nhẹ thôi cũng làm cho hấn ngồi không yên, không muốn để cho nàng chạm rồi lại không nỡ đuổi nàng đi. Toàn bộ quá trình chính là một sự giãy vò, Triển Hoài Xuân kéo lấy gối đặt lên trên đùi, vừa vò góc gối vừa dặn nàng: “Bao gối có chút dơ, ngày mai cô thay cái mới rồi bảo người giặt đi.”

A Du theo thói quen gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, nàng bị tiếng động bên trong đánh thức, A Du xoa xoa mắt, phát hiện bên ngoài trời còn chưa sáng hẳn, không khỏi buồn bực ngồi dậy, hôm nay sao thiếu gia lại thức sớm vậy?

Nàng che miệng ngáp rồi đi bưng nước, sau khi vào phòng liền thấy Triển Hoài Xuân mặc áo bào trắng rộng thùng thình đứng ở phía trước cửa sổ, trông rất tuần dật phi phàm.

“Thiếu gia, cậu mặc bộ này trông thật là đẹp.” A Du chân tâm thật ý khen, “Trước đây sao không thấy cậu mặc?”

“Đây là đồ mặc khi tôi luyện võ.” Triển Hoài Xuân xoay người lại, không nhìn nàng, trên mặt có chút hồng hồng.

A Du bị lời của hấn hấp dẫn, không lưu ý sự khác thường của hấn, vừa giúp hấn xắn tay áo vừa tò mò nói: “Bây giờ thiếu gia muốn đi luyện võ? Tôi có thể cùng đi xem không?”

Nàng cúi đầu, Triển Hoài Xuân nhìn nàng một cái, cười nói: “Được thôi, nhưng tôi đều luyện cùng với đại thiếu gia, cô chắc là muốn đi?”

“Không đi, tôi còn có việc phải làm.” A Du vội vàng lắc đầu.

Triển Hoài Xuân cười đến càng thoải mái, chút xấu hổ trong lòng bởi vì giấc mộng xuân tối qua cũng tán đi bớt, chỉ là khi xuất phát thì mặt vẫn còn đỏ, đưa lưng phía nàng nói: “Nếu thay áo gối, vậy sẵn tiện cũng thay luôn nệm giường đi, tôi đã cuốn lại buộc chắc rồi, lát nữa cô đưa thẳng đến phòng giặt, đừng đụng chạm lung tung.”

A Du tự nhiên đáp ứng.

Chờ Triển Hoài Xuân đi, nàng đi vào nội thất, khi cúi người ôm một cuộn nệm giường thoát nhìn rõ ràng rất sạch sẽ thì bỗng nhiên ngửi thấy được một mùi vị rất kỳ lạ, rất nhạt rất nhạt, không khó ngửi, nhưng cũng không phải là dễ ngửi lắm.

A Du nhú mày, cúi đầu ngửi ngửi.

Có mùi thế này rồi, khó trách thiếu gia muốn thay cái khác.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Vô Tích Sự

Triển Hoài Xuân tới sân luyện võ trước Triển Tri Hàn, cho nên khi Triển Tri Hàn thấy hấn thì bất chợt nhú mày.

Chuyện khác thường tất có điều kỳ quái, Triển Tri Hàn chỉ suy nghĩ đôi chút cũng đoán được duyên cớ trong đó, nhưng lại cố ý làm như không biết gì cả.

Hai huynh đệ tự phân ra tập luyện, trong lòng Triển Hoài Xuân đang hừng hực lửa, luyện quyền một hồi liền cởi áo, làm lộ ra bộ ngực tinh trắng, tám lưng ướt đẫm mồ hôi kia nhìn qua hoàn toàn tương phản với khuôn mặt vẫn nhợt của hấn. Triển Tri Hàn nhớ tiểu ni cô có nói sau lưng hấn bị thương, liền ghé mắt nhìn sang, phát hiện trên lưng Triển Hoài Xuân quả thật có vết sẹo, nhưng đã mờ đến hầu như nhìn không thấy.

“Vết thương trên lưng sao mà có?” Sau khi rửa mặt thay y phục, Triển Tri Hàn thần nhiên thương thức trà, thuận miệng hỏi.

“Ngày ấy lừa tiểu ni cô sát sinh nên bị cô ấy đẩy một cái, không cẩn thận nên bị đụng.” Triển Hoài Xuân suy nghĩ một chút rồi nói, nói xong liếc mắt nhìn vị huynh trưởng đối diện, xong rồi lại bày ra dáng vẻ thờ ơ nói tiếp: “Anh, tối qua em đã nghĩ rồi, nếu em đã nhận lời sự phụ của A Du là sẽ chiếu cố cô ấy, thì không thể nửa đường vứt ngang không để ý, cô ấy rất ngốc, em lo cô ấy đến thôn trang sẽ bị người ta bắt nạt, nên cứ để cô ấy ở lại làm nha hoàn cho em đi.”

Triển Tri Hàn thổi hóp trà, cất giọng bình thản: “Tự bản thân cô ấy cũng đã đồng ý dọn đến thôn trang, em còn làm ơn làm chi? Yên tâm, anh sẽ truyền lời xuống phía dưới, sẽ không ai dám ức hiếp cô ấy.”

“Cô ấy bị anh dọa nên mới đồng ý, anh không thấy lúc đầu cô ấy cũng không đồng ý à?” Triển Hoài Xuân mắt híp nói.

“Làm sao em biết cô ấy không phải vì những điều kiện anh đưa ra lúc sau mà đồng ý?” Triển Tri Hàn buông chén trà, bình thản hỏi ngược lại.

Thấy huynh trưởng rõ ràng đã nhận định A Du là người vụ lợi, đương nhiên cũng nhất định cho rằng hắn chính là người ngu xuẩn dễ bị lừa, Triển Hoài Xuân tức giận đứng bật dậy, trừng mắt nói: “Anh, đừng tưởng rằng chỉ có anh mới là người thông minh, A Du rốt cuộc là hạng người gì, em biết rất rõ! Thôi quên đi, anh nghĩ như thế nào em mặc kệ, nhưng bây giờ A Du là người trong sân em, em muốn giữ thì giữ, anh đừng có xen vào việc của em!”

Triển Tri Hàn giương mắt nhìn hắn: “Nói vậy là, em muốn nuôi cô ấy? Ăn ngon rồi còn mặc đẹp? Trang phục của cô ấy cũng đâu có giống nha hoàn.”

“Vậy thì sao? Ai quy định nha hoàn thì chỉ có thể mặc y phục rách rưới? Nha hoàn của em, em thích thế nào thì làm thế ấy!” Triển Hoài Xuân lý lẽ hùng hồn phản lại.

Triển Tri Hàn nở nụ cười, dùng một loại ánh mắt vui mừng nhìn Triển Hoài Xuân.

Triển Hoài Xuân lớn từng này nhưng chưa từng bị huynh trưởng nhìn như vậy bao giờ, hắn cảm thấy cả người không được tự nhiên, nhũn mảy hỏi: “Anh cười cái gì?”

Triển Tri Hàn đứng lên, vỗ vỗ vai Triển Hoài Xuân, rất là hoài niệm mà nói: “Anh còn nhớ rõ khi em còn bé cả ngày cứ đi theo anh bắt anh chơi với em, không ngờ chỉ mới chớp mắt em của anh đã trưởng thành, không chỉ có tình ý với người khác phái, mà còn biết yêu thương che chở. Nhị đệ, em đừng vội phủ nhận, em tự suy nghĩ một chút đi, em có để tâm đến một cô nương khác như vậy bao giờ chưa?”

Triển Hoài Xuân hừ một tiếng, né tránh tay hắn, quay đầu nhìn ra ngoài cửa: “Anh muốn nghĩ sao cũng được, dù sao em cũng muốn giữ cô ấy ở lại làm nha hoàn.” Hắn không thêm động tâm với một đứa con gái, hắn chỉ thương cảm nàng, cảm thấy nàng thú vị mà thôi. Đương nhiên, nếu thừa nhận mà đại ca sẽ không phản đối nữa thì Triển Hoài Xuân cũng mặc kệ cứ để cho hắn hiểu lầm luôn. Đợi tương lai tóc A Du dài ra, hắn sẽ tìm cho nàng một nhà chồng tốt, lúc đó đại ca sẽ biết hắn rốt cuộc có tâm tư gì.

“Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia, điểm tâm đã chuẩn bị xong.” Trương Quý ở bên ngoài nói vọng vào.

“Mang vào đi.” Triển Tri Hàn đáp lại, sau đó nói với Triển Hoài Xuân: “Ăn cơm trước, cơm nước xong rồi nói.”

“Không có gì để nói, không cần anh quan tâm” Triển Hoài Xuân bực dọc đi ra ngoài, nhưng hắn cũng không quay về Thường Thanh viên, mặt hầm hừ đi đến bàn cơm bày ở gian ngoài, chuẩn bị dùng cơm.

Triển Tri Hàn cũng không muốn tiếp tục giằng co với hắn, sau khi ăn xong mới chậm rãi nói: “Nhị đệ, gia sản của Triển gia đều do tổ tiên để lại, đến thế hệ chúng ta, đương nhiên do anh em chúng ta tiếp tục gánh vác. Khi còn bé em chịu nhiều cực khổ, cho nên mấy năm nay anh tình nguyện bán thân mình khổ cực nhiều hơn một chút, cũng không muốn ép buộc em làm chuyện em không muốn. Chỉ là, em là em anh, anh cam tâm tình nguyện kiếm tiền cho em tiêu xài, nhưng bây giờ em đã có người trong lòng, nha hoàn cũng được mà người khác cũng được, em muốn chăm sóc người ta, thì em phải tự mình kiếm tiền, anh không có nghĩa vụ nuôi thêm người phụ nữ của em.”

Triển Hoài Xuân vốn vẫn nhìn khung cảnh bên ngoài cửa sổ, nghe đến đây liền quay đầu lại, mắt lạnh nhìn người đối diện, nghiêng răng nghiêng lợi: “Em không có cần anh giúp em nuôi người khác.”

Triển Tri Hàn cười, nụ cười như xuân phong hóa tuyết, nhưng lời nói ra lại không chút lưu tình: “Vậy tiền bây giờ em đang xài là ai kiếm?”

“Em . . .”

Triển Hoài Xuân muốn nói là do hắn để dành, nhưng đối mặt với ánh mắt sắc bén của huynh trưởng, hắn không cách nào nói ra khỏi miệng. Dù cho tất cả tiền hắn để dành được là tiền cha mẹ cho, nhưng lấy tiền của cha mẹ nuôi phụ nữ, thì có khác gì lấy tiền của đại ca?

Cũng đều vô dụng như nhau cả.

Triển Hoài Xuân rũ mắt, khuôn mặt chốc thì đỏ, chốc thì trắng, đôi tay để dưới bàn siết chặt.

Người bên ngoài đều nói hắn là tên lêu lổng, nói hắn toàn dựa vào đại ca, Triển Hoài Xuân vẫn biết điều đó, chỉ là đó giờ đều là nghe vào tai trái cho ra tai phải, không để trong lòng. Hắn nghĩ hắn và đại ca là người một nhà, không cần tính toán những điều này. Đại ca có bản lĩnh, một mình cũng có thể xử lý chuyện làm ăn suôn sẻ, nên hắn đương nhiên có thể chơi bởi lêu lổng, nếu đại ca ứng phó không được, hắn không cần đại ca nói cũng sẽ chủ động hỗ trợ. Thế nhưng bây giờ, đại ca của hắn lại nói, nói hắn vô dụng. . .

Trước đây đại ca cũng có nói hắn như vậy, muốn mượn việc ấy buộc hắn học việc buôn bán, khi đó Triển Hoài Xuân đều trưng bộ mặt cười hi hi rồi lấp liếm cho qua, nhưng lúc này, đại ca lại lấy chuyện vợ con ra nói, khiến Triển Hoài Xuân cảm thấy nhục nhã vô cùng, nhưng hắn lại không thể biện giải được một lời.

Đúng vậy, hắn có thể cho nàng ăn ngon mặc đẹp, nhưng mà tiền trên người hắn, tất cả đều là cha mẹ huynh trưởng cho, nếu như không có bọn họ, hắn không có gì cả. Lúc còn nhỏ, hắn có thể không cần nghĩ đến những điều này, có thể tùy ý muốn làm gì thì làm, nhưng bây giờ, hắn và đại ca đều lớn, tương lai đại ca sẽ lấy vợ, hắn cũng sẽ cưới vợ, lẽ nào hắn còn muốn để đại ca nuôi? Chị dâu của hắn sẽ nhìn hắn như thế nào, vợ tương lai của hắn sẽ nhìn hắn ra sao?

Lần đầu tiên Triển Hoài Xuân cảm thấy bản thân mình thật vô dụng.

“Em không cần anh nuôi người khác giúp em, em cũng không cần anh nuôi, anh nói đi, muốn em làm cái gì.” Triển Hoài Xuân ngẩng đầu, ánh mắt biểu thị vẻ quyết cường.

“Được, em đã chịu tiến tới thì anh cũng không khách sáo với em.” Thần sắc Triển Tri Hàn vẫn bình tĩnh, tựa như anh em hai người này giờ vẫn luôn nói chuyện vui vẻ. “Trà xuân Giang Nam năm nay đã chuyển tới rồi, ngày mai sẽ đóng hết các nhóm hàng mang đến kinh thành, em trở về sửa soạn một chút, ngày mai theo đoàn cùng nhau vào kinh, thuận tiện tuần tra mấy cửa hàng trong kinh thành. Anh sẽ viết thư, nhượng Phùng Tấn của Cảnh viên phụ trách an bài chuyện ăn ở của em ở kinh thành, khi em đi thăm các cửa hàng hẳn cũng sẽ đi theo. Những thứ khác, em tùy cơ ứng biến, anh tin tưởng em. Chuyển này nếu làm tốt thì doanh thu cuối năm của các cửa hàng ở kinh thành đều thuộc về em, em có thể không cần thông qua anh mà trực tiếp đến phòng thu chi lấy.”

“Anh đã sớm an bài tất cả rồi đúng không?” Thấy huynh trưởng sắp xếp đầu ra đó như vậy, Triển Hoài Xuân đột nhiên có cảm giác bị lừa.

Triển Tri Hàn cười rút chén trà cho hắn: “Trùng hợp thôi, dù sao, anh cũng đâu có ngờ em lại thích tiểu ni cô kia chứ.”

“Cô ấy đã hoàn tục rồi, không phải là ni cô nữa! Hơn nữa em không hề có ý nghĩ gì với cô ấy!” Triển Hoài Xuân nhìn thấy huynh trưởng cười, hắn liền thờ dãi, bất lực giải thích lần cuối, xong rồi đứng dậy muốn đi về.

“Ngày mai vào kinh, em muốn dẫn người ta cùng đi à?” Triển Tri Hàn nghiêng đầu nhìn hắn.

“Không liên quan tới anh!” Triển Hoài Xuân không quay đầu lại mà đi thẳng ra cửa.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Hào Hùng

Triển gia ở kinh thành có vài cửa hàng, khách sạn, tửu lâu, trà lâu, tiệm vải... Chuyến đi này của Triển Hoài Xuân ngoại trừ giao hàng thì đến đó cũng còn có rất nhiều chuyện phải làm. Trời cao hoàng đế xa, lời này không chỉ giới hạn với người trong hoàng gia, mà cũng áp dụng trên người của thương nhân. Triển gia thân là chủ lớn, có thể chọn đại chương quây trung tâm lại đáng tin cậy phụ trách trông coi cửa hàng ở đó, nhưng nếu như hoàn toàn tin cậy chương quây, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không có vấn đề gì, nhưng dần dà, dù cho là người có trung tâm thì cũng sẽ nảy sinh tâm tư khác, cho nên vẫn phải thường thường ghé thăm một chuyến, biết được giá cả thị trường bên đó để dễ bề dự đoán được doanh thu cuối năm. Nếu như bị chênh lệch nhiều thì tất có điều mờ ám.

Triển Hoài Xuân trước giờ chẳng làm, chẳng biết gì cả, nên cả ngày hôm nay đều đi theo Triển Tri Hàn, nhìn huynh trưởng làm sao dò xét mấy cửa hàng của Triển gia ở thị trấn, đây có thể coi như là diễn hình của nước tới chân mới nhảy. Tiếp đón khách xem xét đồ vật, xem hàng kiểm toán, chỉ có thể thôi cũng mất cả ngày, buổi trưa hai người đều ăn cơm ở bên ngoài, buổi tối trở về thì màn đêm đã buông xuống. Triển Hoài Xuân không muốn học thì thôi, một khi hạ quyết tâm liền sẽ cố gắng học cho thật giỏi, bởi vậy lúc ở bên ngoài hắn luôn chú tâm lắng nghe, quan sát, mắt không ít tâm tư, thoáng cái từ kẻ chơi bời lêu lổng đến nỗi lòng đầy ứ, thân thể Triển Hoài Xuân thì chịu đựng được, nhưng đầu óc thì không, trở về cũng không đi tắm, mà đi thẳng lên giường nằm ngủ, phải nhờ A Du giúp hắn đổi xiêm y.

Ánh đèn nhu hòa, hai mắt hắn mông lung rồi dần dần nhắm nghiền, A Du lặng lẽ đứng trước giường nhìn hắn. Sáng sớm nay Triển Hoài Xuân đã ra ngoài, bây giờ mới về, cả ngày nay cũng không phải người đưa đến tin tức gì, nàng cũng không biết đại thiếu gia có đồng ý cho nàng ở lại hay không. A Du rất muốn hỏi hắn một chút, nhưng thấy hắn mệt đến vậy nên nàng cũng không đành nhiều lời. Nếu đại thiếu gia không có phái người đến mang nàng đi, thì chắc là đã đồng ý rồi?

Sáng hôm sau lúc hầu hạ Triển Hoài Xuân mặc quần áo, A Du rút cuộc nhận được câu trả lời thuyết phục, nàng thật sự không cần phải đi, chỉ là, Triển Hoài Xuân phải đi xa, hẳn phải đến kinh thành làm việc, đại khái là hai tháng sau mới có thể trở về.

Chuyện bên ngoài, A Du không hiểu gì cả, toàn là Triển Hoài Xuân nói gì nàng nghe nấy, mãi đến khi Triển Hoài Xuân lại ra ngoài, A Du vẫn còn có chút mờ mịt.

Bởi vì Triển Hoài Xuân nói buổi tối mới về, nên khi A Du dọn dẹp phòng xong, liền đi tìm Đan Quế Đan Hà nói chuyện, nói cho các nàng hay tin tức này.

“Thiếu gia muốn đi kinh thành sao? Có nói mang cô đi cùng không?” Đan Quế đang phân chỉ khâu, nghe nói như thế liền dừng việc trong tay, tò mò hỏi.

A Du lắc đầu: “Thiếu gia chưa nói. Thiếu gia đi làm việc, tại sao lại phải mang tôi theo?” Nàng có biết gì đâu, đi theo cũng không thể giúp đỡ được gì.

“Dù là đi làm thì thiếu gia cũng cần ăn mặc ngủ nghỉ chứ! Thiếu gia của chúng ta chưa từng đi xa nhà, nay đột nhiên đi xa, bên người làm sao có thể thiếu người hầu hạ thân cận? Trường An có thể giúp thiếu gia chạy chân truyền lời, nhưng nói đến người hầu hạ, thì nhất định là cô hầu hạ sẽ càng chu đáo hơn. Tôi cảm thấy thiếu gia nhất định sẽ dẫn cô theo. A Du à, số cô tốt ghê!” Đan Quế ôm cánh tay A Du, vừa ước ao lại vừa ghen tỵ nói: “Cô xem, cô vừa tới phủ chúng ta thì liền được thiếu gia ưu ái, nay lại sắp được cùng thiếu gia ra ngoài trải nghiệm nữa, đó chính là kinh thành đó, là nơi dưới chân thiên tử, chỗ đó còn phồn hoa hơn huyện chúng ta nhiều! A Du, tôi bảo này, đi kinh thành về nhất định phải mua quà cho tôi và Đan Hà đấy, ôi quỳên hoa, ôi khăn tay, ôi món ngon, hừ, dù sao thì cô cũng có tiền mà, cô mà không mua gì thì về đây sẽ biết tay tôi!”

Nàng làm bộ muốn cù A Du, A Du phạ nhột, nén cười chống đỡ, hai người nháo thành một đoàn, thỉnh thoảng Đan Hà bên kia gọi cho một thùng nước lạnh: “Chưa chắc thiếu gia sẽ mang A Du đi. Tóc A Du còn chưa có dài, ở trong phủ chúng ta thì không sao, giờ mang cô ra ngoài, người bên ngoài lại không biết cô đã hoàn tục, không khéo còn hiểu lầm thiếu gia bắt một ni cô hầu hạ. Loại chuyện này, dù cho thiếu gia không thêm để ý, nhưng đại thiếu gia thì không chắc.”

Đan Quế muốn phản bác, nhưng há miệng, lại không thể không thừa nhận Đan Hà nói rất có lý, nên nhất thời ỉu xiu.

A Du thấy Đan Quế thất vọng, bỗng dung nàng liền yên lặng xuất thần.

Thất vọng? Hình như không có, nàng cũng không trông ngóng cái nơi kinh thành phồn hoa náo nhiệt kia, có lẽ, việc Triển Hoài Xuân đi xa, đại thiếu gia lại không thích nàng, nàng một mình ở lại nơi này, nên lòng có chút sượng.

~

Trong lúc A Du ở Triển gia lòng mang lo sợ, thì Triển Hoài Xuân ở bên ngoài bận rộn đến chân không chạm đất. Tất cả những thứ ngày hôm qua học đều là những chuyện cần làm khi đến kinh thành, ngày hôm nay hẳn cùng chương quây trong quán trà và nhóm người trong đoàn xe đánh giao tiếp, những người này vừa là người làm cho Triển gia, vừa là đồng bạn, xuất môn tại ngoại, hẳn không thể bày ra cái giá thiếu gia. Mọi người đều đã nhận biết lẫn nhau, nên buổi trưa mọi người liền ngồi chung chề chén, toàn bộ là nam nhân, khó tránh khỏi việc mời rượu cúng rượu, náo nhiệt xong liền ngủ một giấc thế là đã đến buổi chiều.

Từ phòng khách của quán trà đi ra, Triển Hoài Xuân bảo Triển Tri Hàn về phủ trước, hẳn còn phải đi nói với Tiêu Nhân một tiếng.

Đến nha môn, Triển Hoài Xuân quen thuộc đi vòng qua hậu viện, gặp mặt liền không đợi Tiêu Nhân chế ngao hẳn, hẳn liền trước tiên nói với bạn tốt ngày mai mình phải lên kinh thành làm việc, đổi lấy là Tiêu Nhân chửi ầm lên, mắng hẳn không trọng nghĩa, chuyện lớn như vậy mà trước khi đi mới nói với hẳn.

Hai người nói tầm phào đôi ba câu rồi quan hệ lại khôi phục vui vẻ như lúc đầu, phái gã hầu đến từ lâu tốt nhất thị trấn mua bàn tiệc, sau đó lại chề chén ngay trong phòng Tiêu Nhân, vui chơi giải trí tâm sự rất nhiều chuyện từ nam ra tới bắc, cho đến khi tiếng mõ canh hai vang lên, dường như Tiêu Nhân không đỡ thì Xán Xán không chịu ngủ, thế là Triển Hoài Xuân dưới sự nâng đỡ của Trường An lên xe ngựa, say khướt đi về nhà.

Trường An đưa hẳn về phòng, chuyện còn lại chính là chuyện của A Du.

Khắp người Triển Hoài Xuân toàn là mùi rượu, A Du trước phen phó người ở nhà bếp chuẩn bị canh giải rượu, sau liền đi múc nước mang vào giúp Triển Hoài Xuân lau mặt.

Nước là nước ấm, chiếc khăn ướt nước ấm ấm, lau lên mặt rất là thoải mái. Triển Hoài Xuân nhỏ giọng lầm bầm, chậm rãi mở mắt.

Người trước mặt là người quen, nếu nói quen thuộc thì kỳ thực hẳn biết nàng chưa đến một tháng. Như là vừa mới tỉnh ngủ, Triển Hoài Xuân giương ánh mắt mờ mịt nhìn A Du, thấy thần sắc nàng chuyên chú lau mặt cho hẳn, dưới ánh đèn thần sắc nàng thật dịu dàng. Nơi ấy trong lồng ngực bất giác mềm mại đến khó tin, vừa lúc tay nàng đang lắc lư trước mắt, Triển Hoài Xuân nhìn không được nắm lấy bàn tay kia, vừa nhỏ vừa mềm, nhu nhược không có xương.

“Thiếu gia?” Thấy hẳn say đến hai mắt lơ lơ mờ mịt, ôm tay nàng sờ tới sờ lui như đứa trẻ, A Du không thể tiếp tục giúp hẳn lau mặt nữa, đành nhỏ giọng kêu.

Triển Hoài Xuân chậm rãi quay đầu, nhìn chằm chằm miệng của nàng, trong mắt có vẻ không vui, không biết đang suy nghĩ gì.

A Du có chút sợ hãi, thiếu gia lúc say rượu thật khác với lúc thường.

“Thiếu gia, để tôi đi xả lại khăn.” A Du nhỏ giọng thương lượng với hẳn, nhẹ nhàng rút tay ra.

Triển Hoài Xuân không nói lời nào, chỉ càng nắm càng chặt, sau cùng đột nhiên dùng sức kéo, A Du đã bị hẳn lôi vào trong lòng. A Du thất kinh, tay chống giường muốn đứng lên, nhưng đầu của hẳn bỗng nhiên dán vào trên lưng nàng, dùng sức ghi chặt nàng, miệng mơ hồ lầm bầm: “Thiếu gia không dễ nghe, cô phải gọi tôi nhị...”

A Du còn chưa nghe rõ thì thân thể đột nhiên bị đẩy ra, đợi đến lúc nàng đứng lên, thì bên cạnh đã không có bóng dáng Triển Hoài Xuân. Chính ngay lúc nàng còn đang ngẩn ngơ thì phía bên trong đột nhiên truyền đến tiếng nồn khan dồn dập, A Du cuống quýt chạy tới, không nhẹ không nặng vỗ vỗ lưng giúp Triển Hoài Xuân. Hẳn nồn không ngừng, mùi cũng khó ngửi, nhưng nhìn hẳn khó chịu như vậy, A Du không hiểu sao cũng thấy khó chịu.

Một lần nữa trở lại trên giường, sắc mặt Triển Hoài Xuân đã tái nhợt.

A Du đổ nước ấm cho hần súc miệng, sau đó hầu hạ hần thay y phục rửa mặt, xong xuôi đầu đó thì tiểu nha hoàn đã mang canh giải rượu tới.

“Thiếu gia, uống chút canh đi.” Nàng bưng chén đưa cho hần.

Một lát sau Triển Hoài Xuân mới mở mắt, muốn nhận lấy, nhưng người hần lại không có khí lực, hơn nữa uống say khướt nên đầu óc cũng không rõ ràng lắm, hần nhìn người con gái ngoan ngoãn nhu thuận trước mặt, mệt mỏi dựa vào đầu giường nói: “Cô dứt tôi đi.”

Lâu lắm rồi hần không có cảm giác hưởng thụ khi được hầu hạ như thế này. Làm nũng là loại đĩ ngô chỉ có trẻ con mới có, từ khi hần lên mười tuổi, Triển Hoài Xuân đã không thể mặt dày mày dạn làm nũng với cha mẹ anh trai, nhưng A Du thì khác, nàng là nha hoàn của hần, nàng cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng nghe hần. Hần không phải là làm nũng, mà là phân phó, là hưởng thụ mà thân là thiếu gia nên có. Hần vì nàng mà đi kiếm tiền, bảo nàng hầu hạ chốc lát cũng là việc thiên kinh địa nghĩa thôi!

Nghĩ tới đây, Triển Hoài Xuân hung tợn trừng A Du.

Thế nhưng ở trong mắt A Du, ánh mắt hần mê ly, như gợn nước trong dưới ánh đèn, dù cho là ai cũng không cách nào cự tuyệt yêu cầu của hần, càng không cần phải nói là loại chuyện nhỏ như hầu hạ hần uống canh. A Du không hề có chút do dự, chồm người qua, một tay vịn bả vai hần, tay kia bưng chén canh đến trước miệng hần. Nhìn hần cong khoe miệng, cúi đầu há mồm uống, nhìn hần nhũ lông mày nhưng vẫn cứ uống. Nước canh ít đi, A Du chậm rãi nâng tay, hần sùng sục sùng sục nuốt xuống, một hơi uống sạch sẽ.

“Thiếu gia cần nữa không?” A Du ngồi thẳng người hỏi.

Triển Hoài Xuân nhắm mắt lại lắc đầu.

“Vậy tôi đi bưng nước, thiếu gia rửa chân xong rồi hãy ngủ nhé.” A Du nhẹ giọng nói. Bên ngoài đã tối đen, ngày mai hần còn phải dậy sớm.

“Ừ, rửa chân.” Triển Hoài Xuân mơ mơ màng màng đáp lời.

A Du liền xoay người đi ra ngoài, lúc vòng qua tấm bình phong thì quay đầu lại nhìn thoáng qua, nam nhân xiêu xiêu vẹo vẹo dựa vào giường, lấy tay xoa trán, hình như rất khó chịu. A Du yên lặng thu hồi đường nhìn, vừa đi vừa ở trong lòng nhỏ giọng thầm thì, thật không biết rượu này có gì ngon mà uống, mùi vị khó nghe, uống xong lại còn hành hạ người ta.

Chờ A Du bưng chậu nước vào phòng thì phát hiện Triển Hoài Xuân tuy rằng vẫn còn dựa vào đầu giường, nhưng ánh mắt nhìn nàng cũng đã khôi phục vài phần thanh minh.

Xem ra canh giải rượu đã có tác dụng.

A Du vờng vàng đi tới, buông chậu nước, bảo Triển Hoài Xuân để chân xuống.

Triển Hoài Xuân nghe lời làm theo, nhìn nàng giúp hần xắn ống quần, nhìn đôi tay nàng ngâm vào trong nước, giúp hần rửa chân. Loại hầu hạ chu đáo như vậy, trước đây không hưởng thụ qua thì không có gì, bây giờ có, nên hần đương nhiên luyến tiếc, hận không thể cũng mang nàng đi kinh thành, để cho nàng hầu hạ hần.

Thế nhưng, hần không thể mang nàng theo.

Đại ca đã hiểu lầm hần có tâm tư khác với A Du, nếu như hần đi kinh thành còn muốn mang A Du theo, mang một đứa ngốc như nàng thì chắc chắn đại ca sẽ càng thêm nghi hần như thế. Bất quá thì không thêm quan tâm, nhưng kỳ thực Triển Hoài Xuân vẫn không muốn bị hiểu lầm. Thích đứa ngốc chẳng khác nào thích ni cô, hần không thêm là loại người như vậy.

Hần chỉ là thấy nàng đơn thuần nên nhìn nàng thuận mắt thôi, muốn chiều cổ nàng cho đến khi nàng thuận lợi xuất giá.

Nhưng mà, hình như hần vẫn chưa nói cho nàng nghe sự sắp xếp của hần.

“A Du, tôi phải lên kinh thành làm việc, mang cô theo sẽ không tiện, cho nên hai tháng này cô hãy ở lại phủ. Cô yên tâm, đại thiếu gia đã đồng ý cho cô ở lại, cô ngoan ngoãn ở trong sân chúng ta thì anh ấy sẽ không tìm cô gây phiền toái đâu. Trong thư phòng có sách, nếu cô thấy buồn, thì cứ lấy vài quyển ra xem, nếu không thì đi tìm các tiểu nha hoàn khác nói chuyện, chớ tự nhốt mình ở trong phòng niệm kinh, đừng...” Giật mình cảm giác thấy những lời mình đang nói hoàn toàn không giống như lời của một thiếu gia nên nói, Triển Hoài Xuân đứng lúc đình chỉ. Thực sự là, nàng chỉ đơn thuần như trẻ nhỏ, nhưng cũng không phải là con nít thật sự, hần có cái gì mà không yên lòng?

Triển Hoài Xuân giờ tay lên che trán, che đi vẻ xấu hổ trên mặt.

A Du cúi đầu, tay dừng một chút, rất nhanh lại tiếp tục giúp hần rửa chân.

Hóa ra hần thực sự không có ý định mang nàng đến kinh thành.

Trong giây phút nghe những lời hần nói, lòng A Du đột nhiên lạc lõng. Chỉ là, vì sao không tiện mang nàng theo, Đan Hà đã giải thích rất rõ ràng, Triển Hoài Xuân cũng nói cho nàng biết không cần lo lắng vấn đề đi hay ở, nàng còn lạc lõng cái gì?

Chắc là nàng không quá quen việc xa cách hần chẳng, dù sao hiện nay hần là người nàng quen thuộc nhất, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào

khác, ai bảo nàng không có tóc làm chi?

“Ừ, tôi biết rồi, thiếu gia ở bên ngoài phải chăm sóc cho mình thật tốt.” A Du cúi đầu nói.

Nàng không muốn cho hắn biết sự nhỏ mọn của nàng, đáng tiếc nàng vẫn không có thói quen che giấu tâm tình, lại còn trước mặt người đã thông minh lại còn thanh tỉnh. Triển Hoài Xuân chậm rãi ngồi thẳng, cúi đầu nhìn nàng: “Tôi không dẫn cô đi, nên cô mất hứng? Đừng nói không có, tôi nghe được.” Có lẽ là ban đêm quá an tĩnh, nên tâm tư cũng nhạy hơn so với ban ngày, rất nhiều chuyện giữa ban ngày sẽ cho rằng không tất yếu để hỏi, nhưng thời khắc này câu hỏi ấy lại được thốt ra rất đơn giản. Triển Hoài Xuân nhìn A Du, giờ này khắc này, hắn muốn biết trong lòng nàng rốt cuộc nghĩ như thế nào.

Người này sao lại lợi hại thế hả, nàng thích ăn ngon, khẩu thị tâm phi hắn cũng biết, hiện tại nàng chỉ hơi có chút khổ sở hắn cũng biết.

A Du len lén giương mắt, chống lại ánh mắt dò xét của hắn, liền cuống quýt rũ xuống, suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói: “Không có mất hứng, chỉ là có chút, có chút luyến tiếc thiếu gia, tại thiếu gia đối với tôi rất tốt... Thiếu gia đừng lo lắng cho tôi, nghe nói trên đường ngồi xe rất khổ cực, cậu ở bên ngoài đừng để mệt mỏi.” A Du ngẩng đầu, cười nhìn hắn.

Nàng cười thật tự nhiên, trong mắt có không nỡ, cũng có quan tâm, rất nhanh lại cúi đầu, chuyên tâm rửa chân cho hắn.

Triển Hoài Xuân nhìn nàng không chớp mắt, thanh âm bên tai lúc này tất cả đều là câu nói luyến tiếc kia.

Hắn phải đi xa, đại ca cũng quan tâm hắn, vì hắn an bài nhân thủ còn căn dặn hắn các loại chuyện cần phải chú ý, nhưng lời nói luyến tiếc như vậy, đừng nói là đại ca, chính bản thân hắn cũng đều không thể nói ra miệng. Thế nhưng bây giờ, A Du lại nói với hắn. Ngoại trừ mẹ già trước khi ra cửa ôm hắn có nói qua những lời như vậy, A Du chính là cô gái đầu tiên nói luyến tiếc hắn.

Mang nàng đi kinh thành?

Thật sự không tiện.

Triển Hoài Xuân dỗi mắt, thanh âm trầm thấp mà ôn nhu: “Tôi sẽ trở về nhanh thôi, cô ngoan ngoãn ở trong phủ chờ tôi, tôi sẽ mang thức ăn nổi danh ở kinh thành về cho cô.”

“... Đa tạ Thiếu gia.” A Du muốn nói không cần, nhưng lại sợ bị hắn chọc thủng, nên nàng đứng lúc sửa lại miệng, mặt cười ửng đỏ.

Triển Hoài Xuân nhìn thấy, ngực đột nhiên hào khí ngất trời.

Ăn có là gì đâu, hắn còn có thể mua trang sức đẹp về cho nàng, dùng chính tiền do hắn kiếm mà mua cho nàng.

Không phải chỉ là một nha hoàn thôi sao? Hắn nuôi được tất!

Tác giả bày tỏ suy nghĩ: Ô hô, hào khí ngất trời lun rồi, Triển nhị gia à, cậu đừng có mà mua loại hàng rẻ tiền về lấy lệ người ta nha, ánh mắt của mọi người sáng như tuyết đó!!

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Bồn Phận

Triển Hoài Xuân đi, Thường Thanh viên bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

A Du vốn cho rằng mình sẽ không quen, nhưng qua hai ngày liền phát hiện việc Triển Hoài Xuân có hay không có ở nhà cũng không có gì khác biệt. Hắn không đi kinh thành thì ban ngày ở nhà cũng không nhiều, hai người cũng chỉ cùng nhau ăn cơm, nàng sớm tối hầu hạ hắn, những thời gian còn lại nàng đều trải qua một mình. Bây giờ hắn đi, thì nàng dùng cơm với Đan Quế Đan Hà, cười cười nói nói mà lại càng náo nhiệt.

Cuối tháng Đan Quế Đan Hà được nghỉ một ngày, sáng sớm đã ra ngoài, tới tận lúc hoàng hôn mới trở lại. Trông Đan Hà hình như có vẻ không vui, A Du muốn hỏi một chút nhưng lại bị Đan Quế dùng ánh mắt khuyên can, sau đó Đan Quế lấy khoai lang mà nàng mang từ nhà đến phân cho hai người. Khoai lang vào mùa đông rất khô cứng, căn bản là không thể nào nhai nổi, thừa dịp trong nhà có đang chưng bánh nên các nàng thuận tiện chưng luôn khoai lang cho mềm dễ ăn.

“A Du, không phải lần trước cô bảo muốn xỏ lỗ tai sao? Lần này tôi mang đầy đủ dụng cụ đến rồi, bây giờ trời tối không tiện làm, ngày mai tôi giúp cô xỏ nhé?” Đan Quế không ăn, chỉ lấy từ trong bọc ra một xấp khăn, bày ra trước mặt A Du.

Bên trong có một chiếc lọ nhỏ, đựng rượu hoa tiêu. Có cây kim được xỏ sẵn chỉ đỏ, có hai hạt đậu nhỏ, còn có mấy cây tảo gai nho nhỏ. Đan Quế vươn tay giới thiệu từng thứ một, sau cùng tràn trề lòng tin cất tiếng: “A Du yên tâm, tôi đã từng giúp em nhỏ nhà hàng xóm xỏ lỗ tai, chỉ hơi đau chút thôi, nhin chút xiu là hết ả. Thế nào, ngày mai tôi giúp cô xỏ nhé?”

A Du cảm thấy xao động, nhưng nhìn cây châm kia, nàng vẫn còn có chút do dự: “Bằng không, bằng không chờ tôi mua khuyên tai rồi làm?” Nàng sợ đau.

Đan Quế nhìn thấu tâm tư nàng, cười nàng: “Cô sợ đau thì nói đại đi, còn bày đặt mượn cớ nữa. Tôi nói cô biết, xỏ tai xong phải qua hồi lâu mới có thể đeo khuyên tai, cho nên bây giờ cô không có khuyên tai cũng chẳng sao. A Du, không phải tôi dọa cô, chúng ta càng lớn thì xỏ lỗ tai lại càng đau, nếu cô thật sự muốn mình trở nên xinh đẹp hơn thì tốt nhất bây giờ liền làm đi.”

Nghe nàng nói đạo lý rõ ràng, A Du bèn đưa ánh mắt dò hỏi nhìn sang Đan Hà, Đan Hà mím mím môi, gật đầu phụ họa, A Du liền mình hạ quyết định, “Được, vậy ngày mai cô giúp tôi đi.” Nàng thực sự rất thích khuyên tai.

Sáng ngày hôm sau, ba người làm xong việc của mình thì đều tề tụ tại phòng A Du.

Sợ A Du nhìn sẽ khản trương, nên Đan Quế dùng khăn che mắt nàng lại, để cho nàng ngồi bên cửa sổ chờ. Còn nàng thì đứng bên cạnh, cầm kim hơ qua hơ lại trên ánh nến, xong rồi đặt kim châm lên chiếc khăn sạch. Tiếp đó lấy hai ngón tay chấm chút rượu hoa tiêu bôi lên tai A Du, sau liền lấy hai hạt đậu nhỏ kẹp lấy lỗ tai mà nàng định xỏ rồi xoa qua xoa lại, xoa cho đến dái tai trái tê rần tê rần thì A Du sẽ không thấy đau lắm.

Đan Quế rất có kiên trì, vừa xoa vừa nói chuyện phân tán lực chú ý của A Du. Đan Hà thì đứng ngoài cửa phụ trách coi chừng, tránh cho có người nhiều sẽ khiến nàng giật mình mà đâm lệch kim.

A Du vẫn còn rất sợ, khi Đan Quế nắm dái tai nàng thì nàng khản trương đến mức quả tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực.

“Được rồi, xỏ tai trái xong rồi đấy, thế nào, không đau lắm đúng không?” Đan Quế cẩn thận tỉ mỉ giúp A Du lau bớt máu, lấy một nhánh tảo gai xỏ qua, động tác vô cùng thành thạo.

Nước mắt đảo quanh hốc mắt của A Du. Lúc xỏ thì không đau, hồi sau lại cảm thấy đau dần dần. Nàng muốn nói không xỏ bên phải nữa đâu, nhưng Đan Quế đã bắt đầu giúp nàng xoa xoa lỗ tai phải. A Du nhin một chút, cảm thấy mình không thể làm việc mà bỏ dở nửa chừng, liền nỗ lực nghĩ đến đôi khuyên tai màu hồng xinh đẹp trên khay chứa đồ, trông nó rất đẹp, nàng muốn đeo nó.

Trong khoảnh khắc nàng suy nghĩ thì tai phải cũng đã được xỏ xong.

Đan Quế giúp A Du tháo khăn xuống, nhìn thấy hai mắt nàng hồng hồng thì liền nở nụ cười, cố ý nghiêng đầu, để A Du nhìn đôi khuyên tai ngọc bích của nàng, nhẹ nhàng lắc lư cho A Du xem. Chờ A Du thấy bớt đau rồi, nàng mới căn dặn A Du những chuyện phải chú ý sau đó, ví dụ như rửa mặt thì cẩn thận đừng để dính nước, mỗi ngày đều phải xoay xoay cây tảo gai tránh cho lỗ tai bị bít, vân vân. A Du lắng nghe, lòng đặc biệt cảm kích Đan Quế.

“Được rồi, chúng ta đi tìm Đan Hà đi.” Đan Quế thu dọn đồ vật xong, chuẩn bị đi ra ngoài.

Đan Hà lúc này lại đi vào với vẻ mặt cổ quái, thấy hai người đã thu dọn xong, nàng đưa lá thư trong tay cho A Du: “Đại thiếu gia vừa phái người đưa tới, nói là cô tự mình xem, xem cho hiểu, để cuối tháng đại thiếu gia hỏi chuyện cô.”

“Sách gì vậy?” Đan Quế tò mò đoạt lấy cuốn sách, lật hai trang nhưng xem chả hiểu gì cả.

Nàng và Đan Hà không biết chữ.

“Trường Quý nói, đại thiếu gia bảo A Du tự xem, không được nói cho người khác biết.” Ánh mắt Đan Hà nhìn A Du càng thêm quái dị. Theo lý thuyết A Du là nha hoàn bên cạnh nhị thiếu gia, dù cho chỉ là một nha hoàn bình thường, thì hành động lần này của đại thiếu gia cũng không thỏa đáng, huống chi nhị thiếu gia còn ưu ái A Du như vậy, tương lai có thể nâng nàng làm di nương cũng không biết chừng.

Đan Quế cũng hoang mang, chỉ là nếu đại thiếu gia đã cố ý dẫn dụ, nàng cũng không dám làm khó A Du. Đặt sách lên bàn, Đan Quế vỗ vỗ vai A Du, thấy ánh mắt nàng có nghi hoặc kèm theo sợ hãi, bèn nhỏ giọng trấn an: “Đừng sợ, đại thiếu gia đối với hạ nhân cũng không hà khắc, cô ở trong phòng tự xem đi nhé. Nếu như lỗ tai thấy không thoải mái thì lập tức tới tìm tôi, nhớ kỹ những lời tôi nói nhé, đừng có lấy tay sờ lung tung.”

A Du gật đầu, giả bộ trấn định tiễn hai người ra cửa, nhưng lòng nàng từ lâu đã loạn cả lên.

Đại thiếu gia không thích nàng, nay đột nhiên đưa sách, sẽ không phải là sợ nàng ở một mình sẽ buồn chán chứ?

A Du lo lắng quay lại bàn, nàng không kịp chờ đợi mà giờ sách ra xem, vừa xem một chút nàng liền mê mẩn, ngay cả cái đau âm ỉ bên tai cũng quên bồng.

Sách này hình như có thể giúp nàng giết thời gian.

Trong sách nói về chuyện của hai chị em đều là nha hoàn. Hai người từ nhỏ sống ở nhà một vị viên ngoại, dần dần đều được phân đến hầu hạ trong sân của thiếu gia. Bởi vì các nàng xinh đẹp, nên thiếu gia rất thích các nàng, đồng ý tương lai sẽ nâng hai người làm di nương. Tỷ tỷ không muốn, cầu thiếu gia thả nàng xuất phủ, bởi vì nàng đã có người trong lòng, đó là một tá điền của viên ngoại, người đó rất cần cù và thành thật. Thiếu gia tuy rằng không nỡ, nhưng vẫn không có miễn cưỡng tỷ tỷ, nên đã thả nàng ra ngoài lập gia đình. Hai năm đầu tỷ tỷ sống rất khổ cực, nhưng tá điền kia đối với nàng rất tốt,

về sau hai người còn tự mình tích lũy được tiền để mua đất, cuộc sống trôi qua rất hạnh phúc.

Vị muội muội thì khác, nàng thành người trong phòng của thiếu gia, hai người hồng tự thêm hương như keo như sơn, nhưng ngày tháng tươi đẹp của muội muội cũng không kéo dài được bao lâu, bởi vì thiếu gia phải vâng lệnh cha mẹ lấy vợ, người hấn cưới chính là một vị tiểu thư con nhà giàu, vừa xinh đẹp vừa biết tri thức hiểu lễ nghĩa. Thiếu gia nhanh chóng thích người vợ mới cưới, dần dần quên mất tình cảm của mình với muội muội. Nhưng mặc kệ thiếu gia tốt với tân phu nhân như thế nào, thì nàng vẫn rầu rĩ không vui, thiếu gia luôn mãi gặng hỏi, cuối cùng tân phu nhân mới nói cho hấn biết: “Ta thích chàng, chỉ hy vọng trong lòng chàng chỉ có một mình ta, nhưng trước khi chàng lấy ta thì đã có nha hoàn nũng nịu, vừa nghĩ tới trước đây chàng cũng đối tốt với nàng y như vậy, trong lòng ta liền khó chịu.”

Sau khi thiếu gia biết được nguyên nhân, vì tỏ rõ cõi lòng, nên hấn đã bán vị muội muội kia.

Kết cục của chuyện xưa, tỷ tỷ và tá điền có con của mình, thiếu gia và tân phu nhân con cháu hạnh phúc, chỉ có muội muội bởi vì bị thiếu gia phá thân, mà sau này khi tái giá cũng không thể được chồng yêu thương, nên đâm ra buồn bực sầu não mà chết.

Đây là lần đầu tiên A Du đọc được loại sách này, nên nàng hoàn toàn bị hấp dẫn, sách không dày lắm, nhưng sinh hoạt hàng ngày của ba cô nương trong sách đã nói lên rất nhiều thứ, tất cả đều là những thứ A Du chưa từng học.

Thí dụ như lễ pháp. Khi thiếu gia tắm thì tỷ tỷ sẽ tận lực lảng tránh, bởi vì giữa nam nữ cần cấm kỵ, bình thường tỷ tỷ cũng đều cẩn tuân lễ nghi quy củ, thậm chí sau khi thành thân nàng còn xấu hổ mỗi khi nhìn trượng phu của mình. Muội muội thì khác, trước khi thiếu gia thích nàng thì nàng đã hy vọng trở thành người trong phòng của thiếu gia, bỏ ngoài tai những lời tỷ tỷ khuyên can, chủ động tiếp cận thiếu gia, còn nhiều lần cố ý để lộ cánh tay của mình. Các nha hoàn khác nói nàng làm vậy là quyến rũ, là không đứng đắn, nên đều khinh thường nàng.

Thí dụ như cảm tình. Khi tá điền cầu hôn tỷ tỷ thì đã đồng ý sẽ đối tốt với nàng cả đời, tỷ tỷ cảm thấy rất hạnh phúc. Mà khi thiếu gia thành thân thì muội muội và tân phu nhân đều rất khó chịu, muội muội khó chịu là vì thiếu gia không thích mình, tân phu nhân khó chịu là vì vị hôn phu của nàng trước khi cưới nàng đã thích một người khác, còn đối tốt, có da thịt thân cận với người đó...

Hóa ra giữa nam và nữ còn có nhiều cấm kỵ như vậy, hóa ra giữa nam nữ còn có một loại tình cảm gọi là “thích”.

Sau khi xem xong, A Du ngơ ngác ngồi thật lâu.

Nàng rất ảo não tự trách. Trước đây nàng đã nhiều lần nhìn Triền Hoài Xuân, còn ngủ chung với hấn, Triền Hoài Xuân lừa nàng nói như vậy không sao cả, thế mà nàng tin. Kỳ thực như vậy là không tốt, nàng chủ động leo lên giường một người nam nhân, còn để hấn ôm, như vậy không phải là việc mà một cô nương tốt nên làm. Nếu như, nếu như nàng sớm biết, nàng sẽ không phạm phải.

Sư phụ nói Triền Hoài Xuân sẽ lấy vợ, vậy nếu vợ tương lai của Triền Hoài Xuân biết hấn đã từng ôm nàng, lại còn đối tốt với nàng, chắc chắn sẽ rất thương tâm? A Du rất hối hận, âm thầm nhắc nhở bản thân sau này không thể tùy tiện đòi thiếu gia ban thưởng, cho dù là nàng rất thích những thứ đó. Thiếu gia không thích nàng, nàng cũng không thích thiếu gia, không duyên cớ chộc cho thiếu phu nhân tương lai đau khổ sẽ tốt hơn.

Suốt tháng tư, A Du đều đắm chìm trong việc đọc sách, xuyên thấu qua nhân vật tỷ tỷ và tân phu nhân học được những lễ nghi mà nữ tử nên biết, học cách đối nhân xử thế, đồng thời cũng cảm thấy thần thức thay cho những nhân vật trong truyện. Tỷ tỷ và tân phu nhân sau cùng đều có được hạnh phúc, chỉ có muội muội, nếu như trước đây nàng chịu nghe lời tỷ tỷ khuyên nhủ tuân thủ bốn phận, không nên mơ tưởng thân phận di nương và phú quý, thì sau cùng nàng cũng sẽ không khiến bản thân mình và tân phu nhân đau khổ, cũng sẽ không rơi vào kết cục thảm như vậy.

“A Du cô nương, đại thiếu gia cho gọi cô.”

Ngày hôm đó A Du đang bắt đầu đọc quyển sách lại từ đầu, vừa mới đọc đến đoạn muội muội đang suy tính trước làm thông phòng rồi sau mới làm di nương thì Trường Quý đến gọi nàng. Lòng A Du nhảy dựng, nàng thật sự đã quên mất chuyện này!

Nàng vội vàng đặt sách xuống, cúi đầu đi theo Trường Quý đến gặp Triền Tri Hàn.

Triền Tri Hàn đang ở trong lương đình bên hồ chờ A Du, bốn phía trống trải, Trường Quý ở phía xa coi chừng, ở đây chỉ có hấn và A Du.

Sau khi hỏi phủ hấn liền phái người âm thầm quan sát A Du, lại căn cứ vào những lời hỏi thăm của nhóm hạ nhân dưới trướng lão Vương, dần dần hấn cũng tin A Du đơn thuần. Biết nàng từ nhỏ lớn lên ở am ni cô nên chẳng biết trần thế, Triền Tri Hàn cố ý sai người soạn sách chỉ điểm nàng. Nữ tử thư rất khô khan, không bằng chọn chút sách dễ hiểu.

“Đọc sách xong rồi?” Hấn nhìn mặt hồ hỏi.

“Đọc xong rồi ạ.” Từ lúc đến A Du vẫn luôn cúi đầu, không dám nhìn người đàn ông trước mặt.

“Những gia đình nhà cao cửa rộng rất hay giảng quy củ, chủ tớ khác biệt, mặc kệ chủ tử thích nha hoàn bên cạnh đến bao nhiêu, nhưng vì danh thanh nên không có khả năng sẽ lấy nha hoàn, biện pháp tốt nhất là chỉ cất nhắc nha hoàn làm di nương. . . Chính thể di nương thông phòng, thể đạo ngày nay, yêu cầu nữ tử phải tam tòng tứ đức, người chồng có ba vợ bốn nàng hầu cũng phải nhịn. Nhưng lòng người đều là thịt, tôi tin rằng không có cô gái nào đồng ý chia sẻ chồng mình với người khác, cô thấy có đúng không?”

“Đúng vậy ạ.” A Du nhẹ giọng phụ họa. Trong chuyện, thiếu gia ngủ với muội muội, tân phu nhân khổ sở suốt đêm không thể chợp mắt, nước mắt ướt đầm áo gối, mà khi thiếu gia và tân phu nhân động phòng thì muội muội cũng khóc cả đêm. A Du thấy đồng tình thay cho hai người, lúc thiếu gia đồng ý cưới vợ thì nàng cũng thấy thương thay cho muội muội, nhưng lời tỷ tỷ nói cũng không sai, muội muội đã sớm đoán biết rằng sẽ có ngày này không phải

sao? Đường đi là do chính nàng ấy chọn.

Câu trả lời của nàng tuy ngắn ngủi nhưng chứa đựng sự cảm khái vô hạn, Triền Tri Hàn quay đầu lại, nhìn nàng hỏi: “Vậy còn cô, cô muốn làm di nương của thiếu gia các cô, hưởng hết vinh hoa phú quý, hay là gả ra ngoài làm người vợ cưới hỏi đàng hoàng của người khác, cho dù bản hân cũng không thẹn với lương tâm?” Tính cách nhị đệ bướng bỉnh, đã nhận định cái gì thì những thứ khác sẽ xem không lọt, nên hân đành phải xuống tay từ người cô nha hoàn này.

“Hả?” A Du kinh ngạc ngẩng đầu, sao đột nhiên lại nói đến nàng và Triền Hoài Xuân vậy?

Triền Tri Hàn nhìn chăm chăm vào A Du, lúc A Du ngẩng đầu, hân có thể thấy rõ được biểu cảm trên mặt nàng, đôi mắt trong suốt như nước có khiếp sợ, có hoang mang, có không thể tin, duy chỉ không có sự chột dạ và bất an khi bị khám phá tâm tư.

Xem ra là chỉ có mình nhị đệ đa tình thôi . .

Nghĩ đến việc Triền Hoài Xuân liên tục phủ nhận, Triền Tri Hàn bất chợt muốn cười. Hai anh em họ cứ phòng bị thăm dò lẫn nhau, nhưng cô nương nhà người ta thì lại không có tâm tư gì. Nhưng như vậy cũng tốt, nàng đơn thuần thiện lương, chỉ cần nàng từ trong sách học được lễ pháp mà nàng vốn nên biết, ngày sau hân là sẽ tuân thủ bổn phận, dù cho nhị đệ có hồ đồ, nhưng nếu nàng không đồng ý thì nhị đệ cũng không có khả năng làm ra chuyện ép buộc nàng.

Không phải là hân nhẫn tâm, chỉ là có di nương, có con vợ kế thì sẽ có nhiều thị phi, tổ huấn của Triền gia có nói đàn ông dù chưa có con nhưng chưa đến bốn mươi tuổi thì vẫn không được cưới vợ bé, hân không thể dung túng nhị đệ hồ đồ. Mà A Du lại xuất thân từ một am ni cô đầy phong nguyệt, dù cho nàng có tốt, có đơn thuần thì cũng không thích hợp làm nhị thiếu phu nhân Triền gia.

Biết nàng ngây thơ, Triền Tri Hàn sợ nói quá rõ sẽ phản tác dụng, liền khẽ phóng mềm thanh âm: “Không cần suy nghĩ nhiều, cô là nha hoàn bên cạnh nhị thiếu gia, tôi chỉ thị thuận miệng hỏi một chút, muốn biết suy nghĩ của cô, tương lai cũng tiện an bài giúp cô.”

A Du thở phào nhẹ nhõm, nói tiếp: “Tôi không muốn làm di nương của thiếu gia đâu, tôi không thích thiếu gia, huống hồ tương lai thiếu gia sẽ cưới vợ, tôi không muốn làm phu nhân khổ sở. Lập gia đình, lập gia đình. . .” A Du mờ mịt nắm ngón tay, “Tôi còn chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình, bây giờ tôi chỉ muốn cố gắng hầu hạ thiếu gia cho thật tốt thôi.”

“Như vậy thì tốt.” Triền Tri Hàn gật đầu, sau cùng chỉ điểm: “Làm sao để làm một nha hoàn tốt, cô chỉ cần học theo người tỷ tỷ trong sách là được, nên hầu hạ thiếu gia thì tận tâm hầu hạ, cần cấm kỵ thì thủ lễ tách ra. Nếu như thiếu gia nhất thời hồ đồ động tay động chân với cô, cô có thể gọi người nhờ giúp đỡ, tôi sẽ thay cô làm chủ.”

“Vâng, tôi đã biết.” A Du chăm chú ghi nhớ.

Triền Tri Hàn nhìn thân y phục tơ lụa rõ ràng không hợp với thân phận của nàng, suy nghĩ một chút nhưng vẫn không nói ra. Sách là hân cho, hân dạy nàng học thế tục lễ nghi, dù nhị đệ không hài lòng cũng không có lý do gì trách hân, về phần trang phục mà tiểu nha hoàn mặc, thôi thì cứ tùy bọn họ.

Triền Tri Hàn bảo A Du trở về, sau đó lúc chàng vạng chợt nghe hạ nhân nói A Du đã thay đổi bộ trang phục nha hoàn.

Đây là điều Triền Tri Hàn không ngờ tới, hân nhìn ánh trời chiều, không tiếng động than nhẹ.

Đơn thuần lại còn hiểu chuyện, chỉ nói một chút liền hiểu, thật là một cô nương tốt, đáng tiếc, số phận trên người.

Bạn đang đọc truyện *Lương Duyên Trời Định* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.